avnch
1773

J 243
Sal

522
5225

Olafs [illegible]

Olafsi

[illegible]

Keypti á Selskinni 1857 eptir Jonsson í Hargrjoti
Johannes Reykjavik

Peirrar

Islendsku

Psalma-Bokar

Fyrri Partur.

med Formæla Editoris
og Registre

Prycktur a Hoolum i Hialta-Dal
ANNO 1772.

Saungva sidugt Meingi,
so færi til Æru
Gudi, lati Gedid
goodsamt silgia Hlioodum,
Muñur Ordiñ inni,
esli Roomur Hlioominn,
Hiartad Helgra snerti,
hæleitt Efni Mæla.

* * * *

Peir
ægætu og andrtjku

Psalma Klockar,

wt af

Fæding, Pijnu og Uppriſu

vors Drottinns og Herra

JEſu Chriſti,

Med Lærdoomsrtjkri Textans

Utſkijringu,

aſamt

Hugvekiu Pſalmum,

og wt af

Daglegri Idkun Gudrakn-

innar.

Seliaſt Innbundnir 30. Fiſkum.

Prentadir aa Hoolum i Hialta dal af
Joni Olafsſyni 1772.

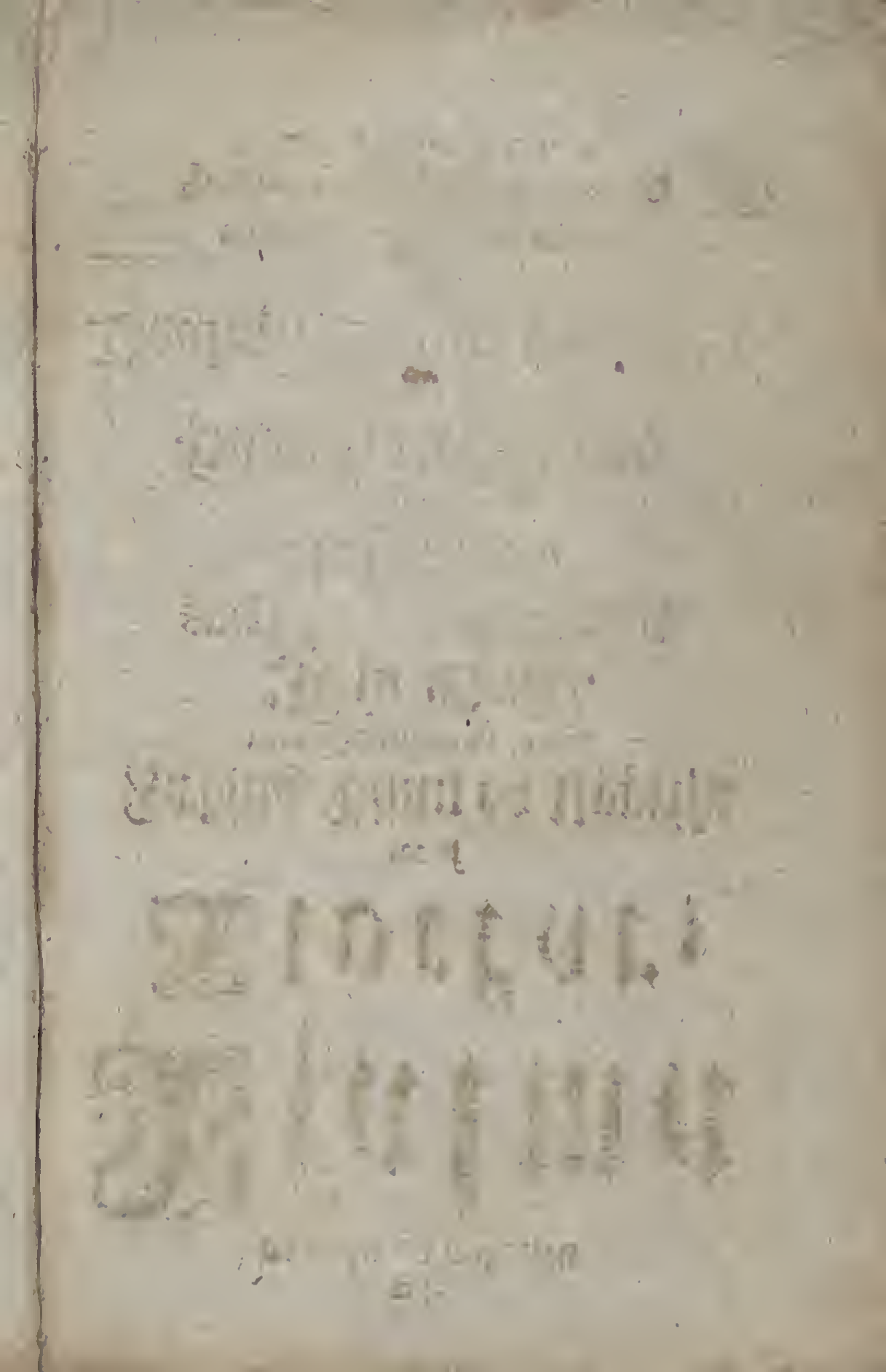

Til Lesarans.

MArgir hafa Munnlega og nockrir Skrifleega lætid mig formerkia, Ekla nockur væri ad þeirri Islendsku Psalma Book, og hana gyrntust fleiri enn færri, ef Rad til hefdu ad kaupa hana; Enn sumir finna þad til, þeim þyki hun ofdijr, i Tilliti til sinnar Formegunar, lijka og i Tilliti til þess, þeir adur eigi Sr. Hallgrims Passiu Psalma, eda Biskups Sæl. Hr. Steins Uppriſu Psalma, eda Hugvekiu Psalma Sr. Sigurdar, og kannske alla þessa adur, hverier Flockar wegiora mikinn Part Psalma Bookarinnar, er þeir þykiast ei vidþursa: Og hingad heyra þeir, er kvarta yfir því, ad i Psalma Bookina hafi innfærdir verid heilmargir Psalmar wr Grallaranum, er nær sie a hverium Ba; It. Ad innfærdir sieu allmargir Davids Psalmar, enn Menn hafi þo allvijda Saung Psaltarann, hvad allt ann stoorra Nawdsynia stækki Bookina og hennar Prijs. Sum-

ir vilia hafa innfærda einstoku Psalma noterada, wr þeim eldstu Psalma Bookum, sem ei finnast i þeim sijdari Upplogum sijdann 1618. einkum hverra Log ad eru nær því gleymd, enn optlega þo til þeirra vijsad af þeim yngri Skaldum. Adrer vilia wr Psalma Bookinni wtilykiest nockrer Psalmar so sem styrdir og lijtt tijdkadir, einkum þar þeir ei þess vegna undir Lok lijda, med því ad undannfornu so oft hafa þrykktir verid; Enn Oska, ad i þeirra Stad innfærist i þad nija Upplag af Psalma Bookinni goodir Psalmar af eldri og yngri Skaldum orktir, enn hijngad til Obrickter, so frijest fra Undirgangi, þar Gudhræddra Auctorum Asetningur hefur ei verid, ad setia sitt Lioos undir Mæli Ask, heldur miklu framar girnst, ad þad kynni lijsa sem flestum. Nockrir vilia, ad þeir Psalmar þryckist, sem sieu med Lystilegum Toonum, þo lijtt kunnugum, so Saung-Lystinni framar ydkist; Adrir þar a moot, ad einasta þrickist þeir, hverra Log sieu Almenningi kunnug, hvad þeir adlijta uppbyggilegra: Og vill þad hier eiga heima, ad so sie margt Sinnid sem Madurinn er, eins og hitt, ad bægt sie ad giora so ollum lijki.

Nu so ad sem flestum, er kaupa vilia, verdi Fullnusta gior, ad því Leiti mogulegt er, og þeir hafa nockud til sijns Maals, er Oska Umbreitingar, sem visulega sijnist ad nockru Leiti Naudsynleg, þa hef eg tilsied, vid þetta nija Upplag af Psalma Book-

inni, ad hun skiptist i vissa Parta, er kunni wtaf fyrir sig kaupast, af þeim er gyrnast, eptir sierhvers Velþocknan og Formegun. Koma hier fyrst fyrir þeir alkunnu Psalma Flockar wt af vors Drottinns JEsu Christi Fæding, Pijnu og Uppriſu, einn g so kalladir Hugvekiu Psalmar, ásamt wt af Daglegri Idkun Gudrækninnar, hvad ed wtgiorer þann Firra Part Psalma Bookarinnar, ásamt Regiſtrinu. I þeim odrum Partinum koma fyrir Psalmar wt af þeim sierleguſtu Hofud-Greinum Christelegs Lærdooms, hvar þier, Goodfws Lesari, auk margra wr þeim fyrri Upplogum tekinna, mæta munu ei allfæir, hijngad til Opricktir, og undir eins, nockrir noterader Psalmar, eins og i Vidbætir Bookarinnar, sem innihelldur Morgun- og Kvolld Psalma, ásamt odrum, er tilheyra visſum Tijmum.

Þeir sem ei vilia kaupa nema annann Part þessarar Psalma Bookar, kunna burttaka edur laam vid Saur-Bladid lijma, þad fyrra Titil-Bladid, sem þrickist þeim einkannlega til Pienuſtu, er bæda Partana eignast.

Ad innrietta þann sijdari Partinn, og undir eins ad hafa fyrir Augum flestra ædurgreind Tilmæli, eftir þvi sem þau byggd eru á Olijkum, þo Eftir-Þænka verdum, Roksemdum, hef eg á Hendur falid Mag. Halfdani Einarssyni, sem i morg Ar hefur safnad allra-handa Liodmælum,

hier

hier til þenannlegum; Hefur liſka Vilia til, ad þeſſi Collectio verdi ſem þenannleguſt.

Og þar vona, ad þetta Upplag verdi ſem fleſtum hagannlegt og Gedfellt, ſo Oſka eg einnig af Hiarta, ad Koſtnadurinn og Omakid ſvari Tilgæanginum, ſem einkannlegaſt er, ad Guds Dijrd ebliſt og vtbreidiſt vor a medal, og ad ſem fleſtir verdi Hluttakendur Tijmannlegra og Eilijfra Gæda fyrir Saal og Liif.

Hoolum i Hiallta-Dal
D. 16. Martii.
1772.

Gisle Magnusſon.

Psalmar vt af Fædingar Historiu vors Drottins JEsu Christi.

1. Psalmur.

Um Skatt-Skriftina.

Ton, Allsagart Ljoos ofs byrtist braadt, etc.

UPPliptu Saal mijn eina Stund, Augum Trwar vid JEsu Fund, laat þu blessadann Barndoom hanns, Bernsku fræda þijns innra Manns.

Mijnu samfara Mætti sie, Mannvits Kraptar og Skynseme: Andleg Nadar Uppsprettann þijn, auapti, Drotenn! Tyngu mijn.

Audmiwklega i Anda nu, eg vil Hugleida, minn JEsu, Fædingu þijna og Framferdid, Farsrædi mijnu veittu Lid.

O! Hvad skylldi eg aumur hier, thugad gieta so sem ber, Almættis Verkinn undarlig? Ofærann til þess reikna eg mig.

Hvorsu kann Dijrdar Dæsemd þa, Daudlegur Madur skyniad fa, sem yfirgeingur ofljijtinn, Engla og Manna Skilninginn?

Half-Verk er allt af Holldi giort, Heimskublandad og einkis verdt, Andans Fullkomnun er til

Sanns, Ogrispannleg i Þeanka Manns.

Vid skulum, Sæl mijn, Sinni og Hug, svala med Krapti og nyum Dug, vid Forbienustu Fylling þa, sem Fæding JEsu verka mæa.

Ungdooms vanmættugt Edli var, allra Maña, og dugdi ei par: i JEsu Ungdooms Edli þo, Eilijf Guddoomsins Fylling bioo.

Hvort gieta Þeankar Hiarta-Rajns, hærra flogid eins syndugs Manns, enn ad grunda med Jhugun, alvijsa Drottinns Raadstofun?

Enginn Gæfa mæa ædri fæst, ad þvi skylldir, mijn Sæla, dæadst, heldur enn eiñ ad eignast þañ, sem alla Hluti veita kann.

Læt eg þvi, JESU, Mæalid mitt, minnast fra-mar a Nafnid þitt: Aformid bædi og Ordinn mijn, adstodi blessud Giædskann þijn.

Textiñ.

Utgieck þad Bod fra Augusto, allur Heimur uñ Lond og Sioo, skylldi læata Skattskrifa sig: Skyckun þessi var Tignarlig.

Þetta so feingi Framűgæang þar, ferdadist skioott sem hvvitiñ var, sierhver til Borgar siñar þa, settu Logmæali Hlijdnitiæa.

Allt til þess Schilo auglijstist, æatti hiæa Judum (þad er viist), Velldis-Sprotinn ad vera kyrr, vitnadi Jacob uñ þad syrr.

Kom

Kom nu Uppfylling Tijmans tied, took þvi ad naalgast Hiaalpræded, Syndinga Lijdur greida vañ, Gialld og Skatt undir Keysarann.

I Adams Falli urdum vier, Eilijfum Dauda Skattgilder, Kegmaalid þessu lijsa vañ, lagdi Bolvan a Syndarann.

Allur Heimurinn atti þvi, alldrei ad verda Skullda frij, nema ef einhver gieti greidt, Gialldid Daudans og Bolvan eydt.

Undirgieckst JEsus Okid þad, ollum Heimin-um Vægdar bad, Hlydninnar Skylldur Gudi gallt, gaf sig til þess ad borga allt.

Lijt þu, minn Saal, þa sætu Naad, siaalfkrafa uppeinkti Drottinns Naad, hann sem alldrei Guds Bodord braut, Bolvan uppa sig taka hlaut

Lijtilæckadi siaalfann sig, Sonur Guds JEsus fyrir mig, Naatturu Hroka næmann minn, noogu borgadi hanns Audmyktinn.

Fltoetlega Joseph ferdast ried, Festar-Kviñu þungadri med, Bethlehem Davids Borgar til, Bodum Keysarans giordu Skil.

Hlydni Packnæmast Offur er, athuga, Saal minn, hyriar þier, Skipun og Vilia Skaparans, ſicka þier eptir Bodum hanns.

Giætnu og þess ad Gud er sa, Gudi stiptadi Jordu a, eru þad Drottinns Umbods-Menn, eiga ad skipa Riettindann.

Audmiwklega þeim hlijd og heyr, halld þig vid þad sem biooda þeir, Valldid Tignarlegt Gud þeim gaf, goodum Launum ei drag þu af.

Sæa sem ad Yfirvalldi vill, veita Oþock og Gisslinn ill, Bakspyrnir mooti Broddunum, burtskwfar Drottinns Setningum.

Ef þu Hlijdninni offra villt, Yfirbodnum, sem vel er skylldt, þægasta Gudi Giallð er þad, med Goodu verdur umbunad.

Voku-Menn þessir Velferd Lands, vaka yfir og Sælu Manns, vakandi þeirra Vilia gior, vaka læt Drottinns Ottai þier.

Ecki er Giof þoott eigir þu, Yfirmiõnum ad tolla nu, Þacklætann Vilia greid og giallt, Gudi fyrir hanns Lænid allt.

Eg vil, minn JEsu, holla hier, Hlijdni og Audmykt giallda þier, vyrdstu ad læta Viliann minn, verda i Gudi fullkominn! Amen.

2. Psalmur.

Uñ Fædingu Christi og Relfana.

Ton, Mitt Hiarta hvar til hryggist þu, etc.

HEdañ dvaldist i Davids Stad, dijrust Maria, so bar ad, Frumgietiñ fædde Svein, Relfum vafdt hijr og hrein: Hermir þannInn Ritningar-Grein.

Hugleid þu, Saal mijn, HErrans Ræd, hier uñ var laungu fyrirspad, Bethlehem Sveinninn

sæa,

sæa, koma skylldi frægur fraa, sem Foolki Drottins stioornadi hiaa.

Alldrei hefur fraa Upphafi, afbrugdid Drottinn Trwfesti, sannordur alltijd er: verdi thvi hanns Vilie aa mier, Voninn Blessun færir med sier.

Tijmi Manns tiedur var, Tijmi Mannkynsins Frelsunar, aasettur Eilijfd fraa; thu skallt Saal minn thar ad gaa, thier nam Drottin Tijmañ ad liaa.

Attu ad brwka eins og sie, Avaxtar Gods og Leigu-Fe, sem Herrann heimtar af thier, leingia og stytta ecki er, eptirlaatijd Manninum hier.

Er thad DRottins enn ecki thitt, Eignar-Valdid hann brwkar sitt, vertu ei varbwinn, Vitiunar-Tijma thecktu thinn, thacka DRottni Velgiorning sinn.

Theinktu og lijka uñ thad eitt, ecki er neinum Manni veitt, vors Guds ad vita Tijd, i Audmijkt Trwar aarla og sijd, eptir henni Tolgoodur bijd.

Trwfasti Gud, tha Tijmi er thinn, Tijmann laat eirninn vera minn, ad taka Myskun moot, og uña thier af Elsku-Root, audsynandi Thacklætis Hoot.

Frelsarinn laattu Fæding thijn, fæda daglega i Hiarta mijn, Ydrunar-Avoxt thañ, ad endurfædist innri Mann, aa Ordi DRottins forsorgist hañ.

Frumburd Syndanna Satan fyrst, siaalfur fæddi thá metnadist, og Skaparans Skickun braut, Adam Tolvan af thvi hiaut, Andar-Bann og Kvalanna Traut.

Ertu Frumburdur ordinn nu, eilijfrar Naadar,

minn JEsu, heilagri Holldgan i, Adam Blessun beid af þvi, bættist Raad hanns aptur aa nij.

Þu sem riettlaatur rijkir eirn, Reifum klæddist sem ungur Sveirn, þess vegna eg þeinki nu, unt Audmijkt þijna, O! JEsu, eikur Gledi Hiartanu sw.

O! hvad margt Synda Afkvæmid, alid hef eg, og leikid vid, reifad i Briosti best, holldlega Þanka þar vid fest, þad var Saalar Fordiorfun vest.

Enn þinn blessadi Ungdoomur, alleina klar og heilagur, mijns Ungdooms Brek og Brest, afmaadi hreint so ecki siest, er þad Saalar Farsældin mest.

Lijfs Avext þeñan lifanda, lagdi i Jætu Maria, miwkañ gaf Mioolkur Smeck, af þvi hun aa ædra Beck, eckert Rwm hiaa Giestunum fieck.

Hvar var þa JEsu Heidur þinn, hvar var þijn eilijf Kongs Tigninn, dulinn um Myrkra Mund, ad þu fieckst ei eina Stund, annad Rwm nie værari Blund?

Vijst hafdir þu oll Rijkdooms Raad, rijkiandi yfir Himni og Laad, allt fraa eilijfri Tijd, enn hiaa þijnum eiginn Lijd, ecki gafst þier Vidtakann blijd.

Þoott ad Framandi fædist þu, Forsmaan og Læging bijdst þier nu, Virdingar miisa maatt, i Flijkum vafinn fyrstu Nætt, hiaa Fienadinum Svefn-Værdir aatt.

Framandi kom eg hijngad hier, Heimurin Bwstad veitti mier, fagrann enn fallvalltann, aptur

skila

skilia ad vid hann, eins og snaudur Vegferda Mañ.
Veit eg Lausnari lifir minn, leidir hann mig uñ sijdir inn, i sannhelgra Samfelag, hvar eg eilijsañ Hvijldar-Dag, hafa mun og Gladværdar Hag.
Hier þegar Verolld hreckialig, herbergia vill ei leingur mig, jeg bid þig, JEsu kiær, leidi mig þijn Lijkninn skiær, loks i Dijrdar Tialldbwdir þær! Amen.

3. Psalmur.

Uñ Bodskap Engilsins til Fiaar-Hyrdaraña.

Ton, Heidrum vier Gud af Hug og Saal, etc.

GUdspialla Mañ þess gletur vel, gooder vøktu uñ Nattar Pel, Hyrdarar sama Hieradi i, Hiordena geimdu voti frij, lioomandi Engill liet sig siaa, Leiptran Guds skein i krijngum þaa, ad heim ried miklum Otta slaa.
Engilliñ mæla vid þaa vañ: Verid ei hræddir, sagdi hañ, ydur til Eyrna eg blijdaa ber, Bodskap sem øllu Foolki skier, Endurlausnariñ er i Dag, ydur fæddur med Gledi Hag, Davids Borg fieck þad Lucku-Lag.
Maa og vera til Merkis þad, munud

þier fiña i greindum Stad, Relfunum vasid Barnid best, Blundliñ hefur i Stalli fest: Hugleida Saal mijn byriar bert, Bodskapar þess niotandi ert, þar fyrir jafnañ þacklæt vert.

Eins og Vatns Strauma Uppsprettann, Ondu Daudhyrstri svala kann, Gledi Bodskapur Fiarlægd fræa, færaeda Saal eins hugga mæa: JEsu Fæding ein hier siest, uppsprottinn Svala Lyndinn best, aumann Syndara hun fær hrest.

Undir Naanglætes Oki hlaut, allt Mannkyn lijda særa Praut, Obærileg sv Anaud var, orkadi Straffs og Hegningar, ormagnast Saaliñ af þvi ried, aangrud Samvitska filgdi med, Bolvan Logmaalsins grætti Gied.

Enn JEsus sinni Elsku af, opnadi DRottins Naadar Haf, fram til alls Mannkyns flutu þar, Fossarnir Endurnæringar, Saalunni er þvi Svolun skied, sefadist Hiartans Angrid med, Blessuninn allra gladdi Gied.

Þegar Samvitskann mædist mijn, og Minning Glæpaña eikur Pijn, JEsus þijn Naadar liwfust Lind, lijfgi mig auma Skiepnukind, Saal mijna laat þann Fognud fa, sem færdi Eingillin Jordu a, Gledinnar Næring giefst mier þa.

Hier nærst giori eg ad þeinkia um þar, þegar ad Adam falliñ var, med Angist stoorri wt a Braut, af Alldingardinum rekast hlaut, ei mattti Lijfsins eta af Trie, Engla Vardhalld þad bannade, sem Veiginn þaangad vaktade.

Aptur

Aptur aa mooti opnast hier, Jnngaangur beirn til Lijffsins mier, Engill þann Bodskap bar til sañs, Braut sie lidug til Himna Ranns, Hyrdurum Beiginn vijsar heim, vid skulum, Saal mijn, filgia þeim, burt fraa Veralldar Synda Seim.

Ertu, JEsu, þad edla Trie, Averti Lijffsins færande, daavænt sprottid af Davids Root, dijrmæt Saalnanna Heilsuboot, lattu þvi blessud Blodinn þijn, breidast vt yfir Saarinn mijn, Andar Meinsemdinn oll þa dvijn.

Nær sem ad sterkur stofnast hier, Stormur gudlegrar Reidi mier, i þijnum Skugga Skadlaus þa, Skiools og Hælis eg leita maa, vakna og sofna vil eg þar, verdur ei neitt til Skielfingar, Saalina ecki sakar par.

Ef ad mig sturlar Angurs-Pijn, upp vil eg standa og leita þijn, andleg Hugsvolun eikst mier þa, i Ordinu nær þig finna maa, DRottiñs Myskunar Braud-Hws ber, blessada Lijffsins Fædu mier; þetta mijn Saalar Audlegd er.

Vijst er ei noog þo vaki aa Jord, vesællra Drottins Barna Hiord, utann þu hafir aa þeim nu, Augu vakandi, minn JEsu; Saliñ Voku-Noott halldi hrein, heidrandi þig aa alla Grein, þad sie mijn Hiartans Unun ein, Amen.

4. Psalmur.

Uñ Lof-Saung Englaña.

Lou, OJEsu Elsku hreirn, etc.

HJinneskir Herskarar, hier eptir, so til bar,
Englinum ad samt par, upphoofu Raddirnar.

Dijrd Gudi tijdt i tie, tiadist i Hædiñe,
Fridur ad Folldu sie, Foolki goodur Vilie.

Packlæta syndi sig, Sveit Engla Tignarlig,
uppvekia ad pad mig, athuga Sæl mijn þig.

Vera ei minni mædt, mæta Dijrd Gudi adt,
offra ad allann Hædt, i Anda, Dag sem Nædt.

Jord, Sioor og Himna-Her, Heims allar Teg-
under, Dijrd Guds og Hædtign hier, herma dag-
lega þier.

Alldrei so aumur Mann, Augunum renna kañ,
ad meigi ei merkia hann, Madt DRoottins frad-
bærann.

Ord Guds ef Athugar, med Augum Trwariñ-
ar, sied gietur Sælinn þar, Sædleik hanns Myst-
unar.

Dasamleg Dijrdinn þier, DRottinn alleina
ber, enn Bligdun aumum mier, i ollu tilheyrer.

Eg fæ og erninn sied, ad Engla Sveit boda ried,
Frid ad Jord, gladvædt Gied, og gooda Velþock-
nan med.

Adam Frid af sier braut, Ovingan Guds þvi
hlaut, enn DRottins Astar Skaut, aptur linadi
þraut.

Eilijfainn Frid oss fann, frelsadi Syndarann,

Son-

Soninn þa senda vann, saklausann Gud og Mann.
Allt er því Bolid bætt, vid blijdann Gud Mañkyn sætt, hanns Fridar Merkid mætt, Mein fær i burtu rætt.
Ofridur einginn mæa, Elskunni DRottins fræa, skilia, nie þvijnga þa, er þennañ Frid treysta æ.
Allt er oss veitt i Vil, vantar ei neitt þar til, JEsu þinn Astar Il, alldrei fyrir oss dyl.
Vier hefum feingid Frid, Fridar Hofdingiann vid, Synda-Boot, Sælar-Grid, og Sælunnar Athvarfid.
Oss hefur afrekad, eilijfann Grida-Stad, Guds Nadar Pel er þad, þess Trwiñ nijtur ad.
Nadar Stooll ordinn er, eingietiñ Son Guds hier, hanns Skuggi hlijfir mier, hvad sem til Mena ber.
Rati eg Angist i, Otraudur bængad flij, JEsu, þijn Nad æ nij, nemur burt Sorgar Skij.
Og þegar Oroolig, æangrar Samvitskann mig, Trwar-Hond helldur sig, Herra minn fast vid þig.
Andlegann Frid eg finn, Fridstilist Hugurinn, Hiarta Sælu og Sinn, sedur Guds Myskuninn.
Þegar Guds Grimdar Hrijd, geysad harla strijd, med Floodenu fordum Tijd, og fargat ollunn Lijd;
Til Fridar sieckst ei par, fannst Merki Reidinnar, Vatns-Floodid þegar þar, til Þurdar geingid var.
Sattmæals Teikn setti þa, sialfur Gud Himnum æ,

æa, blijda ried Blesban tiæa, sem bregdast alldrei mæa.

Pegar Gud villdi vid, vora Sæl binda Frid, burt fræa hanns hægri Hlid, Hiælpræd er wtgeingid.

Sættmæalenn samdi vel, Son Guds Emanuel, hanns blesad Blijdu-Pel, bætir oll Rauna-Jel.

Goodvilia þennann þinn, backa eg, JEsu minn, vertu i sierhvort Sinn, Sælunni velkomiñ! Amen.

5. Psalmur.

Uñ Reisu Fiær-Hyrdaraña til Bethlehem.

Ton, Ef Gud er oss ei sialfur hiæa, etc.

Pegar ad Engla Filking frijd, foor til Himins af Grundu, Hiardar-Sveinar æa somu Tijd, sogdu med gladri Lundu: Til Bethlehem skulum gæanga greidt, og gaumgiæfa DRottins Verkid eitt, Ferdbuinir strax ad Stundu.

Sem þeir komu i sagdañ Stad, so vill Reininginn greina, fundu allt eins og Engill kvad, Ungbarn og Meyu hreina, HErrans Dæsemdum hermdu fræa, hverier sem friettu Sogu þa, Tilburd þañ undrast eina.

Vil-

Vilier þu Sæl mijn Anda i, Endurlausnaran̄ skoda, Trwar-Hondinn fyrst preifi a þvi, þier sem Drottins Ord boda, Gaumgiæfni betri enn Offur er, Efasemd taktu burt fraa þier, sijdst kann þig sw ad stoda.

Ef ad Vantrwinn finnur fyrst, Filsni i Hiarta Ranni, blotnast þier ecki ad horfa a Christ, Holldid trwi eg þad banni, medann i Syndum situr kyr, seint munu opnast Naadar-Dyr, augraadum iñra Manni.

Þegar JEsum ei fundid fær, fyrir sier Trwinn veika, grunda betur og gackta nær, Guds Ordi og hanns Saunleika, i þvi Liosi þu lijra maatt, Lausnara þinn og skoda braatt; so munt þu sijdur skeika.

Dapur er Sælar-Sioonin mijn, Syndama hulinn Glyum, utann, minn JEsu, Ordinn þijn, audgi mig Smyrslum nyum, Ryd þeim mijn Trwar-Augu aa, Elskann þijn good mier hrindi fraa, Vantrwar Villu-Skyum.

Byrtu Israels Foolki sieck, fagur Eld-Stoolpi uñ Nætur, eitt Sky aa Daginn undann gieck, aa þvi hofdu þeir Giætur, Ohulta Leid þeim vijsa vann, i Villi-Morku Tijma þañ, Drottinn Myrkunar mætur.

Vond Eptirdæmi og Jllsku-Sky, undañ Guds Bornum gaanga, afvega leidast opt af þvi, uñ Eydimorku laanga, Syndirnar villa Sioonir þeim, sinna ofmisg uñ þenna Heim, sem vijsar aa Veginn raanga.

Eld-

Ellds-Stoolpinn þinna Orda mier, O JEsu! lijfi i Heimi, þegar eg villtur velkist hier, so Veginum alldrei gleymi, edur a hœlum Hreckia Stig, sem Holldid leggur fyrir mig, i Þvermoodsku Þoku sveimi.

Þitt lifsa Ord er Lampi vijst, og Ljoos a Vegi mijnum, þegar mier Byrtann þessi bijdst, med bijdum Geislum sijnum, upplioomast Sœl og Sinnid kallt, Syndanna Myrkur hverfur allt, af blessudum Biartleik þijnum.

Undradist Foolkid Fregnir þœr, sem Fiœr-Hyrdarar bœru, Guds Ord Maria good og skœr, geymdi i Hiarta klœru; Nœr sem eg þennann Fiœr-Siood finn, fagnar og leysist Hugur minn, af Eymdanna Angri sœru.

Margt þo undarlegt, Sœl mijn sie, fyrir Siooum Trwarinnar, Dœdsemdir Guds ei drag i Hlie, med Dul Fœvitsku þinnar, Holldlegann Skilning helldur gef, Hlijdninni fœnginn utann Ef, Drottinn kresst Dijrdar sinnar.

Sicca til þu hafir i Hiarta fest, Hialprœdis Ordid blijda, lœrttu þier vera i Minni mest, Myskunsemd Drottinns þijda, Riettlœtis Sooliñ sannarlig, fyndugra Lisking klœddi sig, til Endurlausnar Lijda.

Gef þu, JEsu, i Gedid mitt, Giœdskunnar Ljosid biarta, O! ad eg feingi Orded þitt, iñrœtt i minu Hiarta, so ad eg meige uñ eilijf Ar, af ollum Syndum hreinn og klœr, i Lijfsins Ljooma

ma skarta! Amen.

6. Psalmur.

Uñ Heimreysu Hyrdaraña og peirra Packlæti.

Lon, Kom Andi Heilagi, etc.

HYRDarar hielldu braatt, heim med Fognudi, swngu og hermdu haatt, hærsta Lof Gudi.

Sem Giædsku sijna pa, siaa liet og heyra. Hier Saal mijn hlijd uppar, med Hugskots Eyra.

Fedrunum fordum Tijd, Fyrirheit skiedu, sem nu Fagnadar frijd, framkoma riedu.

Laangadi leingi Þiood, ad lifa nædi, Tijdindinn Gledigood, og Guds Hiælpræd.

Eins Kongar og Spaamenn, ætludu mundu, med Augum sijnum señ, siaa þa Nijlundu.

Enn feingu ecki þo, ad siaa Christs Daginn, af því Gud undanndroo, þann Audnu Haginn

Dijrdar-Raad Drottinns þad, dult var Hofdingium, enn nu opinnberad, Aumum Smælingum.

Allmiog Abraham wijst, eptirlaangadi, ad siaa mætti Son Guds Christ, og sat med Fagnadi.

I Trwnni wænta vann, Vissu Guds Orda, wid þad Traust villdi hann, Vonina skorda.

Hoog-

Hoogværd og Pelid þijdt þocknaſt Guds Hiarta, Liwflætis Bragdid blijdt, beſt kann ad ſkarta.

Enn Dramblatt Hiarta hann, hatar a Jordu, og ſtundum straffa vann, med Strijdi hordu.

Af þvi ad wtvalid, Aumingiann hefur, og Hefdar Hæſætid, Hoogværum gefur.

I Læging Lauſnarinn, liet ſig hier finna, ei vill hanns Audmijktinn, Oflæti ſinna.

Raunar nu rættiſt frood, Ritning Spædooma, ad Fantækum giefinn good f, Gudſpiollinn hliooma.

Hyrdarar hier vid þvi, hellſt kannaſt nædu, Trwadir Audmykti, ad ſlijku gædu.

Gladværir greiddu a moot, Gudi Packlæti, af innra Manns Elſku-Root, og Andans Kiæti.

Guds Hwſi geinginn fræa, giæt þeſs mijn Sæla, til Ordſins þeynktu þa, og þeſs Leyndar-Mæla.

Hvad ſem þu heyrdir þar, Hiarta þitt geymi, leita Guds Loſ-Dijrdar, Laſtvor i Heimi.

Utbijttu einninn þa, Ordum Guds ſonnum, hvorium ſem heyra mæa, Hiwum og Grønnum.

Sem annad Edla Trie, i Blooma ſtandi, Andlega Avexte, af ſier fædande.

Pund Guds ei mættu Mann, i Molldu grafa, af þvi vill allann hann, Abatann hafa.

HErranns Ord heitir þvi, Hveiti-Sæd rieta, ſem Guds Barna Briooſti i, beſt æa ad ſpretta.

Og færa Avext þann, ſem alldrei rotni, þinni

Sæl

Saal þarflegann, Þacknæmann Drottni.

Uppskera þa munt þu, þad Dijrdar-Lijfid, sem endar Eymdir nu, og Rauna-Kijfid.

Lijostum Heim leiddur fræa, til Lioossins Vista, sem Gudi siaalfum hiæa, sijdar munt gista.

O Gud! Þad unntu mier, uñ Eilijfd hlioota, og medanu mædist hier, Myskunar nioota, Amen.

7. Psalmur.

Um Umskurn Christi.

Ten, Tunga mijn af Hiarta hlioodi, etc.

ÆTTA Dogum eptir þetta, Umskurn Mlijda skylldi Sveiñ, og sitt Nafnid odlast rietta, eptir þvi sem mællti eiñ, Engill fordum, i þeim Ordum, er til Meyar bodadi hreiñ

Hañs var JESUS Nafnid nijta, nefndt aa þeirri Stunduñi; Þess man hreina Pijding lijta, þad er Maña Frelsari, sem Meininn bætir, giorla giætir, Guds Utvalldra aa Jordunni.

Eg vil, Saal mijn, Umskurn saara, yfirvega Lausnarans, og mæla um hennar Merking klæara, medur Lærdoom Sannleikans, innri Krapta, i mier skapta, efli blessud Naadinn hanns.

Allt var Holld af Bloodi borid, Banvænt, spi allad, enkisverdt; i Illsku Forhvod O-umskorid

Ordid Guds þad sijnir bert, med Vondsku-Hootum, Lifnad liootum, Logmaal brotid hafdi þvert.

Þessa Bolvan bijsna straunga, bar aa Herdum JEsus minn, þegar Pijnu Prauta launga, þoldi af Gudi forlattinn, og þad Basiid ort med Sañi, undirgieckst i þetta Sinn.

Hanns var Saal og Holldid bædi, hreint af Lijstum fleckad sijdst, enn mijns er Edlis saurugt Sædi, Syndum þakid, bolvad vijst, nema eg hliooti, og nijrrar niooti, Naadar Guds fyrir Jesum Christ.

Hann wt sijnu hellti Bloodi, hier med Umskurn Lijkamans, so i þvi mætti eg frijdu Floodi, þuga Bwstad Hiarta-Ranns, og Forhwd Lasta, fraa mier kasta, sem fleckar Skrwdann innra Manns.

O-umskorid hef eg Hiarta, Huxun traunga geimi þar, og Lijkamans alla Parta, sem æfa kunna Syndirnar, JEsu mæti, gief eg giæti, greidt minn Hag til Betrunar.

Hvor sem Umskurn hliooda naadi, hann var skylldur Logmaalid, upp ad fylla allt aa Laadi, sem wtkrafdi Guds Riettlætid, og saa Vandi, Omælandi, Ognar Straffed lagdi vid.

Ert þu kominn upp ad fylla, allt Logmaalid, Jesu minn, og þann bera Angurs Kvilla, sem ætti ad lijda Syndarinn, vafinn Meinum, i þier einum, Endurlausn og Hiaalp eg finn.

Sitt Riettlætis klaara Klædi, Christur hefur þier, Saal mijn, lient, Umskorinn og skijrdur bædi, Skristinn þetta fær oss kiedt, so giæfi ad skilia,

Guds

Guddooms Viha, um̃ gamla og nya Testament.

Adams gamla Edlid rotna, ætti ad merkia For-Hvdinn, sem i oss gisrir daarleg drottna, med diarfann Vondsku Kraptinn sinn, Holldsins blinda, Saurinn Synda, signud hreinsar Vatns-Lauginn.

Þa Moyses Guds Madurinn hreini, mundi ei Bodord Um̃skurnar, Zippora hanns Son med Steini, sialf Obedinn fliott um̃skar, og Mann sinn blijda, Brvdurinn þijda, Blood-Brvdguma nefndi þar.

Lætur Drottinn Logmals Steina, Lasta For-Hvd snijda af, enn JEsu miwkust Milldinn eina, Minning hennar diwpt i Haf, nidur fleigir, finnst hun eigi, Forþienustann hanns þad gaf.

Blood-Brvdguminn ert þu ædstur, ordinn, JEsu, Christninnar, þinnar Nadar Geislinn glæstur, gieti mier Lifsins Peckingar, so Veg þinn rati, eñ vondum glati, Verkum gomlu For-Hvdar, Amen.

8. Psalmur.

Um̃ Nafnid, JESUS.

Ton, Konung David sem kiendi, etc.

MJN Sala merk eñ fremur, mætast Nafn Lausnarans, hvar af oll Huggun kiemur, hrelldum Manni til Sanns, minnstu Myskunar hanns, Frelsari fws hann heitir; Frelsun Guds

Bornum veitir, frau Eymdum Andar-Banns.

Hugsvolun, Heilsa, Lijfid, Hiaalp og Endurlausn frij, nemur burt Nauda Kijfid, nefnist hann JESUS thvi, rædir so Ritning nij, JESUS a Jordu borinn, JESUS særdur, Umskorinn, JESUS allt ollum i.

Nær sem eg næi ad ræda, um Nafnid Skijrnar mitt, Ondu vill Angrid mæda, Athæfi þeckir sitt, thvi rosid hefi eg hitt; sem Gudi heitid hafdi, hvort þo Skijrninn wtkrafdi: gief mier þad Christe kvitt.

Nær sem eg næi ad tala, um Nafnid, JEsu, þitt, Ondunni Ord Guds svala, upplioomast Hiarta mitt, af thvi eg hreppi hitt, sem Gud mier heitid hafdi, hvors þo Skylldann ei krafdi, allt giefur Christur kvitt.

Alldrei hier Einusinni, uppbyria, Saal minn þu, Verk þitt wti eda inni, athuga þetta nu, nema i Nafni JESU, um Adstod æadur bidier, vid Ord Guds Trwna stidier, bregdist ei Breitni sw.

A Kvolldinn, minnst þess, Madur, mætt þu ei sofna fyr, ei helldur uppvaknadur, wtgænga um Hwsins Dyr, æadur enn andvarpir, til Guds med Ordi einu, i JESU Nafni hreinu, eg bid þar ad giætir.

Lijkamann so ei sedier ad Saalinn hwngrud sie, nie Holldid Giæalijst gledier, med Glislegu Sælgiæte, i JESU Nadar Nafni, þier eptir Þorfum nijtir, þad sem Drottinn wtbijtir, af sijnu

Or-

Orlæte.

Athugaverdt er annad, i þijns Lijfernis Sid, þier er berlega bannad, ad brwka JESU Nafnid, Hiegoma-Hialid vid, ad Parfleyfu sijdst skallt sveria, þo satt Maal hafir ad veria, þad sie þinn Maati og Mid.

Ætijd kann illa skarta, ar Twngu og Vorum þier, Nafnid Svikarans svarta, sliikt Christnum fordast ber, Bloot illt og Bolved hier, blijdri Guds Blessan sneïdir, med Bolvan Saalu deydir, og Afellis aflar sier.

Nær sem mig Kvelling kremur, Krossedur Angurs Præa, JEsu Christi mier kiemur, kiært Nafn i Huga þar, mig Gud þar mikitu ar, til hañs Miskunar mæni, mæddur, tæraft, grætbæni, Trauft hef eg allt þar ar.

Midt ar Medlætis Stundu, Mootgangur þegar dvijn, jeg bid þig jafnann munadu, JEsu Nafn, Saala mijn: Set fyrir Sioonir þijn, Guds Son i Fartækt fæddañ, fæmijtum Reifum klæddañ, Hormung hladinn og Pijn.

Pitt Hiartans Andvarp eina, med Audmjkt framflytiest, arkalla, Oska og kveina, i JEsu Nafni best, þess betur bænheyrest, Soninu fyrst Gud þier giefur, giefid med honum hefur, allt sem æliggur niest.

Jeg bid i JEsu Nafni, iartandi Synda-Pijn, gief þu eg Glæpum hafni, Gud minn, eg leita þijn, nær fallvallt Fiorid dvijn, i JEsu Nafni Nada,

nær og hugga marg-piœda, af Sorgum Sœlu mijn! Amen.

9. Psalmur.

Uñ Reysu Vitringaña til Jerusalem, og Spurning Herodis til Kiennimannanna.

Ton, Fadir vor sem a Himnum ert, etc.

I Bethlehem þa boriñ var, blijdur JEsus, og dvaldi þar, Vitringar komu vr Austur Att, i Jerusalem furdu brœtt, eptirspurdu: hvar er nu sœr, ungi Konungur Judum hiœ?

Ena Stiornu i Austur Heim, sem eignud verdur Kongi þeim, siœlsir berlega sœuum vier, sijdañ reysandi komum hier, hañ ad tilbidia hreinañ nu, med helgri Bœn og riettri Trw.

Siœ hvad Dijrdlegur DRotteñ er, þo dyliest undir Fatœkt hier, Foolkinu boda Fæding hanns, fogur Himin-Twngl vijst til sanns, sijnum Skapara so sem bar, Sœmd og Lotningu veittu þar.

Þeink uñ mijn Sœl ad Son Guds er, sw sœña Jacobs Stiarna hier, hvors Valld og Hœtign veglegar, vegsama Morgun Stiornurnar, hanns Dijrdar Auglit Himnum œ, heilager Englar jafnann siœ.

Heidenna Manna Hiortum i, hanns Nadar

Byrta

Byrta lijsti þvi, wr fiarlægum Londum ferdast vijst, fwsir ad lijta JEsum Christ, honum gudlegann Heidur tiar, heilagur Andi fræddi þar.

A Dogum þeim sem Davids Son, dijrdlegur rijkti Salomon, wr Arabia vitia vann, vegleg Drottning ad skoda hann, hæleita Speki hlijddi ar, hoogvær prijsabi Sælu þa.

Davids Son JEsus þegar þar, af þijdri Jomfrw fæddur var, wr Austurveigi ar hanns Fund, audmivkir komu uñ sama Mund, Heims Spekingar ad heyra og siar, hulda Guddoomsins Vitsku þa.

Herodes vard þa heyrdi þad, hræddur, og Foolkid allt i Stad, Kleñidoom samañ safna ried, so og Skriftlærdum ollum med: Spurdi: hvar skylldi fædast fwr, Frelsarañ Manna sæll JEsus?

Eñ þeir svorudu allir þar: i Davids Borg; þvi skrifad var: Bethlehem Juda bigd ert þu, Borgunum eingum mtñi nu, af þier mun fædast frægur vel, Forlugtñ yfir Israel.

Illur Herodes Ottast vann, af þvi hann meintt Frelsaranñ, jardneskann Kongdoom kunna ad fa, so kollsteipast yrdi Volldum frar, Spardoomanna ei giætti greidt, gat sig siælfann i Villu leidt.

Enn med þvi JEsus ei var þa, opinnberadur Jordu ar, til þess hann Heimsins Tignar Skart,

tæki ad sig og Skraut Oparst, forgiefins Hrædslu Hiarta i, Herodes Kongur fieck af þvi.

Pitt var ei Riki af þessum Heim, þu gyrntist ecki Veralldar Seim, sæti JEsu, enn sagdir þo, sakfelldur fyrir Pilato: Ad þu Konungur værir vijst, þo Virding af þvi hlitir siðst.

Pad sem Herodem hrella vann, huggar mig aumann Glæpa-Mann, þvi Son Guds er minn Kongur kiær, kominn af Meyu hreinn og skiær, Ohræddur i þier nijt eg nu, Naadar og Frelsis, minn JEsu.

Andlegrar Stiettar alla senn, adspyr Herodes forvitenn, hvorninn Skrifternar hliodi þar, um Hingad-Komu Guds Sonar, so vitra feingi vijst til sanns, Vissu um Fæding Lausnarans.

Jliska og Flærd þar undir bioo, athuga skalltu Sæl mijn þo, Ordsins Pienarar eru hier, til Uppfrædingar settir þier, Hiartans Einlægni haf þa vid, hatadu Fals og Svikrædid.

Nær þijn Skinsemd ei skilur enn, Skriftlærda D Rottins Kiennimenn, Ordsins Þijdingu eptir spyr, so opnast meigi Trwar Dyr, Lykill Vitsku þeim liedur er, livka þeir giarnann upp fyrir þier.

Hitt er og lijka hroopleg Synd, ef hreckiasulla Svika Mind, med Fauitsku Skyni fegrar þu, og falsar Christi Þioona nu, stæalstur Skaparinn sier og veit, soddann Vondsku i Hiarta Reit.

Unn þu mier fyrir uramm Prett, Ord þijn, JEsu, ad grunda riett, Astgiof og Verkan Anda þijns,

upp-

uppfræði Skilning Hiarta mijns: Hvadsem Lijfs-Anda Hræring ber, heidri Pitt Nafn um̃ Eilijfder! AMEN.

10. Psalmur.

Um̃ Fals-Raad Herodis vid Vitringana.

Ton, Nu bid eg Gud þu nædir mig, etc.

Herodes fullur Hræsni þa, heimuglega nam kalla æ, Vitringana og villdi mest, vita nær Stiarnan̄ hefdi siest, til Bethlehem þeim vijsa vañ, vid þa hafdi Skilmæla pañ: farid og spyrid flioott ad því, fædda Barninu Stadnum i.

Þier skulud segia þetta mier, þegar ad Barnid fundid er, so ærsamt ydur ert i Stad, eg meigi koma og bidia þad: Svik og Prettvijsi i Briosti brann, bolvud Ofundinn nijsti hann, undir Hyliningu Audmijktar, Ulfur glepsandi foolginn var.

Undirferli og Illsku Þel, alldrei kann Gudi þocknast vel, fyrir hanns Sioonum sijst er leynt, Svikrædi Manns og Gied Ohreint, Joab Hreckvijsi i Hiarta bar, hulda med Skyni Vinsemdar, snogglegann Bana beid af því, blindadur Abner Trigdum i.

Hreint vill DRottinn þitt Hiarta sie, honum þioonandi i Elskuñe, þu skallt og vita ad hatar hañ,

Hræsni og Flærd, vid Næungann, illa luktandi ertu þa, ef þijnum Vorum geimir æ, Hunangid sætt, enn innra er, Eitur falid i Briosti þier.

Jessabel Drottning Dygda snaud, diarflega Nabot svipti Aud, Judas forried med Kossi Christ, kannadi Joseph Svika-Lyst, Mardochæum vill heingia hætt, Hamans Vielrædi og Giedid flætt, Snoruna sialfur hrepti hann, hendir þad tijdum prettvijsann.

Sæa sem Næunga sijnum ill, Svik og Flæarædi brugga vill, Sælu viliandi setur hann, i Svika Noot og Kvala Bann, Hreckvijsra stundum Bogi brast, þa bwid var ad spenna fast, margur steindaudur dettur hier, i Dijki sem odrum grafid er.

Hafi nu frijdur Frelsarinn, med Falsi verid umsetinn, i hvors Munni ad Jll sku Hoot, alldrei fundust nie Svikinn liodt; skylldir þu Sael mijn þeynkia þa, þu munir klaklaust sneida hiæa, Veralldar illum Viela Sid, sem viis er þier a alla Hlid?

Kaleikur sæa sem saup hann hier, settur verdur og tijdum þier, undannskora sig einginn kann, Adryckiu Skamt ad hreppa þann, margur Ovorum verdur þvi, veiddur Svikanna Neti i, optlega Froomur falla hlaut, falsadur diwpt i Pretta Laut.

I einum Munni Twngur tvær, Laalid Emfolldum smijda þær, Lof i Eyrum enn Last æ Bak, fræa Lucku og Giæfu margann rak, opt verdur þeim fem hugar hætt, Hiegooma Lofid nærsta flætt, villtur

tur er sæa sem vill med Þvi, vegsamast allra Muñi.

Herodes villdi hier sem fyrst, i Heliu færa JEsum Christ, frooma Vitringa hreckvijs hañ, hyggst ad leida i Vanda þann, so þeirra einlægt Aform þar, yrdi Christo til Gletunar, tvsfalldt Vondskunnar Tælid þvi, tvsfolldu Hiarta geimdi i.

Rædvanda Þænka og Hiartad hreint, HErrann giefi mier liooft og leint, ftæraædum Heimsins Flærdar Sid, forda mier, JEsu, þess eg bid, iñrættu hiæa mier einlægañ, Elsku Þela vid fierhvorn Mann, læat mig framgænga falslaust hier, so fæi eg Dijdar Vist hiæa þier! Amen.

II. Psalmur.

Uñ Bæn og Offur Vitringañ.

Ton, Oss læat þiñ Anda styrkia, etc.

VItringar hlijdt nær hofdu, Herodis Rædu æa, i þeim Stad eckj tofdu, eñ leingra hyelldu þæa, siæa þu ad Stiarnañ biort og bljd, undañ þeim gænga giordi, greiddi Veg heidnum kijd.

Stadar so nema nædi, næst yfir Hwsi þvi, sem æadur uñ eg tiædi, tñl var Barnid i, gleddust Vitringar þar vid þa, Jñgaungu eckj fresta, er þeir Stiernuna siæa.

Frelsarañ siña giordu, og frijda Meyu

þar,

þar, fiellu flatir aa Jordu, fwsir til Andmyktar, tilbaudu þetta Barnid blijdt, Gull, Myrru, gott Reykelsi, gaafu i Offur nijtt.

Laattu Guds Leidar-Stiornu, lijsa þier, Saal mijn kiær, fraa Myrkri Glæpa giornu, gaanga skallt JEsu nær, Syndanna flijdu Selskapinn, Guds Orda Byrtann blijda, besti er Leidtoginn.

Þu hefur Leid ei laanga, Lausnara ad hitta þinn, Veg maattu greidann gaanga, Guds i Musteri iñ, vit þu ad Hiarta þitt er þad, sem JEsus skaulfur kiori, sier fyrir Hvijlu-Stad.

Enn þu skallt ad því hyggia, ecki vill JEsus þar, hiaa Ohreinum Ofnum liggia, eru þad saurugar Gyrndir Holdsins og Glæpa-Brek, þvilijka Illskú Anda, wr þijnu Hiarta rek.

Sijdst maa Jsmael erfa, Jsaac friaalsum med, Agar skal aa burt hverfa, eins og fordum er skied; Blijdur Christur og Belial, Samneiti eckert eiga, athuga þetta skal.

Þessu nærst merkia maattu, mijn Saal, hvad skylldugt er, Guds Syni andlegt aattu, Offur ad færa hier, aa hreinu Altari Hiarta Ranns, því Drottinn þiggur giarnann, Þacklæti Syndugs Manns.

Guds Syni Foorm færdu, froodir Vitringar þar, þeirra Þijdingu lærdu; Þier til Uppfræding-ar, allt er skrifad sem Ord Guds tijda, Lijf og Andi

þau

þau eru, ætijd minnstu þar aa.

Giet eg ad Gullid þijdi, Guds Barna sanna Trw, Mootlæti margt þo liijdi, missir ei Kraptiñsw, eins og Gullid i Ofni reynt, Trwinn ad vijsu verkar, Von og Þolgiædid hreint.

Vill mijn Trw veikiast Tijdum, veitstu þad JEsu betst, þa adslær Angurs Hrijdum, opt hefur stoorainn Brest, eins og Hor-Kveikur haalf-slokinn, ei læt þo wt af deya, Endurlausnari minn.

Myrrunnar Merking gefur, Mootkast og Anstreymid, beiskann Smeck heilnæm hefur, Holdid tregast þar vid, illa luktandi Synda-Saar, af þessu Hreinsun hlioota, Heilsuboot er þad klaar.

Beiskann Bikar aa Jordu, byrlar mier Hormunginn, siaalfaũ hann sætann giordu, Sonur Guds JEsu minn, auktu mier Þol og trausta Trw, þegar eg kalla og kveina, Kross-þiaadum hiaalpa þu.

Reikelsi hreint maa heita, Hiartannleg Bænagiord, hun megnar hæst ad leita, i Hædirnar upp fraa Jord, i gegnum Skyenn sier þreingir þa, i Naad og Giædsku Gedi, Gud hana lijtur aa.

Hun er Ilmur aagiætur, Eilijfum Drottni kiær, og reyndar Reikur sætur, sem riett til Himins nær, Daglega henni Offra aatt, Saal mijn af Þeli þijdu, þessu ei gleyma maatt.

Soddan Fiarsioodu frijda, frambera skallt þu hier, fyrir Lausnarann Lijda, lætur hann þocknast sier, þetta Andlega Joorna-Fe, er þu munt aptur

sijd-

sijdann, uppskera i Dijrdinne.

Avtjsun etna feingu, i Drauml Vitringar, Añañ Veg ca burt geingu, aptur til Heimferdar: Herodes ei pad vita vann; Hanns Rœd ad aungvu urdu, opt so til bera kañ.

Vielrœdi vondra Manna, verdur til Skañar tijdt, pad sem Guds Bodord banna, blessast Jllgiornum lijtt, pvi Drottinns Vallð og Riettvijst Rœd, Slœgd hinns Hreckvijsa hindrar, Hreinlyndum veitir Rœd.

Af Hiartans Peli pijdu, pier vil eg hvort eitt Sinn, med Elsku og Astar Blijdu, offra, Lausnari miñ, Sœl og Lijkama so sem ber, pig bid til Packa taka, pann litla Skeink af mier! Amen.

12. Psalmur.

Uñ Hreinsun Mariu.

Lon, Til pijn Heilagi HErra Gud, etc.

SJer nœrst, pa Dagar Hreinsunar, heñar uppfyllast nœdu, eptir Logmœli Mosis par, Mey og Joseph pess gœdu, til Jerusalem hofdu hañ, ca Hendur fela nyfœddañ, Drottni, sem Skriftir skraudu.

Allt pad Kallkyns, sem wtgleck fyrst, af Lijfi Mœdru stña, hœdstum Drottni var helgad vijst, hier uñ Logmœl ried

stña,

iña, tvær skylldu offrast til þess þar, Turtil-Dwfur, sem skipad var, edur Par añad miña.

JEsus Heilagur fæddist fyrst, af frijdri Jomfrw Mariu, hvers vegna Stand mitt helgadist, hlaut eg Blessan ad niju, Lastanna Fiotrum leystist af, Lijf nijtt Saalunni Drottiñ gaf, med Naadar Frelsi friju.

Heilog Vatns-Lauginn hreinsa ried, Holldlega Fæding mijna, nyfæddum innra Manni med, mæta Naad giordi sina, Krapti þess rauda Christi Bloods, kom minni Saalu þa til goods, betst kann þad Skart ad skijna.

Barna-Mædurnar maattu ei fyrr, Musteris Gaungu brwka, hvor skylldi sitia heima kyrr, og Hressing odlast mwka; Siaalfur Gud Drottiñ setia ried, Sængur-Kvinnum þad Takmarked, nær Offur aattu ad lwka.

Þær uñ tiltekid Tijma Skeid, teliast Ohreinar aattu, aminntu Logmaals Ordinn greid, Edlis Saurgunar Haattu, fyrir Gudi þo voru vijst, velþockadar, og braast þad sijst, Saal mijn þad merkia maattu.

Evu var fordum avijsad, eptir sitt Fallid skiæda, sijn skylldi Born (og satt er had), med Soott og Harmi fæda; Athæfis hennar allt þar fraa, adrar giallda, sem Von er aa: Helg var sw. HErranns Ræda.

Aptur Maria frijdann fann, Fognud Andlegra

Giæda.

Giæda, Engill bar henni Bodskap þann, Barn eitt hun skylldi fæda, Afkvæmis heñar allt þar fræa, adrar nioota, sem Von er æa: Good er sw Gledi Ræda

Til Brenni-Foornar Ung-Lamb eitt, attu þær fram ad bera, ein Dwfa, so sem sagt var greidt; Synd-Offur skylldi vera, enn ef Lambid var ecki ad fæa, annar Dwfu-Unginn brendist þa, Logmaals Ord lioost þad giora.

Mariu Þorf var ecki æa, Offur Hreinsunar giallda, af þvi ad hennar Son var sæa, Son Guds um Alldir Allda, sem til Hreinsunar Holdlegs Manns, hellti wt Bloodi Lijkamans, þa hann leid Krossinn kallda.

Enn til þess Logmaal uppfylltist, eptir Logmaali skiedi, helgrar Mariu Hreinsun; betst, af Hiartans Elsku-Gedi, soddann Velgiorninga minntist med, sem Myskun Drottinns veta ried, i æstu Andans Gledi.

Foornar-Lamb giordist Frelsarinn, fyrir oss Dauda seka, afþvodi Synda Saurindinn, setti wt Borgun freka, þegar hann sælum Sigri med, Satans dempadi Ofrijked, sem vora Sæl villdi sleka.

Hugleid þu Dæmin Dygda frood, Daglega Sæl mijn kiæra, Borninn eru Guds Gafann good, Gott skalltu honum færa, Offur, fyrir þitt Afkvæmed, er þad Þacklæti og Lofgiord med, gofga hanns Giædsku kiæra.

Barn

Barn þitt til JEsum ber þu hier, Blessun so hreppa meigi, hann vill ei annad þiggia af þier, þetta lært bregdast eigi, þad sem Gud sialfur gaf þier nu, giefa skallt honum aptur þu, af Hiarta æ hvorium Degi.

Legg þu æ JEsu blessud Briost, Barn þitt i Æsku sinni, Sannleik Guds Orda lært þvi liost, lijda alldrei vr Minni, heilnæma mun þad hreppa þa, Hamingiu og Farsæld Jordu æ, enn allt gott i Eilijsdinni.

O JESU, Guddooms Giædskann trw, giæt ad Andvarpi minu, bid eg grætandi Born mijn þu, berir i Hiarta þijnu; Liootann so fordist Lasta Keim, til Lijfsins sijdann færist heim, fræ Daudans dapri Pijnu! Amen.

13. Psalmur.

Uñ hin Gudhrædda Simeonem.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg æ, etc.

Hiæ þu i Jerusalem var, Simeon gamall Madur, Gudhræddur, lifdi þessi þar, Pioon DRottins Riettskickadur, eptir Israels Huggun hañ, hvorn Dag so vænta nædi, og giorla gædi, þeis sem Gud Heimi heita vañ, og Hellog Riting uñspædi.

Af Anda Guds var andsvarad, ei skyll.

di Daudañ kaña, fyrr eñ med Sloonum
sæt pad, sæta Hiaalpræd̃d Mana, Abijs-
un fieck i Anda par, uñ i Musterid gæanga,
og Fognud fænga, hvar JEsu frijdir For-
elldrar, fremdu Vænagiørd læanga.

O! hvorsu Gudi Giedfellt er, Gott og Loflegt
Sidferdi, i HErronns Otta hegda sier, helgur
Simeon giordi, Polinnmoodur so preya vañ, par
til hann feck ad lijta, pa Nad Guds nijta, sem i
Christo af Hædum hañ, Heimnum wt ried bijta.

Hiarta Riett-Christins heita mæa, Heilags An-
da Bwstadur, Happadriwgur og sæll er sa, sem
hann Herbergiar gladur, hvorium sem goodur Gud
er med, Gott allt veitist peim sama, med Frægd og
Frama, Astsoolgid Drottinns Giædsku-Ged, gei-
mir Sael og Lijkama.

Athæfid froomt og Audmiwkt Pel, Uñbun dijr-
mæta hrepper, lijtilætum Gud launar vel, i Læg-
ing Dramblætum sleppir: Augu trwadra i Anda
sia, Endurlausnarann sæta, og Myskun mæta,
Huggun blijda i Heimi fa, a Himnum Dijrd æ-
gieta.

Simeon Lijfsins Gotu gieck, Guds Anda Leid-
Sogn filgdi, med Lijkamans Augum lijta fieck,
Lausnarans sætu Milldi: Hvorn Dag Sala
nijn hlotnast pier, Herrans Auglit ad skoda, sem
blessud boda, Ord Guds trwudum olluin hier, til
eilijfs Lijfs pau stoda.

Ei kann eg Holldsins Augum med, Asioonu

Drott-

Drottinns lijta, fær þo i Trwinni Saal mijn sied, hanns Sonar Giædsku nijta, þessi dijrmætust Saalar-Sioon, Sorgandi gledur Hiarta, med Byrtu biarta, i Augsyn Drottinns, er mijn Boon, eg mætti fagurt skarta.

A mijnum Trwar-Ormum hier, eg vil þig Jesu bera, breid þu þinn Fadm aa mooti mier, mun eg þa hoospinn vera, unn mier ad siaa i Anda þig, audur eñ dey eg hiedañ, og mest aa medañ, þar til uñ Ariñ Eilijflig, med Augum fæ þig siedann.

Sælann maa kalla Simeon, þa Son Guds lijta nædi, haa-alldradur med Holldsins Sioon, hvar eptir leingi þraadi, Riettlætur, JEsu Riettlætid, reiknadi i mesta Gilldi, og vijst sier villdi, i helgri Trw þar hallda vid, hreinum Guds Ordum filgdi.

Miklu sællre maa seigia þaa, Saal mijn þess skallt þu giæta, sem med Augunum ecki siaa, enn Guds Hialprædid mæta, med Trwar Hendi taka ad sier, treystandi Drottni einum, af Huga hreinum, soddañ Athæfi soomir og ber, soñum Christs Læriſveinum.

Þegar Stephanus Stein-Kast vid, stodugur uppgaf Anda, saa hann Gudi aa Hægri Hlid, Herrann vorn Jesum standa, Gladvær af þeirri Sælu Sioon, signadann hreppti Dauda, med Trw O-trauda, leid jo vilingur Lijfsins Tioon, leystur fraa Sorgum Nauda.

Ef þu aa JEsu Auga-Stad, Ond mijn, i Trwñi

hefur, þoott Helid komi Hondum ad, Hrædsla þig einginn kiefur, Okvijdinn mættu Eflaust þa, i Gudi burtudeya, og þolug þreya, Heimsins Adkast og þvnga Præa, þig lættu alldrei beigia.

Þegar eg Daudans Angist i, Ormagna hlijst ad kveina, Styrk þinn JEsu i Strijdi þvi, Stadfastann læat mig reyna, Hiartans Augum þig horfi æa, Himininn opinn standi, so Lijfs æa Landi, Hiæalprædis megi eg Hofnum næa, hærstann Gud vegsamandi, Amen.

14. Psalmur.

Uñ Lof-Saung Simeonis.

Ton, Fadir æa Himna Hæd, etc.

SImeon Sveiniñ þañ, segir Gudspiallamann: A sijna Arma lagdi, Eiñ Gud prijsadi og sagdi:

Nu lættu Þioniñ þiñ, þijdasti Drottiñ intiñ, hiedañ i Fridi fara, fræa Heimsins Glæpa Skara.

Af því ad Augum med, eg sæa þitt Hiæalpræded, er þu ollum tilreiddir, i Augsyn Þiooda framleiddir.

Lijd Heidnum liosmar þar, Ljoos til Uppbyrtingar, og Guds Andlegrar Hyrdar, Israels Þiood til Dijrdar.

Saung

Saung gladur Simeon, sannreindur DRottins Pioon, fagrann Dikt Sælu siñi, set þad mijn Ond i minni.

Frid-Land ad hafa hier, Heimurinn bañar mier, Mootkast og Ovilld eina, optlega hlijt eg reina.

Verolld mæa reiknast riett, Reysu-Tialldbwd O þiett, æa hana Hregginn hrynia, Hret-Vidrinn yfir dynia.

J hana allir hier, iñgænga hliootum vier, strax æa ondverdum Alldri, med Eymd og Pinæning margfalldri.

Vor er ad vijsu laung, Vegferdar Reysañ straung, Aleidis Odt æan Tafar, æfrañ holldum til Grafar.

Hreppir þar Hvijldar-Stad, Holldid vort ormagnad, æa medann sætt þad sefur, Sælinn vijst Fridland hefur.

A Himnum Hvijld og Roo, henni vor JEsus bioo, i allskins Eptirlæti, Unun og Dijrdar Kiæti.

Vilier þu fagra fæa, Fridar-Vist Gudi hiæa, Sæl mijn, Simeons Dæmi, set þier med Lærdooms Næmi.

Fridsamann fieck hañ Dæyd, fyrst hann trwadur beid, eptir Frelsarans Fundi, fagnandi þar vid undi.

Fridsamann Afgæangeñ, aller hliota þeir Meñ, sem Frid og Froomleik stunda; frañ til sijdurstu Blunda.

O! Hvorsu sæll er sæa, sem svikulum Heimi fræa,

i Fridi fær ad gaanga, friaals vid Armædu straanga.

Mijn Sæl þad merkia ber, hvad mætur Simeon tier, kallar hann Guds Son gooda, gladt Lioos heidinna Þiooda.

Forfedur vorer vest, Verkinn Myrkranna flest, fromdu a fyrri Olldum, af fornum Adams Volldum.

Myrkra-Dal diwpum i, daglega geingu þvi, um Guds Ords blijda Byrtu, blindader lijtid hyrdtu.

Myrkra Born vorum vier, villter ræfudum hier, dyrkudum Stocka og Steina, stygdum Skaparann hreina.

Blindadir Illsku i, ollu hofmudum þvi, sem Gud oss sagdi Fordum, i sijnum Logmals Ordum.

Angsyn Guds aattum fræa, i ytstu Myrkur þa, kastast, um Alldir Allda, Eymd ad lijda margfallda.

Edla Lioos uppránn þar, uppliisti Sælernar, af Guds Hæstiguar Hædum, himneskum syllti Giædum.

Esaias um þad, adur sieck predikad, i myrkvum Stad mundi skina, med fagra Geisla sijna.

Lausnarin Lioos þad er, Liooma Guddoomsins ber, Fodursins Jmind eina, Ord Postulans þad greina.

Þessi Guds Byrtann blijd, byrte upp heidinn

Lijd,

Lijd, biart Lioos þvi ordnir erum, Jmind Guds Sonar berum.

Andi Guds upptendrar, i oss Lioos Huggunar, sw Guddooms Giædskann biarta, glausar i voru Hiarta.

Sa Lioomi lijsir mier, þa Lijkamans Siooniñ þver, Myrkur Daudans þvi dvijna, dyrsir þad Saalu mijna.

Laattu þa Prooninn þiñ, þess bid eg, JEsu miñ, Ondu sætlega sleppa, eñ Saalena Fognud hreppa. Amen.

15. Psalmur.

Uñ Spaadoom Simeonis vtaf Christo.

Ton, Skaparin Stiarna HErra hreirn, etc

OG haus Forelldrar undrast þar, af hsnum þad sem talad var, Simeon bædi blessar nu, blijdur sagdi vid Marin Frw:

Sia þu ad þessi settur er, sumum til Falls, sem midur fer, eñ til Uppreisnar odrum señ, Israels Foolk þad reinir eñ.

Er hañ þad Teikn sem mooti er mælt, marger sier vid hañ giora dælt, giegnum Saal bijna Sverdid hier, særlega mun og þreingia sier.

So augltoos verdi allmargra, Jñvortis Hugskot berlega. Giefdu mijn Saala Ga-

um aa nij, grandvarlega ad Efni því.

Undrunarlegur ollum hañ, med Undrum fædd-ist Gud og Mañ, undrast Maria eirninn þar, und-arlegt Raad Guds Hæstignar.

Eitt er það, Saal mijn, Undraverdt, yfir því Spæmann klagar bert, Hofud andlegrar Hyrn-ingar, af Hvss Byggendum forsmaad var.

Siaa þu ad Ritning segir hrein, sett hefur Gud eirn fastann Stein, til Grundvallar i Zion senn, so ad yfir hann byggi Menn.

Saal mijn ad þessu hygg þu hier, Hyrningar-Steirn sa JEsus er, merk ad aa honum einum fast, Endurlausninn skal grundvallast.

Enginn fær Grundvoll annann lagt, eins og Postulinn hefur sagt, helldur enn þann sem eitt sinn er, uppreistur; Þetta lesum vier.

O! Hvorsu graatlegt er það þa, allmargir hon-um steita aa, yfir hann falla og alldrei meir, aptur komast aa Fætur þeir.

Ollir því tijdum Vantrw vest, þo veiti Gud hv-ad hanns er best, verdur ad illu einu það, ef Ogud-lega er med hondlad.

Heiminum Soninn sendi Gud, sw Myskun var ei forskulldud, so þeir hann trwa eflaust aa, Eilijfu Lijfi skylldu naa.

Gaafu ei Judar Gaum ad því, geingu Vond-skunnar Blindleik i, Hiaatrædis steittu Hellu aa, hefur það Fallid skadad þaa.

Veit eg ad þeirra Villann er, til Vidvorunar

skrif-

skrisud mier, sia du vel tú mijn Sæla nu, æ Syni Guds ei hneixlist þu.

Sonur Guds JEsus settur var, syndugum mier til Uppreisnar, þegar eg flatur fallinn læ, flæræadum Heimsins Stigum æ.

Medal Ræningia rasa vann, sem rændu mig Klædum færaadann, særdann lietu mig liggia þar, laigt i Saurendum Veralldar.

Heimur, Diofullinn, Holld og Blood, helld eg væri siv Illsku Þiood, er minni Hrosun olli frekt, alldrei gat eg þad fyrri þeckt.

Enn Guds Son JEsus er sæ Mann, sem upp mig reysa vr Saurnum vañ, Liosins Arfskipti liet mig fæ, lifandi Manna Jordu æ.

Liwfaste Heimsins Lausnarinn, leid af Syndugum Mootmælinn, þegar æ Jordu þoldi Þijn, og þwnga Neyd fyrir Brotinn mijn.

Nættist Simeons Saga þar, Sverdid Mariu Hiarta skar, þa albloodugann sorgfull sæ, Son Guds Krosinum hænga æ.

Andlega JEsu upp mig reis, vr Andar Hæska Sælu leys, andlega Lofgiord eg skal hier, med Anda og Munni syngia þier! Amen.

16. Psalmur.

Uñ Þñu Spækonu.

Ton, Nætturañ sll og Edli Mañs, etc.

Spækona hiet þar Aña ein, af Assers Barna Kidi, Phanuels Dootter dygg

og hrein, dijrkadi helga Sidi, hafdi Sis Ar, i Hiarta klaar, halldid med Egta-Mañi, Meydoomi fræa, sem Fræditñtiau, fañst opt i helgum Mañi.

Vetur uñ Attrædt Fioora Frw, feingid hafdi ad lifa, wt wr Musteri ei gieck sw, uñ þad Lucas ried skrifa, Noottu sem Dag, med helgum Hag, hærstum Gud þioonandi, fastadi tijdt, og bad nitog blijdt, blessud i Ecklu Standi.

Þessi ad Stundu þaungad gleck, þackadi DRottni einum, med Vijsdooms Anda vitnad fieck, vel af Guds Syni hreinum, til allra þar, sem eins Hugar, eptir Lausnlñt þræadu, med Hugar Sorg, i somu Borg: Sal mijn ad þessu gædu.

Skijrlijfi Gudi giediast vel, goodri Skickan kann vallda, HErrann alijtur Hiartans Þel, hañ vill þad endurgiallda, þad Hioonaband, er heilagt Stand, sem heidarlega er vandad, Oflæckad, hreint, liooft bædi og leynt, med Losta-Gyrnd ei blandad.

Einmana Stand og Eckiudoom, opt fan Guds Born ad reina, enn DRottins Hialpar Hondiñ froom, hugga vill þau alleina, Eckiurnar hann, adstoda kann, Einstædings Saudum biarga, hanns Giædskann þijd, og Blessan blijd, breitt hefur so

vid

vid marga.

Eckiann sw sem i Sarepta, Sama-Stad ætti fordum, Adstod hreppti af Elia, eptir Guds Naadar Ordum, hennar Lijfs-Biorgum Maliñ morg, miog so lijtil þo væri, drygiast so vann, ad ÞRottinns Mann, dvaldi þar i Hallæri.

ÞRottinn Rangletum hootar hardt (sem helgir Spamenn greina), upp skuli taka Eckiu Skart, Einniana hroopa og kveina, Obyriur señ, og Eckiu-Menn, ad einum Degi verda, þad Harma Bol, og Hefndar Kvol, Hofmoodiñ kann ad skierda.

Eckia þessi ad Juda Jord, JEsu miog eptir þradi, med Bindindi og Bænagiord, blijdann Gud dijrka nædi, skijrlijf og klær, sijn Elli-Ar, aflifdi i Dygdum sonnum, hæsalldrud þar, Þolgiædi bar, þocknadist Gudi og Monnum.

Audnadist henni Æra sw, med Augum sijnum skoda, Heimsins Lausnara helgann nu, hinum ried Fognud boda, sem væntu þar Guds Vitiunar, Vongoodir læangar Tijdir, ad Heimi sie, þad Himalpræde, af Hædum veitt uñ sijdir.

Er þad hiartannleg Oskinn mijn, Endurlausnarinn kiæri, Astvina þegar Adstod dvijn, andlega Huggun færi, Nærlægd þijn mier, so nær eg hier, ad niota Gledi Samvista, og eignast þig, sem elskar mig, uñi Eiljifd hiæa þier gista! Amen.

17. Psalmur.

Uñ

Uñ Heimreysu Josephs og Mariu.

Ton, Lof saung Gudi Mey Maria, etc.

OG sem þau hefdu allt fullgiört, eins og Logiñ wtkrefdu, snera þau bædi aptur ort, i Nazareth so tefdu, eñ Sveitiñ þar, sem vonlegt var, voxt og styrktist i Anda, med Vijsdoms Frægd, Guds Naadar Nærgd, nam hiá honum ad standa.

Ei skalltu, Saal mijn, Uñsvif þiju, wtrietta i Hwsstioorninni, fyrr enn ad Gudi Giolldinn sijn, greidir af Hendi þinni, hanns Ottinn er, til alls Goods hier, Upphaf, Fullkomnun lijka, af Gudi þa, munt frijda fæ, Farsælld Blessunar rijka.

Þioonustu Drottins þu skallt fyrst, þijdlega af Hendi laata, aptur æ moeti ættu vijst, Athvarf i sierhvorn Maata, Erfidi þitt, og annad hitt, sem wtkrefur Forsioon dijra, hanns Giædsku fel, Gud mun þvi vel, til goodra Nota stijra.

Hafdu Gud æ fyrir Augum þier, allt kann hann gott ad veita, ef þu hanns Rijkis ætijd hier, æstundar fyrst ad leita, hanns blijd og hrein, Blessun er ein, betri enn Tiju Synir, i Boli og Præa, best hiælpa mæa, þo bregdist allir Vinir.

Fyrir Barninu brijn þu fyrst, blessadanu Drottinns Orda, kienn þvi ad hata Heimsins Lyst, med holldleguni Gyrnda Þootta, sijdann laattu, þad læra nu, loslegt Handa Erfidi, so daglegs Brauds, og ærlegs Auds, afli med christnum Sidi.

Þu

Þu skallt vita ad þetta Tveñt, þienar riett-Christnum Manni, Dijrkun Guds Orda og Dagleg Ment, Dæminn trw eg þad sanni, sw Ydiañ best, ef innræteſt, Avoxt Blessunar færir, alldradur þad fær erfidad, sem ungur fyrri lærir.

Smeckurinn sa sem kienist i Kier, kann eigi burtu færaſt: Hvad ungur tamdi i Æsku sier, alldrudum verdur kiæraſt. Elskann vid Christ, skal allra fyrſt, inne i Hiarta-Rootum, Groodurſeriaſt, og Grundvallaſt, med goodum Dygda-Hootum.

JEsus i Anda vaxa vann, med Vijsdooms Proska fijnum, stodug Guds Naad ried styrkia hann, strax i Ungdoomi sijnum; eins lijka skier, ef Barn þitt ber, i Briooſti og Hiarta-Ranni, Dygdanna Saad, Guds Giædska og Naad, giesst hinum unga Manni.

Andleg Vitska Guds Ottinn er, sem ungum byriar læra, Tignar-Ment þessa temdu þier, i Trwnni, Barn mitt kiæra, Guds Kraptur hær, þijn Ungdooms Ar, eſtir i Dygdum hreinum, hañ einann vid, med helgum Sid, hallt þier i ollum Greinum.

Borninn, JEsu, þa lattu Lyst, læra af Dæmi þijnu, ad helgum Dygdum Veru og Vist, veiti i Hiarta sijnu, Skinsemd og Raad, Skaparans Naad, skiæra so hreppa meigi, i hverium Stad, þier halliſt ad, enn Heiminum sæti eigi! Amen.

18. Psalmur.

Uñ

Um Vitrum Josephs.

Ton, Sæa friæls vid Løgmæl fæddur er, etc.

JOseph byrtist i Draumi dijr, Drottins Engill, og sagdi: Tak þ'g upp skiodott og halltu hijr, hiedañ ad sneggvu Bragdi.

Þu skallt Barnid og mæta Mey, med hier i burtu flytia, leingt þvi fresta æattu ei, til Ægyptalands vitia.

Til þess eg aptur tæai hier, Tijmum skalltu þar eyda, Herodes þviad hyggur sier, heilagañ Sveinn deyda.

Hugleid, mijn Sæal, Guds nijta Raad, med Nækvæmd grunda hana, vill hann eckj ad Vondskú-Raad, veiti Riettlætum Bana.

Opt hefur DRottinns Andi mig, vid illum Hæska varad, og æa Hreckvijsum Heimsins Stig, i Hættunni Lijf mitt spgrad.

Enn þo Guds Lrd mier æavijsi, Jllt ad fordest i Heimi, til Vareigdar i Velgeingne, valla trui eg mig dreyme.

Galeysi Holldsins gief eg Tauni, gieti liitt Skylldu minnar, framleidist so mijn Æfinn aum, i Dimñi Syndarinnar.

Veglega Joseph Vitran hlaut, af vijsu Drottinns Raadi, fyrir þad Jesus Fridar naut, a framandi Manna Læadi.

Reid

Reid þu þig Saul mijn ecki æ, Opinnberanir flijkar, vill Gud þier ecki veita ad sia, Vitranir Spædooms rijkar.

Spædooma Tijminn vti er, Ord Drottinns þetta sanna, varast ad stofni i Villu þier, Vijsindmir Fals-Spamanna.

Draum-Spekinganna Heimsku-Hoot, Hiegoma skalltu meta, briota þeir Drottinns Bodum mvot, blindad Saalna gieta.

Hefur Gud stoora Andstygd æ, illum Spasagnar Lijdum, Vegum Drottins þeir vijkia fræ, viela einfallda tijdum.

Þu mætt vita ad er þad ein, Afgudadiirkun lijka, af þvi fordast æ alla Grein, Ovitsku fremia sijka.

Vilia Drottinns þu merkia mætt, miog vel i helgum Frædum, þar vid þig hallda ætijd ætt, eptir Spamanna Rædum.

Hælf-Verk er Spekt Holldsins naum, Hælf-Verk Vitsmunir allir; Heimsins Skynsemd ei gief ad Gaum, giæt þijn so ecki fallir.

Englanna Sioonir ecki hier, i voru Holldi siæum, sijdar meir þessa Vegsemd vier, ad Vilia Drottinns fæum.

Myrkranna Engill, merk þad vel, Monnum kann Svika leita, megnar hann opt med Illsku-Þel, i Engil Liossins sier breyta.

Samuels Kyrtli klæddur hann, kom vr Jordunni fordum; Konunginn Saul so kvedia vann, med

med kolldum Stygdar Ordum.

Konginum var Gud vikinn frœa, villdi ei Ansvar giefa, Drauma fieck ei nie Sioonir sien, so fiell i Vijl og Efa.

Þess vegna Satans Svikinn lioot, Saalu hins bleckia giordu, fiell hann so a sitt eigid Spioot, Andvana datt ad Jordu.

Forda mier, Drottinn, Diofuls Slœgd, og Drauma Villum leidum, Sœl minni veitru Hugar-Hœgd, med Hiœlprœdis Krapti greidum, Amn.

19. Psalmur.

Um Reysu Josephs og Marin til Ægyptalands.

Ton, Bilbungar Juda Anars Dags, etc.

UPPstood Joseph vid Ordin tied, ad sier tyok Frw og Barnid med, a Nœttar-Deli ha til Sans, med peirra Fans, afrain hiellt til Ægyptalands.

Til pess Herodes Dauda doo, dvoldu hau bœdi i Ægypto, Ordid Drottins par uppfylltist, sem adur vijst, Hoseas Spœmann hafdi lijst.

Ægyptalandi eg hef frœa, Astkœran Son minn kallad a. Vid skulum, Sal mijn, Efnid Eitt, vtmœla greidt, eins og Nad

Drott-

Drottinns þad fær veitt.

Utlegdar Sokinu ad mier lad, eilifsu Diirdar-Landi fraa, saarann fordæmdra Samastad, og Sorgar-Bad, med Syndunum hasda eg forskulldad.

Floytta-Madur eg heita hlaut, Heimsins rausadi Svika-Braut, Ægyptalands eg Prældooms þar, og Prautur bar, yfir mig dundu Eymdirnar.

Vitiadi JEsus milldur minn, mæddann leysti af slikri Pijn, Prældooms Hwsinu frelsti fraa, og fieck mier þa, Himlprædis Bwstad Himnum a.

A eg, min Gud, ad þacka þier, Prældooms Okinu af Herdum mier, kippt er iburt, en kvittud Ond, vid Kvijda-Bond, frelsadi mig þijn Hægri Hond.

Son þinn i Utlegd seuda riedst, Samvitskann minn og Hiarrad gledst, af þvi eg vona eflaust hier, vor Augsyn þier, vijsir i Utlegd alldrei mier.

Mier er þad fyrir minnstu þa, nig þo Verolldinn gisri hriad, Utlegdar Tijminn eitthvort Sinn, mun endast minn, þegar uppbyriast Eilifdinn.

Israels Folk i Ægypto, vid undra þwnga Kosti bioo, Utvalldi Gud einn mætan Mann, sem Mwga þann, leiddi bradlega burt þadann.

Þessi var Moses hiir og hreinn, Herrans Þienari dyggur einn, Guds Bornum veglegt Frelsi fieck, fyrir þeim gieck, yfir un Hafsins breidann Beck.

Sonur Guds, Moses anar er, med ollum Rietti Nafn þad ber, Prældooms Kvolum oss keypti

af, og kvittun gaf, þurkadi riett hid rauda Haf.

Undann Guds Bornum gaanga ried, gegnum Reidinnar Hafs-Flooded, Belials skelfdu Becker hann, þá Banvænann, Krossinns af-swopa Kaleik vann.

Er nu Hafs-Diupid uppþurkad, alldrei kann oss ad dreckia þad, saaum vier þurrann Farveg þar, sem Floodid var, frelstir wr Grifiu Glotunar.

Auglijsti JEsus Elsku þá, Utlægur gierdist Landi fraa, strax aa Omaala Alldri þar, sem aaminnst var, Einsamiall Prældooms Okid bar.

Enn þu skallt Saal mijn ad þvi gaa, Ægyptalands fyrst Kvslum fraa, af Gudi kollud eitt Siñert, Utvalinn bert, forgefins er þad ecki giert.

Laat þig ei aptur laanga par, fraa Landi Drottinns Goodsemdar, til Kiot-Katlanna og Kvala-Banns, þess Kwgarans, Yfir-Herra Ægyptalands.

Hofdingi þessa Heims er þad, sem hafdi þier bwid Kvalastad; Minnstu eimminn hvad merkia hier, Kiot-Katlarner, Vellysting Holldsins vijst þad er.

Christur moladi Hoggorms Haus, wr hordu Faangelsi slapp eg laus, keypti mier Værd og Fridar-Froo, fyrir mig doo, wrleiddi so fraa Ægypto.

Fyrst ad eg þadann friamls er nu, fyrir þig Drottinn, minn JEsu, Inngaangur Lijssins opinn staar, mijn Ondinn klaar, sijngi þier Lof um eilijf Ar, Amen.

20. Psalmur.

Um Barna-Mord Herodis.

Ton, Allsagurt Lioss. oss byrtist braadt, etc.

Þegar Herodes heyrdi þar, hofdu hann gabbad Vitringar, fylltist af Grimd og Forsi med, Fiolda Herlids wtsenda ried.

Oll Svein-Born Lijfi sotpti hann, sem i Bethlehem Tijma þann, Tvævetur voru og yngri ein, eins um oll næalæg Hierodein.

So sem hann fordum Falsi med, af froomum Vitringum merkia ried, um Fædingar Tijma Frelsarans. Fordæmanleg var Breitni hanns.

Andstyggilegur er med Sann, i Augum Drottinns hvor sa Mann, sem ad Mordingia Sverdid ber, og saklausu Bloodi wtheller.

Blood hinns Riettlæta hroopar hæatt, Hefndina af Gudi Dag og Nætt, med Ognar Brædi yfir þann, sem æa sig Blood-Skuld safna vann.

Cain hyrdti ei um Herranns Ord, Heiptugur framdi Broodur Mord, Abels Riettlæta wthellt Blood, uppæsti Drottinns Hefndar Mood.

Nær sem þier flijgur Brædi i Brioost, bid þu Drottinn þinn stilla þioost, aptra þier siælfum

allra mest, Illrædid so ei framkvæmest.

Margur i Brædi Verk það vann, sem villdi feginn Ogiort hann: Seiñ til Reidinnar siertu því, so þier ei steipir Vanda í.

Þoott að þier giori Menn a moot, mundu að stilla Heiptar-Root, Hesudina Gudi giefa ber, gleim ei hvor DRottinns Riettur er.

Of-fliott Bræðræði vt ef brijtst, opt kiemur fram hvar skylldi sijdst, Saklausann alldrei erta skallt, annars verður hanns Giedid kallt.

Bloodgijrugir með Svika Sid, sitt fæ ei hælfnað Lijfsins Mid, Reidinn afskræmir Sinni og Sæl, Sairheitt upptendrar Vijtis-Bæl.

Herodes framdi Vondsku Verk, var hanns Illgyrninn helldur sterk, Saklaus Born Lijfi svipta ried, svall af Reidinni Hreckijst Gied.

Saklaus, minn JEsu, varstu vijst, Vielræði hiæ þier fundust sijdst, eñ þier Herodes ætlar Pijn, Ung-Borninn lætur giallda þijn.

Eg veit að þu ert einn með Sann, Endurlausnari Gud og Mann, fyrir þijns Ungdooms Eymd og Pijn, Ung-Borninn lærtu nioota þijn.

Þoottist Herodes vita vel, með Valldi ef lieti slæa í Hel, Borninn nælægum Attum í, ei mundi JEsus sleppa frij.

Urdu hanns Ræd að aungvu þar, Onijtti Gud það Heimsku-Par, Endurlausnarinn uñ það Skeid, æ Ægyptalandi Saklaus beid.

Sæa sem æ DRottinn setur Trqust, sæll og hool-

pinn

pinn er Efalauſt, HErrans vardveita Hendinn kann, fræa Hættu og Slisum Gudhræddann.

Ecki var kominn enn ſiv Tijd, a hvorri JEſus fyrir Lijd, wtfosa liet sitt bleſsad Blood, Bidlund Hiervistar yfirstood.

Gud hefur Veigi Otal enn, Ogudlega ad hindra Menn, oll sinna Barna Hofud-Hær, HErrann fær talid sijd og Ar.

Mooti honum ei megnar par, Magt og Stijrkleiki Veralldar, hanns Villa einginn hindra kann hvorki Engill nie nockur Mann.

Eg veit ad Skiepnann ecki nein, æreitir mig nie giorir Mein, þegar ad Hiælpar-Hondiñ þijn, hliſir mier, Gud, med Krapti sijn.

Ahyggiu miñi eg vil þvi, uppa þig varpa Trwñi i, Grædarinn JEſu Giædskuor, gieſdu mier sæla Burtu-For! Amen.

21. Psalmur.

Uñ Sorgar-Opid i Rama.

Lon, JEſus Christur a Krosi var, etc.

HEyrst hefur Kall a Hædum bar, Harma-Raust Ops og Kvelmunar, sem Spamañ seigla naadi, Rachel Sorg mikla i Stñi bar, Sona Missirñ praadi.

Huggast vtll ecki i Hormum sijn, Hiartad fyllist med Angurs Pijn, af þvihun

vtglort helldur, uñ hurtu dœtiñ Bornin sijn, Bol ßad Sorgiñi velldur.

Vid skulum, Sœl mijn, uñ ßad eitt, ockur til Lœrdooms ßeinkia greidt, hvorsu ad HErrañ sœti, vid sijn elskuleg Born fœr breitt, bœdi i Sorg og Medlœti.

Vijst er Holldinu ßient med ßvi, ßegar ßad nijtur Sorga frij, Gledi og goodra Daga, Hármkvœli rata ei vill i, sem Ondinni best ßo haga.

Margur ßa hreppir Medlœtid, Myskun DRottiñs ei kañast vid, sem ollum allt gott veitir, helldur med vondum Synda Sid, sœlsann Gud tijdt œreitir.

Medlœti ßegar giefur Gud, gleymir Nœtturann forblindud, ßacklœti gott ad greida, sem Hiartans Elska hreintrwud, honum œ fram ad reida.

Ostraust Velgeingninn upptendrar, œfysir Holld til Metnadar, so Giafarans giœtur eigi, Drottinns Velgiorning vanbrwkar, sem vitnast œ Hefndar Deigi.

Optlega Gud sijn Borninn blijd, bera lœtur ßvi Sorgar Strijd, med Angist, Eymd og Trega, Trwudum jafnañ lijknar Lijd, ßo lijest marga Vega.

Af ßvi skallt, Sœl mijn, ßeckia ßu, ßig hefur DRottinn kiœra nu, og hijrt i Hoofi agar, Polgood uñber, med hijdri Trw, ßoott komi Hrygdar Dagar.

Sorg-

Sorgadi Rachel Sona Deyd, sijna klagandi Angurs Neyd, hun vill ei huggast lata; ef somu hittir Harma Leid, hooflega skallt pu grata.

Born og Astvini Gud hier gaf, giora mar hann pvi sialfur af, sem honum liwfast lijkar, Polinnmædina helga haf, hun bætir Raunir slijkar.

So var Jobs fordum Sinni vart, po sitt Afkvæmi og annad margt, med Sorgum missa nædi, sem DRottinns Barna er til Art, allt leid i Polinnmædi.

Ei skallt pu peinkia ad wtgiort sie, uñ Ast-Meñi pijn po burt deye, frar Heimsins Vistar-Veru, signad hreppa peir Sælgiæte, hiar sialfum DRottni eru.

Von hinns Rænglata wti er, pa Æfinn vesæl pverra fer, enn Riettlatra t Blessan blijfur, Herrann til Lijfs pa heimfærer, og Hormungar burtudrijfur.

Syrg pvi ecki po sannhelgum, sie kippt i burt frar Eymdunum, DRottinn peim Gladværd giefur, med ollum sijnum Utvolldum, i audlegu Skarti vefur.

Ei hefur nockurt Auga sied, einginn fyrri pad heyra ried, nie peynkia par uñ kunni, hvilijk Vegsemd peim verdur lied, pa vakna i Upprijsinni.

Endast pa Hrygd og Harma Kvein, heyrist ei Sorgar Raustinn nein, a Hædum Himna Rana, Utoallda hendir eckert Mein, Ord DRottins petta sanna.

O! JEsu gief mier Gledi þa, nær gaunga verd eg Heimi fraa, og sijdsta Æfi Kvolldi, ad mætti eg sælann finna og fa, Fognud i Himna Velldi! Amen.

22. Psalmur.

Umm Dauda Herodis.

Ton, Giædsku Guds vier prijsum, etc.

ENN þa Herodes hafdi, hardraudur kannad Deyd, Engill Guds ei vid tafdi, aptur umm sama Skeid, i Draumi byrtist brautt, Joseph, og sagdi sijdann, Svein med sier taka frijdann, og Moodur hans eumninn aatt.

I Israels Land skallt leika, Lydnum Egyptska fraa, hiedann til Heliar Reita, horfinn er Ovin saa, sem eptir sækla vann, Lijfenu Svein ad svipta. Svo giordi Drottinn typta, argann Illrædis-Mann.

Saal mijn hier merkia maattu, Magt Guds og Riettlæti, er hann aa ymsa Hattu, auglioosa lætur skie, med hordum Hefndar Sid, en þeim sem illa breita, og eptir Straffinu leita, enn kannast ei Verk sijn vid.

Dauda Herodes hreppti, herfilegann umm sijd, Rijkisins Raadum sleppti, sem Roomverskum fieck af Lijd, audur til Ummdæmis, enn stiornadi allt of illa, opt giordi Fridnum spilla, med Hreckvijsi

Hard-

Hardsinnis.

DRottins Ovinum ollum, eins liska gænga kann, Oluckunnar Afsollum, yfir þa steipir hann, þegar þeir þeynkia sijdst, enn Gudhræddir Gledi hlioota, goodrar Umbunar nioota, til Huggunar Hrygdinn snijst.

Ef þier er illt i Sinni, athugaverdt er það, Hefnd Drottins hafdu i Minni, huxandi um Kvala Stad, hvar þu wttaka xatt, Laun fyrir lioota Hrecki, lat þu þig villa ecki, svikulann Satans Maatt.

Fijsi þig Gott ad giora, Gudi til Pægdar nu, lat þier Uppvakning vera; Verdlaun sem hreppir þu, af DRottinns dijrri Nad, sem Kaupid goodum greidir, og Gudhræddra Sorgum eidir; þau bid eg ræckir Rad.

Allar Athafnir þijnar, alljtur Gud og sier, hardar Hootanir sijnar, hrijna lætur a þier, ef þu hans Giædsku Gied, misbrwkar vijsvitandi, med vondu Glæpa Standi, þad hefur þraavallt skied.

Poott ad Guds Polinmædi, þyrmi um Stund og Tijd, seirna hanns brennur Brædi, ef Boot finst ei hia Lijd, mijn Saal þad mundu riett, Avoxt ef aungvann giefur, Oxina DRottinn hefur, til Rootar Trienu sett.

Eikinn sem a sier hafdi, ei nema Blodinn tooni, þa Frelsarinn Fædu krafdi, fieck þann Riettlætis Doom, alldrei skal Avoxtur, wt af þier optar spretta, eptir hanns Talid þetta, vard hun visnud og þur.

Hætter vid margur meigi, miñ DRottinn, Eikur siæa, er æ Uppskieru Degi, Urskurdinn sama fær, af þvi ad of-sein var, Ydrun og Uñboot sæña, enn Ydkun sijfelld Glævanna, allt til Endalyktar.

Eins og þa Oxinn snijdur, Eikur og Skoogar-Tre, Hefnd DRottinns hardt ad rijdur, honum sem frestade, Lijfernis Lágfæring, þa eirn Gud eptir þetta, med Ogn og Reidi þietta, sijdarsta setur Þijng.

Margur vill lifa leingi, vid Lystir Veralldar, og þott hann frekann feingi, Frest, sem Ninivitar, alldrei samt ydrast vañ, hangad til dapur Daudi, dróp hañ Heims fræ Audi, nær þvi sem naudugañ.

Bel þvi fyrstu falli, fyrir þeim Illgiornu, enginn þad Audnu kalli, þvi opt ad Hendingu, yfir þæ. Ogiæfann, snöggleg á Hasti hrapar, og hreckvijsum Aldur skapar, hendir þad margann Mann.

Vallt er, mijn Sæt, ad sofa, i Syndum og Uggleysi, þvilijkann Daudans Dofa, Diefulsins Hreckvijsi, seturi Sinnis Reit, hiæa þeim, sem þeckir hreina, Þioonustu DRottins eina, giorir þo verr enn veit.

Sæ lifir best i Blooma, sem bijst vid Ar og sijd, hreckvijsum Heims Osooma, hafna, so Daudans Tijd, Dvorum ecki hann, grijpi i gierdum Syndum, og Galinnskap Holldsins blindum, Sal mijn haf Setning þann.

Gief mier liivsi Lausnari, ad lifa sparlega hier, so burt i Fridi fari, nær Fiorid loksins þver, Guds

Barna

Barna Grida-Stad, Önd minni untu ad finna, innleid til Bygda pinna, Amen, mijn Ósk er það! Amen.

23. Psalmur.

Uñ Heimreisu Josephs ur Ægyptalandi.

Ton, Lóf saung Gudi Mey Maria, etc.

JOseph tóok med sier Barnid braadt, og Brødur Dygda-giarna, heimleidis aptur hiellt i Att, til Herads Israels Barna, þær Freguir hañ, heyrdi med sañ, ad Herodis Arfi riettur, Archelaus, ar Illsku fws, yfir Juda var settur.

Þess vegna ecki þordi hañ, þangad Hælis ad leita, DRottiñ honum i Draumi vañ, dijra Raadstofun veita, sneri þvi ort, eptir það giort, i Galilæa Sveitir, sier feck med Hrad, þañ Sama-Stad, sem ad Nazareth heitir.

Þañiñ fraiñkom hin forna Spa, sem finst i helgum greinum, Nazaræus hañ nefnast a. Nu i Mañdoomi hreinum, heilogum þo, honum i bioo, hæleitur Guddooms Kraptur, þvi skal, mijn Sæl, Þankinn og Mæl, til þessa hverfa aptur.

Nazaræus Guds Son er sa, sannur Herra og

DRott-

DRottinn, bloomlegur Kvistur kallast maa, af Kyni Jesse sprottinn, ber Avøxt hrein, siv blessud Grein, betri enn Alldinn-Vidur, Hunang draup af; þeim Hiaalpar Staf, Huggun og Andar Fridur.

Adur Gud Lijd sin Israel, af Ægypto kallandi, plantadi hann sem Vijn-Trie vel, vænu i Canaans Landi: Eins JEsus hier, heim aptur fer: (Hoseas þar um̃ sagdi:) Þad Vijntried mætt, sem Bol fær hætt, og Blessan oss til lagdi.

Þu hefur Saal mijn, þessu Tre, hveginn med Skijrnar-Badi, innplantast fast, i Elskunne, eirn Gud so tilskickadi, þess vegna nu, nefnast attu, Nazaræus med Sooma, Avexti ber, audsyn aa þier, andlegann Dygda-Blooma.

Ef ad Kvisturinn aungvann ber, Avøxt med Grooda fliootum, verdur hann skiott, sem vonlegt er, Vidar høggvinn fraa Rootum, i Elldi þa, uppbrennast maa, eingiun Boot finnst vid sljku, Guds Hiaalprædid mier varni vid, Voda-Straffi þvilijku.

Þu skalt og vita þyrmt var sijdst, þeim Naattturlegu Kvistum, þegar Judar med Vondsku vijst, villtir fordæmdu Christum, harðlega þa, Hefndin̄ fiell aa, Heidnir Lijdir þad giordu, rupludu Torg, embreida Borg, brutu nidur ad Jordu.

Eikann hid rotna Aldin-Tre, Avøxt goodan̄ ad færa, siertu daudur i Syndinne, sijdst maattu Gudi tæra, Fruin-Grooda þeim, og frijdum Seim, sem

sem fagrir Kvistir bera, Groodurlaus Eik, gomul og veik, gagnlaus hlijtur ad vera.

Eins bid eg DRottiñ af hier nu, med Audmykt vesæll Madur, gief ad eg sie i sannri Trw, sialfs um hier jnnplantadur, og beri klaar, uñ Æfi-Ar, Avexti Gudrækinnar, par til med Prijs, mier veitast vijs, Verdlaunum Trwarinnar! Amen.

24. Psalmur.

Uñ Arlega Reysu Forelldrana JEsu til Jerusalem.

Ton, Fadir vor sem a Himnum ert, etc.

ÁRlega Joseph Meyu med, til Musteris sins gaunga ried, begar ad Paaska-Haatijd hrein, halldiñ var eptir Laga-Grein; Guds Dijrdar jafnann giættu mest, giordu hvad honum þocknadest.

Á settum Tijma til so bar, Toolf Ara þegar JEsus var, Helgi-Dags Gaungu hoofu þa, Helmtli sijnu burtu frae, til Jerusalem vissañ Veg, var þad Sidvenia Haatijdleg.

Mijn Saala, þar uñ þeynkium vid, þegar Gud wtgaf Logmaalid, uñ Sabbatz Dag og Helgis Hollð, hord ealyktadi hann Sekta-Giollð, sem koma eattu yfir þa, er Ordi Guds sier kasta frae.

Sa sem er Herra Hvijldar-Dags, hefur hier

lient

lient til Vinnulags, Sex Viku-Daga virka hier, enn valdi einn til Dijrdar sier, þemann vanhelga ecki aatt, annars mætir þu Hefndum braadt.

Haatijdis Daga ræktu riett, sem Raads-Menn Christninnar hafa sett, Drottinn wtheimtir af þier þa, Astar-Ged sitt ad minnast a, laattu þvi ecki liggia i Hlie, Lofgiord, Packlæti og Gudræckne.

Gledileg Joola-Haatijd hier, Herrans Fædingu kunngiorer, er þvi skylldugt ad offrir þu, Andlegri Lofgiord, Saal mijn, nu, fyrir Giædskunnar Goodsemd þa, Guds Sonur Manndoom took sig a.

Onnur Stoor-Haatijd er sw vijst, sem Upprisinn bodar JEsum Christ, Sigur-Hofdingia sonnum þa, Sigur-Hroos Andlegt færa maa, vañ hann Diofull og Vijtis-Neyd, Valldinu svipti bitrann Deyd.

Mundu og Haatijd Þridiu þa, þegar Guds Sonur Himnum fraa, Heilagann Anda sendi siñ, Sanntrwadra i Hiortunn inn, stærstu Haatijdir þessar Þriaar, þier ber ad hallda sierhvort Ar.

Adrar smærri sem Arlega', iñfalla medal Christenna, med josnum Heidri akta aatt, Andlega i Drottni gior þier kaatt, Ordi Guds hlijd og heyr þu vel. Helga Sidveniu þetta tel.

Minnstu a David Drottinns Mann, Daglega þar vid gladdist hann, ad mega gaanga Guds i Hws, giorandi Packir Dygdafws. Allt eins þu lijka siñud siert, Saal mijn, og þessa miñug vert.

Eñ

Enn þu skallt giefa Gaum ad því, þo gængir vilnug Kyrkiu i, Synd er mikil ad sitia þar, ef Saalinni ecki þeynkir þar, eptir Guds Dijrd og Ordum hanns, sem wtgænga af Munni Kiennimanns.

Gænger þu fram i Galeysi, sem gleimannlegur Heyrari, ættu skilid ad Ord Guds þad, er audur numdir i helgum Stad, dæmi þig loks ei Degi þeim, nær Drottinns Reidi straffar Heim.

Lifir af Braudi Saalinn sijst, sijna hefur hun Næring vijst, af Ordi Guds og Anda hanns, sem auaxtast i Hiarta Manns, ef soddann Vokva siwga mæa, Sadningu nooga fær hun þa.

Opt og tijdum med Munni Mann, margur DRottinn nælægiast kann, enn Hiartad þo og Hugurinn, hvarflar ei til Guds nockurt Sinn, slijkum hælfvolgum Hræsnurum, Herrann vill skirpa af Vorunum.

Þennan varastu, Saal mijn, Sid, sie bædi Mæl og Hugskotid, i sannri Dijrkun samfara, soddann Rootgrooinn Alvara, Gudi Prijeinum giedjast best, gagnar Saalunni allra mest.

Fiapur Munnsins og flæmædt Sid, forsmæir Gud og hatar med, hann vill ad þu siert hreinn og klær, honum þioonandi sijd og Ar, einskiæra Myskun ollum hann, af einlægu Hiarta veita kann.

Jæta mæa eg þad JEsu mín, Jeg er stoorlega vangiætinn, því verr, ad Hiartad of-kallt er, opt þegar Raustinn hreifir sier, bona eg, Drottinn, þo ei þig, þinn Anda lættu verma mig, Amen.

25. Psalmur.

Uñ þad, þegar Forelldrarnir soknudu Barnsins aa Leidinni.

Ton, Skapariñ Stiarna Herra hreiñ, etc.

ÞEgar sem þeir Dagar Enda fax, aptur heimleidis geingu þa, t Jerusalem epter var, Ungur Jesus og dvaldi þar.

Hañs Forelldrar þar hugdu ei ad, helldur fulltrwa meintu þad, hañ mundi Selskaps Hoopnum hiaa, honum þo lijtid bæri aa.

Mætur Joseph og Maria, medal Fraenda og Kuñingia, leitudu hañs, sem lijklegt var, Lundinn beggia þvi hriggdist þar.

Aflokid hofdu eins Dags Ferd, adur eñ swo var Leitiñ giord, þegar hañ fundu eckt eñ, aptur til Borgar reistu señ.

Heidurlegt Dæmi hafa þar, hvorier Gudhræddir Foreldrar, Afkvæmi sijn ad annast riett, wtheimtir soddann Hioona-Stiett.

Yfir Veralldar faaurt Froon, fyrstu setti Gud Ekta-Hioon, mællti fyrir hanns Milldinn haa, ad margfalldast skylldu Jordu aa.

Afkvæmis Ræckt og Elsku þvi, inngaf hann þeirra Hiertunni, Adgiætslu Vakt og Varatekt, vijst heimtir Drottinn af þeim frekt.

Hin

Hinar Skynlausu Sklepnurnar, med Skickum sinnar Tegundar, leggia ei stöora Vanrækt vid, vakta helldur sitt Afkvæmid.

Miklu ædri er Madurinn, mentadur vel med Skilninginn, honum ei ætla minna maa, mikid vardar um Skylldu sa.

Goodum Forelldrum Angur er, nær illa Barninn hegda sier, goodri Skickun ef giæta ad, Gledi Tvofalldrar aflar sad.

Fadirinn Tarum flijtur i, Fordisarfull Barnsins velldur svi, Moodirinn Saran grætur good, geingur sad so hia hverri Piood.

David harmar sinn dauinn Son, deya vill fyrir Absalon; Jacob særist af Sorgar Pijn, ef sinn skal missa Beniamin.

Sunamitis med saarann Mood, Swein bar fyrir einka Jood, lagdi i Kiolltu siukann Svein, syrgia giordi hanns Dauda Mein.

Skiedi hier eins og oaminnst var, Astriskir JEsu Forelldrar, soknudu Barnsins Sorgbitinn, af Swtum fyllti Huginn.

Mikil var Sorg ad missa pann, sem Missir allann bæta kann, Harmar svijkir heimsooktu, helgami Joseph og Mariu.

Hendi sig sama, Saal mijn, nu, Sorgfull ad JEsu leita sa, sa sem hann missir, missir allt, Manna Fulltijngid reinist valt.

Pegar ad lokssins su skallt hier, Prældooms skilinn vid Tiallbwder, gaunga Veg allrar Veralld-

ar, vel þu JEsum til Samferdar.

Sw er hin mesta Sælar-Neyd, ad sakna hañs á þeirri Leid, og Oviſt hvort þinn Andinn kann, apturſnwa og finna hann.

Á þeirri Stundu eg þig bid, ei mijna Sælu ſkilier vid, Drottinn JEsu, sem dooſt á Trie, Daudinn er þa minn Abate! Amen.

26. Pſalmur.

Um Leitina eptir JESU.

Med sama Lag.

Jnnunſt vid Sæl mijn enn þar á, sem áður fyrri hvarf eg frá, **Liwſir Forelldrar Lausnarans, leitudu strax þa sakna hañs.**

Peinktu hann væri á Veiginum, hiá Vina-Foolki og Nafrændum, Goodum Selſkap þvi vanur var, vissu þad og hanns Forelldrar.

Lattu ei Barn þitt veniaſt vid, vondann Selſkap og Hreckia-Sid, af því spilliſt hinn Ungi Mañ, Odygd og Glæpi nema kann.

Gudhræddra Sid og Samfelag, sie til hann ſtundi Noott og Dag, mikid gott hann þar odlaſt af, Athugaſemd á þessu haf.

Poott hann med goodum goodur sie, Gudlauſra Manna Hreckvijſe, til Vondſku tijdum venur þann, sem velur sier Selſkap þvilijkann.

Sida-Spillir er Samtal illt, Son minn ef þetta fordaſt villt, goodann Munn-Sofnud ven þig vid,

vid, varastu Last og Bak-Talid

Hid vonda Tijdum audnæmt er, inn i Hiartad ßad smeigir sier, ßeir elldri gæanga Gyrndum i, glæpist Barnid æa Agni ßvi.

Nærtturann Hollds er nærsta treg, ad nema sannann Lijfsins Veg, goodur Vani ßo giorla kañ, ad giora Ungdoomlinn Sidprwdann.

Undann ad gæanga ættu ßeir, sem Arum safnad hafa meir, af ßeim lærir hinn Ungi ßa, allmikid ßetta stoda man.

Sidferdi gott ef Barn ßitt ber, Blessunar Drottinns aflar sier, goodrar Skickunar Gud er hañ, giæta skylldi ßess sierhvor Mann.

Læangtum betur enn Lærdooms Mañt, lioos Eftirdæminn gieta kañt, hvad Augunn lijta, optast nær, Inngæang i Barnsins Hiarta fær.

Hafist ßu Lastlegt eitthvad ad, ei lættu Barnid horfa a ßad, Gott ßegar nockud ydia æa, Adferdina ßad lættu sia.

Ei veitst ßu nema eitthvort Sinn, Avoxt færi sæa Sidvaninn, Og Barnid eptir breitti ßvi, sem betst er ßijnu Fari i.

Nær Drottinns Ord er hast um Hvnd, hollst sieu Børninn eil ßess vond, ad hlijda Lestur helgañ æa, hvæa kunna ßau um ßad ßa

Andi Drottinns sem Ordinu, ansamt byggir i Hiartanu, ßo einginn ßetta merki Mann, Menta hio innra Barnid katin.

Af ßvi spretta ßeir Averter, sem ytra giarnan;

hreifa sier, Andinn smaamsamann eikur vid, iñ til þess Barn er fullordid.

Í þærra Hoop, sem þennann Sid, þrævallt Kostgiæfnir hallda vid, viliandi Barn þitt vera lært, vandlega haf ætt þessu Gætt.

Barnid ef Tijdum venst þar vid, verdur þad loks ad hvorndags Sid, Gudhræddra Selskap sijdann í, sannlega mætt þu leita ad því.

Bid eg JEsu, ad Barninn nijn, Barn Æsku mættu njoota þijn, sannra Guds Barna Samneyti, sie þeim til Reidu i Dyrdinni, Amen.

27. Psalmur.

Uñ Samtal Christi vid hina Skriptlærdu i Musterinu.

Ton, Hærsti Gud Herra milldi, etc.

Eptir þriia Daga dijrañ, Drottiñ t Musteri, fundu med Huga hijrann, hañs blessud Astmeñi, Fedrañs midt æ milli, Mæl þetrra hlijddi æ, vondra þo Flock ei fylli, frooda spurdi med Snilli, hvor Mañ þad heyrdi og sæ.

Undrudust allir þetta, ad-dædust Svorum hañs: Aungver þo epter frietta, Alvitsku Frelsarans: Meintu hann mundi vera, Madur eñ ecki Gud, Spurningum skijrt vr skera, Skilning ecki til bera: Þvi Vitskann var vantrwud.

Frels-

Frelsarinn fræddist eigi, þo frooda spyrdi hann.
Helld eg vijst meina megi, muni hann Tijma þann,
spurt hafa ad Spædooms-Greinum, sem splalla
Ritningar, Messia wt af einum, og hanns Guddoomi hreinum, hvorn Foolk ei þeckti þar.

Til þessa lijtid logdu, Lærifedurnir þar, Tinubur-Manns Son hann sogdu, seirna ef minust var ad, lasta hans Guddoom giordu, gæfu þad Lijdnum inn, med Priootsku Hiarta hordu, hann væri eirn ad Jordu, Fals-Manna Foringinn.

Skrifternar þoott þeir þeckti, þad var samt undraverdt, ofmisg þa Blinduinn bleckti, blijdum Guds Syni þvert, jafnann afneita naudu, nærsta tregir i Lund, sijns Andargagns ei gaádu, gooda Kienning forsmaadu, nyttu ei Nædar Stund.

Af þvi ad ecki hafdi, ad Bækur JEsus lært, Alþijdann Andsvars krafdi, i Spurs-Maal gat þad fært: honum hvadann ad kiæmi, Hyggindi Vitskunnar? Uppa hans dgiætt Næmi, ei þottust finna Dæmi, hia odrum einshattar.

Optar enn Einusinni, uppfræddi JEsus þa, lagdi æ minni og minni, Mwgurinn Trw þar a, hneixludust hryggilega, ad HErranum Christo þar, med Hiartans Heimsku Trega, hædd hann marga Vega, og adreittu allstadar.

Johannes fyrst þa fræddi, uñ Frelsarann JEsum Christ, wt af Ritningum rædd, Rodd hanns miog vijdfrægdist, Rietttætis Veg uam vijsa, vildu ei Judar þo, eptir hanns Ordum hnijsa,

uppa mooti þeim rijsa, Priootskañ i Þanka bioo.

Hier trwi eg HErrañ geingi, a Hoolm vid Juda fyrst: Strijd þo ei stædi leingi, strax af því vitnadist, hann mundi hina vinna, ef herdti nockud a, mooti þeim Forsvar finna, Flattskap þeirra ei siña; sem Gudspioll greina fra.

Trwa vil eg Otregur, Tign þinni JEsu klar, eingietinn, elskulegur, ertu Guds Sonur hær, Fodursins fagur Ljoomi, frijdasti Monnum hia, þiñ Prijs a Hædum hljoomi, i Heiminum Lof þitt roomi, allt þad sem anda ma! Amen.

28. Psalmur.

Uñ Samtal Christi og Mariu.

Ton, Seldi Pilatus Saklausañ, etc.

Þa Hlooniñ Son Guds sa u riett, sitia i Kyrkiu tñi, hnickti þeim vid, eñ Lund vard liett, því Lærdooms Stiett, afdi med Ydkuniñi.

Marta sagdi so til hañs: Son miñ, því giordir þetta? vid hofum leitad laangt til sañs, med daprañ Dans, til þijn ei feingum frietta.

Helgum Joseph og hljrri Frw, HErrañ ried Audsvar veita: hvoriu gleegnir vid hafid nu, med holla Trw, harmandi giort mijn leita?

Vissu

Vissu þid ei mier vera bar, i Verki op-
lyberu, þeim Hlutum frekt til Fyllingar
og Framűkvæmdar, Fodur mijns sem ad
eru?

Adur Maria Angur hlaut, ungań JEsum þrey-
andi, enn nu Gladværdar Yndis naut, unniń var
Þraut, aptur sæa hann lifandi.

Guds Barna Kior þad eru ein, optlega i Ver-
oldinni, eina Stund mædir Angistenn, og adra
senn, aptur er gladt i Sinne.

Deyda og lifsga Drottinn kann, daglega þann-
inn breitir, umm lijtinn Tijma hryggir hań, og hrell-
ir Mann, Huggun eptiræa veitir.

Riettlæt Maria reindi þad: Raunamood æs-
vijtadi, æstkiærann Son i sogdum Stad, fyrir siń
Verknad, sig JEsus forsvaradi.

Hanns var ad sonnu Moodir Mey, Moodur-
Riett hafa villdi, Hlijdninnar giætti; Og hier vid
ney, hann sagdi ei, hitt kvad i meira Gylldi.

Moñunum Drottinn meiri er, i Makt og Kraf-
ti hreinum, Honum þvi framar hlijda ber, þad hø-
fum vier, heyrt i Ritningar Greinum.

Af sijnum Fodur sendur var, Son Guds i Ast
og Milldi, fyrir þvi einu allstadar, Umsorgun bar,
Eyrindid rekast skylldi.

Þad var ad leggia Lijdunum Braut, til Lifs og
Dijrdar Vista, þess vegna Christur Hornung
hlaut, og harda Þraut, i Heiminum vard ad gista.

Fodursins Vilia framűkvæmdi, frelsadi Menn

ca Jordu, yfirvann Deyd og eilifft Spie, andvana ca Tre, aflauk þvi Strijdi hordu.

Ecki Maria undirstood, Ordin er JEsus sagdi, helldur þau Svorinn greina good, sem Geimslu Siood, Gullvæg i Hiarta lagdi.

Þeyinkt hefur eptir þessu fyrst, i Þeli Vitsku rijku, þar til Ritning sem ræddi um Christ, vel vitnadist, og verda took Naun ca slijku.

Spaadomar allir uppa hann, opinnberudust sijdar, so hreina Pijding heyra vann, hver Christinn Mann, um Heimsins Bygdir vijdar.

Fyrst þu, minn JEsu, fullkominn, Fodurfins giordir Vilia, alldrei laat Holldi inngrodinn, Illviliann minn, oskar ca millum skilia, Amen.

29. Psalmur.

Um Hlijdni og Undirgiefni JEsu vid sijna Forelldra.

Ton; Sea friaals vid Logmaal fæddur er, etc.

FErdadist JEsus þa med þeim, þadann Var saurri Stundu, sll til Nazareth hielldu heim, holla Naagranna fundu.

Forelldrum hlijdin Frelsarin, faust þar i allum Greinum, angljsti sig hans Audsveipnin, med Astar Þela breinum.

Lærid af JEsu Barnin blijd, Blessunar er þad Merki, hædrid Forelldra þyg og þijd, þad i Ordi

sem

sem Verki.

Hann sem ad allra ydar er, eirn Gud og Fadir lijka, Forelldrum giordist hlijdinn hier: huxid um Audmykt slijka.

Gud i Manndoomi Monnum var, med mannlega Skickun besta, undirgiefinn, so eckert par, uppa kunni ad bresta.

Sijnum Fodur a Himnum hann, hlijdugur gjorast nædi, viliugur kom, og vilugann, viliandi Foolkid hriadi.

Fyrir þig giordist blessad Barn, Barn Guds so verda mættir, syndi med Hlijdni Hlijdnis giarn, ad hlijdinn vera ættir.

O! Hvorsu feck þig Audmyktinn, O! JEsu, nidurlæckad, so nidurlægdann Prælinn þinn, þu feingir aptur hæckad.

Fyrir hanns Skulld þig, Barn mitt, bid, bid þu mier eirninn medur, ad hlijdid lærir soddan Sid, Sidur sa DRottenn gledur.

Allt so leingi sem Gud er Gud, goodum Hlutum rædandi, æ verdur Hlijdninn umbunud, ollum DRottni þioonandi.

Allt so leingi þu Barn, ert Barn, i Barns Mini skal hier vera, ad han vill læta þig Hialpar-giarn, Hlijdninnar Laun uppskiera.

Þijnum Forelldrum uñ þu ert, Elsku og Hlidni skylldugur, alls sem þau hafa gott þier gjort, giarnann siertu minnugur.

Jardneskum Manni aungvum ætt, ødrum bet-

ur ad unna, i ollu þvi sem megna maett, minnstu þeim Þackir kunna.

Hafa þau þig i fyrstu fædt, fæddann daglega alid, alinn a hollum Kosti klædt, klæddann til Menta valid.

Af þeirra Holldi Holld ertu, med Heyrn og Sioon lifandi, þijn Sæal af Sælu þeirra nu, þrauvallt er fast hængandi.

Ahænga þvi i Elskunne, ættu Fodur og Modur, Lidsemd og Styrk þeim laata i Tie, liwfur og Vidmoots goodur.

Ji Minni jafnann þier sie þvi, sw þvnga Hefndar Pijna, sem Ohlijdnir rata eiga i, ef afræckia Skylldu sijna.

Vanblessunar þad Ordsok er, Eptirkost mun og veita, ef vid Forelldra þijna, þier, þu giorir illa breita.

Laat þier Absalons Ohlijdne, alldrei wr Minni lijda, þegar hann rænti Fridi og Fe, Fodur sinn David blijda.

Þa Gængvaranum geisi hast, giordi til Strijds ad hleipa, hanns i Trenu vard Hærid fast, hendti hann Daudans Sneipa.

Tsbiæ Dæmiñ Dygda frood, daglega i Þanka festu, hreppti hann Laun af Gudi good, Giæfu og Lucku bestu.

Fadir Lioosanna eins mun enn, af Elsku vid þig giora, ef þu vid Gud og Yfirmeñ, æstundar hlijdinn vera.

Glef

Gief þu i allra Barna Briooſt, blijdi JEſu, þin Anda, ſo vid Forelldra leynt og liooſt, læri i Hlijdni ſtanda! Amen.

30. Psalmur.

Uñ daglegañ Proſka og Framűfor Barns ſins JESU.

Ton, Til þijn Heilagi HErra Gud, etc.

Eins daſamlega og Upphaf tookſt, aa hañs Mañdoomi ſonnum, Alldur og Vitſka JESU jookſt, jafnt þvi hiaa Gudi og Mønum, Naadar-Hylli; ſem Gudſpialls Grein, glogglega vottar ſkijr og hrein, leid ad Embættis Dñum.

Andſtygd er þad ef Alldurinn, eikſt med Laſtaña Greinum, frekaſt og verdur fullordiñ, i Flærd og Glæpum einum, aangraſt DRottinn og hatar hañ, ſem hefur Lifnad þvilijkañ, elſkaſt hañ ecki af neinum.

Agiætt er hirt ef Alldurin, eykſt i Dygdunum hreinum, frægur verdur og fullkominn, med Fremd i ollum Greinum, eirn Gud fagnar og elſkar þann, ſem æfir Lifnad þvilijkañ; Þo hatiſt af illum einum.

Alldur og Vitſka aa einum ſeñ, allvel til ſamans ſkarta, O JEſu, laattu Ungdoomenn, odlaſt þitt Liooſid biarta, ſo Vit med Arum vaxi þeim, ſem vanvitugir komu i Heim, og odleſt higged Hiarta.

Vegna þeſs Æſkann afræker, opt og tijdum ad læra, og hiegoomlega hegdar ſier, hatar Uppfræding ſkiæra, Ellinn i Bernſku aframm dregſt, Dvirdin

ing ad þañ gamla leggst, sem Heimskuna hefur kiæra.

Skuli Hærurnar Heidur fæa, og halldast i miklu Gilldi, Æskann hlijtur ad audgast þa, af því sem seirna villdi, prijda med dosinn Elli-Ar, ef Alldurin kañ ad verda hær, ungur þad skynia skylldi.

Opt er gomlum til Yndis þad, sem adur læra gædi, hinu er honum Angur ad, sem ungur forsooma nædi, alldradur heimskur ei fær Prijs, er þeim Graahærdu Sneipann vijs, ef fer ad rasandi Rædi.

Enn sæa hyggni þo ungur sie, Æru tvosalldrar nijtur, Vegsemd, Hylli og Vinseinge, af vitrum Monnum hlijtur, sinna Forelldra Sæmd er hann, sialfur kallast eirn Giæfu-Mann, ef þad ei af sier brijtur.

Er þo hin mesta Audna sw, Æsku-Mannsins i Heimi, Astar DRottins ad nioota nu, so Nædiñ ad honum streymi, eins og reñandi Uppspretta, sem af-þvær Kæmid bernsklega, betra er þad brenduum Seimi.

Oss sæa þad Gudspialls Ordinn keñt, sem adur gieta nædi, ad prijdt hafi JEsum þetta brennt, Proski med Vijsdooms Rædi, hiæa Gudi og Monnum Nædinn neyt, þo nyti þess lijtt ad Juda Sveit, þa hann var hier a Laadi.

Uppvoxtur hanns og Æskann klær, med adursogdum Hætti, þannum framleid uñ Priattiju Ar, þar til hann sitt Embætti, berlega a Jordu byriad feck, og blessadur Herod krijngum geck,

synu-

synandi sitt Almætti.

Hefur þu JEsu, Barnid blijdt, Barn Æsku þannig mijna, med blessudum Digda Blooma prijdt, bid eg nu Giædsku þijna, Ungdooms Verdugleik allann þinn, Audmykt, Hlijdni og Bloods Kraptinn, ætijd læit oc mier hrijna.

Fyrir þijn Ungdooms Arinn blijd, Ungdooms Brestunum mijnum, gleymdu nu, Hiartans Giædskañ þijd, Goodvilia eptir þijnum, sio nija Fæding, nija hier, Nad og Styrkleike veitti mier, af klæarum Krapti sijnum.

Þocknist Gudi ad giora mig, græann af Ellihærum, til þijn, Elskann mijn oastvodlig, Andvarpa eg heitt med Tærum: Drottinn Alldradi Daganna, sem dæliztill komst oc Jordina, styrkning oc Alldurs Arum.

Framar vil eg þig bidia bert, Barnid JEsu Asiækera, Barna mijna þu Broodir siert, Blessun virdist þeim færa, Bernsku Fafrædid fra þeim tak, fwo yfir þeirra Sælum vak, Guds Otta læt þau læra.

Hef eg uñ Stundir Sinni og Sal, svalad ad Vilia sijnum, hlisomi mitt hvid Barna-Mæl, blijdt fyrir Eyrum þijnum, þennann Skatt-Penning skylldugann, skoda, JEsu, og medtak hann, golldinn af Munni mijnum.

Velldi, Kreptur, Lof, Vegsemd, Þrijs, Virding Hætignarinnar, Æra og Makt, þier æ sie vijs, Unnustinn Sælar mijnar, uñ Votn og Grunda-

ir

ir Veralldar, vijdfrægist Nafn þitt allstadar,
i Kongstivorn Christni þiñar, Amen.

Psalmur.

Ut af Fædinguñi Christi, (Sr. M. E. S.)

Lon, Hiartad Þaankar Hugur Siñi, etc.

VNdarlegur Fridar Furste, sem Fodur-Nafn
Sfraa Eilijfd ber, undarlega æ þig þyrste, til Ei-
lijfs Lijfs ad hiælpa mier, Lijffins Gud og Lioomi
klaar, Liooſsins wt fraa Fodur gaar, einnann Gud-
dooms Sæti ſijnu, ſo ad klæddiſt Holldi mijnu.

Hvoriu ſætir, hvoriu velldur? Hvilijk mundi
Orſokinn, ad þu giordiſt Sorgum ſelldur, ſannur
Madur? JEſu minn! Aumkandi þitt Auga ſaa, i
Faangelſi þungu eg laa, hvad uñ Eilijfd hefdi bund-
id, ef Hiælpar Raad ei væri fundid.

Vijdt Helvijtis Ginid gapti, Guds Eilijfa Rei-
di brann, eingra Bæna unnt var Krapti, eckert
Hroop þvi megna vann, ad ſemia dijra Sattar-
giord, ſo var Drottinns Bræði hord, einginn leyſt
gat annann Broodir, wt þo ſijnu hellti Bloodi.

Gud Uppſpretta allrar Milldi, og Kiærleikans
Botnlauſt Haf, ſinni Skepnu vægia villdi, veg-
ſamlegt þvi Frelſi gaf, enn þad kunni alldrei ſkie,
utann hann af Meyunne, ſiælfur fæddiſt ſannur
Madur, Syndlaus, Hreinn og Ofleckadur.

Rijs

Rijs upp Madur af Svefni Synda, sia þig betur nu um krijng, þu med Giætni þier imynda, þinna Glæpa Svivirding, mooti vondum Synda Sid, sia Guds straanga Riettlætid; so ad feingist Saatt og Fridur, Son Guds stie aa Jordu nidur.

O! vors JEsu Elsku Mæti, O! þad Kiærleiks Diwp fraabært, hærstur Drottinn, hvors Riettlæti, heitast brennur Loga-skiært, Syndum mooti og Synda Daad, soddann Vijsdooms hitti Raad, ad sig ei spara sialfañ villdi, so Madurinn frelsast skyldi.

O! Þu Kvinnu sæla Sædi, sialfur Hoggorms Trodarinn, hverrar Saalar Harma Flædi, hiadnar þar af, JEsu minn, ad oss villdir aumum hia, eiga Dvol, og þvi mun saa, vondi Satan Verdka up hlioota, vill hanns Hofud JEsus briota.

Gud vor sialfur giordist Broddir, Gud þar klæddist Holldi Manns, Syndugri af siñi Moodir, Syndlaus fæddur er til Sanns, helgra Engla Filking froom, þann færei skodad Leindar-Doom, enn hañ liet sijst oss hulid vera, þad Holld og Blood ei opinnberar.

O! mijn Saala Holldsi Hreise, hrind þu Kvijsda Þaunkum wr, JEsu Hialpar Hond þig reisser, hann þinn Skioldur er og Mwr, þo ad Satan sæki ad þier, sijnum Broddi fyrdtur er, Gud fyrir JEsum Giædsku sætur, Glæpi og Syndir nu forlætur.

Ef þu þorir ei Andvarpandi, inn fyrir Gud i

fullri

fullri Von, þeynktu JEsus þier unnandi, þinn er Brödir og Guds Son, Trigdafasta Hiartad hanns, a Hormum þijnum giorir Stans, Huggun veitir, hiælpar, stidur, hier ad auki fyrir þier bidur.

Nær mitt Hiarta særdt ræsaka, Satan vill og Hormum slæa, eg skal vijkia ei til Baka, ollu helldur minnast þa, æa Jordu nidur JEsus stie, jafnann so ad medtake, særdra Hroop vid Sorga-Kijsid, og Syndararnir hefdu Lijfid.

Jdrunar mier unn þu Tæara, O þinn Gud, so lijki þier, einnunn JEsu Kiærleik klæara, kienn þu riett ad þeckia hier, Holds Skynsemi hellst er mirk, þinn helgi Andi veiti Styrk, þa Hiartad mitt er halldid Trega, ad hroopa æa JEsum riettilega.

Þijn mier Nædiñ þar til bendi, þad eg Jesum ælijte, lijka ad hanns Voggu vendi, vafinn Reifum þar hann sie, uñ Heimsins Skraut ei hyrdti þar, i hordum Stalli fæddur var, sæña Audmykt Sooma-skiæra, so eg mætti af honum læra.

Andi Guds mitt hneigi Hiarta, og helgi þad til Dijrdar sier, so JEsus Lijfsins Liosid biarta, lifa mætti og bwa i mier, vid hvort eitt Spor i Harma-Dal, til Himinsins sem gæanga skal, uñ þu mier þo Eymdiñ þiæi, eg i Trwñi JEsum siæi.

Vid miñ Trwar Stoolpa sterka, standa mun eg gladur þa, Kraptur Satans kañ ei verka, kippa mier þar burtu fræa; uñ miñ JEsum, Lykn sem lier, i Lijfi og Dauda helld eg mier, so eg verdi sviptur Trega, Sæluhoolpinn Eilijflega, Amen.

Psalmar

Pſalmar vt af Pijningar Historiunni.

1. Pſalmur.

Uñ Christi Utgaungu i Gras-Gardlñ.

Med Himaa-Lag.

UPP upp mijn Saal og allt mitt Gied, upp mitt Hiarta og Roomur med, Hugur og Twnga hiaalpi til, Herrans Pijnu eg miñaſt vil.

Sancti Paall ſkipar Skylldu þa, ad ſkulum vier allir Jordu a, kunngiora þa Kvol og daprann Deyd, sem Drottinn fyrir oſs auma leid.

Liwſann Jeſum til Lauſnar mier, laangadi þo ad deya hier, mig ſkylldi og lyſta ad minnaſt þeſs, mijnum Drottni til Packlætes.

Jnnra mig tokſins Angrid ſker, æ hvad er litit Rækt i mier! JEſus er kvalinn i ininn Stad, Oſſialldann hefi eg minnſt a þad.

Saal mijn ſkodum þa ſætu Foorn, sem hefur oſs vid Gud Drottinn vorn, fordæmda aptur forlijkad, Fognudur er ad hura uñ þad.

Hvad ſtillir betur Hiartans Bol, enn Heilog Drottinns Pijna og Kvol? Hvad heptir framar Hneipli og Synd, enn Herrans JEſu Bloodug Mynd?

Hvar fær þu betur Sael minn fied, sanna Guds Hiartans Astar-Gied, sem Fadir Giæd skunnar feck til þijn, framar enn hier i JEsu Pijn?

O JEsu! Gef þinn Anda mier, allt so verdi til Dijrdar þier, uppteiknad, swngid sagt og tied, sydann þess adrir nioti med.

Textinn.

Ad lidnũ Maltijd, Lof-Saungiñ, las sijnum Fodur, Jesus miñ, sijdarsta Kvøld-did seint þad var, swngu med hañs Lærisveinar.

Guds Sonur, sæa sem Sannleiks Rad, sialfur atti a Himni og Lad, þadi sitt Braud med Pack-giord, þegar hann uñgieckst hier a Jord.

Þurfa-Madur ert þu minn Sael, þiggur af Drottni sierhvort Mal, Fædu þijna og Foostrid allt, fyrir þad honum packa skallt.

Illum Præl er þad eilijf Smaan, ef hann so þiggur Herranns Læn, Drambsamlega og dreisar sig. Drottinn geymi fræa slijku mig.

Eptir þañ Saung, eñ eckt fyr, wtgieck JEsus uñ Hwsiñs Dyr; ad hañs Sidvenju er þad skied, til Oltu Fiallsins gaanga ried.

Lausnarans Veniu lær og hallt, lofa þinn Gud og dijrka skallt, Bænarlaus alldrei byriud sie, Burtfor af þijnu Heimile.

Yfir

Yfir um̃ Kedrons breidañ Beck, Blessadur þa med Sveinum geck. Sa Lækur Nafn af Sorta ber: sijnir þad goodann Lærdoom mier.

Yfir Hormungar er mijn Leid, æ medann varir Lijfsins Skeid, undann geck JEsus, eptir eg, at þann ad feta Rauna Veg.

Horfi eg nu i Huga mier, HErra minn JEsu! eptir þier. Daadsamleg eru Dæminn þijn, dreg eg þau giarnannn heim til mijn.

Þu villdir ecki Upphlaup hart, yrdi, þegar þu fanginn vart, ut i Grasgardinn gieckstu þvi, gafst þig i Manna Hendur frij.

Af þvi læri eg ad elska ei frekt, eigid Gagn mitt, so Fridur og Spekt, þess vegna raskist: Þier er kiært, Þolinnmædi og Gied Hoogvært.

Sorgandi gieckstu sagda Leid, særdi þinn Huga Kvol og Neyd, hlæandi Glæpa hlioop eg Stig, hefur þu kvittad fyrir mig.

Vort Lijf er Grasgards Ganga riett, Grofinn er ollum fyrir sett; Synd-ugra Leid ei leik þier ad, lendir hun vijst i Kvala-Stad.

Ydrunar Tarinn ættu vor, oll hier ad væta Lijfsins Spor, giegnum Daudann med Gledi og Lyst, gaungum vier þa i Himna Vist.

Þa JEsus nu at Veginum var, vid Postulana hañ rædde þar, henda mundt þar Hrosun fliott, hardlega Petur præt-

ti aa moot.

Frelsarinn JEsus fyrirsier, þa Fall og Hrosun er bwinn mier, hann veit og lijka Lækning þa, sm leysa kann mig Sorgum fraa.

Alldrei, kvad Petur, ætla eg, aa þier hneixlast aa nockurn Veg, þo allir fraa þier falli nu. Fullkominn var hanns Lofun sw.

Su Von er bædi vollt og myrk, ad voga freklega aa Holldsins Styrk, aan Guds Naadar er allt vort Traust, Ostodugt veikt og Hiaalparlaust.

Gief mier, JEsu, ad gaa ad þvi, Glas-Kieri ber eg minn Fiesioodi, Vidvorun þijna virdi eg mest, Veikleika Holldsins sier þu best.

2. Psalmur.

Um Christi Kvol i Grasgardinum.

Ton, Fadir vor sem aa Himnum ert, etc.

JEsus geck in i Grasgard þann, Getsemane var nefndur hann. Af Oliu Prwgan þad Auk-Nafn bar, Oliu-Tried rietta Herrann var, Oleum Hiaalprædis allra fyrst, af hanns Lijsi þar pressadist.

I Alldingardi fyrst Adam braut, aptur JEsus þad bæta hlaut, Alldingards Eikinn Avoxt gaf, Eymd, Synd og Daudi kom þar af, i Alldingardi liwst Lijssins Tried, Lijfgunar Frioofgun veita ried.

Judas þeckti vel þenann Stad, þar hafdi

di hann leingi umhuxad, hellst mundi Plætz ßad hentugaſt, HErrann mætti ßar forrædaſt, ſo fæſtir hefdi ad ſegia af ßvi, og Svik hanns lægiu ſo Hylming i.

Satan hefur og ſama Lag, ſitur hann um mig Noott og Dag, hyggiandi ad gloggt hvar hægaſt er, i Hættu og Synd ad koma mier, enn ßo i ßeim Stad allra meſt, ſem æ eg Gudi ad ßioona betſt.

Heims Borninn hafa Lyſt ßa lært, Lygd og Svikrædi er ßeim kiært, Footſporum Diofuls fylgiande, Fals-Rædinn draga ßo i Hlie. Fræ hañs og ßerra Hreckia-Stig, HErra JEſu bevara mig!

Opt hafdi JEſus i ßañ Stad, ædur geingid. ßvi veit eg ßad, hefur ſannlega HErrann minn, huxad um Pijnu og Dauda ſinn, Fulltingis bedid Fodurinn ßar, ſo feingi hann ſtadiſt Pijſlirnar.

Jurtagardur er HErranns hier, helgra Guds Barna Legſtader, ßegar ßu geingur um ßennann Reit, ßijn ſie til Reidu Bæniñ heit, Andlæts ßijns giæt og eirniñ ßa, Uppriſu Daginn munſtu æ.

Læriſveinana Lausnariñ kiær, liet ſuma bijda nockud fiær, Pria took ßo med ſier Hiarta hreinn, hañ gyrntiſt ecki ad vera Eiñ. Sæla mijn ßar um ßenkia ſkallt, ßier til Lærdooms ßad ſkiedi allt.

Guds Chriſtni er Grasgardu r hreinn, Guds Sonar ertu Læriſveiñ, ſittu ßar ſem hann ſegir ßier,

sonn Hlijdni besta Offur er, til Krossins ef hann þig kallar þar, kom þu gladvær aa Moglunar.

Freisting þwng ef þig fellur aa, fordastu Einn ad vera þa, Gudhræddra Selskap gyrnstu mest, giefa þeir jafnann Raadinn best: Huggun er Manni Monnum ad, Myskun Guds hefur so tilskickad.

Hiartanlega vard Harmþrwngiñ, HErrañ JEsus i þetta Siñ, Holldid skalf vid þad feikna Faar, flutu i Vatni Anguñ klaar. Sagdi: grætandi Saal mijn er, so allt i Daudañ hrygg i mier.

Hart nær Stein-Snart fraa þeim foor, fiell strax til Jardar DRottiñ vor, flatur sitt bleesad Andlit aa, Ognarleg Kvol hann mæddi þa, Hiartad bardist i Briosti heitt, bædi var Lijf og Saaliñ þreitt.

Samvitskann mig nu sialfann slær, sie eg þad giorla, JEsu kiær: mijn Synd, mijn Synd, hun þiaadi þig, þetta allt leidstu fyrir mig. Avi, hvad hef eg aumur Þræll, ankid þier Mædu DRottinn sæll!

Mier virdist so sem mijn Misgiord, sie meiri ad Þijngd enn Himin og Jord, þvi JEsus þad Fodursins Ordid er, sem allt med sijnum Krapti ber, flatur hlaut þo ad falla þar, þa fyrir mig bar hann Syndirnar.

Hiartans Gledi og Huggun traust, hier giefst þier Saal mijn, efalaust, þad Gialld fyrir mijna Misgiord,

giord, er meira verdt enn Himin og Jord, Hañs Sorg, Skiaalfti og Hiartans Pijn, hiæa Gudi er eilijf Kvittun mijn.

Frañ þegar JEsus fallñ var, fegurstu Bæn hann giordi þar: Abba Fadir æaſtkiæri miñ! af mier tak þeñan Kaleikinn, þo ſo ſem hellſt þu ſiæalfur vilt: ſagdi JEſus med Giedid ſtillt.

Urrædinn beſt er audmiukt Gied, æangrad Hiarta og Bæninn med, hvonær ſem kiemur Hormung ad, huxa þu Sæl mijn vel uñ þad, Opolinmædi og Moglan þver, meiri Reſſingar aflar ſier.

O-bliwgur ſkallt þu alldrei neitt, wtheimta hvad þu gyrniſt veitt, til Holldſins Muna hentugt þier; huxa jafnann ad DRottiñ ſier, hvad Lijfi og Sæl til Lids er nu, læangtum betur enn ſiæalfur þu.

Eins Lijkaminn og Sæliñ ſie, ſamn-audmiwklegt i Bæninne, æalijtur DRottiñ innra hitt, ei ad ſijdur ſkal Holldid þitt, fyrir Gud med Blygdun gæanga fraṁ; giordi ſo fordum Abraham.

JEſu! þijn græatleg Grasgards Pijn, gledur orþiæada Sælu mijn, þitt Hiartans Angur Hiartad mitt, frai Hrygd og Mædu giordi kvitt, þvi ſkal mijns Hiartans Hiarta-Þel, heidra þig, minn Emanuel.

3. Psalmur.

Uṁ HErrañs Chriſti Dauda-Str'jd.

Med sama Lag.

ENN vil eg Sæl mijn uppæa ny, Upphaf taka æa Mæali þvi, uppstood JEsus, þo þreittur sie, Þrisvarsinnum fræa Bæniñe, Kærisveinarnir svæfu fast, St. Petur þvi æavijtast.

Til og fræa gleck hañ Þrisvar þo. Þar fieckst ei minnsta Hvijld nie Roo, Undanfæri þvi eckert fann, allstadar DRottinns Reidi brann, giegnum Holld, Æder, Blood og Bein, Blossi Gudlegrar Heiptar skein.

Himna-Liosid var honum byrgt, hellst þvi af Noott var ordid myrkt, Astvina Huggun eingva fañ, allir svæfu uñ Tijma þañ, Jordiñ var honum Ohæg eins, einginn feckst Bøet til þessa Meins.

I þessum Speigli þad sie eg, þeim sem DRottinn er reidur mi og, hvorki verdur til Huggunar, Himin, Liods, Jord nie Skiepnurnar; æn Guds Næder er allt uñ krijng, Eymd, Mæda, Kvol og Fordæming.

Framar siest hier, hvad særleg sie, Fordæmdra Kvol i Helvijte, fræa einni Plægu til annarar, i ytstu Myrkrum þeir rafa þar. O hvad Syndinn afskapleg er, allt þetta færir hun med sier!

I Þridia Marta af þessu siest, þad lærdu Sæl mijn allra best, Guds Reidi-Eld og eilijst Fær, wtslockt u og lægdu HErrans Tær, allt honum þvi til Æma var, so allt verdi þier til Huggunar.

Hrygd-

Hrygdar-Sporinn þijn, Herra minn, i Himnarijki mig leida inn, i Nætur-Myrkrum læ Neyd æ þier, Nædar og Dijrdar Lioos gafst mier, Vinir þier eingva veittu Stod, so Vinskap feingi eg vid sannann Gud.

Þar kom Loksins æ þeirri Tijd, þreitti JEsus vid Daudañ Strijd. Andlæt mitt bædi og Bana-Soott, blessadist mier þæ somu Noott, Daudinn tapadi, DRottinn vann, dijrdlegann Sigur gaf mier hann.

Agieck so Daudans Aflid rijkt, eckert Dæmi mæ finna slijkt, allur Lijkamt Lausnarans, laugadist þa i Bloodi hañs, sæ Dreira-Sveitiñ dundi æ Jord, DRottins Pijna þvi miog var hord.

I Adams Broti var Blood-Skulld giord, Bolvan leiddi þad yfir Jord, JEsu Blood hier til Jardar hnie, Jordinn aptur so blessud sie; Avoxtur, Groodi og Aldin klaur, oss verdi ad Notum sierhvort Ar.

Særkallda Daudans Sveita-Bad, uñ sijdir þa mier kiemur ad, særheiti Dreyra Sveiti þinn, sefi og mijki, JEsu minn; Angistar-Sveita eilijft Baul, alldrei læt snerta mijna Sæl.

Mier er so Kvol þijn minnileg, æ Morgni hvorium þa uppstend eg, fyrst eg stijg nidur Fæti æ Jord, færi eg þier Hiartans Packargiord, Blood-Sveiti þinn eg bid mier sie, Blessan og Vernd æ

Jordunne.

Hormung þa særir Huga minn, hef eg mig strax i Grasgard þiæ, Dropana tijni eg Dreyra þijns, DRottinn, i Sioodinn Hiarta mijns; þad Gialld alleina gylldir mest, hiæ Gudi fyrir mijn Afbrot vest.

Upphaf alls mesta Ofsognuds, Aklogun straung og Reidi Guds, bætter, fridstillt og forlijkad, Fadirinn liet sier lynda þad: Sonurinn bar hañs Bræði frii, borgadist Prællinn vt med þvi.

Þess meir sem Þijnañ preyngdi ad, þvi tñilegar Jesus bad, heilagur Engill Himnum frae, HErrañ siñ kom ad styrkia þa. Enn hefur þu hier einn Lærdoom, ydka og lær hañ, Sæl mijn froom.

Ef hier verdur, sem opt kann skie, Undanndrattur æ Hiælpinne, bid, stin, andvarpa æ þvi meir, sem aukast vilia Harmar þeir: Fodurlegt Hiarta hefur Gud, vid hvorn sem lijdur Kross og Naud.

Siæ þu, ad Engill sendur var, Syni Guds hier til Huggunar, þeir goodu Andar oss eru nær, alla Tijma þa bidium vær, hellst þa Lijfs Enda lijdur ad, Lazari Dæmi synir þad.

Heidur, Lof, Dijrd æ Himni og Jord, hiartannleg Astar Þackargiord, DRottinn JEsu, þier sætast sie, sungiñ af allri Christninne, fyrir Strijdid þig þiadi frekt, þad er vort Frelsi æfinnlegt.

4. Psalmur.

Sam-

Samtal Christi vid Lærisveinana.

Ton, Eirn Gud Skapari allra sæa, etc.

POstula kiori Christur Priæa, i Kvoldiñ sier ad vera hiæa, baud þeim: vakid og bidied vijst, brædleg Freistni so grandi fijst.

Strax sem JEsus uñ Steinsnar nær, stie frañ leingra (þess giætum vær), allir sofnudu sætt med Roo, siælfur HErrañ Eiñ vakti þo.

Adur var soddañ uñ þig spæd, æsett frañkom nu DRottins Ræd, þu hlautst Guds Reidi-Prvgu Einn, þreittur ad troda, JEsu hreinn.

Ef eg skal ecki sofa i Synd, so er Nætturañ veik og blind, uñ Steinsnar mættu Eitt mier þa, alldrei minn JEsu vijkia fræa.

Nætur-Hvijldinn mijn nætturlig, noog er mier trygg, þa veit eg þig, hiæa mier vaka til Hiælprædes, hvort Kvolld vil eg mier Oska þess.

Prisvar JEsus til þeirra foor, þo ad hañ mædd Pijna stoor, hañ bad Petrum med hryggri Lund, hiæa sier vaka uñ eina Stund.

Eñ hañ sofnadi æ því meir, ei helldur vissu siælfir þeir, hvoriu svorudu honum þa, HErrans Pijnu miog jook þad æa.

Mig hefur liwfur Lausnarinn, leidt inn i Nædar

Gras-

Grasgard sinn, vakandi so eg være hier, Vitni Skijrninn mijn um̃ pad ber.

Ungdooms Bernskann, sem vonlegt var, villdi mig ofmiog svæfa par; Forelldra Hirting hoogvær-lig, hanns vegna kom og vakti mig.

Alldurinn pa mier sdladest, æfiell Giælijfis Svefninn mest, Kiennimenn DRottins komu prætt, kolludu mig ad vakna brætt.

Fullvaxiñ Gleymsku Svefninn sær, sookti mig heim og vard miog dær, Dimann Heims Elsku drooft ad med, dapurt vard mitt til Bænar Gied.

Pa kom Guds Anda Hræring hrein, i Hiartad mitt inn sæa Liosminn skein, enn i Heimskunni so eg svaf, sialdann mig neitt ad slijku gaf.

Fairlega var mijn Fijflskann blind, forlæat mier JEsu pessa Synd, hvar med ad jook eg Hormung pier, enn Hefnd og Nessing sialfum mier.

Lættu po alldrei leidast pier, liosi JEsu, ad benda mier, hugsi til mijn pitt Hiartad milldt, hyrtu mig lijka sem puvillt.

Vil eg nu Hiartans feiginn fæa, Frelsari minn ad vaka pier hiæa, Andinn til Reidu er i Stad, ofmiog Holldid forhindrar pad.

JEsus um̃ti med liosfri Lund, Lærisveinum ad hvijla um̃ Stund. Pvi haun vorkynti peim og mier, pad eitt mijn blessud Huggun er.

Sijdarst allra pa sæa han̄ par, Svikara Lid fyrir Hendi var; band peim: vakid

og

og bidied best, burt er nu Værdar Tijdiñ mest.

Soddann Aminning Sæla mijn, sañlega skylldi nær til þijn, so þig ei skadi Svefninn vær, Svikarinn er þier ecki fiær.

Daudinn forrædur Fiorid þo, fyrr enn vardi, því margur doo, hann er i Naund þo siaaist sijst, sierhvorn Dag er hanns Ahlaup vijst.

Daudinn þa mætir dapur þier, Doominn hefur hann eptir sier, Andskotinn bijdur bwinn þar, i Bælid vill draga Sælernar.

Siaa þu vel til ad soddañ Her, sofandi komi ecki ad þier, i hreinni Ydran þu hvorn Dag vak, Herskrwda Drottinns æ þig tak.

Bæninn man alldrei bresta þig, bwinn er Freistíng ymislig, þa Lijf og Sæl er lwid og þiæd, Lykill er hun ad Drottinns Naad.

Andvana Lijk til einkis neitt, er ad Sioon, Heyrn og Mali sneidt, so er æn Bænar Sæliñ snaaud, Sioonlaus, Kollð, Dauf og riett Steindaud.

Vak þu minn JEsu, vak þu i mier, vaka laat þu mig eins i þier, Sælinn vaki þa sofnar Lijf, sie hun ætijd i þinni Hlijf, Amen.

5. Psalmur.

Uñ Gydingaña Komu i Grasgardiñ.

Ton. Heidrum vier Gud af Hug og Sæl, etc.

Med-

MEdañ JEsus þad mæla var, Mann-fiolldi kom i Gardiñ þar, Judas, sæll HErra sin forried, Sveinar Prestaña og Strijds-Fookk med, Skrid-Byttur baru Blis og Sverd; Bwnir miog wt i þessa Ferd. Um þad eg framar þenkia verd.

Verdur þad opt, þa varir miñst, vovelfleg Hætta bwinn finnst, ein Noott er ei til Enda trigg, ad þvi æ Kvolldinn, Sæl mijn, hygg; hvad hellst sem kann ad koma uppæ, kioos JEsum þier ad vera hiæ, Skelfing enginn þig skadar þa.

En Judas hafdi æ dur sagt, Audkieñt þeim, og so vid lagt: hvorn eg kysse, Handtakid þañ, hondlid med Giætni og bindid hañ. Varastu, Sæl mijn, Svik og Prett, þo sijnast meigi i Hyming sett, Drottinn augliost þad dæmir riett.

En Jesus æ dur allt fornam, hvad æ tti vid hañ ad koma frañ, þo gieck hañ siæ lfur þeim æ moot, þañig ræddi med Kiærleiks Hoot: ad hvorium leitid hijngad þier? Hoopur Illmeñis þañiñ tier: JEsum Nadverska nefnum vier.

Jeg er hañ: Sagdi JEsus þa. Judas siæ lfur stood Flocknum hiæ; æflugt var Drottiñs Ordid þad, allir til Jardar fiellu i Stad. Hvad hanns Ovini hrelldi mest, hugg-

ar

ar nu mijna Saalu betst, i allri Neid þad auglijseſt.

Þa eg fell edur hrasa hier, hærstur Drottiñ vill reidaſt mier, þa segier JEsus: Eg er hann, sem endurleysti þann Syndarann, med mijnu Bloodi og beyskri Pijn: Brædi, Fadir kiær, stilltu þijn; Eflaust er þad Afsokun mijn.

Dis full, Synd og Samvitskan ill, Saalu mijna þa kvelia vill; Eins segier Jesus: Eg em hañ, sem afmaa þijna Misgiord vann, lijka sem Vindur liettfær Skij, laangt feikir burt og siaast ei þvi; A mig trw þu, so ertu frij.

Þegar mig særir Soott eda Kvol, Sorgleg Fartækt og Heimsins Bol, jeg veit þu segier: Jeg er hann, JEsus sem lækna vill og kann, Audlegd aa Himnum attu vijst, Eymd þijn og Hrygd i Gledi snijst, Heiminn sigradi eg, hrædstu sijst.

A Dauda Stund og Doomsins Tijd, Drottinn, þad skal mijn Huggun blijd, Ord þitt er sama: Eg er hann, sem minn þig leidi i Himna-Rann, Pioon minn skal vera þar eg er; Þvi hefur þu JEsus lofad mier, gladur eg þaa i Fridi fer.

Jeg segie aa mooti: Jeg er hann, JEsu, sem þier af Hiarta ann, Ord þitt laat vera eins vid mig, elska eg, seigdu, lijka þig: Eilijst þad Samtal ockar sie, uppbyriad hier aa Jordunne. Amen, eg bid so skylldi skie! Amen.

6. Psalmur.

Uñ Judas Koss, og Christi Faangelsi.

Ton.

Lon, Etñ Herra eg best ætti, etc.

Jfelssartñ hvergi fliýdi, Fiandmeñ þar Vlæau señ, Herrañ beid þeirra hiñ þijdi, þeim leysdi æ Fætur eñ: hvorn hellst þeir hugse ad finna, hañ spyr, sem lioost eg gtet. Jafnt sem fyr Judar tña: JEsum af Nazaret.

Eg em hañ, aptur sagdi, añad Siñ Jesus hætt: Lærisveinunum lagdi, Lyknar Ord þetta brædt: ef mijn ydur lystir leita, þa lætid þessa frij. Bwinn var hann ad heita, Hiælprædis Ordi því.

Hier af mæa heyra og skilia, Herranns vors Jesú Makt, ecki gat æn hanns Vilia, a hann neinn Hendur lagt. Vid mig þo Hatri hreifi, Heiptar Menn Illgiarner, einginn kann, utann hann leysi, eitt skierda Hær æ mier.

Fodurnum Hiarta hlijdinn, hann gafst æ þeirra Vallð, Sæl mijn því siert Okvijdinn, sien þitt Ohlijdnis-Giallð, viliugur villdi hann bæta, vijst er þijn Skyllda audsien, Ast og Audsveipni mæta, ætt þu ad leggia i Gien.

Judas kom fliott sem kuñl, kyssandi JEsum nu, mællti flæræduun Muñl, Meistari: Sæll vert þu; Herrañ Hoogværdar rijkur, hañ sagdi: Þu miñ Vin, med Koss Son Mañsins svijkur. Sijst

mun

mun þvi Hefndinn lin.

Evu Munn Eplid eina, aumlega giñci um Siñ, Fals-Koss þvi fieck ad reyna, Frelsarinu, Munnur þinn: Blijdmælum Diofuls bægdu, so bleckist eg ecki af þeim, Heims Hrecki lika lægdu, Lyf mitt og Æru geym!

Audsieneru Augum þijnum, oll Viel og Laun-Svik hier, hritt þeim ur Huga mijnum, hreins skapa Gied i mier, vyrdstu mig Vin þinn kalla, verda laat Raum þar at, Holds Brest og Hræsñ alla, hindra og rek mier frat.

J Hættu og Hauska mikinn, hefur mig Satan leidt; Ohvad opt eg verd svikinn! Ei giet eg hiat þvi sneidt; Son Mannsins Svikum mætti, Sañlega uppat þad, Svikauna Hauskinn hætti, hiat mier ei findi Stad.

Munnur þinn (ad eg meina), minnist vid Jesum bert, þa Holld og Blood hanns hreina, hier fær þu Saal mijn snert. J Guds Nafni ad þier gaudu, gef honum ei Koss med Viel, i Trw og Jdran þig tiaudu, tilbiw þitt Hiarta vel.

Paungad þegar ad Stundu, þustu Illræðis Lid, linfasta Lamb Guds bundu; lokid var allum Frid, hardsnunum Reipum reyrdu, Rauglætis mijns hann gallt, Drottin i Dreoma keirdu, dofnadi Holldid allt.

Judar þig, JEsu, streingdu, Jeg gaf þar Efni

til, Syndir mijnar þier þreyngdu, þess nu eg yd-rast vil, Glæpa-Bond af mier greidir, og gef mier Frelsid þitt, Andlegum Dofa eydir, sem æfiell Hi-artad mitt.

Guds Son var gripinn Hendum, giefinn so yr-di eg frij, hann reirdist hordum Bondum, hlaut eg Miskun af þvi, Fiotur þvng og Faangelsi, frekt læ, minn Herra, æ þier, Daudans og Diofuls Helse, duttu þvi laus af mier.

Bid eg þijn Bondiñ hordu, binde nu hvern miñ Lid, fræ allskins Glæpa-Giordum, og gioldum Heimsins Sid: Laus og lidugur Ande, Lifs med-añ dvelst eg hier, þier sie jafnann þioonande, þessa Boon veittu mier.

7. Psalmur.

Um Vorn St. Peturs, og Malcus Eyra-Sær.

Ton, Giædsku Guds vier prijsum, etc.

Lausnarans Lærisveinar, þæ litu At-burd þañ, og Juda Athafnir einar, all-ir señ spurdu hañ: Eigum vier eckt ad slæ, Ovina Sveit med Sverdi, so hier ei þijng-ra verdi? Sæl mijn hier gior ad gæ.

Ef þu æforma villdir, eitthvad sem Vandi er a, þarfleg Ræd þyggia skylldir, og þig vel fyrir siæ, af þvi optlega sker, sæ sem er eins i Ræadum, einn

mæt-

mætir Skada bræðum, seint þau að ydrast er.

Enn með því Mannleg Vitska, i morgu nætir skamt, en allt kann ecki að gitska, sem er þo Vandasamt; Kost þann hinn betsta kioos: Guds Ord fær synt og sannad, hvad sie þier leist eda bannad, það skal þitt Leidar-Ljoos.

Petur með svellu Stũi, Sverd wr Slidrum droo, hanns trwi eg Brædinn brinni, og beint i Flockiñ sloo, Malchus hlaut hier af Tioon, hañ misti hid hægra Eyra, Haggid took ecki meira, þessi var Biskups-Þioon.

Lausnariñ lioost nam svara, Lærisveinnunum fyrst: lautid þessa frañfara, frekast að stũi Lyst; Petri so sagdi nu: Sverds Dauda sea skal sekur, sem Sverd aan Leifis tekur: Sverd slijdra Simon þu.

Meinar þu Fadiriñ milldi, mundi ei senda hier, ef eg þess oska villdi, Engla til Fylgdar mier, fleiri eñ Toolf Fylkingar? Eda mun skyllt eg ecki, aaskeinkraũ Kaleik drecki, sem mier þo settur var?

So mun uppfyllast eiga, hvad er i Ritning tiæd, og sijdaũ sañast meiga, hvad siest fyrir laungu spæd. So eptir Sermon hañ, Eyra Þioonsins aahrærdi, sem aadur Petur særdi, læknadi ad heilu hañ.

Saal mijn, lærum og siaum, med sannri Hiartans Lijst, Tvennslags Sverds gloggt vid gaum, greina skal þar um fyrst. Sverd Drottins Doomarinn ber; Sverd eginn Hefndar annad, sem ollum verdur bannad; þad kennir Christur hier.

Bid eg hier gloggt ad giætir, good Valldstiorn Heidarlig, Saklausannn sijst þu grætir, nie sialfann meidir þig, vird Sverd Guds Vandlætis, Blood skaltu þvi ei baña, burtsnijd þu Grein Lastanna; merk Dæmi Moysis.

Þitt Sverd, sem þitt er eigid, fyrir þijna eiginn Sok, skal ei wr Skeidum dregid, skijr eru þar til Rok, JEsus þad bannar bert, honum er skylldt þu hlijdir, hoogvær umberir, lijdir, þad mooti hier er giordt.

Ræn ei Gud sijnum Rietti, því reiknast Hefndinn hanns, Valldstiorn til Verndar setti, vijda um Bygdir Lands, ellegar, ad því gæa, Sverd Drottinns sem hier nefnist, sannlega æ þier hefnist, Tioon þitt tvosfalldast þa.

Malchus sem misti Eyra, merkir þæa alla frij, sem Ord Guds ecki heyra, eiga þo Kost æ því, Heyrn er þeim hægri slioo, vinstri Hlust heillri halda, Hand og Spielni margfallda, noog gieta numid þo.

Skaulka Mark mætti kalla, Malchus hier fengi riett, æ Guds Ovini alla, Einkenni slijkt er sett, Ord hanns ei akta hier: Jeg bid, og jafnann segi, JEsus minn, lættu eigi, þad Merki siast æ mier.

Eñ

Enn finnur þu hier fraunar, Frelsarans Dæmid best, Hormungar hættusamar, aa honum laxu mest, sitt Traust þo setti hann, aa Guds Fodurs Giædsku rijka; gior þu þad Saal mijn lijka, ef Kross þig henda kann.

Kvol sijna JEsus kallar, Kaleik askenktañ sier; Kross þinn og Eymdir allar, eins mattu nefna hier, þvi DRottinn dræck þier til, fyrir þig þa hañ piindist, so þu mijn Saal ei tijndist, gior honum giarnann Skil.

Þu mætt þig þar vid hugga, hann þeckir Veikleik Manns, uñ þarftu ecki ad ugga, A-dryckiu Skamtiñ hanns, vel þijn Vankvædi sier, hid svoraasta dræck hann sialfur, sætari og minni enn haalfur, Skerfur er skeinktur þier.

Heipt mijna og Hefndar Næmi, hefur þu JEsus bætt, mier gafst Mañgiædsku Dæmi, þa Malchum fieckst þu grædt, eg þarf og eirniñ vid, Eyrad mitt læknad yrdi, so Ord þitt heyri og virdi, þijdlega þess eg bid.

Hiaalpa mier Herra sæli, ad hallda Kross-Bikar minn, so mig ei undann mæli, nie mogli uñ Vilia þinn, eg bid Almætti þitt, vorkynni minni Veiki, ef verda kann eg skeiki, hrestu þa Hiartad mitt.

8. Psalmur.

Predikun Christi fyrir Gydingum.

I Ton, Sa friaals vid Logmaal fædur er, etc.

TAladi JEsus Tijma þann, til vid Ovini sijna, sem komnir voru ad hondla hann, heyrum þa Kienning sijna.

Sem til Illvirkia erud þier, vtgeingu-ir mig ad fanga, ædur gat eingiñ mein-ad mier, i Musterinu ad gænga.

Daglega hef eg sytt og sagt, Sañleik-sins Kieñing mæta; Enginn gat Hend-ur a mig lagt, ættud nu þess ad giæta.

Yfir stendur nu ydar Tijd, uppfylld so Ritning verdi, Myrkrana geisar Magt-iñ strijd, mæla so JEsus giordi.

Liwslindi blessad Lausnarans, lijt þu hier, Sæl mijn kiæra, sa vill ei Dauda syndugs Mañs, sodd-ann mættu nu læra.

JEsus þeim syndii sannri Raun, Saalar-Heill, Nad og Frelsi, Guds Syni Judar gulldu i Laun, Grimd, Hatur og Fangelsi.

Furda þvi, Sæl mijn, enginn er, Ei skallt þvi Dæme tijna, þo Verolldenn laune vondu þier, Velgiord miog litla þijna.

Gydinga Dæme skynia skallt, skil þig vid O-dygd slijka, Packlæti fyrir Goodgiord gialdt, Gu-di og Monnum lijka.

Jeg læt mier þessu jafnframt sagt, JEsu, af Or-dum þijnum, eingiñ gat Hendur a þig lagt, ad eg-inn Vilia sijnum.

Þann Takmarkada Tijmans Punct, tilsett

Fad

Fadirinn milldi, nær þad Anaudar Okid þwngt, yfir þig gaanga skylldi.

Eins Upphaf lijka og Ending med, allrar Hormwngar minnar, Fadir himneski, er fyrirsied, i Forsioon Myskunar þinnar.

Þessi nu Tijminn ydar er, Ovinum JEsus sagdi, HErrans eg þetta Naaltak mier, i Munn og Hiarta lagdi.

Nu stendur yfir Nædar-Tijd, Naudsyn er þess eg giætti, lijdur mig DRottins Bidlund blijd, Brot mijn so kvittast mætti.

Ef eg þa Tijd, sem Gud mier gaf, gaalaus forsooma nædi, DRottins Tijmi þa tekur af, Tvijmælinn oll i Brædi.

Þvi lengur sem hanns Bidlund blijd, bedid forgiefins hefur, þess hardari mun Heiptinn strijd, Hefndar þa DRottinn krefur.

Guds vegna ad þier giæt, mijn Saal, Glæpum ei leingur safna; giorum Ydran, þvi meir enn Maal, mun vera Synd ad hafna.

I Dag vid skulum skipta um̃ skioott, skal Synd aa Flootta rekinn; hver veit nema sie nu i Noott, Naadinn i burtu tekinn?

Talar JEsus um̃ Myrkra Magt, merkid þad Valldstioornendur, ydur skal nu i Eyra sagt: Um̃dæmid Heims tæpt stendur.

Liooseð Mirkrenn burt leider frij, med Liooma Byrtu sinnar, varast ad skyla Skaalkum þvi, i Skugga Magtar þiñar.

Minnstu ad Myrkra Magtinn þver, þa Myrkur Daudans skallt kanna, i vtstu Myrkrum einginn sier, Adgreining Hofdingianna.

Myrkri lettari er Magtinn þijn, minst þess fyrir þiñ Dauda, þa DRottins Hætignar Dijrdinn skijn, hann dæmir eins Rijka og Snauda.

Fyrst Magt Heims er vid Myrkur lijkt, mijn Saal, hallt þier i Stilli, varastu þig ad reida rijkt „ ea Rikis-Manna Hylli.

DRottiñ JEsu, þu Lijfsins Ljoos, lijstu Valldstiornar Mennum; So þeir sem rada yfir oss, eflist ad Dygdum sonnum.

JEsu, þijn kallda Kvala-Stund, Kvala-Tijd af mier svipti, Guds Barna gafst mier Gledi Fund, good voru þau Umskipti.

Myrkranna þreyngdi Magtinn þier, mig svo leystir wr Vanda, Kvalanna ytstu Myrkur mier „ meiga þvi alldrei granda.

9. Psalmur.

Uñ Flootta Lærisveinanna.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg a, etc.

ÞA Lærisveinarnir sau þar, sinn Herra gripiñ Hondum, og hañ af Fiolkt verstu var, Vægdarlaust reirdur Bøndum: Allir señ hønum flvdu fra, forlietu DRottiñ hreinañ, i Hyskia einañ. Ad soddann

skul-

skulum vid, Saul minn, gáa; siáum hier Lærdoom bemann.

An DRottins Rauda er Adstod Manns, i eingu minnsta Skilldi, saunijtt reynist opt Fylgid hanns, er frekast hiálpa skylldi; Hvor einn vill forda siálfsum sier, ef synist Hatski bvinn, ad Hendi snvinn, Far thvi varlega, ad fallvollt er, Frænda og Vina Trwinn.

I sama Mata sier thu hier, Saal minn, i Speigli einum, ad hryggilegar sie hattad hier, enn HErrans Lærisveinum; Peir hofdu Leist Lausnarans, Lisst ad forda sijnu, frá sarri Pijnu, naudugir mistu Nærvist hanns; Nu giæt ad Raudi thijnu.

Hvad opt, JEsu, thier flivdi eg frá, frekt áa moot Vilia thijnum, tha Glæpa Veginn gieck eg á, Gyrndum fylgiandi mijnum! forskulldad hafdi eg fyrir thad, Flootta Madur ad heita, til Helvar-Réita; Enn thu virdtist mier aumum ad, aptur i Myskun leita.

Einn varstu, JEsu, eptir thvi, i Ovina lætinn Hendum, einn so eg væri alldrei i, Eymd og Freistingum vondum, allir forlietu einann thig, allt so mig hugga kynni, i Mannraun minni; Eg bid, DRottin, lat tecki mig, einsatnlann nockru Sinni.

Lærisvein, Saul minn, stáudu hann, sem JEsu eptir fylgdi, ræanglat Ungmennt ræntu hann, riett nakin vid thau skylldi.

Bersnoggur Flootti betri er, en Brædralag Orietttinda, vid Selskap Synda, Avinning lat thig eing-

vann hier, i peirra Flocki binda.

Burt badañ JEsum færdi sliott, Flockur Illrædis Manna, Lamb Guds saklaust, þa leid ad Noott, leiddu peir til Kvalaña, myskunarlaus sw Medferd braud, mier virdist eptir Vonum, i Naatt-Myrkrunum, peir hafa bædi hrakt og hriaud, hrundid og piakad honum.

I Daudans Myrkrum eg dæmdur Præll, dragast atti til Pijnu, enn þu tookst, JEsu, Son Guds sæll, saklaus vid Straffi mijnu: þanninn tilbioostu Lijssins Leid, lioomandi Sælu minni, þo Lijf hier linni; Andlæts Kvolum og kalldri Neyd, kvijdi eg þvi eingu Sinni.

Hrocktu þvi so og hriædu þig, HErra minn, Illsku-Piooder, ad hier nu bæri a Hendum mig, heilagir Englar goodir, mæduſom urdu Myrkuriñ þier, mæta lietu þig hordu, og Hindrun giordu; Guds Dijrdar Lioos svo lijsi mier, a lifandi Manna Jordu.

Kvala-For JEsu þessi þijn, sem þa gieckstu einusiñi, veri Kraptur og Verndinn mijn, svo Veginn Lijssins eg finni, lat ecki Disful draga mig, i Dofinnleik Holldsins blinda, til Sekta og Synda, eg bid af Ast og Alud þig, Akiefd hanns burtu ad hrinda.

10. Psalmur.

Uñ

Uñ Fyrsta Ransak fyrir Caipha.

Ton, Allt mitt Raad til Guds eg set, etc.

TIL Hannas Hwsa HErrañ Christ, hardraadir Judar leiddu fyrst, beyskt fraa eg Bond hañ særi, honum strax padañ vijsad var, Vidtekt feck et nie Hvijsldir par, miog so þvott mæddur væri.

Burt sendi þvi med beyskri Pijn, bundtiñ Caipha Maagi sijn, Hañas, vorn Herrañ sæta; Hofud-Kteñimañs hærstu Stiett, hafdi saa þetta Arid riett, Guds Logmaals aattl ad giæta.

Ur Himnarijkis Hvijsldar-Stad, hofdum vid, Saal mijn, forskulldad, wtrekinn vijst ad vera, enn JEsus took nu uppaa sig, Onaadan þessa fyrir þig; Lof sie þeim liwsa HErra!

Hiartad bædi og Hwsid mitt, Herbergi veri Jesu þitt, hiaa mier þigg Hvijsld hentuga, þvott þu komir med Krossinn þinn, kom þu blessadur til mijn inn, fagna eg þier feigins Huga.

Caipha hafdi hier uñspaad, hentugast mundi þetta Raad, ad dæi eiñ fyrir alla. Embættis mællti Andinn þar, af þvi Hiartad ei vissi par, Sannleik Guds sinnti valla.

Balaams Dæmi eins var eitt, Andagypt slijk var honum veitt, spaklega Twngann spaadi, hann hafdi i Sinni Hreckia-Raad, Hiartad fieck ecki

Saañ;

Sannleiks gæd, þvi hann Fegyrndinn þiædi.

O JEsu! læt þinn Anda hier, alldrei vikia i burt fræmier, leid mig Veg Lijfsins Orda, so Hiartad bædi og Maalid mitt, mykli samhuga Nafnid þitt, Hollds Gyrnd og Hræsni forda.

Til Caiphas voru komnir señ, Kieñivalldid og Stiornar-Menn; Biskupinn þegar ad Bragdi, leitar Andsvars til Laufnarans, uñ Lærisueina og Kieñing hans; eñ JEsus aptur sagdi:

Opiñberlega eñ ecki letnt, i Musterinu kienda eg beint, hvad spyr þu mig uñ þetta? Kuñgiora meiga þar uñ þier, þeir sem Lærdoomiñ heyrdu af mier, þa lattu þig leidrietta.

Giæt ad, mijn Saal, og siædu þar, Sonur Guds undir Ransak var, krafdur þad Kvølldid eina; A Kvølldi hvoriu þu koma skallt, Kvølld-Reikning vid þig siælsamn hallt, med Kvøld-Offurs Ydran hreina.

Þu Guds Kiennimann þeink uñ þad, þar muni uñ sijdir grenslast ad, hvorninn og hvad hier kiendir, ad Lærisueinum mun lijka spurt, sem liet þitt Galeysi villast burt; Huxa gloggt hvar vid tendir!

JEsus vill, ad þijn Kenning klaar, kroptug sie, hrein og opinnskar, lijk hvellum Lvdurs Hlioomi, Laun-Smiadran oll og Hræsninn hæl, hindrar Guds Dijrd enn villir Saal, straffast med straum-

gum

gum Doomi.

Vangiætslann mijn er margvijslig! Milldasti Jesu, heidi eg þig, vægdu Veikleika mijnum! Forsvoomun engum saunst hiaa þier, Fullnadar Boot það tel eg mier, Styrk veittu Þiovnum þijnum.

Eins er hier einnig ollum rætt, alvarleg Kienning fyrirsett, Ord Guds elski og læri; Trwinn Jñvortis ebli Gied, einardleg Jætning lijka med, Avext hid Ytra færi.

Biskups Þiovn etñ i Bræði þo, blessadañ JEsum Þwstur sloo, so það Ritningiñ segier, Hoogværlegt Ansvar Herrañ gaf. Honum Sal mijn það lærdu af, uñ Sakleysi þitt ei þegier.

Ovart Samvitskann Adam sloo, illann Kiinroda feck hañ þo, i fyrsta Falli sijnu; þess vegna Jesus Hoggid hast, hlaut ad lijda og rodna fast, allra fyrst i hanns Pijnu.

Drottinn JEsu! eg þacka þier, þetta leidstu til Frelsis mier; Eg bid Astsemi þijna; Samvitsku Sloginn Svida skiæd, a Saalu minni þu mijk og græd, burt-taktu Blygdan mijna.

II. Psalmur.

Uñ Afneitan Peturs.

Ton, Dagur i Austri ollum, etc

GUDspialls Historiañ getur, gripiñ þa JEsus var, allir señ utañ Petur, yfirgæsku

gæfu hañ þar, og Lærisveiñ eiñ añar, aleingdar gengu hliodt, Herrañs Braut Hriggdar saña, harla dñt var af Nootf.

Caiphas Kleñimañi, kuñugur Lærisveiñ, iñgeingur ort med Sañi, vtistood Petur eiñ, Ambætt upplvka beidir, Okendañ Petrum þa, i For-Sal til Lydsins leidir. Lærdoom hier finna mæa.

Kross-Ferli ad fylgia þijnum, fijsir mig, JEsu kiær, vorkyntu Veikleik mijnum, þo verdi eg Aleingdar fiær, þa Trw og Þol vill vill þrotna, þreyngir ad Neydinn vond, reis þu vid Neyrinn brotna, og rieut mier þijna Hond.

Kol-Elld, þvi kallt var nærsta, kveikt hafdi Þræla-Lid, Petur med Sturlan stærsta, stood hiæ þeim Logañ vid, Ambætt hañ ein Sprogsetti, af sier þad heyra liet: Mun þessi Mañ, hun frietti, med JEsu af Nazareth?

Hañ neitar hradt ad Bragdi, hræddur vid Ordiñ bist, þañ sig ei þeckia sagdi: Þa gool nu Haniñ fyrst; Ætlar sier vt ad rijma, sñur Þerna hañ sæ, talar i añañ Tijma, til þeirra er stoodu hiæ:

Af Nazareth nu er þessi, nijkomiñ Jesu med, hiñar Ged trw eg þad hvessi, hv-

er

or Madur spyria ried: Ert þu eiñ af hañs Sveinum? Eñ Petur neita vañ; Sagdi med Eydi emum: Alldrei þeckta eg hañ.

Pridia Siñ þar til løgdu, Pioonar Caiphas bert, Mælfærid sumir søgdu, segier til hvor þu ert; Frændi Malchus ried mæla: mundi eg þig ecki siæa, gier eg sijst Grun mig tæla, i Gardinum JEsu hiæa?

Petur med bliwgu Bragdi, bræadlega sagdi Nei: Soor sig og saart vid lagdi, soddañ Mañ þeckti hañ ei. Gløggt þegar giordist þetta, gool Haninn Añad Sinn. Sijst mætti Sorgum lietta, Swt flaug i Brioost-id inn.

Sael mijn, þier Faari forda, freklega voga sijst, ann Leyfis Drottinns Orda, Ostyrkt er Holldid vijst; Þykist þu stodugt standa, stilla þinn Metnad þarft: Hvor sier vogar i Vanda, Von er sea falli snart.

Adur i Alldin-Gardi, Ohræddur Petur var, Karlmennsku Hugurinn hardi, hanns sig auglijstu þar; Audvird Ambætt hann hrelldi, ofmiog þvi skelfast vann, fraa Sannleik sijdann felldi: Sama þig henda kann.

Kol-Elldi kveiktum jafnast, kitlandi Veralldar Priæl, Prælar Syndanna safnast samann vid Losta-Baal, fullir med Fals og Villu. Fordastu þeirra Glis; Ætijd er med þeim Illu, Einfölld-

uum

um bvid Slis.

Ambætt med ygldu Bragdi, er þessi Verøld leid, morgum Mein-Snorur lagdi, midg a Spott-Yrdinn greid; Þijed med Þrælum sijnum, Þioona Guds lastad fær. Styrk mig med Mætti þijnum, mod̃t henni Drottinn kiær!

Eptir Afneitan eina, vt villdi Petur gaa, hugdi hañ Brøut sier beina, bvna þeim Solli fraa; Þa kom eitt odru verra: Umkrijngdu Þrælar hañ, afsoor sijñ sæla Herra, sier og fornæla vañ.

Hægt er hvorium ad stofna, i Hættu og Vanda Spil!; Forvitnis Dælskann dofna, dregur þar margann til, Ogiæfu Gilldrann þraungva, greip sioott þann kunni ad naa, Utkomu Von seck aungva. Ad þvi i Tijma gaa!

Opt maa af Maali þeckia, Manninn hvor hellst hann er. Sig mun fyrst siælfann bleckia, saa med Last-Mælgi fer; Goodur af Gedi hreinu, Good-Ordur reynist vijst, fullur af Illu einu, Ill-Yrdinn sparar sijst.

Hryggileg Hrosun henti, Heilagann Drottijns Þioon, Syndinn mog sært hann spennti, Saalar var bvid Tioon. Hvad mun eg Mættar naumur, meiga þa standast vid, Vangiætinn, vesæll og aumur, Vielum og Hreckia Snid?

I Veralldar Vondsku Solli, velkist eg, JEsu! hier; Falli þad opt mier olli, Ostodugt Holldid er, megnar ei mvoti ad standa mijn, Hreisti Nattturlig,

Lattin

lattu þitt Lioos og Anda, leida og styrkia mig.

12. Psalmur.

Um̃ Ydran Peturs.

Ton, Kom Andi Heilagi, etc.

Petur þar Sat i Sal, hiæa Sveinum Siñi, Tvennt hafdi Hana-Gal, heyrt ad þvi Siñi.

Bwiñ var Þrisvar þau, þvert hañ ad neita, sier JEsum sælañ fraa. Sorg mæa þad heita.

Drottiñ vor veik sier vid, (vijst um̃ þad geta,) Iinfur med Lijknar Sid, og leit a Petur.

Strax flaug i Huga hañs (hvad þo sijst vardi,) Kaunarans Ord og Ans, i Alldin-Gardi.

Blygdadist braadt vid þad, Brioost fullt af Trega, geck ut ur greindum Stad, og gret beysklega.

Siaa þu med sannri Trw, Sael mijn Astkiæra, hvad framar hefur þu, hier af ad læra.

Hatt galar Haninn hier, i hvors Manns Gedi, drygdar þa Syndir sier, sem Petur skedi.

Særlega Samvitskann, sekann aklagar, innvortis aumann Mann, angrar og nagar.

Fær hann sig friaalsann sijst, þo finnist hrelldur, sem Fugl vid Snwning snijst, þeim Snarañ helldr.

Vijkia þo vilie hann, frꝛa Vondsku Hætti, orka þvi eckj kann, af eiginn Mætti.

Upp þo sier ætli brꝛdt, aptur ad standa, fellur hann þegar þrꝛatt, i þijngri Vanda.

Logmꝛal Guds hroopar hꝛatt, Hana-Gal annad, segir og synir þrꝛatt, hvad sie þier bannad.

Þad þvijngar, Þrwgar med, þad slꝛr og lemur, sorgandi Syndugt Geð, sꝛrir og kremur.

Þad verkar Sorg og Swt, þeim seka Manni, hiꝛlpar þo eingum wt, wr Synda Banni.

Holldid þar þriodiskast vid, og þykir illa, eykst a þann Synda Sid, Svik, Hræsni og Villa.

Enn JEsu Alit skijrt, Anda Guds þijdir, sꝛ gierir hægt og hijrt, Hiartad um̃ sijdir.

Lætur hann Logmꝛal bist, lemia og hræda, eptir þad fer hann fyrst, ad frida og græda.

Ord JEsu Eola sætt, er hanns Verkfæri, hellst fær þad Hugann kiætt, þo hrelldur væri.

Hann gefur hreina Trw, hann fallinn reisir, hañ veikann hressir nu, hann bundinn leysir.

Ei er i siꝛlfs Valld sett (sem nockrir meina), Yfirboot, Ydran riett, og Trwinn hreina.

Hendi þig Hrosun brꝛd, sem helgann Petur, undir Guds ꝛattu Nꝛd, hvort ydrast getur.

Heimska er versta vijst, vid þad ad dyliast, þu munir þa þier lijtst, vid Þrautir skiliast.

Ef JEsus ad þier snijr, med Astar-Hooti, lijttu þo Huga hijr, honum ꝛa mooti.

Grꝛta skallt Glæpi sꝛrt, eñ Gude trwa, Elska

hañs

hanns Ordid klaart, fræa Jllu sinva.

Onijt er Ydran tæp, ad þvi skallt hyggia, ef þu i giordum Glæp, gyrnist ad liggia.

Petur þa formerkt seck, Fall-Hrosun slijka, wr Synda Salnum geck, so gior þu lijka.

O JEsu! Ad mier sinw, Asioonu þinni; Siæadu mig særdann nu, æa Sæalu minni.

Þegar eg hrasa hier, hvad miog opt sannast, bend þu i Myskun mier, so megi eg vid kannast.

Opt lijt eg upp til þijn, Augum græatandi, lijttu þvi liwst til mijn, so leysist Vandi.

13. Psalmur.

Uñ Caiphas Doom.

Ton, JEsus Guds Son Eingietiñ, etc.

Oringlar Presta feingu, Fals-Vitni morg tilsett, fiwslega fraiñ ad geingu, fullir med Svik og Prett, samhlioода urdu eigi, uppdiktad margt þo segi, JEsus þa þagdi sliett.

Lær þu, ef Lygum mætir, Lijfs-Reglu, Saal mijn, hier, med Forsi og Pioost ei þrætir: Præalega so tilber, Hoogvær Þegn Heiptir stillir, Heimsk-Ordur Sañleik spiller, opt fyrer siaalfum sier.

Hyrt alldrei hvad sem gyllder, ad hætta æa Osatt Mæal, hvert veria edur sækia villder, verdur þad morgum Tæal; Muñur sa laungum lygur, Fræa Lucku og Blessan hnijgur, hañ deyder sijna

Saal.

Sañleiks Vitne þo seige, sekañ mig Gude hiar,
Ottast þarf eg nu eige, Affokun hef eg þa; Liwgvotta
Lyge megna, Leid JEsus miña vegna, Klsgun mig
keipte frar.

Caiphas frietti fyrstur, Falsklega Herr=
añ ad, Staalfur: hvort ste hañ Christur?
Og so eñ framar kvad; Vid sañañ Gud eg
þig sære, Ef Sonur hañs ertu hiñ kiære,
seigdu oss satt uñ þad.

JEsus jartar ad Stundu, Jafnfraint
þvi so nam tiar: Son Mañsins siar þetr
mundu, sitia þadañ i frar, Til Kraptar=
ins hægri Handar, og hier eptir koman=
da, skiærasta Skye ar.

Keñilmañ reif sijn Klædi, kvad slijkt
Gudlastan er; Adspyr med Ogna Bræ=
di, uñ þad hvad halldid þier? Allt Raad=
id undir tekur: Er hañ vijst Dauda sekur,
soddañ samþyckium vier.

JEsus ei ansa hyrdti, adur þa logid var, Guds
Nafn þo giarnann virdti, gaf þvi Caipha Svar;
Lygd Heims þo lijtid sætir, Lausnarans Dæmis
giætir, leita Guds Lof=Dijrdar.

Hygg ad og herm hid sanna, hvonær sem til er
reynt, hrædst ei Hootanir Manna, hallt þiñi Jart=
ning beint; Giæt vel ad geimir þetta, Guds Ord

og

og Trwna rietta, medkiendu liooſt og leynt.

Caiphas Log-Sogn leida, lært hafa margir eñ, hvad sem Hofdingiar beida, hinir ædlykta señ, Vinskap sig villa læta, viliandi raungu jæta; Fordist þad froomir Menn.

Sw er mijn Huggun sama, sem þijn var JEsu minn, Krossinn þa ad vill ama, Offsokn og Hormung stinn, hiæ þinni hægri Hendi, hier þo ad Lijfid endi, Fagnadar Nægd eg finn.

Þier til Gudlostun lagdi, liwgandi Kiennimañ, Dauda sekann þig sagdi. Sannlega Urskurd þañ, ætti eg ad heyra helldur, hart med riettu sakfelldur; vijst eg noog til þess vann.

Andlegt Valld einum Roomi, wrskurdar Daudann þier. DRottinn i Nædar Doomi, dæmir þvi Lijfid mier. Þacka eg Elsku þinni, þu keyptir Sælu minni, Frijun og Frelsi hier.

14. Psalmur.

Um Pioonaña Spott vid Christum.

Ton, Allsagurt Lioos oss birtest brætt.

EPtir þañ Doom sem allra fyrst, Andlegir dæmdu uñ HErrañ Christ, hafa þeir þvi ad þa var Noott, þegar til Hvijldar geingid skiott.

DRottiñ vor eptir þreittur þar, Prælum til Giætslu feingiñ var; Giordi ad honum Gis og Dær, gudlausra Maña

Flockur þræar.

Hædung, Spottyrdi, Hroop og Brynl, hvor liet med ødrum gænga æ vijxl, hræktu og sloou HErrañ þar, hañ þo æ medañ bundiñ var.

Sia þu og skoda, Sæla mijn, saklausa Lambsins beysku Pijn: Hugsa vandlega uñ þad allt, af þessu hvad þu læra skallt.

Hann sem ad Nætur-Hvijld og Roo, hverri Skepnu af Myskun bioo, i sinni Ogna Eymda-Stærd, eingann Kost fieck æ neinni Vægd.

Hvijldar-Roott marga hef eg þæd, HErra Jesu! af þinni Nad, Kvol þijn Eymdum mig keypti fræ, kannast eg nu vid Giædsku þa.

Nær sem eg reini Sorg og Soott, seinast ad kiemur Daudans Roott, Nætur-Kvala sem neyddu þig, niota lattu þa JEsu mig!

Samvitsku-Slog og Satans, Hæd, sefi, JEsu, þijn blessud Nad, Ofbod Daudans og Andlæts Pijn, aftaki og myki Giædskann þijn.

Margur (og vijst þad maklegt er), mieg þessum Skælkum formæler; Þo finnast nockrer hier i Heim, ad Hegdun allri lijkir þeim.

Hvad giora þeir sem hier æ Jord, hafa ad Spotti DRottins Ord, lifa i Glæpum lioost til sanns, lasta og forsmæa Þioona hanns.

Sa sem Guds Nad og Sannleikañ, sier, þeckir, veit og skynia kann, Kukl og Fiolkyngi kyñir sier,

Cal-

Caiphas Prælum verri er.

Soninn Guds ecki þecktu þeir; Þvi syndga hinir længtum meir, sem kallast vilia Christner best, Christum þo lasta allra mest.

Hræsnarar þeir sem Hrecki og Synd, hylia þo undir Froomleiks Mynd, liikiast þessum sem Lausnarann, lemdu blindandi og spiodu hann.

Hvorium sem Spott og Hædni er kiær, hann geingur þessum Selskap nær; Forsmæn Gudræk-ins Fantæks Manns, Fyrirlitning er Skaparans.

O vesæll Madur! Ad þvi gæa, eptir mun koma Tijmi sæa, sama hvad nidur sædir hier, siælfur æa Esa upp þu skier.

Ef hier æa Jord er Hroop og Hæad, Hædni og Gudlast nidursæad, uppskorid verdur eilijst Spie, Agg og Forsmæan i Helvijte.

Ætla þu ecki, aumur Mann! afkomast muni Strafflaust hann, sem Soninn hefur hier hædt og spiad, horfi Fadirinn uppæa þad.

Hvad JEsus nu um Nætur Skeid, naudstadd-ur hier af Monnum leid, Ogudlegur um Eilijfd þa, af illum Diofium lijda mæa.

Okiendum þier, þo aumur sie, alldrei tillegg þu Hæad nie Spie, þu veitst ei hvorn þu hittir þar, helldur enn þesir Gydingar.

Siælfann slær mig nu Hiartad hart, hef eg æa Esa mikinn Part, af soddann Illsku æstundad; audmiwklega eg medgeing þad.

Sæd hef eg nidur Synda Root, Svijvirding

mijn er morg og lioot; Uppſkieru Tijmann Ottaſt eg, aungraſt þvi Saalinn nærſta miog.

HErra minn JEſu! Hormung þijn, Huggun er bædi og Lækning mijn, Sakleſi vijſt þu ſaadir hier, Sælunnar Avoxt gafſtu mier.

Blood-Dropar þijnir bleſſad Saad, ber hann Avoxt, ſem heitir Naad; þañ ſama Gud mier ſtaalfur gaf, Saaluhiaalp mijn þar ſprettur af.

Hæddur varſtu til Heidurs mier, Hogg þijn og Slog mijn Lækning er, alldrei mun Diofull eiga Valld, aa mig ad leggia Synda Gialld.

Enn þier til Heidurs aptur aa moot, ydraſt vil eg og giora Boot, Hollds Vilia giarnann hepta minn. Hialpi mier JEſu Kraptur þinn!

15. Pſalmur.

Uñ Naadſtefnu Preſtaña yfir Chriſto.

Ton, Chriſts er koma fyrir Hondum.

MJog aarla uppe voru, Oldungar Juda ſeñ, ſo til Samfundar koorn, fyrſter þo Kieñe-Meñ, i Naadſtag lietu leidaſt (likar þad ollum vel,) hvorulñ þeir giæti greidaſt, Guds Syni komid i Hel.

Heimtu med Heiptar Lundu, HErrañ vorn til ſijn braatt, Orſok þvi aungva fundu, allir ſeñ maeltu haatt: Selg oſs ef ertu Chriſtur, einaſti Son Guds ſar.

Græd

Græðarlin Glædsku lystur, gaf Andsvar þar uppá:

Þo ydur eg það segi, ecki saunt trwi þier, andsvarid nier og eigi, ef eg spyr nocknrs hier; Mañsins Son siáid sitia, senn hiá Guds Hægri Hlid, i Skye mun eiñiñ vitia, aptur med Dijrdar Sid.

Ertu Guds Son, þeir sögdu? Svarade DRottinn: Jáa. Diarfer bañ Doom á lögdu: Dauda-Madur er sá; uppstóodu strax ad Stundu, Strijd þeim i Hiarta brañ, Frelsarann Fiotrum bundu, færdu Pilato hañ.

Hier mættu Sál mijn sanna, so geingur það til vijst, Astundan Illvirkianna, Umhyggiu vantar fijst, aarla þeir Blundi bregda, binda fast öll sijn Ráad, klooklega Hreckium hegda, hver sem þess feingi gáad.

Enn þu sem ætt ad vera wtvalinn DRottins Þioon, Verk hanns og Vilia ad gisra, og varast þitt Sálar-Tioon! Andvara eingvann hefur, Umhyggiu lijtill fiest, vid Glis Heims gálaus sefur. Gud náadi soddann Brest!

Margir upp aarla rijsa, ei gieta sofid vært; Eptir Aud Heimsins hnijsa, Hollds Gagnid er þeim kiært; Saalinn i Briooſti sofnud, synist ad mestu daud, til allra Dygda dofnud, sem DRottiñ hellst

þo baud.

Forsiooñar Verk-Meñ vijsir, Vijngardi DRottins i, fyrst þa Dags-Lioominn lijsir, liwst bid eg giœti ad þvi, uñ sitt Embœtti hyggi, œrla giord Bœninn sie, Idiulausir ei liggi, i Lijkamans Giœfe.

Haturs-Menn HErrans vaka, hugsandi ad giœra Tioon; epter þvi œttu ad taka, ef ertu hanns Trygda-Pioon: Vilier þu vid þeim sporna, og varast þeirra Hœad, œrla Dags alla Morgna, vid Ord Guds halltu Rœad.

Þeink nu i þijnu Hiarta, þar nœrst i añañ Stad, hvar uñ HErrann ried kvarta, hyggia mœttu þar ad: Orduin hanns ecki treystu, illgiarnir Judar þeir, wr Spurning eingri leystu, œ þvi vestnudu meir.

Hver trwir nu hart þo hooti, HErrann syndugum Lyd? Allfœstir inna œ inooti, Ydrunar Svœinn blijd: Hyrtingar hiœlpa ecki, Heimur vestnandi fer, Blindleikinn trw eg oss blecki, bwid Straff nœlœgt er.

Vijst er eg veikur ad trwa, veitstu þad, JEsu, best, frœ Syndum feinn ad snwa, soddann mig œngrar mest; Þo framast þad eg megna, þijnum Ordum eg vil, treysta og giarnann giegna; Gief þu mier Nœd þar til.

Þar nœrst ad þessu giœtir, þad er og Lœrdooms Grein, ef þu Orietti mœtir, Afsokun dugir ei nein; Hafdu þa Bidlund hijra, HErrann mun til þijn siœa,

sia, kast Polgieds-Dæmid dijra, DRottins þig hugga þa.

Mier er sem i Eyrum hlioomi, Urskurdur DRottins sia, arla a efsta Doomi, upp þegar Daudir sta, Affokun ei nuu stoda, Andsvor nie Spurningar; Sa stendur viist i Voda, sem verdur sekur þar.

Hier er nu Kostur ad heyra, HErrañ talande i Naad, opne JEsus mitt Eyra, so ad þvi seingi gaad; Hoogvær vors Bata bijdur, Blessadur þessa Tijd, annars Heims er hann strijdur, ollum forherdtum Lijd.

Arla Urskurdinn logdu, a þig Gydingar þo, JEsu, og sekann sogdu, seldu þig Pilato: Arla a Efsta Dege, Affokun gilldir fv, til Dauda eg dæmist eige, DRottinn, þes minnist þu.

Arla Dags uppvaknadur, ætijd eg minnist þijn, JEsu, minn Hiælpar hradur, hugsa þu æ til mijn, arla a efsta Doomi, Affokun vertu mier, minstu þa Frelsarinn froomi, hvad fyrir mig leidstu hier.

16. Psalmur.

Uñ Judasar Ydran.

Ton, Konung David sem kiendi.

JUdas i Syrudar Graadi, af Gydingunum fyrst, Driaatijge Peninga baadi, þvi sveik hañ HErrañ Christ: Kioost þeg-

þegar lijsta vañ, DRottiñ var nu til Dauda, dœmdur og þwngra Rauda, ydradist eptir hann.

Greidt i Musterid geingur, (greinir so Ritning frae) uñ Silfrid synti ei leingur, señ vill þad Prestum fae, sagdi med særum Mood: O hvad eg giordi illa, þa yfir mig kom sw Villa, ad sveik eg saklaust Blood!

Lidsemd Prestarnir løgdu, litla, sem Von var ad, hardlyndir honum søgdu: Hvad eigum vier med þad? Þu maatt eiñ siae uñ þig. Sylfrinu æ Goolfid grijtti, gieck þadañ, misg sier flijtti, og hengdi sialfañ sig.

Raadstefnu Herrar hielldu, hættu þar seinast vid, fyrir Akur sialfir seldu, Sylfrid Leyr-Kiera Smid. Adur sagt uñ þad var, i Spaadooms Søgnum sønum; sae var Vegferdar-Mønum, gefiñ til Greftrunar.

Siae hier, hvad illann Enda, Otrygd og Svikinn fae; Judasar Lijkar lenda, Leiks-Broodur sijnum hiae: Andskotinn Illsku flaer, enn hefur Snoru snwna, snøgglega þeim tilbwna, sem fara med Fals og Daer.

Otrw sinn eiginn Herra ætijd uñ Hælsinn sloo, eing-

eingann fieck af þvi verra', enn sæa meinlausum bioo, Forræði, Fals og Viel; Judas þvi Heinging hendti, hann fölskum til sijn bendti; Eins og Achitophel.

Fe-Gyrndinn Judam felldi; Fyrst var hanns Aðtekt sw, Guds Son Gydingum seldi, gleymdi þvi Æru og Trw, so til um sijdir geck, kastadi keyptum Audi, þa kvaldi Sorg og Daudi, Huggun alls eingva feck.

Undir-Root allra Lasta, Agyrndinn kollud er, Fyoomleika fræ sier kasta, Fiarploogs-Menn Agiarner, sem freklega elska Fed, Audi med Okri safna, andlegri Blessan hafna, enn setia Sal i Ved.

Annadhvort er i Vonum, Audurinn, fagur nu, hafnar þier, ellegar honum, hryggur burtkastar þu, þa Daudinn þreyngir ad, Agyrndinn Otæpt svelgir, af þvi Salina velgir, i kolldum Kvala-Stad.

Falsi og Fie-Gyrnd ræangri, forda þier, Sal mijn blijd, so mætir ei Ogn nie Angri, þæa adfer Daudans Tijd, vird lijtils Veralldar-Ploog; Hvor sæa sier lynda lætur, það lenar Drottinn mætur, sæa hefur alls Nægta noog.

Opt JEsus audur hafdi, Aminning Judas gierdt, Hreckvijsinn Hiartad vafdi, hann hiellt það einkis verdt, nu kom þar einnig ad, Tilsogn hatadi hreina, Huggun feck þvi ei neina: varastu Vijti það.

Enn hvad framleiddi hann illa, audur Lijferni sitt, þessi þo var hanns Villa, verri enn gllt annad

hitt, ad hann Orvænting med, Saal og Lijf setti i Vanda. Synd a moot Heilogum Anda, helld eg hier hafi skied.

I Drottni ef vilt þu deya, Drottni þa lifdu hier, til ills laat ei þig teigia, Ord Guds sie kiærast þier, sæll er sa so vid bijst, enn ef þig Ofall hendir, aptur i Tijma vendir, undanndrag Idran sijst.

Brot þijn skallt bliugur jaata, enn bid þo Gud um Naad; Af Hiarta hryggur graata, enn heilnæm þyggia Raad: Umfram allt þeynktu þo: Son Guds bar þijnar Syndir, og, so þu Myskun findir, Saklaus fyrir sekann doo.

Drottinn, laat mig ei dyliast, diarflega Syndir vid, þo hier um Stund meigi hyliast; HErra trivr, þess eg bid: Nær Heimi fer eg fraa, Orvænting ei mier grandi, Ord þitt og Sannleiks Andi, Hiarta mitt huggi þa!

17. Psalmur.

Um Leyr=Kera=Smids Akurlin.

Ton, Fadir ad Himna Hæd, etc.

SO sem fyrr sagt er fraa, Silfur=Peninga þau, hoorier Loks Judas hrelldu, Hofud=Prestarnir selldu.

Og keyptu ein til Sans, Akur Potts=Makarans, þar maa fullt Frelsi hafa, framandi Men ad grafa.

Þar finnst ein Pijding fijn, þess giættu, Saala mijn:

minn: Af Guds ædsettu Raadi, uñ þad Zacharias spaadi.

Liikist Leyr-Kera Smid, Lijkusamur Drottinn vid, sem fyrr Esaias sagdi, og siaalfur þad riett wtlagdi.

Af Leyr med Lijssins Kraft, liet hann Manns-Kynid skapa: Heim Kier til Heidurs setur, hin oñur læara metur.

DRottinn einn Akur aa, er honum falur saa, minnstu hann Myskun heitir, mæddum Lijd Huggun veitir.

JEsus einn er saa Mann, sem Akurinn keypti þann, enn hanns Blood-Dropar blijdir, Borgunar Gialldid þijdir.

Framandi Foolkid þad, sem feck ei neinn Hvijldar Stad, erum vier Sorgum setnir, af Syndugu Edli getnir.

Illskunnar Edlid vort, wtlenda hefur giort, oss fraa eilijfri Gledi, i Adams Falli þad skiedi.

Saalinn i Utlegd er, æ medann dvelst hun hier, i Holdsins Hreisi naumu, halldiñ Fangelsi aumu.

Daudinn med dapri Swt, dregur uñ sijdir wt, hana, þa Hreisid brotnar, Holdid i Jordu rotnar.

Eins og wtkastad Hræ (ef eg riett skyniad fæ), Hiaalparlaus Saal maa heita, Hvijldar kann sier ei leita.

Hættu og Hormung þa, Herrann minn JEsus saa, Önd vora af Ast og Milldi, wr Utlegd kaupa villdi.

Þads

Fadirinn falt pad liet, Fridar-Stad Sælum hiet, ef Sonurinn Giallð pad greiddi, sem Guds Riettlætid beiddi.

Opnadi Sioodinn sinn, Sonur Guds JEsus minn, Hwdstrijktur, kvalinn, krijndur, a Krossi til Dauda pijndur.

Blood-Dropar dundu par, dijrasta Giallð pad var; Keyptann Akur pvi eiguin, Ohræddir deya meigum.

Hier pegar verdur Hollð, hulid i Jardar Mollð, Sælinn Hrygdarlaust hvijlir, henni Guds Myskun skijlir.

Eñ pu skallt ad pvi gæa, Akursins Greftran pa, aungver utann peir feingu, i Jerusalem gengu.

Christninn Guds hier uñ Heim, heitir Jerusalem; J hana innkomast hlijtur, hvor sem Myskunar nijtur.

J henni hvor einn sæa er, a JEsum trwir hier, skijrdur og alla Vega, Jdran giorir Daglega.

Okvijdinn er eg nu, af pvi eg hef pa Trw, Myskun Guds Sælu mijna, mun taka i Voktun sijna.

Hvorniñ sem Holldid fer, hier pegar Lijfid pver, JEsus, i Uñsioon pinni, Ohætt er Sælu minni.

Eg lofa Lausnarinn pig, sem leystir wr Utlegd mig, Hvijld næ eg Nadar spakri, nu i Myskunar Akri.

Pu gafst mier Akurinn pinn, pier gef eg aptur minn; Ast pijna a eg rijka, eigdu mitt Hiartad lijka.

Eg

Eg gef og allann þier, æ medann toori eg hier, Avoxtinn Ydiu minnar, i Akri Christni þinnar.

Eins bid eg aumur Þræll, ad unnir þu, JEsus fæll, liðnum Lijkama mijnum, Legstad i Akri þijnum.

Hveiti-Korn þeckru þitt, þa upprijs Holldid mitt, i Bindini Barna þinna, Blessan lættu mig finna!

18. Psalmur.

Um Aklogum Gydingaña fyrir Pilato.

Ton, Sælir eru þeim siaalfur Gud, etc.

Alla sem glogt eg greina vañ, med Guds Son bundñ fara, Prestarner, so ad pijndist hañ, til Pilatum Landsdoomara, i Pijng-Hvs iñ, þad sama Stñ, sagt er þo eingiñ kiæmi, so eckt meir, saurgudust þetr. Sia hier Hræsninnar Dæmi.

Inngaang um Hvs-Dyr Heidingians, hielldu þeir Synd bannada, enn saurgast a Bloodi sakslauss Manns, syndist þeim aungvann skada. Heims Bormum hier, Ovyrding er, aumstoddum Hiaalp ad veita; Guds Ords Forakt, Agyrnd og Prakt, eingínn Misgiord skal heita.

Pilatus sem þad formerkt feck, fyrst ei þeim Metnad sætti, enn Dvalar siaalfur vt þvi geck, Embættis Skylldu giætti,

Sakargypt þa, vill fulla fau, fraũborna af þeirra Muũt, Daur-Yrdũ flioot, Drambsemi moot, Doomartũ fiña kuũt.

Lat þier ei vera Afmæan ad, ef þu vilt froomur heita, af Pilato liooſt ad læra þad, ſem Loſlegt er eptir ad breita, Rænglætid hanns, þeſs heidna Manns, hallt þier Mijnkun tvofallda; Þeim midur fer, enn honum hier, hver vill þann Chriſtinn hallda?

Alitid ſtoort og Hefdar Hatt, hrædaſt ſkylldir þu ecki, Sannleikans giæta ætijd aatt, eingiñ Kiaſſ-Mæl þig blecki. Æru-Gyrnd liooſt, Hofmoodug Hoot, hæfir ſijſt Yfir-Mønnum, Dramblætum þar, þu gef Anſvar, þo byggt a Rokum ſoñum.

Øldungar Juda allra fyrſt, uppbaru Sok Prefallda: Foolkinu þeſsi fræſnijr vijſt, fyrirbijdur ad giallda, Keyſarans Skatt, þad ſegium vier ſatt; Stiaalfur vill Kongur heita; Og Chriſtur ſa, ſem koma æ, Kvittun og Frid ad veita.

Hier koma fram þau riettu Rok, Rædu og Þanka minna! Þier, JEſu, gefinn var þrefold Sok, þad kann eg gloggt ad finna; Þrefalldleg Sekt mig þiændi frekt, þar um eg klagaſt mætti; Þrefallda Stygd og þwnga Lygd, þu leidſt med ſogdum Hætti.

Fræſnwid Gudi allt mitt er, Edlid og Lijf fæneyta, odrum þvi gef eg opt af mier, ill Dæmi ſo

ad

ad breyta; Enn hier ad moot, med Elsku-Hoot, oll Guds Born riett thi trwa, frae Bolvan, Deyd, Diofli og Neyd, Drottinn ried Lijdnum snwa.

Gudi aatti eg ad greida frij, Gialld, Hlijdni og Packar-Skylldur, raanglega hef eg halldid thi, hondlad sem Præll ogylldur; Audsveipninn thijn, fyrir ollum skijn, Astsemdar HErrann kiære; Thu baudst: Gefed (gafst siælfur med), hvad Guds og Keysarans væri.

Sannlega hef eg hrokad mier, hærra enn vera skylldi, Bod og Skipun mijns Herra hier, halldid i minnsta Gylldi, Kongdoom i Heim, og Heidri theim, hafnadir thu og flijdir: Haatigninn thijn, aa Himnum skijn, hun mun byrtast um sijdir.

Rægdur varstu fyrir raanga Sok, Riettlaati JEsu milldi, uppaa thad oll mijn Illsku-Rok, afplaanud verda skylldi; Aklogum swo, sem tholdir thu, thess bid eg Herrann froomi, sie mitt Forsvar, tha finnst eg thar, fyrir theim straanga Doomi.

19. Psalmur.

Jaatning Christi fyrir Pilato.

Ton, Mitt Hiarta hvar til hriggist thu, etc.

SYdingar hofdu af Hatri fyrst, hardlega klagad JEsum Christ, sem aadur sagt er frae, Lands-Doomarinn giordi ad gaa, gloggt hvad thijddi Framburdur sar.

Aklogun fyrsta Andleg var, um thad Pilatus

sinnti ei par, onnur um̃ Skylldu-Skatt; Hann visi vel þeir sogdu ei satt, soddann Mælum þeyandi hratt.

Enn sem þeir nefndu Konginn Christ, kom honum þa til Hugar fyrst, hvad adur heyrdi og nam, af Judum mælt um̃ Messiam, ef mætti skie þad kiæme nu fram̃.

Pilati Sinni i sumum sinnst, sem um̃ Guds Dyrkun hyra minnst, Hofdingium Hræsna tiytt, Undirsæta Frelsid frijtt, Fiær-Ploogs giarnir ræckia nu lijtt.

Hyrdstlooriñ spurdi Herran̄ þa: Hvort han̄ sie Juda Kongur sæa? En̄ JEsus aptur tier: Talar þu so af sialfum þier, eda sogdu adrir þvilijkt af mier?

Þa vard Pilati Þelid kallt, þig hatar, sagdi han̄, Foolkid allt, hvad illt hefur þu giort? Aptur Jesus ansar bert: Er þad nærsta Peinkingar verdt.

Mitt Rijki er ecki hiedan̄ af Heim, hardt mundi añars mooti þeim, strijda min̄ Maktar-Her, sem nu mig selldu i Naudir þier, so nædu ecki Gydingar mier.

Pilatus aptur ansa van̄: Ertu þo Kongur? Sagdi han̄. Jætadi JEsus þvi: Hijngad barst eg Heimin̄ i, ad herma skylldu eg Sañleikan̄ frij.

Hvor

Hvor af Saũleiknum siaalfur er, saa mijna Roddu heyrir hier: Hædnis-Svor hiñ til faũ, hvad er Saũleikur sagdi hũ? So geck burt med Urskurdiũ paũ.

Hier maattu, Saal mijn, heyra fyrst, Herraũ JEsus er Kongur vijst, þo ecki ad Heimsins Maatt; Soddann vel þu athuga aatt, þad eykur Gledi Hiartanu þraatt.

Kongs-Tign þijn, JEsus, eilijf er, allir þiggia sijn Vald af þier, Hofdingiar hier um̃ Heim; Þu lenar, gefur, laanar þeim, Londinn, Rijki, Metord og Seim.

Fyrir þinn Krapt og Frelsis Hond, forsvara Kongar Rijki og Lond, sem er þeim undirlagt; enn mooti Diofli og Daudans Magt, dugir einginn Hofdingia Pragt.

Þu hefur sigrad Synd og Deyd, siaalfann Diofsul og Vijtis Neyd, hædir eitt herlegt Strijd, allann so þinn leystir Lijd. Lof sie þier um̃ eilijfa Tijd.

Andlegt þitt Rijki og eilijft er, Ord Sannleiks þvi riett stioornar hier, þinn Velldis Vondur sar, Ovini slær mier alla fraa; I þeim Krapti sigra eg þar.

Enn fyrst þitt Rijki andlegt var, um̃ þad Heimurinn sinti ei par, hann fann ei Hofmood siñ, hiaa þier, JEsu HErra minn, hatadi allann Goodvilia þinn.

Undrast þvi, Saal mijn, ecki þarft, þo Adkast Veralldar lijdir margt; Þar um̃ þier þeinkia ber:

Ertu nu i Utlegd hier, annars Heims þitt Fodur-Land er.

Sannleika Kongsins Samnleiks Raust, sa þarf ad elska Hræsnislaust, sem er hanns Undir-Mann, þvi Slægd og Lygi hatar hann, hreinhiortudum Myskunar ann.

Ef þu, Sæl mijn, i Gudsgledd, gyrnist ad heyra Kongsins Rodd, giættu þa giorla hier, hvad boda Drottins Þioonar þier, þeirra Kienning Raustinn hanns er.

Ransaka, Sæl mijn, Ord þad ert, ad verdur spurt: Hvad hefur þu giort? Þa HErrann helldur Doom. Hiælpar eingum Hræsniñ toom; hreinsie Trw i Verkunum froom.

Enn sokum þess þu ei saklaus ert, siælfur spyr þig, hvad hefur þu giort; um̃ hvorn uvlidiñ Dag, Ydran gior og græt þinn Hag, Guds Son bid þad færa i Lag.

Allt hef eg, JEsu, illa giort, allt þad ad bæta þu kominn ert, um̃ allt þvi eg kvittur er, allt mitt Lijf skal þioona þier, þar til bid eg hiælpa þu mier!

20. Psalmur.

Aunur Aklegum Gydinga fyrir Pilato.

Ton, Hvinañleg Borg er vor Gud, etc.

PIlatus hafdi proofad nu, Pijslar Sok JEsu gefna, klien virdtist honum Kongs Tign sw, þa Christur Sannleik ried nefna, Heims Sannleik heid-

heidra lietst, hæddi Guds Sannleik mest, Sañind-inn elska ber, Ord DRottins lættu þier, kiæraſt þo allra Efna.

Jafnoodt þa gaanga Jarliñ ried, til Juda wt ad Bragdi: eingva Sok þessum Mañi med, maa eg finna, hañ sagdi: Gydingar helldur hardt, HErrañ klogudu uñ margt, med Vedi, Ogn og Dramb, eins riett sem meinlauſt Lamb; Lausnarliñ liwſ-ur þagdi.

Hañ hefur uppæſt Lijdiñ Lands, leingt miog vijda kiendi, fraa Galilæa og so til sañs, uñ sijdir allt hjingad vendi. Pila-tus hugdi hier, hrinda þeim Vanda af sier, Herodes hafdi þvi, Hyrdstioorn þeim Parti i, til hañs þvi HErrann sendi.

Fyrir mig JEsu þoldir þu, Þiaaning og beyſka Pijnu, Hiartad gledst þvi eg heyri nu, hroosad Sak-leysi þijnu; Syndinn laa saart a mier, Sok faañst einginn hiaa þier, so er Sakleysi þitt, sannlega ord-id mitt, vid Maalefni tookstu mijnu.

Logmaal DRottins þa Hefndum hardt, hoorar mier eptir Vonum, aptur minn JEsus ansar sn-art: einginn Sok finnst med honum; Sakleysi mitt til sanns, segi eg nu Ordid hanns, eingiñ Aklogun flioot, orka skal neitt a moot, mijnum Pollyndis Pioonum.

Onytiu Hiol og Mælginn mijn, mier til Falls koma ætti; enn, JEſu, bleſsud Þogninn þijn, þad allt fyrir mig bætti, Skyllda mijn aptur er, eptir ad breyta þier, þeigiandi i þijdri Trw, þola, nær lijd eg nu; Þorf væri þeſs eg giætti.

Pilatus meinti Mannvits Slægd, mundi Obrygdul standa, koma vill þvi med Kiænſku-Nægd, Kong Herode i Vanda. Kunna þa Adferd eñ, allmargir Veralldar Menn. Bid Gud, og giæt þijn vel, giarn er Heimur ad Viel, gaalauſum Svikinn granda.

Kroſs-Gaungann, JEſu, þeſsi þijn, þar fyrir eflauſt ſkiedi, ſo hvijlaſt mætti Saalinn mijn, ſætt i eilifri Gledi. Embættis Omak laungt, opt þo mier finniſt ſtraungt, til Lofs og Þocknunar þier, þad vil eg giarnann hier, lijda med liwfu Giedi.

21. Pſalmur.

Uñ Herodis Forvitni og hvijta Klædi.

Ton, JEſu Chriſte þig kalla eg a, etc.

ÞEgar Herodes HErrañ ſa, hañ vard miog gladur nærſta, af honum heyrt hafdi, og hellſt vill fa, hañs Aſynd lijta glæſta: Forvitniñ mørgu fretti ad, Fijſir Holldſins Kapp a lagdi, med blſtu Brægdi, JEſus took eckt undir þad, vid ellum Spurningum þagdi.

Marg,

Margir finnast enn hier um̃ Heim, Herodis Lijkar riettir, Guds Ord er Skiemt og Gaman þeim, sem Glens edur nijar Friettir, Forvitniñ Holldsins hnijsir þratt, i HErrans Leyndardooma, med Fijsn ei frooma, aumri Skinsemi ætla of-hatt, alldrei til Skilnings koma.

Mannvits Diwpfindni og Menta Glis, margir þa vilia reina, ad Ordi DRottins þeir giora Gis, Gaman loflegt þad meina; Varastu, Sal mijn, Vijtinn reind, vird þu i hærsta Gilldi, þa miklu Milldi, alvarlega med goodri Greind, Gud vid þig tala villdi.

Gud giorir ecki ad Gamni sier, Glæpa-Monnum ad hoota, Kalls-Mælgi honum og einginn er, ad þu melgir Myskun hliota; Audmiuklega med allri Gat, œttu um̃ slijkt ad ræda, og fleiri fræda, enn af þier heyrast alldrei lat, Ord DRottinns skulir þu hæda.

Heyri eg um̃ þig, minn HErra rædt, i Hiælprædis Ordi þijnu, allt synist mier nu bwid og bætt, Bolid i Hiarta mijnu, i Sacramentinu sie eg þig, so sem i Lijkung skiærri, med Nad mier nærri. O hvad gledur sw Asynd mig! einginn finnst Huggun stærri.

Herodis Fijsn var Holldleg sw, han̄ ried Forvitne giña, eñ mijn Sala af Ast og Trw, andvarpar þig ad siña, Lofsamleg er sw Lucku-Stund, þau lijt eg þig HErran̄ þijde, i þiñe Prijdi, gef mier loksins þan̄ Fagnadar Fund, þo fyrst um Sid̃ hier bijde.

Pad kiennir HErrans Pegniñ froom, par nærst
i annann Mæta, hann vill ei sijnum Helgidoom,
fyrir Hunda kasta læta: DRottinn forsmæir
drambsamt Gied, diarflega margs þo freysti, og
frekt sier treysti, Hugstolltum nidur hrinda ried,
hoogværa Sæl vid reysti.

Herodes og hañs Hof-Foolk lijtt, uñ
HErrañ akta villdi, færdi hañ i eitt Fat-
id hvitt, Forsmaan þad heita skyllde, til
Pilatum sijdañ sendur var; So komst i
Fridar-Stillt, sæa Offiñ illi, drambsom
Pfundiñ adur bar, Ovinskap þeirra a
milli.

Hvijtt Klædid gisrdi Hæadung þier, HErrann
minn JEsus sæti, Dijrdar Skrwda so skeinktir
mier, skynandi Guds Riettlæti; Sakleysis Merk-
id þetta þitt, þijns Fodurs Giædskann hreina, þa
þeckte alleina; Hañ sier og proofar Hiartad mitt,
hvad sem Illgiarnir meina.

Heilagra Sælna Hoopur skiær, a Himnum
med Skickun frijda, til Heidurs þier, Jesu HEr-
ra kiær, hvijtum Klædum sig skrijda; Eins hier a
Jordu upp fræa þvi, eflaust i Minning slijka, med
Roksemd rijka, byrtust Snioo-hvijtum Bwning i,
blessader Englar lijka.

Veittu, JEsu, þa Myskun mier, Meinleysis
skrijddur Klædi, þiooni eg Taallaust med Trygdum
þier, i Trw, Von og Polinnmædi; Riettlætis

Skrw-

Skrwda Skartid þitt, skijni a Saalu minni, þo Lijf hier linni, eins lattu Holldid eiruinn mitt, afklædast Priootsku sunni.

Forlijkast giordu Fiandmenn tveir, þa foorstu þar, JEsu, milli; Eg veit mier gafstu miklu meir, Myskun og Fridar-Stilli, hia Gudi Fodur so til Sanns, siest enginn Reidi leingur, nie Stygdar-Streingur, daglega milli mijn og hanns, min trwr Frelsari geingur.

Hvar sem Ofridur hreyfir sier, af Holldsins Veikleik braudum, milli Christinna Manna hier, mooti Guds Vilia og Radum, gæcktu þar, JEsu, milli mest, med þijnum Fridar Anda, og varna Vanda, hiælpa þu so vier huxum best, i hreinum Kiærleik ad standa.

22. Psalmur.

Um Krossfestingar Hroop yfir Christo.

Lon, Fadir vor sem a Himnum ert, etc.

FRa Herode þa Christur kom, kallar Pilatus sinnollum Room, Gydinga Lijd og lioos gaf Rek, Lausnarin hefdi einzva Sok, sampyckur væri og sier til þess, staalfur Konginn Herodes.

Sannlega DRottinn Sakleysid, sier, elskar bædi og styrkir med, Hiarta og Munur hvers eins Manns, hlijtur ad þioona Vilia hans, Malefnid

gott

gott fær goodann Room. Giæt þess, mijn Saal, og vertu froom.

Sidur Gydinga sæa var þa, Saka-Mañ eitn þetr skylldu fa, um Pauska Tijmañ fræa Pijslum frij; Pilatus aatti ad giegna þvi: J Frelsis Minning wr Ægypto, alldrei baud DRottinn soddann þo.

Sia til, mijn Saal, ad Sidvaninn, sijst meigi villa Huga þinn, fordastu honum ad fylgia hier, framar enn Guds Ord leisir þier; Good Meining eingva giorir Stod, gylda skal meira DRottinns Bod.

Pilatus Judum sagdi so, siaid nu gloggt uñ Kosti tvo, eg bijd hier JEsum ydur fraũ, eda Mordingiañ Barrabam. Hann meinti ad yrdi hellst med þvi, HErrann fræa Dauda giefinn frij.

Þu fær nu gloggt af þessu sied, þar sem DRottinn er ecki med, i Verki, Aformi og Vilia Manns, verda til einkis Raadinn hanns: Siervitska Holdsins svikul er, so sem Pilatum skiedi hier.

Yfir-Meñerunir allra fyrst, Oskudu ad DRottiñ krossfestist, Almvgaũ so i añañ Stad, eggtudu mest ad bidia uñ þad, Barrabas Urlausn skylldi skie, skiliñ JEsus fræa Lijfi sie.

Veralldar Dæminn varast skallt, vogadu ecki

ad

ad giora þad allt, sem Hofdingiarnir nu hafast ad, þo Heimurin̄ kalli loflegt þad; Ef blindur leidir blindan̄ hier, baadum þeim hætt vid Falli er.

Hver þig eggiar aa Illverk braad, alldrei gacktu med þeim i Raad, vin̄ þu þad ei fyrir Metord Mans, ad missa Guds Raad og Vinskap hanns; Hverugur annars bætir Bol, þo baedir rati i Straff og Kvol.

Yfir-Mennunum er þvi vandt, Undirsaatarnir hnijsa graut, eptir þvi sem fyrir Augunn ber, audnæmast þo hid Vonda er; Hvad Hofdingiarnir hafast ad, hinir ætla sier leifist þad.

Ill Eptirdæmi aa alla Grein, eru samlijkt vid Mylnu-Stein: Vilier þu vera af Faari friaals, festu han̄ alldrei þier vid Hals; I Guds Otta fraa þier Glæpum hrind, good vertu odrum Fyrirmynd.

Hws-Frw Pilati holl gaf Raad, hefdi hann betur ad þvi gaad: Goodar Kviñur þess giæti mest, giarnann aastundi Dæminn best: Abigael fær Æru og Sæmd, illa Jessabel verdur ræmd.

Set eg þad nu i Sinni mier, sæti JEsu, ad giæta ad þier, allir hroopudu allt um̄ krijng, yfir þig Dauda og Krossfesting; Sem Lamb Meinlausast þagdir þu, þar af stendur mier Huggun trw!

Logmaalsins Bolvan bitur og sterk, Banvænn Diofull og oll mijn Verk, þo hroopa vilie nu hvor fyrir sig, Hefnd og Fordæming yfir mig; Nijt eg, minn JEsu, þijn i þvi, fraa þeirra Klogun verd eg frij.

Afell

Aſellis Doomſins Ogna Hroop, ytſtu Myrkranna Vein og Op, alldrei mun koma ad Eyrum mijn, Eyruñ bleſſud fyrſt heyrdu þijn, Kall og Hæreyſti krijngum ſig; fræa Kvol og Angiſt þad frelſar mig.

Hroopar nu yfir mier Himin og Jord, Helgun, Frid, Nad og Sattargiord, hvort helldr eg geng vt eda inn, i þijnu Nafni, JEſu minn, Bænar-Hroop mitt i hreinni Trw, Himneſkum Gudi þocknaſt nu.

Enn þier til Heidurs allann Tijd, Englar Drottinns og Chriſtninn frijd, hroopar nu bædi a Himni og Jord, Hoſanna, Lof og Packargiord, Amen ſegier og uppa þad, Önd mijn gladdær i hverium Stad.

23. Pſalmur.

Uñ Chriſti Hwdſtrijking.

Ton, Oſs lærr þiñ Anda ſtyrkia, etc.

PIlatus Herrañ hærſta, Hwdſtrijkia lætur þar, naktñ vid Stoolpañ ſtærſta, ſtreingdur þa JEſus var, Strijds-Meñ med Svipum hroktu hañ. Sæl mijn hier ſiæa og ſkoda, Hvad Sonur Guds fyrir þig vann.

Helgaſta Holldid frijda, fræa Hvirfli Jlium ad, Drottni vard ſært ad ſvijda, ſvall allt af Benium

þad,

þad, hver hanns Lijkama Limur og Æd, af Saarum sundur flakti, sw Hyrting miog var skiæd.

Blessadur Dreyrinn dundi, Drottinns Lijfs-Ædum wr, sem Regn, þad hradast hrundi, Himins i Dimmu Skwr, blænadi Holld, enn boolgnadi Und, Sonur Guds saart var kvalinn, Saklaus a þeirri Stund.

Eg var sem Fiotrum færdur, Fængelsi þrongur i, æa Bnd og Samvitsku særdur, Syndinn mijn olli þvi, sw Daudleg Saalar Soottinn hier, umm hvoria Æd wt sier dreifdi, eckert fannst heillt a mier.

Sviþann Logmaalsins lamdi, Lijf og Saal helldur frekt, Ottinn Kvalanna kramdi, kominn var eg i Sekt, Banvænlegt ordid mitt þar Mein, Hiartad af Hrygdum stundi, hvergi feckst Lækning nein.

Saastu þa JEsu sæli, Saar mijn Obærilig, til Lausnar þijnum Præli, þvi lietstu binda þig, geckst so undir þa Grimdar Kvsl, ad eg kvittadur yrdi, vid Eilijfst Hrygdar Bol.

Siwkdoom minn siaalfur barstu, so vard eg heilk med þvi, Hormungum hladinn varstu, fraa Hrigdum er eg nu frij, Hegning þu feckst so hefdi eg Frid, Beniar þijnar mier bættu, Boot sw þar aatti vid.

Hiartad vill Hrædslañ krenkia, med hordum Sorgar-Stiing, þegar eg giori ad þenkia, umm þijna Hwdstrijking; Avi! Eg gaf þar Efni til, þu eingaldst Priootsku minnar, þess nu eg ydrast vil.

Þvi

Því fell eg nu til Foota, Frelsarinn JEsu þier, lættu mig Nafns þijns njoota, Nad og Vægd syn þu mier; Eg skal med Hlijdni heidra þig, nu og uñ Eilijfd alla, þa huggar þu Herra mig.

Gledstu, mijn Saal; Þig græddi, Guds Sonar Heilagt Blood, þo Synd og Sorgiñ mæddi, siæa hier er Lækning good; Nad fyrir Reidi nu ervijs, Brot Prælsins Herrann bætti, bar því sijns Fodurs Hrijs.

Skoda þu Skylldu þijna skijrlega Saal mijn nu; Sonurinn sig liet pijna, so læknud yrdir þu: Heilbrygd þioona þu honum riett, med Trw, Hollustu og Hlijdni, haf Gaat a þinni Stiett.

Þocknist honum ad þiaka, þitt Hollð Orkumslum med, þijdlega því skallt taka, Þolinmoodt Hiarta-Gied, ad sier Drottinn og elskar betst; Lausnara ad lijkiast þijnum, Lof er þier allra mest.

Eckert maa sooma sijdur, sijkantur Prællinn er, þa Herrann Harmkvæli lijdur; haf slijkt i Minni þier! Hrygdar Mynd hanns er Heidur þinn; Laat mig þad læra og hallda, lifwfasti JEsu minn.

24. Psalmur.

Uñ Purpurañ og Pyrni-Coronuna.

Ton, Til þijn Heilagi Herra Gud, etc.

Elvirklar JEsum eptir þad, iñ i Pijng Hwsid leiddu, afklæddu fyrst, og sioott þaangad, Foolkid allt koma beiddu, Pur-

Purpura-Klædis forna Flijk, (fæst mattr valla Hædung flijk,) yfir hañs Beinar breiddu.

Helgunar Klædid hafdi eg mist, hlaut thvi nakinn ad standa, Adam olli thvi allra fyrst, Arf liet mier thann til Handa; Syndafia Flijk eg færdist i, Forsmæan og Mijnkun hlautst af thvi, med hvorskins Hæska og Vanda.

Burttook JEsus tha Blygdun hier, berann thvi liet sig pijna, Rietlætis Klædnad keypti mier, kann sea fagurt ad skijna; Athvarf mitt jafnann er til Sanns, undir Purpura-Kæpu hanns, thar hyl eg Misgiord mijna.

Pyrni-Coronu thwngri peir, preyngdu ad Herrans Enni, Bail-Eldi heitum brendu meir, Broddar svijdandi i henni, Augunn hanns bædi og Andlit med, allt af Bloodinu fyllast ried, slijkt trwi eg Kvala kienni.

Fyrir Ohlijdni Adams var, oll Jordinn lijst i Banni, Avoxt thvi slijkann af sier bar, Ord Guds trwi eg thad sanni: thessum Bolvunar Pyrni-Krans, preyngt var ad Hofdi Lausnarans, til Huggunar hrelldum Manni.

Enn JEsu Hlijdni aptur hier, allri Jord Blessan færir, heilnæmann Avoxt hun thvi ber, hvoria Skepnu vel nærir. Fyrir Giædskunnar Giorning thann, gofgi, lofi og prijsi hann, hvad sig unt Heiminn hrærir.

Bolvan mier yfir Hofdi heck, hootyd i Losamals

Bræði, enn JEsus hana undirgeck, so aptur eg Blessan nædi. Gud minn Coronu gaf mier þar, Giædsku og Dijrdar eilijfrar, hier og a Himnum bædi.

Reyr-Staf hønum i Hønd med Spie, Hyrdstiooraus Præklar fengu, heilsudu Kongi og krupu a Knie, Kalls-Ord a Vijxl þa gengu, Reirnum hrøcktu uñ Høfud hañs, hræktu i Andlit Lausnarans, med Kvala Kappi straungu.

Þa þu gengur i Guds Hws in[illegible], giæt þess vel, Sæl mijn frooma, hæd þu þar eck Herra þinn, med Hegdun Lijkamans tooma; Beigdu Hilldsins og Hiartans Knie, heit Bæn þijn Astar Kvedia sie, Hræsninn mun sijst þier sooma.

Siælfs mijns Verdskulldan sie eg hier, soddann atti eg ad lijda, uñ Eilijfd, þa sem alldrei þver, med Ogn og sørum Kvijda, hefdi mier þecki Hormung þijn, hiælpad, JEsu, fra þeirri Pijn; Blessad sie Nafn þitt blijda!

Øll þijn Læging er Upphefd mijn, Astkiæri JEsu milldi, Heidur er mier ad Hædung þijn, hvor sem mier nidra villdi, Hogginn, sem leidstu, hressa mig, a Himnum verd eg nu fyrir þig, metinn i mesta Gilldi.

Medann Lijfs-Æd er i mier heit, eg skal þig, Drottinn, prijsa; Af Hiartans Grunni i hvorium Reit, Heidur þijns Nafns auglijsa: Feginn vil eg

i Het-

Heimi hier, hlijda og filgia i vllu þier. Laat mier þijna Lidsemd vijsa!

25. Psalmur.

Uñ Utleidslu Christi ur Pijng-Hwsinu.

Ton, Konung David sem kendi, etc.

LAnds-Doomartiñ þa leiddi, Lausnarañ vt med sier, Gydingum Ansvor greiddi, gloggiega og so tier: Pier siæid þeñañ hier! Sañlega ydur eg segi, Sok finst med honum eigi, sw Dauda-Dooms verd er.

Þa geck JEsus vt þañlñ, Pyrni og Purpura bar, sagdi: Siæid, hier Mañlñ! siælfur Doomariñ þar; Gydingar gæfu Svar: Burt med hañ, so þeir segia, sa skal a Krossi deya; Osk þeirra ein sw var.

Ord og Assokun ayllldti, einglñ i þessum Stad, Heiptiñ so Hugañ fyllti, Hiartad vard forblindad, sijdast þeir sogdu þad: Liosiega Lijfs-Straffs krefdi, Logmæalid, þvi hañ hefdi, giort sig Guds Syni ad.

Rett Log, sem ritud finnast, rængfærdu Judar hier, oss ber þar a ad miñast, ill Dæme forduns vier, Doomureñ DRotteñs er, hinn þo med

Heiptum klage, og hreinañ Sañleik aflage; Siæe Valldz Meñ ad sier!

Þa eg heyri, minn Herra, hvorsu þu kvaliñ vart, giorvoll vill Gledinn þverra, gallstu mijn nærsta hart, þvi eg braut mikid og margt; Enn þa mier Gudspioll greina, gloggt þitt Sakleysi hreina, Hiartad fær Huggun snart.

Athuga, Sæal mijn ættum, Utgaungu Drottinns hier, so vid riett minnast mættum, hvad Myskun hanns veitti þier; Hyggium ad, hann wt ber, Þyrni-Koronu þietta, þar med Purpurann lietta, blaar og Bloodugur er.

Med Blood-Skulld og Bolvan straanga, beyskum reyrd Kvala Hnwt, aattum vid greidt ad gaanga, fræa Guds Næad rekinn wt, hrakinn i Heliar-Swt, Iklædd Forsmæanar Flijkum, fræskwfud Drottni rijkum, nakinn og nidurlwt.

O Synd! O Syndinn arga! Hvad illt kemur af þier? O! hvorsu Meinsemd marga, max Drottinn lijda hier! Þitt Giallð allt þetta er, blindad Hollð þig ei þeckti, þegar þijn Flærð mig bleckti. JEsus Myskuni mier!

Enn med þvi wt var leiddur, alsærdur Lausnarinn, giordist mier Vegur greiddur, i Guds Nædar Rijki inn, og eilijft Lijf annad Sinn; Blood-Skulld og Bolvan mijna, burt took Guds Sonar Pijna. Dijrd sie þier Drottinn minn!

Utgeing eg ætijd sijdann, i Trausti Frelsarans, undir Bla Himins blijdann, Blessadur vijst til

Sañs

Sanns, nu fyrir Nafnid hanns: Utborid Líjk mitt lidid, leggst og hvijlist i Fridi, Sæl fer til Sælu Ranns.

Dijrdar Coronu dijra, DRottinn giefur mier þa, Riettlætis Skrwdañ skijra, skal eg og eirniñ fæa, Uppriſu-Deginum æa, hædſtum Heidri tilreiddur, af heilogum Englum leiddur, i Sælu þeim ſiælſum hiæa.

So munu Guds Englar ſegia: Siæid mu þeñañ Mann, hvern allskyns Eymd ried beygia, adur i Heimſins Rann, opt var þa hrelldur hann; Fyrir Blood Lambſins blijda, bwinn er nu ad ſtrijda, og ſælann Sigur vann.

Þa muntu Sæl mijn ſvara, ſyngiandi fogrum Toon: Lof ſie mijnum Lauſnara, Lamb Guds ar hærſta Troon, Sigur gaf ſijnum Þioon: Uñ bleſsadar Himna Haller, Honum ſegium vier aller, Heidur med ſætum Soon.

Son Guds ertu med Sanni, Sonur Guds, JEſu minn, Son Guds ſyndugum Manni, Sonar Arf ſkeinktur þinn, Son Guds eiñ Eingietinn: Syni Guds ſyngi gladur, ſierhvor lifandi Madur, Heidur i hvort eitt Sinn.

26. Psalmur.

Samtal Pilati vid Christum

I Ton, Hærſte Gud Herra millde, etc.

HJer þad um Guds Son heyrde, heidin Lands Doomare, hann spyr (þvi hrædast giordi) hvadann vor DRottin sie: Enn JEsus þijdur þagdi (þad og vel makligt var); Pilatus brattt ad Bragdi, bistist og aptur sagdi: Villt þu ei veita Svar?

Mijn er þad, mattu jatta, Magtin so tiginarlig, Eg mat vel lausann latta, lijka krossfesta þig; JEsus svarar og segir: Sijst attu Vallds at mier, ef þier verri þad eigi, ad ofann gefid, so meigir, Heidri þeim hallda hier.

Sa hefur Synd enn meiri, er selldi mig þier at Hond; Pilatus hygg eg þad heyri, hann grundar Maalin vond: Giordi strax Grida ad leita. Saufu Prestarnir Ans: Vægd ef þessum villt veita, vijst mattu ecki heita, kiær Vinur Keysarans.

Heidingiar hallda giordu, Hia-Gudir þeirra senn, Born ættu alinn at Jordu, eins og holldlegir Menn; Hann Ottast hier ef væri, HErran Godanna Kyns, hugdi þvi hellst ad væri, hyggilega fraamfæri, Ransookn Riettdæmisins.

Skwrgod sijn Heidnir hielldu, hafandi i mestu Akt, forgefins Hug sinn hrelldu, hræddir vid þeirra Magt. O! hvorsu framar ætti, einn sierhvor Christinn Mann, Ottast DRottins Almætti, med

Ast

Ast og Blygdunar Hætti, sem Stolltum steypa kañ.

Af stoorri Magt sig ried stæra, stolltur Pilatus hier, riett Mæl til ræangs ad færa, reiknadi leifilegt sier; Kann vera margann meigi, Meining sw villa præatt, þo Loginn briooti og beigi, bannad sie þeim þad eigi, fyrst Vallð þeir hafa hætt.

Gud er sa Volldinn gefur, giæti þess ædri Stiett, sitt Leni hvor eiñ hefur, hier af DRottni tilsett; Hañ liet þig Heidur hlioota, heidrast þvi af hier vill, Virdingar vel mætt nioota, enn varast Dramb semi lioota, Roog og Ræangindinn ill.

Yfirvallð eiñ Gud sendi, Undir-Menn giæti þar ad, Sverd DRottiñs hefur i Hendi, heidra skulum vier þad; Hlijdugir Fridi hallda, Hlifsd og Forsvari næa, Þverlyndis Þriootskann kallda, þunglegri Hefndar-Giallda, ad vijsu sier vænta mæa.

Eins sem hver einn misbrijtur, eptir þvi straffast hann, hardari Hefndir hlijtur, hinn sa meira tilvann: Þeim mun ei Plægann þverra, sem þriootskapi i Synda Noot, sa Þioon ar Von hiñs verra, sem Vilia þeckir sijns HErra, þo giorir þvert ar moot.

Vardveiti Vallds-Menn alla, vor Gud i siñi Stiett, so varist i Vondsku ad falla, vel stundi Log og Riett, hinir i Hlijdni standi, hvor so sem skylduger, hrein Trw og helgur Vandi, halldist i voru Landi, Amen, þess Oskum vier.

27. Psalmur.

Pilati Samtal vid Gydinga aa Doom-Stoolnum.

Lon, Skapariñ Stiarna HErra hreiñ, etc.

PIlatus heyrdi hootad var, honum Keysarans Reidi par, vtleiddi JEsum añad Siñ, uppsetst pegar aa Doom-Stoolinn.

Gydingum sijdañ sagdi hier: Siaid, par ydar Kongur er. Peir baudu: Tak peñañ burt fraa oss, braadlega laat hann deya aa Kross.

Skal eg krossfesta Kong ydvarn? Kallar Pilatus Hædnis giarn. Eingvann Kong, segia peir aptur hier, utañ Keysarann hofum vier.

Gudspialls Historiañ hermir fraa, heitil saa Stadur Gabbatha; Hæfa Stein-Stræti hijdir pad. Par maattu, Sael mijn giæta ad.

Vei peim Doomara er veit og sier, vijst hvad uñ Mælid riettast er, viñur pad þo fyrir Vinskap Manns, ad vijkia af Gotu Sannleikans.

Pilatus Keysarans hræddist Heypt, ef honum yrdi wr Volldum steypt; Perta sem hellst nu varast vann, vard þo ad koma yfir hann.

O vei! peim sem ad Oriett Log, uñgaangast og

þau

þau tijdka miog, Sannleiknum meta sitt Gagn m ir, Svijvirding DRottni giora þeir.

Huga snij eg og Mæli mijn, minn goodi JEsu, enn til þijn; Pilatus Kong þig kallar hier, Krossfesting Judar Oska þier.

Vijst ertu, JEsu, Kongur klaar, Kongur Dijrdar uñ eiliif Ar, Kongur Englanna, Kongur vor, Kongur Almættis Tignar-stoor.

Þo stoodstu bundinn þar fyrir Doom, þo leidstu Hroop og Kvala Room, affegia giordu allir þig, undrar stoorlega þetta mig.

O JEsu! Þad er Jætning mijn, jeg mune uñ sijdir niota þijn, þegar þu, Dijrdar DRottiñ miñ, Doom-Stool i Skyum setur þinn.

Frelsadur kiem eg þa fyrir þinn Doom, Fagnadar sælañ heyri eg Room; J þijnu Nafni Utvalldur, wtvalinn kalla mig hiæa sier.

Kong minn JEsu eg kalla þig, kalla þu Prædt þinn aptur mig, Herra-Tign aungva ad Heimsins Sid, helld eg þar meiga jafnast vid.

Hæfa Stein-Strætid Heimsins sleipt, hefur mier opt i Vanda steypt, þangad liet JEsus leida sig, so Lijkneñ hañs kome yfer mig.

JEsu, þijn Christne kijs þig nu, Kongur heñar einn heiter þu; Stioorn þijn heñe so hallde vid, ad hinneskum næe Dyrdar Frid.

28. Psalmur.

Uñ Pilati Handa-Pvott og Doom.

Ton, Nu bid eg Gud þu naadir mig, etc.

PIlatus sæa ad sönu þar, sijn Ræd mættu ei gylda þar, Upphlaup stier bwid hræddist hañ, hugdi ad stilla Bandа þañ, fullnægia villdi Fookksins Boon, fæa skylldi JEsus Daudans Tioon; Sañleika eingvum syñti meir, so dæmdi allt sem beiddu þeir.

Hendur i Vatni þa nam þvo, þar nærst vid Juda mællti so: Sialfir um ydur siaai þier, saklaus vid Riettlætt Blood eg er. Allur Almwgiñ uppæa þad, andsvarar greidt i þessum Stad: Hañs Blood (þo nu hañ kvelie Kross) komi yfir Bærniñ vor og oss.

Pilatus hafdi proofad þar, Pijslar-Sok DRottins einginn var, fyrir og eptir eins ried hann, wrskurda JEsum saklausann, þo moot Samvitsku sinni þvert, sialfur viliandi dæmdi bert. Gud gieti ad Yfirvolldinn vor, varist þau Dæmi Glæpa stoor!

Hvad margur nu i Heiminum, hier fyrir lastar Pilatum, sem þo elskar og ydkar mest, Athæfi hañs og Dæminn vest? Ottinn i Doomi opt fær Sess, Yfir-Herrarnir nioota þess; Almwgans Hrosun olli þvi, illgiarnir Skalkar hlaupa frij.

Abata Von og Vina Hoot, Verkinn dylia þo

sieu

sieu liost, lijka kiemur sw Fordylld fram, sem forsvarad getur Barrabam; Gefst þa Rauniñ hvad gillda skal, Gull-Tungann sw sem Achan stal: Maa skie og byggi Mwtur hinn, meir enn Pilatus þetta Sinn.

Eg spyr: Hvad velldur Odygd flest, eykst nær daglega og fiolgar mest? Umsioonarleysi er Orsok hærst, eiginn Gagnsmunir þessu nærst: Myskun sem heitir Skaalka Skiool, skygnist eptir um saanijtt Hool, Ottiñ Logenn svo þyingar þraatt, þora þau ecki ad lijta haatt.

Fyrir Foolkinu þegar þar, þvodi Pilatus Hendurnar, fyrir Gudi (sier þann giordi Grun) gyllda mundi sw Afsokun: Varastu, Madur, Heimsku hanns, hier þo þu villir Sioonir Manns; Almaattugs ORottins Augsyn skiær, allt þitt Hiarta ransakad fær.

Villtu þig þvo, þa þvo þu hreint, Þel Hiartans bædi liosst og leynt; Ein Laug er þar til Edla good, Ydrunar Taar og JEsu Blood: Graat þinn Synd, enn set þitt Traust, aa Sonar Guds Pijnu Efalaust; Laat af Illu enn ydka Gott, allann varastu Hræsnis Þvott.

Bloods Hefnd aa sig og Born sijn med, blindadur Lijdur hroopa ried, efldist so þessi Oskinn kolld, enn i Dag bera þeir hennar Giolld. Athugagiarn og Ordvar siert, einkum þegar þu reidur ert; Formæling illann sinnur Stad: Faast meiga Dæminn uppaa þad.

ORott

DRottinn JEsu sem dæmdur vart, Doomarī kiemur þu aptur snart; Dooms-Menn laattu til Dijrdar þier, Doomana vanda riett sem ber; Þvo þu vor Hiortu og Hendur med; Hrein Trw vard-veiti roosamt Gied; Þitt Blood flecklaust sem floodi a Kross, frelsi þad Borninn vor og oss!

29. Psalmur.

Uñ Barrabas Frelsi.

Lon, Eins og sitt Barn, etc.

SElldi Pilatus saklausan, Son Guds til Krossins Dauda; Upphlaups-Madur, sa Bijg eitt vañ, þa Frelsi faū, feck Lijf, eñ misti Nauda.

J Myrkvastofu sa bundiñ beid, Barrabas trw eg hañ heitti. Maa hier finnast ein Merking greid, uñ Mannkyns Neyd, mieg skijr ad ollu Leiti.

Barrabas fraa eg Fodurs Nid, flestir Lærdir Menn þijdi; Adam liikist þar eflaust vid, og allt hanns Lid, sem a fiell Daudans Kvijdi.

Upphlaups-Madur hann ordinn var, þa Epli i Munn sier leiddi, sialfs Guds Bodordi sinnti ei þar, og sijdann þar, sig og allt Mannkyn deiddi.

J Diofuls Fiotrum fastur laa, faangiñ til eilijfs Dauda; Allir hañs Nidiar wt i fraa, med Eynd og Praa, laattu Von Kvala og Nauda.

Hier

Hier þa JEsu var Helid kallt, af heidnu dæme
Yfirvalldi, feck Adam aptur Frelsid sniallt, og Folk
hanns allt, sem fagnar þvi Lausnar Gialldi.

Nu fyrst eg Adams Nidie er, nær mier geingur
þad Dæmi; Saal mijn, ser slijkt fyrir Siounir þi-
er, og sicaduhier, sannferdugt Lærdooms Næmi.

O hvad opt hef eg aumur giort, Uppreisn moot
DRottins Anda! daglega þvi hañs Bodord bert,
so braut eg þvert, mier bar þo i Hlijdni ad standa.

Mun og ecki vid Manndraup frij, mijna Saal
þrætt eg deiddi, ill Dæminn gæfust af mier nij, og
Naudir i, Næungann þar med leiddi.

O-frægur er eg ordinn mest, allar Skepnur þad
sanna, færaadum eckert Forsvar siest, Fængelsid
vest, fyrir þvi hlijt eg kanna.

I Myrkva-Stofu eg bundiñ bijd, Bolvan Log-
mæals mig hrædir, dapurt nælægist Daudans
Strijd, og Doomsins Tijd, Daglega Sorginn
mædir.

Heyri eg nu þann Hiælpar-Room, ad hafir þu
JEsu milldi, fyrir mig lidid Lijflæats Doom; Pijn
Lijkninn froom, lausann mid kaupa villdi.

Sw Heilaga Aflausn, Hrigd og Swot, af Hi-
arta mijnu greidir, Syndanna leysir Hleckia-
Huwt, og hier nærst wt, wr hordu Fangelsi leidir.

Hvad Dauda Saknæmt saast æ mier (soddañ
eg Myskun þecki) til Dauda allt var dæmt æ hier,
minn Drottinn hier, Doominum kvijdi eg ecki.

Lijf mitt og Saal þig lofar nu, leyst fra Daud-

ans

ans Fængelsi, eg lifi eda dey, þad er mijn Trw, Obrygdul sw, i þijnu JEsu Frelsi.

Himneskri Pœska-Hatijd œa, hef eg nu þess ad bijda, Myrkva-Stofunni frelstur frœa, eg fagna þa, i Flocki Utvalldra Lijda.

So er nu Barrabas ordinn frij, Adam og eg hanns Nidie. Hver Christinn Sœla Heimi i, vorn Herra þoi, Heidri, Lofi, tilbidie.

30. Psalmur.

Uñ Christi Krossburd.

Ton, Twnga mijn af Hiarta hliodi, etc.

ÞTrijds-Meñ Christ ver Kaupu fœrdu, og klœddu hañ sijnum Bwning i, sollnar Undir sœrk vid hrœrdu, þœr svidu og blœddu uppa ny, œa blessudu sijnu Baki sœrdu, hañ bar siñ Kross og mœddist þvi.

Skedi so a saurri Stundu, Simon nockurn bar þar ad, framandi Mañ er geck uñ Grundu, gripu Judar þañ i Stad, Krossinum œa hañs Herdar hrundu, hañ geck nauduguur undir þad.

Þeir sem (Sœl mijn) Syndir drygia, Samvitskunni þvert a moot, Undir Drottinns endurnija, ef ecki giora a Lestum Boot: Vid skulum frœa þeim Flocki flija, og Fyrirgefningar bidia af Root.

Uppa Heimsins Opacklœti, er hier Dœmi liost til

til Sanns, maraann læknadi Son Guds sæti, siwkann medal Almwgans; nu var ei neinn sem Bolid bæri, og bæri med honum Krossinn hañs.

Simon bæri og Syni hanns bæda, sialf hier nefnir Historiann; Gudhræddur skal niota Næda, og Nidiar margir eptir hann, Myskunsemd vid Menn fairæda, minnast Gud og launa kann.

Framandi Madur mætti Christe, med honum bar hanns þwnga Kross; Hier mæ finna, hvorn þad lystir, hreina Þiding uppa oss, Gydinga Fookk þa Guds Næd misti, gafst Heidingium Dijrdar Hnoss.

Synda Undir ysast mijnar, opt a hverri Stundu nær, Samvitskunnar Sorg ei dvijnar, Svida-Meinid illa grær, Blessadar, JEsu, Beniar þijnar, bid eg mijki og lækni þær.

Þessi Krossinns þwnga Byrdi, þier var Drottinn logd a Bak, so Fyrirmyndan fylld sw yrdi, þa Foornar Vidinn bar Jsaac, sa þinn Gaungurinn Sorgar stýrdi, af Sælu minni took Omak.

Minnist eg a Þiæning þijna; Þig sw mæddi Byrdinn strijd, sannlega fyrir Sælu mijna, soddann leid þijn Giædskann blijd; Vegna þess mier virdstu ad siina, Vorkunsemi nær eg lijd.

Hollð er tregt, minn Herra milldi, i Hormungunum ad fylgia þier, þo eg fegi rn feta villdi, Foot-Spor þijn sem skylldugt er, Vilienn minn er i veiku Gyllði, þu verdur þvi ad hiælpa mier.

Elsku-Ged so þitt eg þecki, þiandum villtu syna

Lid;

Lid; Lattu mig Drottinn, einann ecki, i Anaud minni, þess eg bid; Nafnid mitt þo Naudir hnecki, Nad þijn blessud kannist vid.

Komir þu undir Krosinn stranga, Christinn Saala, giæt þess hier, ef Holldid tekur ad mogla og maanga, minnstu hvor þijn Skylldann er, lattu sem þu siair gaanga, sialfann JEsum undann þier.

Undir Krosi Illvirkianna, alldrei hier þig finna lat, varastu Glæpi vondra Manna, aa Verkum þijnum haf þu Gat, Idka Bæn, og Idran sana, Elska giarnann Hoof og Mat.

Haf þu, JEsu, mig i Minni, Mædu og Daudans Hrelling stitt; Born mijn hiaa þier Forsioon finni, fraa þeim ollum Vanda hritt, lattu standa aa Lijfs Book þinni, lijka þeirra Nofn, sem mitt.

31. Psalmur.

Predikun Christi fyrir Kvinununi.

Ton, Saa frialls vid Lagmaal fæddur er, etc.

Sooltid sem Drottni fylgdi vt, fylltist margt Angri hordu, Kvinurnar gretu saart med Swt, sem hans Kvol aumka giordu.

Sneri til þeirra Son Guds sier, sagdi þa Herran mætur: graatid þier ecki yfir mier, O! Jerusalems Dætur.

Sonu

Sonu ydar og eigiñ Eymd, Eflauft hier grata megid, uualgast ſw Tijd ſem nu er geimd, nær hier harmandi segid:

Sæl nu Obyrianñ Barnlaus er, og Brioost bau ei ſogiñ voru, hryntie yfir oſs Haalſarner, Hædir og Fiollin ſtooru!

Ef giort er ſo vid pad græna Trie, gietu hvor til peſs nædi, hvad hid pornada pa mun ſkie? Pad trwi eg JEſus rædi.

O hvad Veralldar Virding er, vollt og ſvikul ad reina! Giær peſs, mijn Sæl, og ſiæadu hier, ſannproofad Dæmid eina.

A Pæalma Sunnudag ſiæalfur inn, Son Guds i Borg naam rijda, Aſtvinir hanns pad ſama Sinn, ſwngu Lof æan alls Kvijda.

Fæam Dogum ſijdar ſiaalfur wt, færdur med Kroſs naam gaanga, pad hlutu hanns Vinir ad ſiæa med Swt, Sorg Hiartans baaru ſtræanga.

Hafi ſo verid vollt og flæa, Verolldinn HErra ſijnum; Hvers mæa ſier vænta Prælliñ pa? Peſs giæt i Huga pijnum.

Peim ſem hun bijdur Blijdleik ſinn, bwinn er Sorgum meſta; hyrdtu pvi alldrei Huga pinn, vid hana, mijn Saal, ad feſta.

Sannlega ſkylldugt ſegi eg mier, ſaara pa Kvol ad graata, ſem, Drottinn Jeſu, pwngt ad pier, preyngdi i allañ Maata.

Samt er pier ecki pient med pvi, poott eg pig

aumka villdi, eilijfa Hartign ert þu i, upphafinn JEsu milldi.

Þar maa nu helldur aukast af, Angur Samvitsku minnar, Orsok eg til og Efni gaf, allrar Hermungar þinnar.

Erfidi hef eg aukid þier, ofþungt med Syndum minum, Glæpanna sem eg giordi hier, galdstu at Holldi þinu.

Hrædist eg mier sie hulinn geimd, sw Hefndar Þiman straanga; þvi eg vann til ad eilijf Eymd, yfir mig skylldi gaanga.

Enn þo gled eg mig aftur vid, Avoxtinn Kvala þinna, þar af odlast eg Frelsi og Frid, og Forlæt Synda minna.

Angistinn sar og Sorgar Lat, er Sæl hellst þiaudu mijna, snijst i Fognud og feginn Graat, fyrir þa Myskun þijna.

Bid eg nu, JEsu, blijdi þig, sem Boot mier giordir vinna, lat aungvann giallda eptir mig, Illsku vie Synda minna.

32. Psalmur.

Um graena og visna Tred.

Ton, Nu kom Heidina Hiælpar-Raad, etc.

Greinir JEsus um graena Tred, getur hins visna einig med. Vid skulum, Sal mijn, skoda ad nij, skijrann Lærdoom a Maali þvi.

Friof-

Frioofgumar Eykinn vskoud vœn, vel bloomgud stood med Laufinn grœn, þegar a Jordu saast til Sanns, Son Guds iklæddur Holldi Manns.

Lyfsins Avexti liwsa bar, lœknadi Jesus Soottirnar, frae Diofli leysti og Daudans Pijn, daufum gaf Heyrn, enn blindum Syn.

Af hvorri Grein draup Hunang sætt, Hiælprædis Kienning feck hañ rædt, oll hanns Umgeingni œstwdleg, angrad ar Sœlir gladdi mig.

Gudi var þeckt þad grœna Trie, gleddust Himnar og Jordinn med; Jhanns Fæding þad vitnast vann, og vid Jordan þa skirdist hann.

Niertlætis allann Avext bar, inn til Kross Dauda hlijdinn var, Saklausa Lambid Son Guds einn, af Synd og Lytum klar og hreinn.

Þo mœtti ei þad edla Trie, Angurlaust vera a Jordunne, Guds Reidi Stormur geysa vann, geck þvi Refsinginn yfir hann.

Ef þu spyr ad: Hvad vallda vann, villdi Gud lata Saklausann, Soninn komast i Sorgir þær, sem honum var þo Hiarta kiær?

Þu skallt vita ad visnad Trie, var Mannkyn allt a Jordunne, ofañ ad Rootum upphornad, Avext Rainglætis færdi þad.

Skadsemdar Trieds sem skiemdi Jord, skipadi Drottinns Reidi hord, upphoggva, svo þad ecki þar, Akrinum sie til Spillingar.

Vor JEsus Monnum Vœgdar bad, vinnast mœtti ei ad fengist þad, utann hann tœki uppa sig,

Illverka Giolldinn hryggilig.

Herrann iklæddist Holldi þa, hijngad kom til vor Jordu aa; Visnadri Eyk gafst Vokvan good, þa vard wthellt hanns dijra Blood.

Saklaus þvi leid hann Sorg og Hæd, Syndugt Mannkyn so fengi Næd; hid græna Trie var hrakid og hrist, hier af þad visna bloomgadist.

Guds Dijrdar Sæti sitt Holld i, Sonurinn maatti ei hesia þvi, fyrr enn i Heimi harda Neyd, hafdi þolad og Krossinns Deyd.

O hvad Manns Holld er Heimsku fyllt, hryggilega wr Maata villt! Viliandi i Lostum liggur þad, leikur sier allskyns Glæpum ad.

Margir ætla fyrst ecki strax, ai fellur Hefndinn sama Dags, Drottinn þa alldrei muni meir, miñast a þad sem giordu þeir.

Þvi gooda Trienu þyrmt var siist, þurrum Faust mun þa Bæalid vijst: hafi Fadiriñ hirt siñ Son, Hefndar mun Prællinn eiga Von.

Ef nu Guds Milldinn Astwdlig, Ohegnda, Saal mijn, lijdur þig, hanns Þolinnmædi halltu hier, Hiaalprædis Medal gefid þier.

Visnad Trie eg ad vijsu er, vægdu Riettlætis HErrann mier, Giædskuñar Eykinn græn og fijn, geymdu mig undir Skugga þijn.

Von er ad mier sie Nootkast vijst, mun eg uñflya Daudann siist: Holldid mæa ei fyrir utañ Kross, eignast aa Himnum Dijrdar Hnoss.

Tæpti eg mijnum Trwar-Staf, aa Trie sem drijp-

drijpur Hunæang af, Sioon Hiartans ollu Angri i, upplijsist nær eg smacka af þvi.

Þegar mier gaunga Prauter nær, þier snw þu til mijn, JEsu kiær, Hiartad hressi og Huga minn, himneskur Nædar-Vokve þinn.

33. Psalmur.

Uñ Christi Krossfesting.

Ton, Konung David sem kiendi.

KOm loks med Krossins Byrdi, Christur i Hausastad, orpiædur frae eg hañ yrdi; Edik Galli blandad, hennm þeir hielldu ad: DRottiñ vor Dijrdar milldi, drecka þo ecki villdi, þa hañ smackadi þad.

Fals undir sogru Mæli, Fordilldar Hræsniñ ber, Vinætta temprud Tæli, og Trwarlaus Ydrun hier, Edik Gall-blandad er, soddann Swordr eggia Vijni (þo siælft glislega skijni), HErrann hrindir fræa sier.

Þad tek eg vijst til Þacka, þa þu villt, DRottinn kiær, swrt med þier siælfum smacka: Sie þijn Myskuninn skiær, i hvorri Neyd mier nær! Gall-Beiskiu Bolvaninnar, og Bikarinn Heiptariñar, burt tak þu fræa mier fiær.

Naktñ JEsum a Jordu, Judar krossfestu þar, med Heiptar Stñi hordu, Hendur og Fæturnar, teigt allt og togad var,

geck so Jarngaddur nijstur, gegnum Loofa og Nistur, Skin og Bein sundurskar.

Tveggia Mordingia millt, Myskunar Herrann hieck, Spaadoomenn frœa eg so fylle, sem fyrr meir um bad geck, rœdir so Nitning beck: Ploon mitt sau ein Utvalen, er med Spilsvirkium talen, Forsinœan nit og þwuga feck.

Nu eg minnist œa nœrsta, nakinn þa Adam stood, vid Tried med Hornung hœrsta, Hiarta-Sorg, Bol og Mood; Þvi Verk hans voru ei good: Jnvortis Angrid kvaldi, undir Triœanum sig faldi; Þess galdt oll Heimsins Þrood.

Nu aptur JEsus nakinn, negldur œ Trienu stood, Pijndur, Hwdstrijktur, Hrakinn, Hiartans bar sarann Mood, þo voru oll Verk hanns good: Ein fyrir eingvum faldist, opinberlega kvaldist, þess naut oll Heimsins Þrood.

Horfi eg œ Hendur þijnar, HErra minn JEsu kœr, fyrir Misgiordir mijnar, Meinn slijk liou þœr, Blood-Dreyrinn dundi skiœr, Saurgun Saalar og Handa, sem mier komu i Vanda, af hreint med ollu þvœr.

Fws var eg fram ad hallda, Feril Glœpanna hier, þess Fœtur þijnir gialda, þad vard til Lyknar mier: DRottinn, eg packa þier, fram œ Fridarins Leidir, Footspor mijn jafnann greidir, hiedan

af

af hvar eg fer.

Gud giæfi! mitt Hollð mætti, med þier krossfestaſt nu, fraa ollum Illſku Hætti, Oſk mijn er dagleg ſw, minn HErra, þad veitſt þu, uppaa þad Ond mijn kynni, Ohundrud Giædſku þinni, þioona med þijdri Trw.

Einn med Illrædis Monnum, allir þig hielldu þa, ſem i Heilagleik ſonnum, ſiaalfur komſt Himnum fraa, nu eg þeſs nioota maa, af þvi eg er wtvalinn, med odrum Guds Bornum talinn, þar treyſti eg eflauſt aa.

Eg mun æ medann hiari, minnaſt aa Kroſsinn þinn, Heimſins liwſi Lauſnari! Lijfgar þad Huga minn, hvert eg geing wt eda inn; Af innſtum Aſtar Grunni, ætijd med Hiarta og Muñi, ſegiandi hvort eitt Sinn:

JEſu Chriſti Kvol eina, aa Kroſsenum fyrir oſs ſkien, ſie mijn Sauttargierd hreina, og Synda Kvittunen, af ſiaalfum Gudi ſien; Uppaa þad Ond mijn vonar, i Nafni Fodurs og Sonar, og heilags Anda, Amen.

34. Psalmur.

Fyrſta Ord Christi aa Krosſinum.

Ton, Lifandi Gud I u lijt þar aa, etc.

ÞEgar Kvalarar Kroſsinn aa, keyra vorn HErra gierdu, flatur med Treun legiur laa, Lauſnarinn nidur aa Jordu, Andlitid horfdi i þeim St-

ad, og Augunn hanns blessud Himnum ad, hann stundi af Angri hordu.

Sinn Fadm allt eins og Barnid blijdt, breiddi moot Fodurnum kiæra, Bloodid dundi og Tærinn tijdt, titradi Holldid skiæra. Hier skoda, Madur, Huga pinn! Hvad kunni meira nockurt Sinn, Dröttinn til Hefndar hræra?

Ovinum Fridar blijdur bad, Brunnur Myskunarinnar, hann vill peir niooti einninn ad, Avaxtar Pijnu sinnar, sagdi: **Fadir, peim fyrirgief pu, forblindadir ei vita nu, skaalfir hvad Vondt peir vinna.**

Lausnara pijnum lærdu af, Lunderni pitt ad stilla, Hoogværdar Dæmi gott hann gaf, nærgisra Menn pier til illa; Blood og Formæling varast vel, en Valld Guds allar Hefndir fel, Heypt lætt ei Hug pinn villa.

Poott pu vid adra saklaus siert, sannlega skallt pess giæta, samt fyrir Gudi sekur ert, sæa at pig friælst ad græta; Illir Menn eru i Hendi hanns, Hyrtingar Vondur syndugs Manns, eingiñ kann pess ad præta.

Ovinum Jlls po Oskir hier, ei minnkar Heipteñ peirra; Oholiñmædi eykur pier, Afrækir Bod pijns HErra, pu styggir Gud med soddann Sid, Samvitskann miog par sturlast vid, Fioou pitt verdur pvi verra.

Upplijstu Hug og Hiarta mitt, HErra minn JEsu sæti, so ad eg Dijrdar Dæmid pitt, daglega

stund

stundad giæti; Peir sem Oforþient ængra mig, Oska eg hellst ad betri sig, so hiar þier Myskun mæti.

Heimsins og Diofuls Hreckia Viel, Holldid þraulega villa, þess vegna ecki þecki eg vel, þo nu margt giori eg illa, beri so til eg blindist hier, bid þu þa, JEsu, fyrir mier, þad mun Hefnd harda stilla.

Eg mæ vel reikna aumann mig, einn i Flock þeirra Manna, sem i Kvolinni piæddu þig, þad voru Giolld Syndanna. Enn þu sem bættir Brot mijn hier, bid þu og lijka fyrir mier, so fæ eg Frelsun sanna.

Fyrst þu badst Fridar fyrir þa, er Forsmæan þier giordu mesta, vissulega eg vita mæ, villtu mier allt hid Besta, þvi eg er Guds Barn og Broodir þinn, blessadi JEsu, HErra minn, Nad kañ mig nu ei bresta.

Allra sijdarst þa æ eg hier, Andlæti mijnu ad giegna, sie þa, minn Gud, fyrir Sioonum hier, Sonar þijns Pijnann megna, þegar hann lagdur laugt æ Trie, leit til þijn Augum grætande, vægdu mier þa hanns vegna.

35. Psalmur.

Uñ Yfirskriftena æ Krosinum.

Ton, Nattura ñ oll og Edli Mañs, etc.

YFirskrift Pilatus elna liet, yfir Krossinum standa: JESUS nefndur af

Nazareth, nijr Kongur Gydinga Landa, (DRottni med Sann, Doomarinn sann, Dauda Sök engva stærri) margur las pad i pessum Stad, pvi hañ var Borg so nærri.

Dad var ritad og hañiñ sett, i breñslags Twngumæli, Vallds meñ Juda pad vissu riett, vilia pvi Pilatus briæli; hañ ansar greidt, ei skyldi neytt, mūbreitt, og framar tiædi: Hvad skrifad er, skal standa hier: So skiedi af DRottins Raadi.

Par nu æ Krossi HErrann hieck, hier ad, mijn Sæla, giætum, Virdingar Titil fagrann feck, med Forprijs Sakleysis mætum, ad Hiælpar fwss heiter JEsus, Heimsins Lausnariñ goodi, hver Diofli fræa, oss frelsa mæa, flecklaus med sijnu Bloodi.

Nazarenus hann nefnist par: Nattura Spilling Maña, fræskilinn einn ad vissu var, velpecka Hlijdni saña, syndi hañ hreint, lioost bædi og leynt, lisanda Gudi einum, hañs Tignar-Son, trwr, forsiæli Pioon, tryggur i ollum Greinum.

Kongur Gydinga klar og hreinn, i Krapti gudlegum drottnar, sa Davids Stool skal erfa eiñ, alldrei hanns Rijki protnar, Israels Hroos, Heidinna Lioos, heitinn Forfedrum leingi. Soddan Titel, soomdi rett vel, Sal mijn, piñ Herra fengi.

Soddann Virdingu vilda hann, vondir Gydingar sneyda, Heiptar Ofundinn i peim brann, af pvi Pilatum beida, Drotak pad braadt, æ annañ

Hatt,

Hætt, wrfæra settum Mæta, hann kvad vid Nei, þvi þad vill ei, þeim DRottinn veitast læta.

Dramblætum setur DRottinn Skamt, med Diorfung sijna og Hrecki, þeim lijdst so sem hann leyfir framt, lengra komast þeir ecki: Allt skal mitt Traust, Esunarlaust, æ hanns Magt jafnann standa; Hvad munu mier, þa Mennerner, meiga i nockru granda?

I þrennslags Tungum var þetta skrad, þvi ad vor Herrañ millde, villde sijn Elska, Ast og Nad, allre Þiood byrtast skilldi. Hvert Tungu-Mal, med Huga og Sæl, heidri þig, JEsu goodi! sem Kvolinn þijn, og Krossins Pijn, keypti fra Synda Moodi.

Giefdu ad Moodur Mælid mitt, minn Drottinn, þess eg beidi, fra allri Villu klært og kvitt, Krossins Ord þitt wtbreidi, uñ Landid hier, til Heidurs þier, hellst mun þad Blessan vallda, me dann þijn Nad, lætur vort Læd, Lijdi og Bygdum hallda.

Handskrift var ein yfir Hofdi mier, hun mijna Sælu grætti; onnur stood, JEsu, yfir þier, sem Angur vors Hiarta bætti; JEsu þu ert, wtvalin bert; undir Kongs Stioornan þinni, arla og sijd, uñ allann Tijd, Dhætt er Sælu minni.

36. Psalmur.

Uñ Skiptiñ æ Christi Klædum.

Ten-

Lon, Hvar mundi vera Hiartad mitt, etc.

STrijdsmeñ þa hofdu krossfest Christ, Klædnad hans tocku snart; skiptu i Stadi fioora fyrst; fax skylldi hvor sín Part, en Kyrtill priouadan lioost med List, leg=du þeir Hlutfall diarft, Foolsku=Verk medan fullgierdist, Foolkid en horfdi margt.

Ritning sw elna uppfylld er, adur var þar um skrad; Skrwda minum þe=ir skiptu sier, sektirlega þad er tiad, Hlut=fallid yfir Fat mitt fer, fæ eg þess einn gad. Set Madur slijkt fyrir Sioonir þier, sia DRottins mykla Nad.

Nu mattu skilia nakinn var, negldur DRottin a Kross, opinbert saa allir þar utrumm Dreyra Foss; Soddann Forsmann Guds Sonur bar, sannlega fyrir oss; Hier gefst ollum an Hylming=ar, himneskt Myskunar Hnoss.

Kalla eg merki Klædinn hanns, Christnena i Heimi hier, um fioorar Attir Folldar=Ranns, Flockur sa dreifdi sier; Lijf=Kyrtill þessi Lausnar=ans, Lyknar Ord blessad er, vilie þvi skipta Skyn=semd Manns, Skilning Sannleiksins þver.

Ei liet vor Drottinn Audlegd hia, epter i þessum Heim, Klædinn sem hann bar Holldi a, en hver=ki Gull nie Seim, þo mætti ei hanns Moodir fax,

hid

hid minnſta af ollum peim, illir Menn Hendi yfir þau ſlaa, alldrei þvi Dæmi gleym.

Safna Hooflega Heimſins Aud, Hug-Sykinn ſturlar Ged, þigg af Drottni þitt Daglegt Braud, duga laat þier þar med: Holldid þa Jordinn hylur raud, hlotnaſt maa vmſum Fied, ſo þig ei giñi Gyrndinn ſnaud, gæt vel hvad hier er ſkied.

Strids-Manna Heipt og Hardydgi, HErranns Kvsl gat ei miſkt, þo viti noog hann ſærdur ſie, Sinnid var Illſku riſkt. Peir ſem faatækann fyrra Fie, Foolſku-Verk drygia ſliſkt; Gud laati þig ei Glæp þann ſkie, þu giorir annad þvilijkt!

Nakinn a Kroſsi hieckſtu hier, HErra minn, Gud og Mann, Fullnadar Borgun feinginn er, fyrir mig Syndugann; Þa Foorn, Drottinn, og Saal mijn ſier, ſvo gledſt, eñ blijdkaſt hañ, Brvdkaups Klædnad tilbiooſtu mier, þann beſta eg gyrnaſt kann.

Hentuglega fiell Hlutur ſaa, Herra minn Jeſu kiær, þu lietſt mig aumann finna og faa, Fagnadar Ord þijn ſkiær, þeim Klæda Fallde þreifa eg aa, þegar mig Hrygdeñ ſlar, Straumar Eymdanna ſtodvaſt þa, Styrk nyañ Hiartad fær.

Hier þo nu ſkipti Heimurinn, hlæandi Audi ſijn, endaſt ſem Glaumur eitthvert Sinn, þa Æfinn Liſſims dvijn. Mier lattu hlotnaſt, Herra minn, Hlut-Fall nærſt Kroſsi þijn, ſo Dijrdarfegurſti Dreyri þinn, drivpi aa Saalu mijn.

* * * * *
* * *

327. Psalmur.

Aũad Ord Christi a Krossinum.

Ton, Ef Gud er oss a siælfur hiẽa, etc.

UPPreistnum Kross Herrans hiar, hans Moodir standa naadi, Sverdid sem fyrr ried Simeon spaa, Saul og Lijf heñar praadi, Johañes eñig JEsu kiær, jafnt var þar lijka staddur nær, gleggt saa ad øllu gaadi.

Sinni Moodur hañ segia ried: EÓN PJNN LJTTU PAR KVJNNA; Vid Kærleiksveimiñ lijka med, Lausnariñ blijdt naun iña: SJAPU OG MOÓDUR PJNNA PAR, þadañ i fraa (sem skylldugt var) saa took hana til siña.

Saa sem Hlijdninnar setti Bod, sinni Blessan ried heita, heim ed Forelldrum Styrk og Stod, stunda med Elsku ad veita; Soddann Dygdanna Dæmid hier, Drottinn vor siælfur gaf af sier, Bornunum eptir ad breyta.

Gyrnist þu, Barn mitt, Blessun saa, Biorg Lijfs og Giæfu fijna, Forelldrum skalltu þijnum þa, Þocknan og Hlijdni sijna; Ungdooms Þverlyndid optast nær, Olucku og Slis ad Launum fær, Hreckvijsa Hefndir pijna.

Eckiurnar finna einninn hier, Agiætis Huggun blijda;

blijda; JEsus allt þeirra Angur sier, Umsioon þeim veitir frijda, ef þær med hreinum Hug og Sid, halda sier Drottinns Pijnu vid, og hanns Hiaalprædis bijda.

Maria Drottinns Moodir kiær, merkir Guds Christni sanna, undir Krossinum optast nær, Angur og Sorg mau kaña, til hennar lijtur þo Herrañ hjirt, Huggunar Ordid sendir dijrt, og Forsioon froomra Manna.

Þad reynist opt i Heimi hier, Hlut-Fall Drottinns Astvina, Hornunga Sverdid sært þa sker, Sælld Holldsins gledur hina, hvorier þo Christum hata mest, hefur þad laungum vidgengest, lijtt vill þvi Angri lina.

Eñ þeir sem JEsum Elska af Noot, under hañs Krosse standa, JErrañs Blood-Fadme horfa ar moot, hvorn þeir lijta i Anda; Trwar og Vonar Siooninn sett, Sar hanns og Beniar skoda riett, þad mykir Mein og Vanda.

JEsus einninn med Ast og Naud, aftur til þeirra lijtur, gefur Hugsvolun, Hiaalp og Raud, Harma-Bond af þeim slijtur, Adgiætinn Fodurs Augunn klær, oll reiknar sinna Barna Tær, Adstod þau alldrei þrijtur.

Jeg lijt beint a þig JEsu minn, jafnann þa Hrigdinn særir; I mijnum Krossi Krossinn þñ, frøptuglega mig nærir; Sierhvort einasta Sarid þitt, sannlega grædir Hiartad mitt, og nyatm Fognud færir.

Þa

Þa eg Andvarpa, Oska og Bid, Augunum Trwar minnar, lijst eg hvort einast Ordid vid, upp til Kross-Pijnu þinnar, strax sijnia mier þijn signud Sær, Syndugum Manni opinn stær, Brunnur Blessunarinnar.

Gledi-Stund Hollds þa gefur mier, Gud min ad Vilia sijnum, uppa þig, JEsu, horfi eg hier, Hiartans Augunum minnum, Audlegdar Giædin Lijkamlig, lattu þo alldrei villa mig, fra Krossinns Fadmi þijnum.

Jonas sat undir einum Lund, eingra Meina þvi kiendi, Hadegis Soolar Hita Stund, hann er til Skada brendi: JEsu Kross-Skugga Skiolid hier, skijlir þo langtum betur mier, fyrir Guds Hefndar Hendi.

Hvort eg sef, vaki, sit edur stæ, i Sælu og Hættum Rauda, Krossi þijnum eg helld mig hia, horfandi a Blood þitt rauda, laut mig einninn þa Efinn þver, vtaf sofna a Footum þier, so kvijdi eg sijst vid Dauda.

38. Psalmur.

Um Brixlin, er JEsus leid a Krossinum.

Ton, JEsus sem ad oss frelsade, etc.

Þeir sem ad Christi Krossi sen, komu og fram hia gengu, hristu med Hadung Hofuden, honum til Brixlis fengu: He-

it Ord sijn hefdi hañ halldid lijtt, Herrans Musteri ad briioota, ad þremur Dogum añad nijtt, efna med Bygging stioota.

Tveir lugu soddañ Fals-Meñ fyrst, fyrir Caiphas Dooma, af þvi hafdi þad wtborist, Eptir Fiskmeñis Roomi, Þessir þo hafi heirt og sied, HErrans Jarteiknir frijdar, Lijgiñ heim betur gafst um Ged, Geingur so eñ til vijdar.

Aulldungar Landsins Foolkid flest, Og Flockur Heidiñ Strijdsmaña, HErran vorn JEsum hæddu mest, med Hofdingium Prestaña, Sogdu: Ef ertu Son Gudz kiær, Sa þig med Krapte stidur, Kom þa hier, so þad stæmum vær, stæalfur af Krossi nidur.

Hañ sa ed odrum hefur hier, hiælpad og frelsad marga, megnar nu ecki ad soñu sier stæalfum vr Neyd ad biarga. Soddann Hæadyrdi, Hroop og Dær, hlaut þa JEsus ad lijda, stood þad yfir um Stundir Þriær, stutt var Andlæts ad bijda.

Þa fraũ hiæ Christi Krossi nu, kalisandi hellt eg gænga, sem ecki af Hiartans Ast og Trw, elska hanns Pijnu stræanga, Heilagleik sijnum hroosa frij, vid Holldsins Fijsn sig binda, sijdann falla Orvænting i, eda Forherding Synda.

Ad þijnum Krossi Christe kiær, kem eg sem einn

M fram-

framandi, gef þu mier Leifi ad gaanga nær., Ged mitt styrki þinn Andi, so eg Hugleidi hvad til kom, Hædung, Brixl-Ord og Pijnu, leidstu, Manngiædsku Milldinn froom, mooti Andlaati þijnu.

Sæl mijn og Lijf þær Sæmdir hlaut, siælfs Guds Musteri ad heita, I Skijrniñi þvi eg þijn ad naut, Þad nam Guds Ande ad veita, Sijdañ hefur þad Syndinn morg, særlega giort ad briota, Hollds Nætturann þvi elskar org, At hæfid Heimsins liodra.

A Þremur Dogum þar a moot, þvi hiet eg morgu Sinni, med Idran, Trw og Yfirboot, aptur þad bætast kyñi. E hvad veitir slijkt ervidt hier! Efneñ og Dug vill þverra, Brixled sem til var bwed mier, bar þvi Jesus miñ Herra.

I Velgengniñi eg hroosa hætt, Hraustleika Trwareñar, I Mootlætenu hun bilar bratt, Brest fiñ. eg stoorañ hennar, eingenn fullkomeñ ai mier siest, Avoxtur Dygda sætur, Bar þvi fyrer mig Brixled vest, blessadur Jesus mætur.

Hiælpa lætst eg med heilnæm Ræd, hinum sem illa breyta, siælfs mijns Lijta þo sijst fæ gaad, soddann mæa Blindni heita, mier var þar stærsta Mijn kun ad, mætti Hædyrdum kvijda, burt took nu Jesus Bøled þad, Brynlenn þvi villde hañ lijda.

I Esu, i þijnu Andlaate, yfir þig Brixlinn dundu, ad so i Fridi Ond mijn sie, a minni Dauda-Stundu; Hædung leidstu af ollum einn, alla fræa Hædung leystir, alldrei tapast sa nockur neinn,

er

er Nafn þitt uppá treyſtir.

Nær ſem Hreckvijſra Hædung nij, Hiartad mitt ſaart vill ſtanga, undir þinn Kroſs eg feginn flij, fraũ hiá ſkal eigi ganga; Þar ſtend eg kyrr þo Kalls og Spie, kveiki mier Heims Oblijda, uppá þig, JEſu, einn eg ſie, allt vil eg med þier lijda.

Fyrſt þu varſt hædour Herra þa, Harma Kvol leidſtu ſlika, ſo heidri þig nu hiedann i fraa, Himnar og Jordinn liſka, allir Englar og oll Heims Mind, undir þitt Valld ſig hnegi, og eg þar uppá aum Mannkynd, Amen af Hiarta ſegi.

39. Psalmur.

Uñ Ræningians Ydran.

Ton, Eiñ Herra eg betſt ætti, etc.

ÞAr Ræningiñ ræddi, ſem refſad þad Siñ var, Herrañ vorn JEſum hædde, hañ gaf þetta Anſvar: Ef þar Von er til nockur, ad þu Guds Sonur ſiert, hialpa þier og ſo ockur, vr þeſsum Naudum bert.

Eñ hiñ þar uppá gegndi: eckt hrædiſt þu Gud, hvorium Straffs Helpriñ hegnde, hun var riett forþiennd; Vid meigum vel medtaka, Verka Betaling þañ, eñ þeſsi er alls eingan Saka; Eptir þad ſagdi hañ:

Huxa þu til mijn Herra, þa helldur þu Rijki þitt! Ast Drottinns ei nam þverra, Ansvar lier heyra sitt: SANNLEGA EG ÞJER SEGJE, (sw er Hugguninn vijs) Þu SKallt A ÞEssum DEge, MJer Þjoona i PAradijs.

Siæa hier fyrst Straffed Synda, Sæla mijn, hriggilegt, Forherding Hiartans blinda, þo Hollduid kvelliest frekt. Giefdu mier, JEsu goodi, eg giegni vel Hirting þijn, med Trw og Tæra-Floodi, og tiæi þier Brotinn mijn.

Næningans Ydran eina, Athugum lijka med, hann giordi Jætning hreina, hatade Illverk skied, þvi sagdi hann væri ad Vonum, Verdlauninn Rænglætis, Avijtun veitti honum, sem villdi ei giæta þess.

Hann trwdi, æa Himnarijki, hefdi vor JEsus Ræd, þo Syndugra syndist Lijki, so treysti a hañs Ræd, med Bligdun og hrelldum Huga, Herrañ sijn minnast bad, liwflega lier sier duga, Loford ef fengi þad.

Hroop og Hæreysti giordu, heidnir og Judar þar, krijngum Krossinn æa Jordu, med Kalls, Bryxl og Hædungar, svaradi ei Son Guds neinu, þo sialfann þad snerti hann, enn Syndugs Manns Ordi einu, æa Dvalar gegna vann.

Sætt mier fyrir Sioonum skartar, sæll JEsu, Giædskann þijn, þier geck helldur til Hiarta, hanns Neyd enn siælfs þijns Pijn; sama hefur þu Siñi, vid Syndugar Skepnur hier, þvi alldrei Elsku

þiñi

þinni, aptur, minn Herra, fer.

Illvirkinn hafdi unnid, Odæda Verkiñ stærst, Gotu Glæpanna runnid greidt fraṁ i Daudann nærst, enn JEsus ecki villdi, æa þad neitt minnast nu, so var mikil hanns Milldi. Mijn Sæl, þad hugleid þu.

Eingiñ srvænta skylldi, þo ydrast hafi seint, sem er Guds Sonar Milldi, sie annars Hiartad hreint, Þvi hverki vid Stade nie Stundir, stijlud er DRottins Næd, allt fraṁ Andlæatid undir, oss bijdst hanns Hiælpar Nad.

Enn þu skallt ecki treysta, Ovissri Dauda-Stund. nie Guds med Glæpum freista, giorandi þier i Lund: Nædar Tijminn sie nærsta, noogur Hondum fyrer; Slijkt er Hættusemd hærsta: heñi Gud fordi mier!

So margt eg syndgad hefi, Sorginn mig sturlar nu, Ydrun Guds Nad mier gefi, glooandi Von og Trw, HErra JEsu hiartkiæri, hugsa þu til mijn þa, dapur er Daudinn nærri, og drag mig Kvolum fræa.

40. Psalmur.

Pridia Ordid Christi æa Krossinum.

Ton, Skapariñ Stiarna HErra hreiñ, etc.

UPPæa Næringians Ord og Boon, ansadi Guds hiñ kiæri Son: Þu SKallt SAñlega SEgi Eg Þer, SÆlu Vist

HAfa t DAg MED MJer.

Siæadu med Giætni, Sæl mijn kiær, sõ Ydran hvorju kraptad fær, uppa þad Dæmid er hier riett, ollum til Lærdooms fyrirsett.

Reidi DRottins þa uppeg nd er, Yfir Ræanglæti Mannsins hier, Ydruninn b i, okar aptur Gud, ei verdur Syndinn tilreiknud.

Þo komi hostug Hefndinn bræd, hrein Ydran jafnann finnur Nad, midt i standandi Staffe þvi, stilliſt Guds Reidi uppa nij.

Samvitſku Orma Sarinn veſt, sonn Ydran jafnann grædir beſt, hugſvalar Sæl og huggar Ged, heilaga Engla gledur med.

Bæn af ydrandi Hiarta hijr, hun er fyrir Gudi metinn dijr; HErrañ JEſus a hverri Tijd, heñi gaf jafnann Andſvor blijd.

Sem Moyſes med ſijnum Staf, sætt Vatn droo fordum Steini af, eins fær ydrandi Andvarp heitt, wt af Guds Hiarta Myſkun leidt.

Jaatning mijn er ſw, JEſu minn, Jeg er sem þeſsi Ræninginn, Jaa, eingvu betri fyrir Augſyn þijn, ef þu villt reikna Brotinn miin.

Kem eg nu þijnum Krofsi ad, kannaſt þu, JEſu, minn vid þad, Syndanna Þwngi þiakar mier, þreyttur eg nu ad meſtu er.

Alnakinn þig a einu Trie, wt þijnar Hendur breidande, Sariñ og Bloodid ſigrad þitt, ſier nu og ſkodar Hiartad mitt.

Þar vid huggar mijn Sæla ſig, ſoddañ allt leid-

ſtu

stu fyrir mig, þijns Hiarta Dreyra heilog Lind, hreinsar mig vel af allri Synd.

Krossins burtnumiñ Kvslum frœa, Kongur rijkir þu Himnum œa. Herra, þegar mig hrellir Pijn, hugsadu i þiñe Dijrd til mijn.

Segdu hvern Morgun so vid mig, sœti JEsu, þess beide eg þig: I Dag þitt Hollð i Heimi er, Hiartad skal vera þo hiœa mier.

I Dag (hvern Morgun eg so bid) alldrei lœat mig þig skiliast vid, Hugur, Sinne og Hiartad mitt, hugse og stunde œa Riiked þitt.

Eins þa kiemur mijn Andlœts Tijd, Ordinn lœt mig þau heyra blijd: I Dag (seig þu) skal Sœlinn þijn, saunlega koma i Dijrd til mijn.

HErra minn! þu varst hulinn Gud, þa Hœdni leidst og Krosins Naud, þo hafdir þu med hœdstri Dœd, œa Himnarijki Vallð og Rœd.

Daudanum moot mier Disrfung nii, daglega vex af Ordi þvi: I Dag þa lijdur ei lœngt uñ þad, leidd verdur Önd i Sœlu Stad.

O JEsu! sieu Ordinn þijn, Andlœts sijdarsta Huggun mijn, Sœl minni verdi Sœlañ vijs, med sialfum þier i Paradijs.

41. Psalmur.

Pad fioorda Ord Christi œa Krossenum.

Ton, Af diwpri Hrygd œkalla eg þig, etc.

UMM Land giervallt vard yfred myrkt,
Allt nær frœa siottu Stundu, Sooltinn
Þvi Liooma siñ sieck byrgt, señ til hiñar ny-
undu: GUD MInn (JEsus so hroopar
hautt,) HVar FYrer GLeimder Þu
MJer BRautt? Soddann, mijn Sœal, vel
mundu.

Eingenn skal hugsa ad Herrann Þœa, hafe med
Esa og Brœde, hroopad hañeñ og horfed frœa, hei-
lagri Þolinnmœdi, Syndanna Krapt og Kvalaña
Stœrd, kiñer hañ oss, so verdi hrœrd, Hiortunn
frœa Hreckia Wde.

Sooliñ blygdast ad skijna skiœr, Þa Skapara siñ
sœa lijda, hun hafdi ei Skuld, Þad vitum vœr,
Þess Voda-Meinsins strijda. O! hvad skylldi Þa
skañast sijn, Skiepnann sem DRottni jook Þa
Þijn, med Hrygd og Hiartans Kvijda.

Avi! hvad mœn eg aumur Þrœll, œngradur nid-
ur driwpa! Þa eg heyri, minn HErra sœll, sw Hgr-
ma Bylgiañ diwpa, gieck yfir Þig, Þa galdstu mijn;
giarnann vil eg ad Footum Þijn, feginn frañ flat-
ur kriwpa.

I ytstu Myrkrum uñ Eilijfd er, Op og Gniist-
ran Tannanna, Hefndar Straff Þad var maklegt
snier, fyrir Margfiolldaun Glœpanna; Frœa Þvi,
JEsu, Þu fretstir mig, frekt gengu Myrkrinn yfir
Þig, so skylldi eg Þa Kvot ei kanna.

I svortu Myrkri Þad sama Sinn, Sorgar

Rau st

Raust lietstu hlioома, þa hroopadir þu mig HErra inn, i himneskañ Dijrdar Lioома; I þvi Lioosi um̃ eilijf Ar, wthroopa skal mijn Raustinn klaar, Lof þinna Leyndardooma.

Synda, Sorga og Mootgæangs med, Myrkrin so opt mig pijna, ad gloggt fær ecki Saliñ sied, Sælu Geyslana þijna. JEsu Riettlætis Soolinn sæt, syrgiandi eg þad fyrir þier græt: Harma-Raust heyrdu mijna!

Gud minn, segi eg giarnann hier, geist þo mig Sorginn mædi, JEsu eg læri nu þad af þier, þad skulu mijn Urrædi, giorvoll þa Heimsins Gledinn dvijn, Gud minn, eg hroopa vil til þijn, Gud minn allt Bol mitt grædi!

Yfirgefinn kvad Son Guds sig, þa særdi hann Kvolinn megna, yfirgefur þvi alldrei mig, eilijfur Gud hanns vegna; fyrir þa HErrañs Hrygdar Raust, hærstur DRottinn mun Efalaust, Graatbeidni minni gegna.

Þa Soolar Byrtunni eg sviptur er, Sioon og Heyrn tekur ad dvijna, Raust og Mælfæri mijnkar mier, Myrkur Daudans sig syna, i Minni þier DRottinn sæll þa sie, Sonar þijns Hroop aa Krosins Tre, leid Sal til Lijfsins mijna.

42. Psalmur.

Fimta Ord Christi aa Krossenum.

Lag, Eins og sitt Barn, Fadir Astargiarn, etc.

Jsærri Neyd, sem JEsus leid, sagdi hañ gloggt: MJG PYRstir. So Ritning hrein, i hverri Grein, uppfylltist ein. Um þad mig ræda lystir.

Strax hliop eiñ ad, þa heyrdi þad, hitta Niardar-Vott kuñi, liet a Reir-Prik, drap i Edik, med illt Tilvik, og bar JEsu ad Muñi.

Forundrast maa, mijn Sæl þar a, Madurin hver þess giætir, ad hañ sem Ræd, hefr med Dæd, a Himni og Lad, Hormung þolijkri mætir.

Hann sa sem Vijn, af Valldi sijn, vr Vatni sætt tilreiddi, med Sorgar-Skick, feck svort Edik, fyrir Svala-Dryck, þa sært hañ Þorstin neyddi.

Þvi mundi ei hier, til Hlijfdar sier, HErrann Edikid lijka, sem Vijn a giætt, gisra vel sætt, fyrst gat þad bætt, hañs Guddooms Magtin rijka?

Kominn var Tijd, Kraptaverk frijd, Christur ei gisra skylldi, hin Stundinn þa, fyrir Hendi la, Hrygd, Kvol og Þraa, HErran vor lijda villdi.

Kraptaverk hrein, kiendu þa Grein, ad Christr Guds Sonur væri, en Kvolin hañs, syndi til sañs, ad syndugs Mañs, Sektir og Giolld hañ bærr.

Guds einka Son, giordist vor Þioon, þa græddi hañ Mein og Kvijda, Offur-Lamb best, hañ ordin si-st, fyrir utann Brest, i þvi hañ Kvol nam lida.

Af Strijdi þvi, sem stood hañ i, Styrkleiki Manns Nattura, breytast miog vann, þvi þyrsti

hann

hann, þaadi Vokvann, þo af Ediki sworu.

Jannann Stad, merk, Madur, þad, og miñst þess hvorru Sinni, ad HErrañ Christ, hefur mest þyrst, af Ast og Lyst, eptir Sæluhiælp þinni.

O! Madur nu, þeynk þar uñ þu, þinn Hugur blygdast skyldi, Gud þyrsti hier, ad hiælpa þer, eñ Hiartad þitt er, Opyrst eptir hanns Milldi.

Heyr þu, Sæl miin, talar til þijn, Trygda Brwdgumiñ goodi: Þyrstur eg er, i Hrygdum hier, so hiælpi eg þier, wr hættu Kvalanna Floodi.

Ber honum sijst, þess bid eg vijst, beyskann Dryck Hræsnis Anda, Ordiñ hanns hrein, æa alla Grein, fyrir urañ Mein, Obriælud lætta standa.

Uppæa Ord þijn, svarar Sæl mijn, Sorgiñ þo Mælid hyptir: Þyrst er eg nu, og þad veitst þu, þijdi JEsu, þinni Myskunsemd eptir.

Ecki er hiæa mier, þad þyrstum hier, þori eg nu frañ ad biooda, nema fæa Tær, Trwveik, þo klæar, sem til þijn stær; tak þad og virð til gooda!

Lof Dijrd sie þier, Lausn feckstu mier, og lietst þig so miklu kosta, Hiartad æa nij, huggast af þvi, ad eg er frij, fræa eilijfum Kvala Þorsta.

43. Psalmur.

Siotta Ord Christi æa Krossinum.

Med Himna Lag.

Epta

EPtir ad þetta allt var ſkied, Edlkid Jesus ſmacka ried, Proott og Lijfs Krapta þverra vann: PAD Er FULLkomnad, ſagdi hann.

Ord þijns HErra med Aſt og Trw, athuga ſkylldir, Saal minn þu, ef þeirra Grundvoll ſannann ſier, ſæta Huggun þau giefa þier.

Fyrſt ſkalltu vita ad Gud wt gaf, greinilegt Logmæl Himnum af, hann vill ad ſkuli Heimi i, hver Madur lifa eptir þvi.

Algiort Riettlæti liooſt og leynt, Lijkama Saal og Gedid hreint, Syndalaus Ord og Atvik med, af oſs Logmælid heimta ried.

Hugurinn vor og Hiartad ſie, i hreinni Elſku riett brennande, fyrir utann Hræſni, Brædi og Bann, bædi vid Gud og Næungann.

Hver þetta giæti halldid riett, honum var Lijfid fyrir ſett, enn ef i einu wt af braa, eilijf Fordæming vid þvi laa.

Einginn Madur fraa Adam fyrſt, eptir þann Dag hann ſyndgadiſt, Fullnægiu gat þvi giort til ſanns, geingur þad laangt yfir Edli Manns.

Obærileg var allra Sekt, eptir þvi DRottinn gieck ſo frekt, annadhvert ſkylldi uppfyllt þad, eda Mannkynid fortapad.

JEſus Eymd vora alla ſaa, ofann kom til vor Jordu aa, Hædum Himna upprunninn af, undir Logmælid ſig hann gaf.

Vil-

Vilinglega i vorn Stad geck, var sw Framkvæmdinn Gudi þeck: Fodurnum Hlijdni fyrir oss gallt, fullkomnadt so Logmæal allt.

Enn so ad Synda Sektinn sked, sannlega vrdi forlijkt med, og Bolvan Logmals burtu mæd, beyska Kvol leid og Daudans Hæd.

Þa hann nu hafdi allt uppfyllt, sem oss var sialfum ad giora skylldt, og bæta oll vor Brotinn frij, berlega villdi hann lijsa því.

Þess vegna Herrann hroopa nam, hardtnær a Krossi stijginn fram, ad oss i voru Andlæti, oll hanns Forskulldan Huggun sie.

Soddann adgættu, Sæla mijn, Sonur Guds vroopar nu til þijn, hvad þier til Frelsis þiena kañ, ÞAD ER FULLKOMMAD, segir hann.

Fullkomnad Logmæal fyrir þig er, fullkomnad Giallds til Lausnar þier, Fullkomnad allt þad fyrir er spæad, fullkomna skaltu eignast Næd.

Herra JEsu, eg þacka þier, þvilijka Huggun gafstu mier, Ofullkomleika allann minn, umbæti Guddooms Kraptur þinn.

Hialpa þu mier, so Hiartad mitt, hugse jafnann um Dæmid þitt, og halldist hier i Heimi nu, vid hreinann Sannleik og rietta Trw.

Uppa þessi þijn Ordinn traust, Ohræddur dey eg Kvijdalaust, þvi sw Frelsis Fullkomnan þijn, forlijkad hefur Brotinn mijn.

44. Psalmur.

Sig-

Siounda Ordid Christi a Krossinum.

Tom, Herra Gud i Himnarijki, etc.

GRoopadi JEsus hatt i Stad, Hollds Megn og Kraptur dvijnar: EG FEK MJNNANDA, Frelsarin kvad, FADIR, i HENDUR PJJNAR.

Pu Christinn Madur peynk uppa, pijns Herra bitrann Dauda, ad Ordum hanns og einnunga, eru pau Lækning Nauda.

JEsus halldinn i hærstri Kvol, hladinn med Eymdir allar, dapurt pa adgeck Daudans Bol, Drottinn sinn Fodur kallar.

Herrann vill kienna par med pier, pijn ef Mañ Raunir freista, Goodlyndur Fadir Gud pinn er, giorir pu honum ad treysta.

Fyrir JEsum pu fullvel matt, Fodur pinn Drottinn kalla, enn po pig Krossiñ pvijngi pratt, pad mijkir Hormung alla.

Ems og Fadirinn aumkar sig, yfir sitt Barnid siwka, so vill Gud einninn annast pig, og ad pier i Myskun hiwka.

Einninn syna pier Ord hanns klair, Odaudleik Saalarinnar, po Kroppurinn verdi kalldur Naar, kreinkist ei Lijfid hennar.

Hvar hun finñ sin Hvijlldar Stad, Herrañ synir pier lijka, Hond Guds pijns Fodurs heitir pad; Huxa uñ Rædu slijka.

Vilier pu eptir endad Lijf, eigi pijn Saal par heima,

ma, undir Hond Drottinns hier þa bliif, hanns Bodord skalltu geyma.

Lattu Guds Hond þig leida hier, Lifs-Reglu hallt þa betstu, blessud Ord hanns sem bodast þier, i Briosti og Hiarta festu.

Hrittu ei fraa þier HErrañs Hond, Hun þo þig trypta villdi, legg helldur bædi Lif og Ønd, liwflega aa Drottinns Milldi.

Hier þegar Mannleg Hiaalpinn dvijn, Holldid þo kveini og syti, uppaa Hond Drottinns Auguñ þijn, ætijd i Trwnni lyti.

Ad Morgni og Kvolldi minnst þess vel, Maals Upptekt lattu þijna; af Hiarta eg þier a Hendur fel, Herra Gud, Saalu mijna.

So maattu vera viss uppaa, vilie þier Daudinn granda, Saala þijn mætir Myskun þa, millum Guds Fodurs Handa.

Hun finnur eckert Hryggdar Strijd, Hormung nie Mædu neina, i Fride skodar ætijd blijd, Asioonu Drottinns hreina.

Eptirtekt mier þad einninn jook, er eg þess giæta kunni, Andlaats Bæn sijna siaalfur took, Son Guds af Davids Munni.

Bæn þijna alldrei bygdu fast, aa Briost-Vit Naatturu þinnar, i Guds Ordi skal hun Grunde vallast, þad gefur Styrk Trwarinnar.

Vier vitum ei hvors bidia ber, Blindleikinn Hollds þvi velldur, Guds Ord sijnir þann Samleik þier: sæll er sa þar vid helldur.

Ver-

Vertu Gud Fadir, Fadir minn, i Frelsarans JEsu Nafni, Hond þijn leidi mig ut og inn, so allri Synd eg hafni.

Hondinn þijn, Drottinn, hlijfi mier, þa Heims eg Adstod missi, enn nær sem þu mig hyrtir hier, Hond þijna eg gladur kyssi.

Daudans Strijd af þijn Heilog Hond, hiælpi mier vel ad þreya, medtak þa Fadir minna Ond, mun eg so gladur deya.

Minn JEsu Andlæts Ordid þitt, i minu Hiarta eg geimi, sie það og lijka sijdast mitt, þa sofna eg burt ur Heimi.

45. Psalmur.

Um JESU Dauda.

Lon, Fadir vor sem a Himnum ert, etc.

PA Frelsarin i Fodurs Hond, fool nu blessadur sijna Ond, nidur sitt Hefud hneigdi fyrst, Herran i þvi han Saladist. Drottinn vor þannin doo a Trie, Dausemd kunni ei meiri ad skie.

Sancte Pæll segier i sannri Raun, Syndarinnar sie Daudinn Laun, Bana-Spioot eru Brotinn liodt, Bodordum Drottinns giord a moot, sa skal deya sem syndgar hier, soddann Urskurdur rietur er.

Enn það hier heima atti sijst, af því JEsus er Saklaus vijst, af helgum Anda med hreinum Sid,

það

hann var getinn i Meyar-Kvid, Guds Fodurs Veru fegurst Mynd, friaals lifdi og doo af allri Synd.

Hverki Reffing nie Heliar Bad, hafdi nu JEsus forskulldad; hvad kom ba til ad HErrann leid, harda Pijnu og beyskann Deyd? Eda hvar fyrir hyrtist hann, Hyrtingar til sein alldrei vann?

Guds Andi bar ar giorir Skil, greinir bvilijka Ordfok til, vegna Misgiorda vorra hier, visulega hann særdur er, bvi DRottinn lagdi so fyrir sann, Syndernar vorar uppa hann.

Sia hier, mijn Saal, fyrir Syndir bijn, Sonur Guds lijdur Kvol og Pijn, hann doo fyrir big, sem Daudans Bad, dærlega hafdir forskulldad, hann liet sitt Lijf so lifdir bu, Lijfs eilijfs Von bvi attu nu.

A mig var fallinn bijngsta Praut, bviad eg Drottins Logmaal braut, Samvitsku særdi Synda Graad, so feck Daudinn sterk Yfir-Raad, til Fordæmingar mier Fioturinn hanns, fastlega hielldu vijst til sanns.

Logmaal safnadi Sektum mier, Sektinni Daudinn eptir fer, Daudinn til Doomsins dregur snar, Doomurinn Straffid wrskurdar, Straffid um Eilijfd alldrei dvijn, eilijf bvi var hin bijngsta Pijn.

Logmaalid hier sig forgreip fyrst, felldi bad Doom yfir Herrann Christ, bad baud ad sia Bolvadur sie, sem Bana lijdur a einu Trie, diarflega

eptir þvi Daudinn geck, Drottinn frää Lijfi skilid feck.

Sekt þa sem Logmaal setti mier, sialfur borgadi JEsus hier, þad misti sijna Magt i þvi, mig verdur nu ad læta frij, Daudans Broddur var brotinn þa, burt hanns Fængelsi slapp eg frää.

Eilijfur Daudi deyddur er, Daudi JEsu þad vinnur hier, dijrt metur Drottinn Dauda minn: Daudi hvar er nu Broddur þinn? Daudinn til Lijfs nu stutt er Stig, stoorlega Daudinn batar mig.

Daudinn þvi orkar einn til Sanns, wtslokna hlijtur Lijfid Manns, Holldid leggst i sinn Hvijldar-Stad, hanns Makt nær ecki leingra enn þad, Sælinn af olln Færi frij, flutt verdur Himna Sælu-t.

I þijnum Dauda, O JEsu! Er mijn Lijf-Giof og Huggun trw, Dæsemdar Kraptur Dauda þijns, dreifist nu inn til Hiarta mijns, uppä þad Synd og Illskann þver, wtaf deye i Briooſti mier.

Þu hneigdir þijnu Hofdi liooſt, Herra, þegar ää Krossi dooſt, med þvi bendtir þu mier þad Siñ, ad minnast jafnann ää Dauda þinn; eins þa eg dey, skulu Augunn mijn, upplijta Drottinn sæll til þijn.

Fyrir þann Deyd sem þoldir þu, þig bid eg, JEsu, uñ þad nu, ad gefi mier þijn Giædskann blijd, gooda Christenns Manns Dauda Tijd,

Holld

Holld mitt laut hvislast hægt med Frid, Hond þijn Sæludum taki vid.

46. Psalmur.

Um Teikniñ sem urdu vid Christi Dauda.

Ton, Þa liñir hier mijn Lykams Vist, etc.

Þegar Christur a Krossiñs Trie, kañadi Daudañ strijda, Teikn og Stoormerki mestu skie, mælir so Rituing frijda, Musteris Tialldid miog mñvendt, t Midiu vard ad rifna i tveñt, hristist Jord harla vijda.

Sundur klofnudu Bjorgiñ blæa, byrgd Leidiñ opnast fooru, Lijkamir daudra lifna þa. Lijt hier þau Undiriñ stooru! eptir Lausnarans Uppriſu, iñ i Borgina vitiudu, af sumum þar sienir voru.

Hvad hier Historiam hermir rett, hygg ad þvi, Sal mijn mæta, þier til Lærdooms er þad framsett, þess aattu vel ad gæta, Jordinn skalf þegar JEsus doo, jafnvel þeir hordu Klettar þo, syndu Medaumkan sæta.

Steini hardara er Hiartad þad, sem heyrir um JEsu Pijnu, gefur sig þar þo ecki ad, ann meir Giæalijfi sijnu; Kann nockud soddann kalldt Hugskot, Christi Dauda ad gyrnast Not? Gud stoorni Gedi mijnu!

Pad mæa undra hin þwnga Jord, þreydi ei kyrru ad hallda, Blæagrijtis einninn Biorginn hord, Bresti lidu margfallda; Holldid þo ei nie Hiartad Manns, hryggist vid Pijnu Skaparans, sem hanns þo hlaut ad giallda.

Fortialldid synir Sannleik þann, sundur þa rifna næadi, af-takast skylldi oll syrir Sann, eptir Guds settu Ræadi, Gydinga Kynsins Kongleg Stioorn, Kiennevallded og Løgmæals Foorn, sem Ritning siælf um spæadi.

Hindrun ried ollum ærid stoor, inn i Guds Rijki banna, þvi velldur Synda Sektinn vor, og Saurugleikinn Verkanna; enn syrir JEsu dijrstann Deyd, Drottinn tilbioo oss opna Leid, hiedann upp til Himnanna.

Hier i Christnennar Helgidoom, hofum vier Frelsi ad gænga, þar bodast Ræad og Blessan froom, burt er þa Sorginn stræanga, Saalinn vor hefur bwna Braut, beint i Abrahams Gledi-Skaut, eptir Heims Hormung længa.

Frelsarans Dauda einninn ad, endud Lijkinn hier nioota, Gudlegur Kraptur giorir þad, Grafirnar opnest hlioota, þvi Drottinns JEsu Daudi æa Kross, Daudann sigradi syrir oss, Asl hañs og Brodd nam brioota.

Merk, ad vor Jordu mætti ei neinn, Madur fræa Dauda standa, syrr enn tiedi vor Herra hreiñ, Holld sitt aptur lisanda, syrstur allra þvi uppreis hann, af eiginn Krapti og þar med sann, Endur-

lausn

lausn oss til Handa.

Hofdingiñ Krossi Herrañs hiar, hier med allt Foolkid lijka, jafnsnart sem petta Jardteikn siar, Jætning peir giordu slijka: Sañlega hefur Saklaus hañ, og Son Guds verid pessi Mañ, Brioost slæa, og brætt heim vijkia.

Foolkid sem harda Krossins Kvol, Christo fyrr Oska nædi, fann nu hid pijngsta i Brioosti Bol, beyskleg Samvitskann piædi. Of-hastarlegann Urskurd flij, ef pu vilt vera af Sorgum frij; hætt er rasanda Rædi.

Daudi pinn, JEsu DRottiñ, pa, dijrdlegann Krapt wtsendi, heidnum Manni so hier vid bræ, hañ pig Guds Son medkiendi. Eg bid Giædskuñar Gieded pitt, gief pu vid lisne Hiartad mitt, ad so fræa Illu vende.

47. Psalmur.

Uñ Christi Kuñingia.

Ton: O! JEsu Elsku hreinn.

Kuñingiar Christi pa, Krossinum længt i fræa, stoodu med pwngri Præa, pessa Tilburdi siæa.

Var par og vidstadt med, ad vijsu margt Kveñfoolked, Saar JEsu fengu sied, sorg-

andi bæru Gied.

Af þessu mijn Sæl þu sier, sannlega hversu er, vallt allt i Heimi hier, haf slijkt i Minni þier.

Dvijnar og dregst i Hlie, æa Dauda-Stundunne, Vinskapur, Frændur, Fie, fallvallt hygg eg þad sie.

Þo villdu Vinirner, veita Hiælp nockra þier, Vorn þeirra onijt er, einginn Daudanum ver.

Lijfenu hiwkar Hond, þa herdir Soottar Grond, hiælpa þo einginn Ond, upphugsud Raudiñ vond.

Vinskap i Synda Sid, Sæla mijn, þess eg bid, halltu ei Verolld vid, vilier þu sofna i Frid.

Hreinann Vinskap hallt þu, vid HErrann þinn JEsum nu, i helgri Hiartans Trw, fræa Heimsins Elsku þier sinw.

Hann eirn mæa hiælpa þier, þa Hiæstod mannleg þver, heim þig æa Hondum sier, i Himna Sælu ber.

Þad hier i Sannleik siest, er Sonur Guds andadest, Sorginn þæa særdi mest, sem hann elskudu best.

Christs Born eru Kross Born, vid Christum Hlijdnis giorn, hann synir þeim Hiælp og Vorn, þo hord sie Swtar Kvorn.

Þu skylldir þar ad gæa, þo þeir stædi læangt fræa, allir samhuga siæa, Son Guds Kross festann æa.

Komid so Konur og Menn, ad Krossinum JEsu senn, þo Naudinu þreyngé þrenn, þar fæst noog

Læk u

Lækningenn.

Kom þu Saal Christinn hier, sem Kross og Mannraunir ber, settu fyrir Sioonir þier, Son Guds sem pijndur er.

Uppa hanns heilog Sar, horfi þijn Trwinn klær, þad mijkir Trega og Tar, temprar allt Sorgar Far.

Siertu syndugur Mann, særdur um Hyggiu Rann, horfdu beint uppa hann, sem Hialp þier a Krossi fann.

Hvor sem Eyr-Orminn leit, af Israels Manna Sveit, Eytrid ei a þann beit, oll stilltist Plagan heit.

So stoor Synd einginn er, ad meigi granda þier, ef þu a JEsum sier, ydrandi i Trwnni hier.

Sie eg þig, sæll JEsu, so sem aleingdar nu, Von mijna og veika Trw, vid bid eg hressir þu.

Þa eg sie Sarinn mijn, særir mig Hiartans Pijn, Sarinn þa sie eg þijn, Sorg oll og Kvijdi dvijn.

Laat mig, O JEsu kiær! alldrei so vera þier fiær, ad siaat eg ei Sar þijn skiær, þa Sorg og Eymd mig slær.

Veit mier eg verdi og sie, Vin þinn og Kunninge, þo hverfi Heilsa og Fe, Hialp mun þa noog i Tie.

Eg fel i sierhvort Sinn, Saal og Lijkama minn, i Valld og Vinskap þinn, Vernd og Skiool þar eg finn.

48. Psalmur.

Um̃ Christi Sijdu-Saar.

Ton, Twnga mijn af Hiarta Hliodi, etc.

AD Kvolldi Judar fraa eg færi, til Fundar señ vid Pilatum, og þess beiddu ad ecki vœri, endud Lijk a Krossinum, þvi Hatijdin̄ var harla uarri; hier so Rituing greinir um̃.

Strijdsmonñum han̄ baud ad briota, Beinin̄ þeirra, og so var giort, Hekiar Stund þeir hreptu flioota, hinir tveir sem greini eg bert, eñ JEsum letu sijns Lijfslags niota, Limina hañs ei feingu snert.

Strijds-Man̄ ein̄ med Helptar Hooti, hardlyndur gieck Krossi ad, Lausnarans Sijdu lagdi Spiooti, Lagid nam i Hiarta Stad, Blood og Vatn þar fraa eg yt fliooti, fyrr var aadur spaad um̃ þad.

Um̃hugad er einum DRottni, allra sinna Barna Lijk, i Jordu hier þoott Holldid rotni, Huggun traust mig gledur slijk, hann vill ei tijnist Bein nie brotni, blessud sie hanns Elskann rijk.

Gud DRotten̄ med Giœdsku Raade, gisrde Adams Sijdu af, frijda Kviñu fyrst aa Laade, fast han̄ þo aa medañ svaf, vaknadur þess ad vijsu

gaude

gaude, og veglegt heñe Nafned gaf.

Sofnadur aa sinne Sijdu, Saared DRotteñ JEsus bar, so ad af Vatne og Bloode hañs blijdu, bygdest heilog Christneñ par, naade hun edla Nafne frijdu, nær til Himna stijgeñ var.

Skoda þu, hvorninn Skijrninn hreina, skiliast nu med riettu aa, ad vijsu jasnann Vatnid eina, vor lijkamleg Augunn siaa, enn Trwar Siooninn so maa greina, Sonar Guds Blood þar lijtur hiaa.

Æ hvad maa eg sælann sanna, Saucte Thomas Postula þinn, þa Sijdu maatti hañ Saar þitt kanna, sijna Hond þar lagdi'inn! þu munt ei mier þiaadum banna, þad ad skoda, JEsu minn.

Allar JEsu Æder stoodu, opnadar i Kvslinne, Dreyra Lækir dundu og stoodu, uñ DRottins Lijf aa Krossins Trie, Nægd af Lausnar Gialldi goodu, Guds Son fyrir mig liet i Tie.

Enn so eg skylldi siaa og jaata, sanna Elsku Drottinns mijns, villdi hann ecki læstar laata, Lijfs Ædarnar Hiarta sijns; þvi er, Saal mijn, mikil wr Maata, Myskunsemi Lausnara þijns.

Opnar Dyr aa Arkar Sijdu, inn uñ geingu Skiepnurnar, sem siaalfur DRottinn baud med Blijdu, biargast skylldu inni þar, fyrir Vatnsins Floodi strijdu, Frelsi og Lijf þeim giefid var.

Lijfsins Dyr aa Sijdu sinne, setur JEsus opnar hier, so aungrud Saala Adstod siñe, oll þa mañleg Hiaalpinn þver, hver sem hefur þar Athvarf siñe, fraa eilijfum Dauda leystur er.

Noe um̃ sinn Arkar Glugga, upp til Himens litid feck, halldinn dyñum Hrygdar Skugga, hætt þa Vatnsins Floodid geck, so hann mætti um̃ sijdir hugga, Soolar Liooma Byrtann þeck.

Gegnum JEsu helgast Hiarta, i Himininn upp eg lijsta mar, Guds mijns Astar Byrtu biarta, bædi sæ eg ad reina og siar, Hrygdar Myrkrid Sorgar svarta, Sælu minni hverfur þa.

Guds var mættug Milldinn prwda, Moyses þa Steiniñ sloo, wt til allra Israels Bwda, æ giætt Svala Vatnid droo, hresti þyrsta, þiænda og lwda, þeim so nija Krapta bioo.

Þa siælsur Gud æ Sonarins Hiarta, sijnum Reidi-Sprota slær, um̃ Heimsins Attar alla Parta, wt rann Svala Lyndinn skiær, Sælinn vid þann Brunninn biarta, Blessun og nija Krapta fær.

Vid þennann Brunninn þyrstur dvel eg, þar mun eg nija Krapta fæ, i þessi inn mig Fylsinn fel eg, fargar einginn Sorg mier þa, sælann mig fyrir Trwna tel eg, hun tekur so DRottins Beniu m æ.

Hiartad mitt er, HErrann goodi, hryggilega saurgad miog, þvo þu þad med þijnu Bloodi, þess af Audmykt beydi eg, vinni mier Boot æ Mædu og Moodi, Myskunseminn Guddoomleg.

Hiartans innstu Edar nijnar, elski, losi, prijsi þig, enn Hiarta, Blood og Beniar þijnar, bless, hress, græddi mig, Hiartans þijdar Packir sijnar,

þier

þier sie Giædskann eilijflig.

49. Psalmur.

Uñ Christi Greftran.

Med Lijksaungs Lag.

JOseph af Arimathia, Edalborin Raad-Herra sa, Gydinga Svik vid Son Guds skied, samþyckt hafdi þeim alldrei med.

Hañ var Lausnarans Lærisveinn, Lijfernis froomur, Dygda hreinn, Gydinga hræddist Helptar Raun, hiellt sig ad Christo þo a laun.

Þessi uñ Kvølldid þangad gieck, þa af Pilato Leifid feck, ad mætti JEsum andadañ, ofañ taka og jarda hañ.

Joseph took strax af Krossi Christ, keypti þo nijañ Lyn-Dwk fyrst, Nicodemus kom þegar þar, þangad kostuleg Smyrslinn bar.

Joseph Gros eina atti þar, wtklopp-und sw i Steini var, i Alldingardi þar allskañt fra, eingin fyrr daudur i heñi sa.

Djrdlega sinurdu DRottins Lijk, Dæmin maa oñur finna slijk, byrgdu med Steini

eini hwna Grøf, burt geingu strax fyrir utañ Tøf.

Marta Jacobs Mooder eln, Magdalena æa somu Grein, Salome eiñm sat þar hiæa, sæau vors HErra Greftran æa.

Í þeirra Selskap, Sæl mijn blijd, settu þig nidur litla Tijd, Greftran þijns HErra giæt vel ad, gagnlauft mun ecki vera það.

Vid JEsu Greftran jeg fæ sied, Joseph og Nicodemum med; æadur þordu þeir ecki Christ, opinnberlega ad jæta fyrst.

Nu fæa þeir nærsta nyann Dug, nooga Diorfung og styrkvann Hug, auglioslega so allir siæa, Elsku sem DNottni hofdu æa.

Riwkandi Trwar Horinn hier, helgur Andi so vidnærer, lioomandi þar af Liooslid skijn, lijfgar hañ allt med Krapti sijn.

Huggist þeir nu, sem Hiartad deigt, hafa og Trwar Megnid veikt, bidie um Styrk og stedugt Gied, stundi og læri Guds Ord med.

Veittu, JEsu, ad vek Trw mijn, vaxi daglega og Elska þijn, eflist so med mier innvortes, ytra good siæist Merki þess!

Annad þu lijka merkia mæatt, mislijkar DRottne æa eingañ Hæatt, þo heidarleg sie hier æa Jord, Holldi Utvalldra Lijkfor giord.

Mætast Guds Anda Musteri, Mañs var riettchristins Lijkami, þvi mæa honum veitast Virding

riett,

riett, vel med Stilling og Hoofi sett.

Erfis Dryckiur og Onijtt Priaal, ecki aa skyllde vid þetta Maal, Heidingia Skickun heimskuleg, hæfir Christnum ai eingvann Veg.

Ætijd þa sier þu saalad Holld, sett vera nidur i Jardar Molld, hryggur þu vert, og hugsa braatt, hier vid þu lijka skilia aatt.

Lagt þegar nidur Lijkid sier, laattu sem Daudenn hvijsli ad þier, laangt maa skie ecki lijdi uñ þad, legg eg þig eins i slijkann Stad.

Goodi JEsu, fyrir Greftran þijn, gief þu sijdarsta Utfor mijn, verdi Farsæl og Fridsom mier, frelsud Saal naai Dijrd hiaa þier.

I Pridia Maata Huggun hrein, hier veitist mier a alla Grein, Guds Sonar Holld þvi greptrad var, Greptrun minni til Virdingar.

Helgum Guds Bornum Herrans Holld, helgadi bædi Jord og Molld, Grofinn þvi er vort Svefn-Hws sætt, so maa ei granda Reidinn hætt.

So ad lifa eg sofni hægt, so ad deya ad Kvol fie bægt, so ad greftrast sem Guds Born hier, gef þu sætasti JEsu mier!

50. Psalmur.

Uñ Vardhallds-Meñena.

Nær þvi med þeim Ton, Eins og sitt Barn, etc.

Øldungar Juda añars Dags, inn til Pilatum gengu strax, sögdu: Herra, vier höfum mest, i Huga fest, hvad sæa Falsari herma lietst.

Eptir Priæa Daga odt fyrir Sañ, uppriisa mun eg, sagdi hañ: vid sijku er betst ad leita Lags, laat geyma strax, bessa Gröf tñ til Pridia Dags.

Mæskte Lijkid med Leyndum hliodt, Lærisveinar hañs taki uñ Nootr, og Lijdnum segie bad Lyga Skyn; þæa lijtst ei Kyn, þo verdi sw Villann verri enn hin.

Pilatus vijst heim Vardhalld feck, Vaktinn strax ut af Stadnum geck, Gröfiñi blifu Herrañs hiæa, og so tilsiæa, settu Jñsigli Steininn æa.

Gydinga hörd var Heiptinn beisk, Hiartans Blindleiki og Villann treisk, heim kunni ei nægiast Kvol og Bann, sem Christur fann, lijka Daudann þeir lasta hann.

Fordast þu soddann Fijsisku Grein, Framlidins Manns ad lasta Bein, sæa Daudi hefur sinn Doom med sier, hvar hellst hann er, sem betst haf Gaat æa siælfum hier.

Gydingar villdu veita Rijrd, vors Lausnara Uppriisu Dijrd, enn Drottinns Valld og Vijsdooms

dooms Raad, þess vel feck gaad, Verk sitt framkvæmdi vijst med Dad.

Hefdi ei Vaktinn geymt og giætt, Grafarennar, sem nu var rædt, Orsok var meiri ad efast þa, hvort upp ried stæ, Drottinn vor JEsus Daudum fræ.

Eñ þeir sialfer, og er þad vijst, Uppriſu DRottins hafa lijst, þo Kieñimeñ Juda af kalldri Stygd, kvallder af Blygd, keyptu þa til ad bera Lygd.

Oll Svik Raad Maña og Atvik ill, Onijter DRotteñ þa hañ vill, hañs Raadum Elijfd stodugt stær, og Stiornin klær, Slægdeñ Dramblætra sliett forgær.

Hvijli eg nu sijdarst Huga minn, Herra JEsu, vid Legstad þinn, nær sem eg giæti ad Grefstran þijn, gledst Sæla mijn, Skelfing og Otti Daudans dvijn.

Sektir mijnar og Syndir barst, sialfur þegar þu þijndur varst, uppæ þad doostu Drottinn kiær, so kvittuduſt þær, Hiartad þvi nijann Fognud fær.

Þu groofst þær nidur i Grof med þier, gafst þitt Riettlæti aptur mier, i Hafsins Diwp, sem fyrirspaad finnst, þeim fleigdir innst, uñ Eilijfd verdur ei æ þær minnst.

So er nu Syndinn Innsiglud, Idrandi Sæla kvitt vid Gud, eilijst Riettlæti uppbyriad, i

Añañ

Annann Stad, Trwud Manneskia þiggur það.

Daudi þinn, JEsu, deydi hier, dærlega Holdsins Gyrnd i mier, Grafinn þijn ihylie Glæpi mijn, fyrir Guds Augsyn, esli mier Styrk Upprisann þijn.

Stein-Proo mijns Hiarta wthoggvinn sieſt, Heilagur Andi vann það betst, Lijn-Dwk Trwar eg læt i Tie, minn Lausnare, Jlmandi Smyrsl Idraninn sie.

So finni eg hæga Hvijld i þier, hvijl þu, JEsu, i Briosti mier, Innsigli Heilagur Andi nu, med Ast og Trw, Hiartad mitt, so þar hvijlist þu.

Dijrd, Vallð, Virding og Vegsemd hærst,
Vitska, Magt, Speki og Lofgiord stærst,
sie þier, O JEsu! HErra hær, og
Heidur klær, Amen, Amen,
um eilijf Ar, Amen.

Psalme

Pſalmar vt af Uppriſu Hiſtu Vors, DRottins JEſu Chriſti.

I. Pſalmur.

Um Kvtiurnar, þetta Smyrſla Kaup, og Utgaungu.

Allſagurt Lioos oſs byrtiſt braatt, etc.

UPPrijs, mijn Saal, þvi uppriſinn er nu JEſus Brwdgumi þinn, uppriſs mitt Hiarta einninn med, uppriſi Maal og Hugſkoted.

Upp mijn Harpa og Hlivodfæri, Heilagt Sigur-Vers byriandi, innra ſkal jafnt og wtvortes, allt hvad med mier er, gæta þeſs.

Sancte Paull ſkipar, Saala mijn, ſoddañ Ord laattu naa til þijn, ad vier ſkulum þeſs alltijd gaa, uppriſinn JEſum minnaſt aa.

Vid hefum, Saal mijn, Sorgar-Rof, ſopid uñt Stund, vid JEſu Groſ, Lijfſins Hertoga litid þar, Lijk andad ſmurt til Greftrunar.

Hulinn Guddoomſins Geyſlinn var, i Graat-Skya Myrkri Pijnuñar, ſæl þa Riettlætis Soolinn Dod, ſiaa var hun eins og rauda Blood.

Bloodraud i Daudans dimpa Haf, Drottiñ nær Andann ſinn uppgaf, geck ſvo ſignada Sooliñ þa, ſarſt er nær þvi uñ Daga Priaa.

Nu er hun aptur upprunninn, al-biort med Morgun-Lioomann ſinn, hañ fær med Gledi Sœl mijn ſied, ſem er Guds Vængia Hiaalpræded.

Fagne þvi Himnar fagne Jord, fagni Guds Endurkeypta Hiord, Frelſarans Sigri fagna ber, fagna nu med oſs Englarner.

Þegar minn liwſur Lauſnare, leid og pijndiſt at Kroſsinns Trie, ad Fridþægia mig aumañ Mañ, Offur-Lamb Meinlauſt gisrdiſt hann.

Enn nu, ſætaſti Aſt-Vin minn, auglijſtiſt Guddooms Kraptur þinn, gledur þad mijna Sorgar-Sioon, þu Sigurinn vannſt ſem vflugt Lioon.

Diſful, Helvijti, Dauda og Synd, deyddi þijn Bloodug Pijſlar-Mynd: J Hollds Veiklei-ka aa Hoolminn geckſt, i Hreyſti Guddoomſins Sigur feckſt.

Daudi þinn Lijfid lenar mier, Lijf mitt fraa Daudum komid er, þu dooſt fyrir Misgiorning minn mier til Riettlætis uppriſinn.

Lof-Saungva umñ þitt Laat og Pijn, Lofsverda hefur Chriſtminn þijn, Sigur-Vers þitt eg ſijngia vil; Send mier, O JEſu, Nad þar til.

O JEſu! Gef mier Anda þinn, O Jeſu! Gud og Drottinn minn, upplijs mitt Hiarta, Hug og Maal, ſo hefie þitt Lof mijn frelſud Sœl.

Textinn.

KJtningiñ hier ſo hermir fyrſt, Haa-tijd Sabbathſins endadiſt, keypt hof-

du

du Smyrsl af Kostum good, Kvinur Galæiskar, Dygda Fliood.

Maria Magdalena hloost, Lijkamañ JEsu, hreint med Brioost, smyria villdi, og wtgeck ein, sñur Jacobi Moodir hrein.

Sorgandi ecki sinntu uñ Heim, Salome Þridia fylgdi þeim, Johaña eñ med odrum þar, æarla fyrsta Dag Vikuñar.

Utgengnar vorn allar þær, æadur eñ Sooliñ lijsti skiær, uñ Hæatijdina i Hryed og Naud, hvijldust þær, sem Guds Logmæal baud.

Lærdu, mijn Sæl, ad heidra hier, Herrañs Logmæal, sem gaf hann þier, þad er Lijfs-Reglann riett og skijr, ræangt giorir hvor sem fræ þvi snijr.

Þad leidir þig til Lausnarans, so leitir Frelsis i Undum hanns, Fordæming þa ei finnst hiæ þier, Fylling Logmæalsins JEsus er.

Allt brestur mig, enn allt eg finn, i þinni Hlijdni, JEsu minn, allt Riettlæti, Jæa, allt med Sann, af mier hvad Logmæal heimta kann.

Sakfelldann þo þad segie mig, Saklaus reynist eg fyrir þig, læat mig Saklausann þioona þier, eñ þyrm þu æ og lijkna mier.

Kvinnurnar framar kienna hier, Christiñ Madur, og benda þier, Hvijldar-Daginn þu halldir riett, sem hafa Guds Bodord fyrirsett.

Drottinns er sierhor Dagurinn, Drottinn læ-

tur þo nefnaſt ſinn, ſierdeilis þann hinn Siounda, ſoddann ſkalltu vel athuga.

Eckert Lijkamans Erfide, ca honum vill Gud framid ſie, can Naudſynia, og Orielegt, annars mun hann þeſs hefna frekt.

Holldſins Naudþurft til Nytſemdar, nægiaſt Sex Dagar Vikunnar, gefum þann eina Gudi fru, Gagn hefur Sælinn meſt af þvi.

Ord Guds ſtunda ca alla Grein, eru Sunnu-Dags Verkinn hrein, med Yfirboot allt þad umbæta, ſem ca vard Sex virku Dagana.

Leikar, Ofdryckia, Dans og Spil, Drottni gioraſt þa ſijſt i Vil, einga Guds Dijrkan eſtir ſlijkt, Oſkickan ſw þo gaangi rijkt.

Ydran og Trw er æðſta Raad, ca þeim Degi ſie nidur ſaad, ca hinum Sex þa uppvaxa, Avextir goodu Verkanna.

Betſt ſier þu JEſus Brotinn mijn, bid eg mier hiælpi Arnan þijn, umm mier ſijdann i helgum Hag, hallda eilijfann Sabbaths Dag.

2. Pſalmur.

Uñ Tijmañ, ca hvorium DRottinn uppreis.

Ton, Fagnadar Kieñing Kviñum fær, etc.

EG vil miñ JEſu Añad Siñ, Upprijſu Tijmañ ſkoda þiñ: A Pridia Degi er hun ſkied, eptir þiñ Deyd, þa lyſa ried.

Seint

Seint uñ Kvølld fyrir Sabbathiñ, sæ er hiñ fyrsti Daguriñ, vors Drottiñs læ=tiñ Lijkama, lagdi Joseph i Grøfina.

I heñt nærstañ hvijldist hañ, Hæltjd=is Dagiñ giørvallañ, og villdi eigi upp=rijsa, æ Sabbaths Degi Gydinga.

I Guds Fodurs heilagri Hønd, hvijldist þa JEsu blessud Bud, i Grøfinni hvijldist Holldid frij, hvijldist Guddoomsins Tign i þvi.

Eilijf Hvijld er nu afrekud, i mier Fridþægdum hvijlist Gud, i honum Sæl mijn hvijlist hier, Hv=ijld i Grøfiñi veitist mier.

Arla Morguns sem er nu sagt, uppreis af sæls sijns Guddooms Magt, vor DRottinn, laus af þungri Præ, Pridia Deiginum var þad æ.

Alldrei bregdast Guds Ord og Ræd, eins sem JEsus þad hafdi tiæd, æ Pridia Degi uppreis hann, æarla þa Soolinn lijsa vann.

Eg treysti JEsu Ordum þijn, øll þijn Fyrirheit næ til mijn, øll Sannindi eg i þeim sie, alla Ræd, Traust og Hiælpræde.

Þann Pridia Daginn allann wt, ei villdi Dr=ottinn spenter Swt, þreide eptir hanus Uppris, Astvinir frañ ad Kvølldinu.

Þvi er hañ aptur uppriſiñ, æ rdeigis strax uñ Morguninn, og liet ei þeirra Hiortum hrelld, hier eptir bijda læ ngt æ Kvelld.

Undanndræ tt læ ngann, er þad vijst, Ast þijn,

minn JEſu, lijdur ſijſt, ad hiælpa oſs wr Hrigd og Pijn, hradar ſier Gudleg Elſkann þijn.

Adur enn ſiælfir væntum vær, veitiſt oſs opt þijn Huggun kiær, þu heyrir fyrr enn hroopum vier, hugſvalar, gledur, vidrietter.

Fyrir Hendi eg einniñ æa, O! ſæti JEſu, Daga Priæa, þeir hverfa ſijdſt wr Huga mier. Hiervist Lijfſins ſæa Fyrſti er.

Ervidis Dagur er þad minn, opt þiæniſt Sæl og Lijkaminn, æan Hormunga eg eckı kann, inn ad komaſt i Himna-Rann.

Lijfid framdregſt med Sorg og Swt ſeinaſt þad Daudinn leidir wt, Kvolld þeſſa Dags þa komid er, Chriſto æa þann Hatt fylgia ber.

Fws vil eg alltijd, Frelſarinn kiær, feta þijn Spor og vera þier nær, þiæſt ſem þu villt og þola Pijn: þar til ſtyrke mig Giædſkann þijn.

Anuar Dagurinn eptir fer, æa honum Daudra Lijkamer, hvijla i Jordu hægt med Roo, æa Himnum Sælernar liſa þo.

Holldſins Uppriſu efſta Tijd, ollum Trwudum þæg og blijd, upprennur þegar þrijtur ſæa, Pridia Daginn hann nefna mæa.

I Krapti JEſu Uppriſu, æadı þo verd ad Duptinu, upprijs þa Holldid Heidri prijdt, himneſkum Dijrdar Liooma ſkrijdt.

Þo þad i Vanſemd verdi ſæd, veikt og kistlegt i Jardar Læd, i Vegſemd, Krapti og andlegt Holld, upplifnar þad af daudri Molld.

Opt

Opt preyer Sæl mijn hier i Heim, harmandi eptir Degi peim, endast þa giorvoll Eymdiñ mijn, oll Mæda, Sorg og Hormung dvijn.

Auk þessa ber ad Athuga, ad Sabbaths-Degi Gydinga, ei villdi DRottiñ Daudum fra, dijrdarsamlega rijsa þa.

Nærsta Dag eptir er þad skied, uppbyriast hefur so þar med, nya Sattmæalans Sabbaths Tijd, sem nu er bodinn Christinum Lijd.

I Upprisu Minning HErrans hier, hafa þvi Læriseinarner, sett til Hvilldar og Helgunar, hvern þann Fyrsta Dag Vikunnar.

Dijrdlegur giordist Dagur sa, DRottinn ad hverium upp ried staa, hvern Sunnudag so helgad fær, HErrans Uppriſu Dijrdinn skiær.

DRottins Dagur þvi heitir hann, hygg vel ad þessu, Christinn Mañ, DRottni til Lofs og Dijrdar mest, Dag þann ad helga lærdu best.

Og sem DRottinn med Dijrdar Hag, fra Daudum reis, ad þennann Dag, fra andlegum Dauda upprijs þu, Yfirboot gior i riettri Erw.

Hialpa mier, JEsu HErra minn, ad halda riett Sabbaths Daginn þinn, Sælinn mijn hvijli hægt i þier, hvijl þu alltijd i Brioosti mier.

3. Psalmur.

Uñ Utgaungu Kveñaña til Grafariñar.

Ton, Dagur i Austri ollum,

Arla

ÆRla, ſem eg nam greina, ivkgetngir Kviñurnar, Hiartans Elſkuna hreina, hvor þeirra byrti þar, er þær til HErrans hofdu, hrædduſt ei Fær ule Vans, Aſtrijkar ei vid tofdu, Andvana ad vitia hañs.

Vilier þu fa ad finna, Frelſarañ, Sæla mijn, Nad hanns og Aſt ovinna, umflya Heliar Pijn, arla i Eſku þiñi, attu hanns leita fyrſt, haf Gud i Huga og Minni, Holdſins þier forda Lyſt.

Arla hvern Morgun minnſtu, mijn Saul, i añam Stad, af Hiartans Alud innſtu, ei lat þier gleymaſt þad, ollu fyrr ad þu leitir, i Bæn og Packargiord, þijns Guds: Ef þañ breitir, þier bleſſaſt Himin og Jord.

Hier ad auk attu ad leita, ad DRottni, Sæl mijn blijd, arla med Ydran heita, an þægri Nadar Tijd, medann þu mætt hann finna, og Milldiſt hanns bijdur þijn, og þier vill Aſt hanns finna, Arma breidandi fijn.

Sein Ydran ſialldann færir ſyndugum rietta Boot: Huggun Guds Hiartad nærir, ef henni ei ſtondum moot. Nu eru enn Nadar Tijder, nu Dagur Himlpradis, ydrandi liwſir Lijdir, lærid ad giæta þeſs.

Allir hugleida ættu, ervidt þad veita kann, i Daudans ytſtu Hættu, ad finna Lauſnarann, ef ad Manneſkiann adur, ecki hanns leitade, Daudinn biſtur og bradur, baugt lætur ſlijkt i Tie.

Þad

Þad Eptirdæmi eina, ydrandi Ræningians, ei leidir (ad eg meina) alla til Himna Rañs: Oviss er Lifssins Endi, enginn þvi fulltreyste, Naadiñ sie samt i Hendi, þo seint hennar leitade.

Opt leita eg Angri vafinn, ad þier, minn JEsu kiær, i Hrigd og Hormum kafinn, Hiartad þa Sorginn slær, feiginn kys eg þig finna; þo frestist marga Stund, sem þu vilier ei sinna, syndugs Manns hrelldri Lund.

Eg veit Misgiordir mijnar, mig skilia DRotta ni fræa, giorvoll þvi Gledinn dvijnar, Giedid Harmarnir þiæa: Ecki neinn Yndis Hagur, ecki neitt hugga kann, enginn Ununar-Dagur, ef aptur ei finn eg hann.

Laat mig til Leingdar eigi, leita þijn forgiefins, mijn Gud, aa Mootgaangs Vegi, i Mædu Hugskotsins, Þol og Trw finnst mier þverra, þad aadur lijtid var, kom til mijn kiæri HErra, kom snart i Leitirnar.

Hryggilegt er ad hreppa, HErrans Naalægd uñ Stund, og honum aptur sleppa, eptir þann Gledi Fund. O JEsu! Eg þijn leita, O JEsu! Leita mijn, og virdst mier aumum veita, ad alldrei missi eg þijn.

4. Psalmur.

Uñ Eyrindi Kveñaña til Grafarliñar, ad smyria Lijkamann JESU.

Tón, Eirn HErra eg beſt ætti, etc.

UTgeingnar af Borgiñi, æ ſettu Kvinnurnar, Dyggvar med depru Siñi, Drottni til Virdingar, ad ſmyrta Holld hañs hvijta, hafandi Efniñ good, Harmprwnguar Ferdum flijta, frañ þaungad Groſiñ ſtood.

Fræ Galilæa foru, fivſar med Herranum, og vid hañs Andlæt voru, allnærri Kroſſinum, Greftrunar hañs þær gæta, grant vissu heñan Stad, hvar JEſu Holldid mæta, hafdi verid jardad.

Krwſer þær fullar færa, fyllra þo Hiartad var, med Aſt og Elſku ſkiæra, eckert ſparadiſt þar, Umkoſtnad eingann telia, Omakid reikna ſiſt, Heidur ſier hærſtann velia, HErrann ad ſmyria viiſt.

Hier mættu Madur finna, meſtu Kiærleikans Dygd, Kvinnurnar lauta ei linna, Loſsverda Aſt og Trygd, vid HErrann, hvern þær meina, hvijla andvana Næ, og Huxun ei hoſdu neina, hañ mundi lifa þa.

Eg veit þu ert fræ Daudum, uppriſenn JEſu minn, lifande laus af Naudum, lijka i Himenum, farinn med Sigri frijdum, fyrir oſs bidur þar, enn Aſt til þijn, er hiæ Lijdum, ordiñ ſem kulnad Skar.

Eg blygdaſt alla Vega, af Dæmi Kvennanna, Hiartad er hrellt af Trega, þvi hreina Elſkuna,

giort

giori eg sijst þier sijna, so sem ad skylldugt er, enn treyysti aa Naad þijna, ad hun forlæti mier.

Lijt eg enn lijtt til Fara, hiæa Loss-verdu Kóiñunum, þad Lioos, sem þursti ad skara, i þeirra Naudsynium, þær meintu Lijkid liggia, lagt i Grosinni kyrt, ad hanns Sogn ecki hyggia, er þeim fyrr hafdi byrt.

Þær hofdu heyrt, hann hafa, hermt sig aa Pridia Dag, upprijsa aan alls Vafa, ad þvi sig gæfu ei par, Veiktrwadar ei vona, væri þad fraamkomed. Sætasti JEsu! sona, synist stadt Maalegt Gied.

Eg sie hier aakaft strijda, Orku og Veikindinn, Kvennanna Kiærleiks Blijda, kom þeim til, JEsu minn, af sterkum Astar Hætti, ad smyria Holldid þitt, enn Trwinn af minnsta Mætti, maatti beriast vid sitt.

Braakadaa Reir ei britur, þijn blessud Astseme, veik Trwa Naadar nytur, naumt þo hun halldeã sie, Kveiks Reikenn kiæfer eige, kiæraste Ande þinn: A Trwar veikum Vege, vere Gud Styrkur minn.

Huxa um Saal mijn hijra, hvar þau Smyrslkuaer fæa, sem Guds Sonar Giædskann dyra, gyrnest nu Himnum aa. Utaus Ydrunar Taarum, ei læat þar verda aa Stans, med Sorgar Trega Særum, so synyr þu Fætur hanns.

Hofud hanns Heidri blijdum, hier nærst þu smyria skallt, hanns Lof med helgum Lijdum, hlioma læat þu aavallt, fyrir Myskun margfallda, sem

Mild-

Milldinn hanns vettir þier, honum Þrijs hærſtann giallda, huxa þijn Skylldann er.

Þu ætt, i þridia Mæta, þeſs giættu Sæl mijn kiær, Tregdulauſt til ad læta, Trw good, ſem orkad fær, þa Smurning, hver ad heitir, Hiartans Medaumkan blijd, og Ölmuſu Verk ſem veitir, voludum Þurfa Lijd.

Aumſtadda Chriſtna alla, andlegann Lijkama, Guds Sonar, kann eg kalla, af Kienning Ritninga. Ef þu med Aſt og Blijdu, annaſt Fætækann bert, ÞRottinn med Þeli þijdu, þad reiknar vid ſig giort.

Ei ſkalltu eptirtelia, ei reikna Misræded, Þad JEſu þu kannt velia, og þurfandi taka vid, alldrei nockud wtſijgur, ſw andlega Smurningenn, Ilmur hennar uppſtijgur, af Jord i Himininn.

Eg veit ad Ilmur ſætur, af þeſsum Smurningum, leggur ofann miog mætur, i mooti Trwudum, enn hellſt a Eſſta Degi, þa Endurlauſnarinn tier: Sann-Bleſſada eg legi, ſem hafa biargad mier.

Med Oleo Heilags Anda, aadur þu ſmurdur vart, mætti ei mooti ſtanda, Mannlega Holldſins Art, ad ei upprijſa nædir, ei villdir Smurningar, med þeirra Gamfu giædir, Guds Skiepna voladar.

Minn Hiartans HErrann kiæri, hiælpa mier allann Tijd, ad eg Ölmuſu tæri, laumſtoddum Þurfa-Lijd, og a þeim Eſſta Degi, med Ordum þijn huggadur, kom þu af Kiærleiks Vegi, kom þu nu bleſſadur.

5. Pſ.

5. Psalmur.

Uñ Jardskiaalftañ.

Ton, Til þijn Heilagi HErra Gud, etc.

Í Uppriſu JESU eg vijſt fiñ, ordinn Skiaalfta Landaña, Jordinn vard Okyr i þad Siñ, eins og Ritningar ſanna, Í hanns Dauda ſkalf audur Follð, þau attu ad leggiaſt nidur i Mollð, Skapari dijr Skiepnanna.

Vid Jardſkiaalftañ nam ſkelfaſt ſkiooett, ſkickud Vakt Grafarñar, eins ſem daud nidur fiell hun ſtoott. Feck ei giætt Skylldu ſinnar. Jll Samvitſka, þu aumi Mañ, alltijd hrædir þig Syndugann, og ſolptir Styrk Saalarinnar.

Lijflauſum Hlutum einginn er, Adſtod af þinni Pijnu, O minn JEſu! Eñ aumum mier, i Synda Boli mijnu, ſtendur æ Hiartans Hugar-Hægd, þvi hafdir þu giert mier fulla Nægd, ſem lijſtir i Laati þijnu.

Í þinni Pijſl, ſem ofbydi, allri Hofud-Skepnunni, þegar þu lokſins lietſt aa Trie, lijtt fylgdi hun Naatturunni, eñ aa þinni Uppriſu Tijd, oll Naatturann vard glod og blijd, þad hægir Hugraun minni.

Soolinn byrtiſt þa biort og ſkijr, braadt nam ſig Jordinn hræra, liekn ſier Biorg ſem lyſtug Dijr, Lof ſem þau villdu færa, Sigurvegara ſonnum

þa,

þa, ſem Daudanum var riſinn fræa, Skapara þeirra ſkiæra.

Okyrr vard Jordinn i þad Sinn, eins ſem hun Dans-Leik hielldi, þegar ad Hiartans Herranu minn, Hoop Ovinanna felldi, Helvijti braut, enn hrakti Deyd, hiælpadi oſs wr Kvala-Neyd, med ſijnu Magtar-Velldi.

Frelſari minn, eg fagna þier, fræa Daudum upprijſanda, Sæl mijn gledſt nu, og giorir ſier, Gladvœrd i þijnum Anda, Holld mitt fagnar, þvi þegar þraung-, þrijtur Hiervistar Mæda laung, gladt muni af Grof uppſtanda.

Jeg er ad vijſu Jord og Mold, Jeg mæa ſkiælfandi vera, þegar Guds Blood og Heilagt Holld, hann lætur til mijn bera, i Sacramenti ſijnu hier, ſannlega lofaſt þa af mier, Boot og Betran ad giera.

O JEſu! Eg þad efnt ei giet, eins ſo ſem vera ſkylldi, Naatturann ill mier epterliet, eckert i nockru Gylldi; eg heiti Boot, enn æ fyrir þier, oll mijn Lofun þo brygdul er. Mig nædi Drottinns Milldi!

I Skriftinni er umgie tid, ad Skiælfti Jardarinnar, ſkied hafi þegar fyrdter Frid, i Faangelſi Reynſlu ſinnar, Paulus og Silas ſæatu um Noott, ſviſtuſt þa af þeim Fioturinn ſkioott, upplaukſt Hurd Ytra og Innar.

I Uppriſu þiñe eins vid braa, O minn Frelſareñ kiære! Jordeñ vard Okyrr eiñiñ þa, eñ mier gafſt Tækefære, wt ad ganga fræa Eymdunum,

tiñ

in i Frelsed a Himnunum, so sem eg saklaus være.

Pegar Fordum sitt Gud wtgaf, Gydingum Logmoul strauga, skalf Sina Fiall, enn Felmtre af, Foolked ried burt ad gaunga. Illgiorda Monnum Hefndum hart, hootar Logmaled peige spart, peim sem rækia hid Rauga.

Pegar minn liwfur Lausnare, Lijfs nam frae Daudum rijsa, Jafnskiott vard mikell Jard-Skialfte: Jeg mae Oskielsdur lijsa, ad skied var Logmals Uppfylling, i mijns JEsu Sigurviñing, hann skal mitt Hiartad prijsa.

Hvenær sem Logmals Hootun sterk, hræda vill Saalu mijna, ei skal mig skielfa eitt mitt Verk, O JEsu! Borgun pijna, eg ber fyrer mig Ar og Sijd, Oskielsdur hveria Lijfsens Tijd, so mun oll Eymd mijn dvijna.

6. Psalmur.

Uñ Samtal Kveñaña, þa þær gengu til Grafarinnar.

Ton, Væri nu Gud oss ecki hiae, etc.

PA JEsus uppreis, ofaũstie, Engill t Jardskiaalftanum, greip burt Steinen frae Grofeñe, Glede vard pad Kviñunum, haũs Asiynd skein sem Elding klaar, og haũs Klæde vard hvijtt sem Sniaar, af Himneskum Hartignunum.

Kviñ-

Kviñurnar eckí þenktu þa, þegar vt-gaanga naadu, ad Hindrun nockur yrdi aa, Eyrendi þeirra braadu: Eñ aa Veg-inum ad þeim sloo, Otta og Kvijda nock-rum þo, eín vid adra so tiaadu:

Hver mun i burtu hardañ Stein, frar Herrañs Legstad færa? Oss hann hindrar og eykur Mein, ei kunnum vier hann hræra, enn þo hielldu þær aafram samt: Elskunni er þad nærsta tamt, ad laata sig Bol ei bæra.

Hver mun burtvellta hordum Stein? Hver mun mig veikann stoda? Stoorañ Þwnga og margskyns Mein, mier giorer Logmaal boda, aa Steinum fordum uppritad, ei giet eg fyllt nie hal-ded þad, þvi stend eg vijst i Voda.

Þa er og Krossens þwngur Steiñ, þiaer hañ Hollded veika, honum burt vellta, er eg einn, allann Tijd lijtt til Reika, eg maa þreya og þola hi-er, þad Drottinn Gud vill senda mier, þa adrir lystugt leika.

Saalina giorir Þwngi þiaa, þvi velldur Staerd Syndanna, soddann Biargi i burt ad naa, baagt-veitir Kroptum Manna, Satan med Freistni siñi slær, Samvitskann þar af Sturlan fær, og efar Guds Adstod sanna.

Þwnga Logmaals er liett af mier: Lausnarinn JEsu mæti! Þad a eg vijst ad þacka þier, þess er e skylldt eggiæti, Logmaalid þu uppfylltir einn, er

so

so burtvelltur þessi Steinn, Sigurvegarinn sæti.

Krossens Þwnge þo þiaee mig, þad skal mier allkiært vera, eg treyste, JEsu! uppa þig, ad eg kunne hann bera: Ok þitt leggur þu alldrei meir, uppa þann sem er Mold og Leyr, enn sætt vilier sialfur giera.

Enn þo Sælina æfstrijde, Ofþwngi Freistinganna, þig, Drottinn JEsu! samt eg sie, sætustu Huggun Manna. Þu varst Freistadur Furdu þratt, Frelsari minn, ad allann Hætt, so Aumkan mier sijndir sanna.

Hugsa eg enn um̃ hardann Stein, er hamlar mest JEsum finna, og eilijft gisrir Andar-Mein, øllum sem Gudi ei finna: Ydrunarleysi heitir hañ, hvorn ad Disfull Innsigla vann, med Þriootsku Þræla sinna.

Hægt er þier, kiæri Christinn Mann, koma burt þessum Steini, ef Ydran gisrir; alldrei hann, er þier framar ad Meini. Þess mikla Raadsins Engill er, æ til Reidu ad lijkna þier, þo syndger lisost og i Leyni.

Allt hvad mitt Hiarta hindra kann, HErrann minn JEsus goode, fræ mier take, so siñe eg hañ, firrtur Sorgum og Moode. O miñ JEsu! Þa eg þig sie, Ondenn mijn verdur fagnande, bædi hætt og i Hloode.

7. Psalmur.

Um̃ Grøfina.

Ton, Sæll ert þu, ſem þiñ Gud, etc.

KVinnurnar komu bræt, til Chriſti Grafar, Pel Aſtar þeirra hatt, þeim flijtti aan Tafar.

Ut þangad einga Dvol, attu þad Siñi. Hafandi Hiartans Bol, enn Herrann i Minni.

Þu ſem villt finna fræ, Frelſarann ſæla, Dvol gior þar ecki æa, ef ei villt þig tæla.

I Tijma attu hanns, audmiukur leita, med Ydran, utann Stans, ei þar af breita.

Hvar mun eg hitta þa, HErrann minn blijda? Sem ad mig Sorgum fræa, ſvipter og Kvijda.

I Groſeñe giordu hier, Guds Sonar leita, Kviñur. Sem auglyſt er, med Aſtar Pel heita.

Ei kiemſt eg aumur Mann, ſo Angri fargi, þangad, hvar hvijldiſt hann, i hordu Biargi.

Mier liggur lijtid æa, Leid þangad giera, sem þinn Lijkami læa, læatinn, minn Herra.

Pilagrijms Gaanga ſw, ſem gloggt mæa jæta, vijkur fræa viſsri Trw, a vondann Mæta.

Þijna Groſ þo vil eg, þu JEſu kiæri, athuga einhvorn Veg, eins ſem þad bæri.

I henne eg kañ fyrſt, ad ſiæa miñ Dauda, I Groſvor giores Viſt, goodum aan Nauda.

Eins mier ſem ollum er, æſett ad deya, einum og odrum hier; Ord Guds þad ſegia.

Hiælp mier HErra minn, ad hugſa Daglega, uñt

um̃ mijns Lijfs Utgœnginn, med Ydrunar Trega.

Þa Lijfid endad er, so Eymdinn þrotni, Lijfid mitt likta eg hier, i lifanda Drottni.

Eg fer i annad Sinn, ad siœ Grof þijna, liwfi Lausnari minn, so liettist Þijna.

I Grof þinni giordir þu, Grof mijna bœta, hvar Holldid hvijlir nu, og hefur Roo sœta.

Þu hefur Herra kiœr, helgad Grof mijna, Svefn-Stofa sw er vœr, þar sviptist Þijna.

Þo Kroppurinn koolni i Fold, kvijdi eg þvi eigi, þar hvijlir hœgt mitt Holld, ad hœrsta Degi.

Eg hefi giort mier Grof, med glodu Sinni, O JEsu! utam Tof, i Sijdu þinni.

Trwinn mijn Tœllœust sier, tilreidt þar hefur, Legstad, sem lyndir mier, og Lijkn alla gefur.

Þar vil eg lidinn Lijfs, liggia, minn Herra, eg veit þar œtt alls Kijfs, Eymd mijn kann þverra.

Grof Josephs giordi sier, i Grof sijna lagdi, laatinn vorn Herra hier, med hrodu Bragdi.

Ur Josephs Grof, Jesu kiœr! Jeg veit þig geinginn, Aminning er mier skiœr, af þessu feinginn.

Ad eg nu uppa ny, i Hiarta mijnu, grefstri þig, þa af þvi, þrijtur mig Þijnu.

Eiginn Grof þad sie þijn, þu JEsu sœti, eidist þa oll mijn Þijn, þo Angrid grœti.

Nya Grof giori eg hier, Gud minn Daglega, þa Ydran auglijser, Bud mijn med Trega.

Sem stadfost Stein-Grof sie, Sturlun ei hrœri, mijn Sœl: Þad mier veite, minn JEsus kiœri.

Mier aumum Milldinn þijn, megnar ad ſnwa,
hvijl þu i Hiarta mijn, hiæa mier vyrdſt bwa.

8. Pſalmur.

Uñ Englaña Opiñberan og Bodan Chriſti Uppriſu.

Ton, Hærſti Gud HErra milldi, etc.

KVinurnar græatnar gengu, til Grafarinar ſeñ, Fegnud þar fliotaſt fengu, og fiundu ad Engelleñ, þadann Stein ſtooraſt hafdi, med Styrk Himneſkum fært, þeirra Gyrnd þeſsa krafdi, þvi Hiartad Kvijdiñ vafdi, ad giætti þær haſt ei hrærdt.

Sie eg ad Sorg og Gledi, ſijfelldt i Heiminum, eins og Guds Raad þvi r'edi, til Reynſlu Gudhræddum, ad-filgiaſt: Ei ſkal kvijda, Orvænting beigi ſijſt, oſs ber liwfum ad lijda, Lijknſemi Drottinns bijda, i Gledi ſnart Græatur ſnijſt.

Eins er, og eg nu lijti, æungræda Poſtula. Maria foor med Flijti, og fyrſt ried þeim kunngiora: Hiartans HErrann minn hijra, hafa þeir burtteked: Þeim nam hun þetta ad ſkijra, med Þeli Kiærleikans dijra, ſagdiſt hann ſaa ei ſied.

Sorgar Sogu Græatandi, ſegia hvor odrum maa, i Heimſins Harma Landi, Hrigdinn þa ſtrijdir æa: Þad eru Kior Chriſtinna, ad kveina og ſyrgia hier, lijtt kann þeſsu ad linna, enn liwfur Gud man til ſinna, og hriggum Huggun lier.

Hrell

Hrell þu mig Herrann goodi, hvonær sem lijkar þier, þu sviptir Sorg og Moodi, sannlega þo af mier, eg skal harmandi hliodur, af Hiarta fws bijda þijn, þu gefur, ad Þolgoodur, þreyd muni eg fa Sorgmoodur, Astin þijn alldrei dvijn.

Sex Englar stenr voru, sælir vid Herrans Grof, hvorier af Himnum fooru, hradt fyrir utañ Tof, at hans Upprisu Degi: Eflaust þad Rituing tier. Sañlega ydur eg segi: Soddañ kañ neytast eigi, sem Ord Guds so auglijser.

Sañhelger Sendibodar, sem komu Drottni fraa, Kvinum til Styrks og Stodar, stoodu Grofinni hiaa, med Dijrdar Hætti hijrum, hvorier þar byrtust Tveir, i Fegurdar Skrvda skijrum, þar skielfdust af Liooma dijrum, til þeirra tala þeir:

Þier leitid Lijfs hiaa Daudum, med lifvañ Kiærleiks Sid, hañ er horfin fraa Naudum, hefur nu uppristd, eins og hañ ydur tiedi, og Ordin hañs greina ber, ad sijn Upprisu Gledi, aa Pridia Degi skiedi, hañ lifir, hier ei er.

Þad var Bodskapur blijdur, er byrtu Jacobs Nidiar, Fodurnum þægur, þijdur, þa hañ Harmþrvnginn var, Joseph lifir hiaa Lijdum, Landsherra giordur er, i Ægypto: Eingum Strijdum,

eigum mæta ſijſt kvijdum, hier þo hardt lijdum vier.

Betri mier Bodſkap bera, bleſſadir Guds Englar, ad JEſus hærſtur HErra, Heimi til Fagnadar, uppriſiñ er fræa Daudum, opnandi Himna Rann, ſijnum Daudvona Saudum, ſvipt hefur hann wr Naudum, og Daudans afmæd Bann.

Jeg leita þijn lifanda, Lauſnarinn JEſu minn, eg veit med Holldi og Anda, uppreis Manndoomur þinn, eg veit þu ert æa Lijfi, eg veit þu lifir nu, og mig wr Eymda Kijfi, (yfir þo Hrygdinn drijfi) lokſins burt leidir þu.

Lijf nætturlegt oſs lienar, lifandi JEſus hier, og hvad ſem þar til þienar, þad liooſt oſs Ritning tier: J honum erum, bærunſt, i honum lifum vier, allir i honum hrærunſt, allir fyrir hann nærunſt, ollum hann Lijfid lier.

Andlegt Lijf oſs þu gefur, æaſtkiæri JEſu miñ, hvert ſierhvor Chriſtinn hefur, hreppt fyrir Anda þinn, med Skijrnar helgum Hætti, hailfdauder vorum þa, af Guddooms ædſta Mætti (eingiñ þegar oſs bætti), þad giordi Hiælp þijn hæa.

Eg veit Lijf eilijflega, af þier mier giefiſt vijſt, er eg þa utann Trega, oll Hrygd i Gledi ſnijſt. Þu ert Lijfid lifanda, lijfga mig eins og þig, og þiñ eilijfa Anda, alltijd læt hiæa mier ſtanda, til Lijfs Eilijfs leidtu mig.

Lijfs hiæa Daudum þeir leita, ſem liggia i Syndunum, eñ Chriſtner hyggiaſt heita, hyrda ei neitt þar uñ, i daudum Giordum þo gængi, Gudlegt

Lijf

Lijf er þeim fræa: Enn hinir þo Hormung stæangi, i HErrans sig lykia Fængi, Eilijft Lijf allir fæa.

Lijfid mitt JEsus lifir, Lijf og Uppriſann mijn, Lijf vort ertu, þo yfir, oſs falli Daudans Pijn. Lattu mig DRottinn lifa, i lifandi Trw ſem ber, aan vondra Hollds Umſvifa. Eilijfs Lijfs Von eg ſkrifa, æa Lijfs-Book, einum þier.

9. Psalmur.

Uñ Utgaungu Peturs og Johannis.

Ton, Oſs læat þiñ Anda ſtyrkia, etc.

MArja Magdalena, (mijn Ord þar hefdu Bid) hun Christo hugdiſt þiena, hañ gat eckt fundid, ſtlootlega hun þvi foor og fañ, HErrans Poſtula hryggva, ſem herma eg æadur vann.

Ur Groſiñi hærſtur HErra, horfinn i burtu er, ei vill vort Angur þverra, eckt fiñſt hañ, hun tier, jafnſnart Petur og Johañes, ad Groſiñi hlupu og glættu, grandvarlegana þeſs.

Johañes greidt framűgeingur, gat hañ þvi komid fyr, Petur, þo lidi uñ leingur, lijka kom þar eptir, ſtrax i Groſina ſtie hañ iñ, ſæa þar Lijn-Dwka lagda, lijka Svelta-Klwtiñ.

J Groſina hiñ añar, eptir Petri þa geck, ſorgandi allt þad ſañar, ſem aadur heyrt feck, ei ſkilldu þeir þa Skrifternar, ad hañ upprijſa ſkylldi, eñ ſlijkt þeim hulid var.

Heyrdu Guds Barnid hlijda, bid eg þu merkir þad, laat ecki leinge lijda, ſo leitir DRottni ad, flijttu þier ſo þu finnir hann, eptir Johanni ætti, ad breyta ſierhvor Mann.

Þetur ſeirna, ſem ſegir, ſamt kom ad Groſinne, Eingann Orvænting beige, þo Ydrau ſeint framkome, DRottinn vtbreidir allann Tijd, Myſkunnar Fadm ſinn millda, mooti ſyndugum Lijd.

Maria HErrans hærſta Harmþrungiñ saknadi, hiellt hun þad Hormung stærſta, heñi er bodade, opnud Grof, ſem þo ſañlega, Upprijſu Chriſtir ædſta, auglioost nam bevijſa.

Vpandi mændi Angum, iñ i Groſina Flood. Sijſt nam af Siovnar-Baugum, ſvipraſt burt Tara-Flood: Af Gledi-Teikni þa giordi hun ſier, Sorg, Bol og ſaarann Kvijda, ſoddann optlega ſker.

Hrygdinn þegar þig þiæir, þu meinar Saal mijn kiær, ad Huggun einga faur, og DRotrins Naadinn ſkiær, ſie þier horfinn i Heime hier, enn þeſs ſkalt gisrla giæta, gott bodar Kroſsinn þier.

Maria meſtann Gooda, miog hrygg, illt reik-

nade

nade: Kross og Pinaningar Piooda, þær sem Gud lætur skie, Astar Teikn DRottins eru visst, berir þu þad med Blijdu, Bol þitt i Gledi snijst.

Hygg ad, Hormungar strijdar, HErrans Nad leggur aa, þetta sonnum vier sijdar, Sorglausir DRottni hiaa: Fyrir margfalldlegt Mootlæti, oss byriar inn ad gaanga, i Guds Dijrdar Rijki.

Petur saa Lijnlok liggia, lijka so Johañes, þar ad Harmþrwngnir hyggia, hier med giætandi þess, ad Sveita-Dwkurliñ samvafdi, sem Christi Hofud huldi, hann var sier i Lage.

Christur, þa Kross hann pijndi, Klædunum rænter var, alnaktur ollum sijndi, Undir og Beniarnar, hanns Fotum skiptu Heiduir þa, i Heiminum þa urdu, eptir, sem Guds Ord tiaa.

Eg giori ad þvi hyggia, eins lietstu DRottinn minn, i Grafinni Lijnlok liggia, lijka Sveita-Dwk þinn: Uppriſinn tookstu ei med þier, Naa-Klædi þijn so nioota, nædi eg þeirra hier.

Sijdarsti Daudans saari, Sveitiñ nær þvijngar mig, minn JEsu, Milldi klæri, minnast vil eg aa þig, i Sveita Dwk þijnum þa skal eg, sveipa Hofud og Hiarta, hier med fara minn Veg.

Lijkblæu þijna leggi, Lausnari minn, uñ sig, Saal mijn, i Heliar Hreggi, hvad kann þa skada mig? I þeim Lijndwkum eg skal hier, skilia vid

Veröld vonda, veittu það DRottinn mier.

10. Pſalmur.

Uñ Englana, og JEſu Opinberan.

Ton, Hver ſem að reyſir hæga Bygd, etc.

MAria ecki fiña feck, Frelſarañ i Groſ-iñi, Petur og Johañ greidt burt geck, grætiñ beid hun það Siñe, ein við Grøf-ina, Angri med, i hana þrætt hun lijtá ried, Engla tvo ſáu þar iñi.

Eiñ til Høfda, eñ añar var, að Chriſti Footalagi, hrellda Mariu hver ſpyr þar, hvað til Sorgaña dragi? HErrann miñ, hun ſo herma ried, hafa þeir fræ mier burt teked, því ſegi eg Swt mig nagi.

Maria grætur Meiſtarann, Milldi-rijkann ſinn HErra, af því Lijk hanns nu ecki fann, ei kunni Sorginn þverra, hann i burt ſtolinn hiellt hun þa, hier að mijn Sæla jafnann gæ, vijſt hendir þig opt verra.

Maria Ritning riedi ſijſt, að riſa upp Chriſtur ætti, hañ því burttekinn hiellt hun vijſt, HErrans Orða ei giætti, Hrygdarfull byrti Harma ſijn: Heyr það, og giættu Sæla mijn, að þijnum Eymdar Hætti.

Þu ſyrgir ei fyrir Syndernar, ſem DRottinn frá þier ſkilia, að miſſa JEſum ei metur þar, mot-

mootstrijdir þraatt hanns Vilia, og hrekur so fraa þier HErrann þinn, Heill, Lioos, Riettlæti, Fognudinn, sijst kanntu soddann dylia.

Angrud Maria aptur fann, Endurlausnarann blijda, graat þijna Synd og syrg med sann, so þarftu ecki ad kvijda. Ydran og Trwiñ orkad fær, eiñinn þu JEsu Fundi nær, med hanns Hugsvolun þijda.

I hvijtum Skrwda Englar tveir, optiũbera sig naadu. Himneska Hegdan hofdu þeir, HErrans Dijrd þar med tiaadu: A Himnum sijdar verdum vier, i Vegsemd Guds Englum samlijker. Gled þig Saal mijn, þess gaadu.

Þoott þu verdir i Heimi hier, Hrygdar Bwninginn svarta, aa þig taka, sem opt til ber, ei laat þitt sturlast Hiarta. Englunum sijdar samlijk giord, sæl aa Lifendra fær þu Jord, i hvijtum Skrwda ad skarta.

Riettlætis Skrwda skiærann hier, skeinkir oss DRottinn milldi, i Skijrninni þad odlunst vier, ef hann voktum sem skylldi, alltijd hvijtklæddu Englarner, oss munu verä naalæger, med Hiaalp i mesta Gylldi.

Mædd sier vid sinn Maria, Mañ eiñ leit hiaa sier standa, hugdist Gards Nordiñ hun þar staa, hrelld i Saalu og Anda. Ei þeckti hun ad þad var hañ, þess sem graatandi leita vañ, Lausnareñ Lijds og Landa.

Landa.

Hun ſagde: Ef barſt hañ burt med þier, bid eg mier giorer iña. JEſus elſkulegt Andſvar tier: O! hvad grætur þu Kviña? Hvers leitar þu med hryggri Lund? hana nefndi a ſamri Stund. Allt vard þa Angr-liña.

Gards Vordinn hugdiſt ſiælfann ſiæa, forgandi Magdalena, er JEſus var: Enn oſs þad mar, ollum til Lærdooms þiena. JEſus Gards Vordur ædſtur er, Adams Gards Voktun bætti hann hier, liet ſo Rænglætid riena.

I Alldingardi var uppbyriud, ædſta Guds Sonar Pijna: I Alldingardinum wrendud, Oſſookn þa hlaut addvijna: I Aldingardinum uppreis hañ, Aldingards beſta Vaktarann, ſæll JEſus vill ſig ſijna.

I Aldingard mijns Hiarta hañ, heilagt Guds Ord innrætir, af þvi vara um Akur þann, Avextir Dygda ſætir: Elſka, Trw og Polgiædi þijdt, þad allt hanns Ordid verkar blijdt, ſoddañ Gud ſiælfann kiætir.

Vijſt er mitt Hiarta HErra þitt, hreinſad Aldingards Merki, þo ſvr Ber hafi þar Sæti ſitt, ſo Trie med ſlæmum Berki, Illgreſi opt þar iñi ſiñſt, upp þad ad ræta mier ei vinnſt, nema þijn Nad þad verki.

Mariu huggar HErrann hijr, hennar Sorgar vel giætti, þad er þijn Venia DRottinn dijr, med

daud-

dadsamleguu Hætti, hugsvala þeim sem Hrygdiñ slær: Hress þu JEsu, miñ DRottinn kiær, mig í mijnum Vannætti.

II. Psalmur.

Uñ Samtal Christi vid Mariu.

Ton, Giædskurijkastu Grædari miñ, etc.

VID Grosina, (sem greint var fyr) Giædskurijkastur DRettiñ spyr, Mariu med Lund spaka: Hvad grætur þu? Hun þeckti hañ þa, þañiñ vid hana riedi tiau, ei mattu ca mier taka, þvi eg, uñ Veg, til Himna-Raña, Hemfor saña, hiedann giort, til mijns Fodurs, sem mier hañ klort.

Fardu og birtu Brædrum mijn, blessada JEsu Milldiñ fijn, sagdi vid Kviñu kiæra: Allt þad sem nu anglijstist þier, og þu heyrdir af siaalfum mier, Sogn skallt þeim soddann færa: Eg fer, eñ tier, til Fodur mijns, og ydar eins, ca Himna Hædir, til Guds mijns og ydar, so riett hañ rædir.

Sætasti JEsu, Sorginn dvijn, sannlega þa eg Orda þijn, giæti, minn Herrann hijri: Þu nefnir þijna BRÆDur bert, Brotlega Menn, sem hofdu giert, Stygd þier, vor Drottinn dijri: Ast

þijn

þijn, ſkiært ſkijn, nær Syndir pijna, þu fyrir þijna, þeckir Brædur, þæ ſem þinn Andi og Ydrandædur.

Blood-Teingda eg þinn Broodir er, Blood mitt JEſu og Holldid þier, ſamteingdir þu ſannlega: Erfingi med þier er eg mijns, Eilijfa Guds og Fodur þijns, þu nefniſt Naatturlega, Guds Son, Guds Son, Helgur, Blijdur, Fagur, Frijdur, þeim Fadirinn unni, Enn eg þinn Broodir af Ættleidſlunni.

JEſus minn betſti Broodir kiær, Brooderni gott mier fyrr og nær, ſijndi i Mannraun minni: Hann er minn Broodir Heimi i, hann er miñ Broodir upp fræ þvi, Broodir þo Lijf mitt linni: Broodur, Goodur, er hann milldur, mier næſkylldur, i Meinum ſtrijdum, Brædra-Lag vid hann þo bregdi eg tijdum.

Af þvi minn Broodir er hann vijſt, Eymd mijn og Sorg i Gledi ſnijſt, og riena Raunir allar: Siaalfs þijns Fodur, þu Fodur minn, Frelſariñ JEſu Uppriſinn, og kiærann minn Gud þu kallar: Gladur, hradur, fly eg nu, med trauſtri Trw, til Himna Hæda, til mijns Guds og Fodurs, þa Meininn mæda.

O minn Fadir! Þad æangrar mig, opt med Syndunum ſtyggi eg þig, hvad Stundum veit þo valla: Hyrtu mig þvi ſem hentaſt er, Hiartans Fader, og lynder þier, enn of-þwngt Hrijs ei læt falla, æa Barn þitt, mier midt, i Brædi þiñi, Lijkn

ei

ei linne, Faderinn Froomi: Vertu minn Fadir, þitt hærst Lof hl oomi.

Fodurlaust Barn i Heimi hier, Hugleidtu þad nu segi eg þier, þa Forsvar kannt ei finna: Verolldinn bædi folsk og flaa, fl:stollum sem ad Raunir þiaa, sijst gierir hun ad sina: Mestur, betstur, þiñ Fadir dyggur, trwr og tryggur, Bol þo beigi, er Gud aa Himnum: þvi efast eigi.

Kvinnann, er fyrri kynnt var fraa, Christur, og fyrsta liet sig siaa, eptir Upprisu skiena, Maria hiet, sem miwkt bar Ged, med Auk-Nafni þad kallast ried, mæta Sprund Magdalena, fyrr fraa, hañs haa, Milldinn hafdi, Hrigd þa vafdi, henni rekid, Sio Diofla, hana sem hofdu tekid.

Ydrandi Syndug Sala er, Sannlega kiær, minn JEsu, þier, hana ei fraa þier hrekur, hana þu gledur hverria Tijd, hennar burtnemur Sorg og Strijd, hana mædda medtekur: Önd mijn, ad þijn, Footum skrijdur, Frelsarinn blijdur, fridt mun henni, med Ormum Trwar eg um þa spenni.

12. Psalmur.

Um Kveñana Utgaungu i Añad Siñ.

Ton, Fagnadar Kieñing Kviñum fær, etc.

Ungradar Kvinñur Añad Siñ, wtgeingu, so sem Ritningin, glogglega þetta greinir skiær, til Grafartiñar eñ komu þær.

Elskann, sem ad er einlæg vijst, Ord Guds so her-

herma, þreytiſt ſiſt, ſtadfoſt er hun a allann Sañ, ei hana Daudinn ſlijta kann.

Elſku-Kvinnum med Elſku Geb, ecke vr Miñi liſda ried, JEſus þeim kiær hann allt eins er, eptir Daudann, ſem lifdi hann hier.

Þær lœta ei af ad leita hanns, lietu ei þar a nockurn Stanns, Hiartans Aſt þeirra innilig, ei kunni ſkilia hann vid ſig.

Elſka JEſum Elſkuga þinn, O Madur! ſo sem riett-Christinn, ſtadfaſtlega hanns Aſt þa er, O-brygdanleg og ſtadfoſt þier.

Sterkari enn Daudinn Elſkann er, Elſkañ JEſu þad ſijndi mier, Elſkunni ſlepti hann ei til mijn, enn þo hann ſlepti Liifi ſijn.

Morg Vorn Kvalanna kunnu ſiſt, Kiærleiks Eld JEſu ſlockva vijſt. Angiſtar Flood þo falli a mig, Frelſarinn lœt mig elſka þig.

I Hormunginni eins eg a, Elſkuna þier, minn Drottinn, tiœ, mier bregdſt alldreigi Elſkann þijn, Elſkann vid þig ei bregdiſt mijn.

Jñ i Groſina gengu beint, grœtnar Kvinur med Lyndid hreint, ungañ Mann ſiœ hiœ hœgri Hlid, hrellidar þar allni- og ſkelfaſt vid.

Mottul ſklinandi hafdi hañ, hvijtañ œr ſier og Skooſijdañ. Lærdoom fagrann hier finn eg vijſt, ſell hann, mijn Sœl, vr Minni ſiſt.

J ungs Manns Asynd Engillinn, Opinnberadist petta Sinn, alldrei elldist Guds Engla Her, Esu Bloom peirra sijfeldt er.

Af Elli og Veikleik erum vier, en Jordu piaadir Mennirner, Syndanna Verkan sw er ein, soddann af Adam hrepptum Mein.

Gledium oss po, ad Guds Englum, giorunst lijkir i Himninum, heilbrygdir, ungir, horfnir Pijn, i hremmi Trw, ef Lijfid dvijn.

Gamall, veikur, med lwna Lund, lifi eg Drottinn marga Stund, til Himna pegar eg hverfa maa, heill, Ungur, styrkur verd eg pa.

J JEsu Grof aa hægri Hlid, Hellagur Engill sat. Par vid, gledur sig Sael mijn Sorgbitinn, Sannlega nu og hvort eitt Sinn.

Sitiandi Engill synir mier, Sigur og Hvijld vors Drottinns hier, og ad hanns Strijd aa Enda sie, unninn Diofull og Helvijte.

Eptir harda Strijdi Heiminum, vid Holld mitt og Blood med Diofunum, Sigur Hvijld mun eg sanna fa, sitiandi i Gledi Himnum aa.

Enn framar, Sael mijn, Siaum vid: Ad settist hier ei aa Vinstri Hlid, Hellagur Engell; hægra Veg, hans Tign wtvaldi Dijrdarleg.

Sijns og vors HErra Hartiod hann, hier med hyrti aa riettann Sann, og Gud vid sijna hægri Hlid, hefdi JEsu Sess wtvalid.

Hann bodar og ad Herrann minn, med Him-

neſkann Guddooms Mættinn ſinn, ſie mier alltijd vid hægri Hond, hier þa mæſtrijda Meininn vond.

Ur þinni hægri Hendi hier, Herra JEſu, ei ſlepptu mier, hun fadmi mig i Hæſka og Pijn, hin Vinſtri ſie og Skijlann mijn.

13. Pſalmur.

Um Predikun Engilſins fyrir Kviñunum.

Ton, Skaparin Stiarna Herra hreiñ, etc.

Þeſſadur Engill, eins ſem er, i Orduin Gudſpiallſins kuñgiordt hier, ſkijnandi hvijtan Skrwda bar. Skickan Guds Engla ſie eg þar.

Heilagra Engla helguſt Dijrd, hier kann ei verda noog wirkijrd, Klædnadar einkis þurfa þeir, þeſſa, mijn Sæla, giættu meir.

Alltijd Fegurdar Skrwdi ſkein, æ ſkijrum Englum og Klædinn hrein, þeirra þo ecki þyrftu med, þanninn hafa Menn æ hæ ſied.

Petta ſynir mier Sidſemd þa, ſem Drottinns Englar Himnum fræ, hafa brwkad i Heimenum, hermum ſlijkt eptir Englunum.

Sidſemi rietta, Sæl mijn blijd, ſet þier ad brwka hveria Tijd, i Guds Hwſi þo allra meſt, þa ættu Drottni ad þioona betſt.

Ei kom þu nakinn i þann Stad, æ þier Klædi

haf-

hafdu þaungad, Riettlætis Skrwda skiærastann, skal annar hylia Lijkamann.

Engelsins fyrsta Ord það var (þa urdu hræddar Kvinnurnar): Ottist þier ei, eg sie til Saūs, sorgande leited Frelsaraūs.

Hvern ed Krossfestu Heldner Meñ, hañ er frꝛa Daudum Uppriseñ, ei finst hañ hier med sama Sid, so sem þier fyr hañ skildust vid.

Mannlegur Styrkur minnstur er, Mannsins Nætturu Hræddslann skier, ei kann hun standast Engla Dijrd, oss eru þar til Dæminn skijrd.

Enn ef þu leitar Lausnarans, læt, mijn Sæla, ꝛa Hræddslu Stanns: Hvad villtu Ottast? Herrann þinn, med Himneskum Prijs er Uppriſinn.

JEsus þinn blijdi Brwdgumi, barist hefur, og sigradi, Ovina þinna allann Her, einginn þeirra fær Vald ꝛa þier.

Ei þarftu Ottast Andskotann, ei fær hann sakad Christinn Mann, Fordæming einginn finnst þeim hiꝛa, er Frelsarann JEsum triwa ꝛa.

Logmælid ecki hræddstu hier, Herrann JEsus þess Fylling er, ei kann þess Bolvan ꝛangra þig, af því Christur took hana ꝛa sig.

Ei þarftu Daudans Ottast Pijn, unninn er hann med Broddi sijn, og i Sigur nu svelgdur er, soddann oss JEsu þacka ber.

Ottast skalltu þo ræti Mann, Þinn milda Gud og Skaparann; Sonarleg Hræddsla soddañ

ſie, ſonn Aſt til Guds þar medfylge.

Med Gudhrædſlu, ſem Barnid betſt, byriar þier Drottinn Ottaſt meſt, ſo reitir hann ei til Reidi hier, riett Trw i þesſu foolginn er.

Vid Kvinũrnar Engill eñ nam tiala: Upprisu Drottiñs segied fræa, Postulum hañs, so gledieſt Ged, greined og þetta Petre med.

Stæid, ad hañ mun fara fraũ, fyrir ydur i Galilæam, þar fæid þier hañ sialfañ sied, so sem hann ydur heita ried.

Eptir sem gloggt var getid uñ, Guds Engill bijdur Kvinnunum, Uppriſu JEſu segia Sann, ſierdeilis Petur nefnir hann.

JEſu, þad er þitt Ord og Ans: ei þurfa heiler Læknarans, helldur ſiwkir og særdir Pijn, Sær þeirra læknar Milldinn þijn.

Petur giordiſt ſtoor Glæpa-Mann, Guds Son aſſoor og neita vann, honum: Enn Herrann hijrt med Ged, hanns Syndar ecki minnaſt ried.

Stærſtu Syndurum stærſta Naad, stærſta Hugsvolun verdi tiaad, einn ſtoor Syndari alldrei kañ, an þeſs koma i Himna Rañ.

Þar sem ad Jordenn of þurr er, Uppſprettu Læke fæum vier. Guds Naadar Bruñar bregdaſt ſijſt, Berſyndugum, og þad er vijſt.

Gud hefur svared so til Sanns: Syndugs vil eg ei Dauda Manns; Petur Meinsære ſijnde ſitt,

Sær

Sære DRotteñs þad giorde kvitt.

Eg meina vijst ad eingiñ sie, Ast Guds og Myskun nælægre, enn ydrandi syndug Sæluin twist, soddann vid Petur auglijstist.

Sælsur Gud lagdi Adam æ, einn Klædnad þa hann nakinn sæ, Mottli Riettlætis mun hann mier, midla þegar mig nakinn sier.

Eg treysti DRottiñ uppa þig, alldrei miñ JEsu forlæt mig, sijn mier þa þijna Myskun mest, mestann þa sierdu hia mier Brest.

14. Psalmur.

Uiñ Heimfør Kveñasia fræ Grøfiñe og Christi Opinberan fyrir þeim.

Ton, Mitt Hiarta hvar til hryggist þu, etc.

KVinurnar gladar geingu heim, fræ Grøfiñi med Bodskap þeim, hvern þær hugdu ad tiæ, HErrans Postulum hryggvum þa, sem heilagur Engill sagdi þeim fræ.

Eptir sem þetta er nu skied, i þvi Vill þeim mæta ried, Herrañ med hægañ Sid, Heilar, sagdi hañ, sieud þid: Sijst vard þa æ Glediñi Vid.

Hver ad hañs Footum falla vañ, fadmandi þa, tilbædu hañ: hrædist ei, Her-

rañ tier, Brædrum mijnum byrti þier, bræðlega það ſein greini eg hier.

Í Galilæam gæangi beint, goðir Sveinar med Lyndid hreint, þar ſkulu þeir mig ſiæa. Ordinn þijn, JEſu, ſtodug ſtæa, ſtadfaſt Trauſted ſet eg þau æa.

Hvad kom til þeſs, miñ HErra, fyrſt, þa hrelldri Mariu þu byrtiſt, hun mætti ei hræra æa þier, enn Kvinnur ſem nu komu hier, kloppudu um Fætur þijnar ſierhver?

Magdalena i Trygdum trauſt, trwði þvi ſtadt og Efalauſt, ad varſtu uppriſinn, enn hinar borduſt vid Breyſkleik ſinn, bræðt þær aumkar Kiærleiki þinn.

Þvi lietſtu HErra hijr i Lund, hier þau Veikerwud Dygda-Sprund, fæa ad þreifa æa þier? Hver þeirra og þig fiallfann ſier: Sonn Trw giordi ſtadfeſtaſt hier.

Veiktrwada med Vanmætt ſinn, vill ei þijn Giædſka, DRottinn minn, fræa ſier burt hrekia hardt, Myſkunar þinnar er það Art, eingum Naudſtoddum veitiſt hun ſpart.

Braakadann Reyr ei brijtur þu, bleſsadi HErra minn JEſu, Trw mijn þo vijſt ſie veik, hælfſlokinn þu ei kiæfir Kveik, Kraptar Manns þa fara æa Reik.

Trwar Vanmætti mijnum meſt, Milldinn þijn JEſu hiælpi beſt, eg treyſti æa þig eiñ, Aſt þijn for-

lætur

lætur alldrei neinn, sem ad þier leitar, ÞRottinn minn hreinn.

Líkamlega ei lienast mier, Lausnari minn, ad sia þig hier, og sadma Fætur þijn, enn Tællaust þad giori Trwinn mijn, til þess mier eilijf Dijrdin þijnskijn.

Eins sem Jacob eg alltiid skal, enn þoott þu byggir Himna Sal, minn HErra, hallda þier, i hreinni Trw: Þa hlotnast mier, hverskins Blessan. Eflaust þad skier.

Mier þikir so sem Milldinn þijn, mier losi ad halda um Fætur sijn, þa Hollð þitt og heilagt Blood, i Kvollð-Verd þijnum, Giædskann good, giefur þu mier, so fyrrist eg Mood.

Ecki einasta eg kann þa, um þijnar Fætur halldid sia, helldur Sælinn miog mædd, Blood af þeim sijgur hrelld og hrædd, helgri Nædar Svolun vel giædd.

HErrans Fætur i Heimi hier, hanns Pienara riett kollum vier, sem boda Guds Ord best; Ef Þrunarlaus þu ad þeim setst, aumur Mann, þad giegnir þier verst.

Eg vil þig heidra æ og nu, elskulegasti min JEsu, og virda Þioona þijn; O! ÞRottinn fær þu Fætur mijn, i Fridarins Land, þa Hiervistinn dvijn.

15. Psalmur.

Um Vitnisburd Vardhallds Mañaña.

Ton, Sæll er ſaa Mañ ſem hafna kañ, etc.

HEidnir Striids Menn, ſem Hiſtorian, hermir til Vardhallds ſetta, Uppriſu Chriſti allañ Sañ, athuga nædu rietta, Jardſkiælftañ, eintñ Engleñ, er t burt færdi Graf-Steinin, allt litu þeir a þetta.

Fara þeir þvi med Feluntri heim, Foringiunn Presta ad greina, allann Sannleik fraa Atburd þeim, ei þar af nockrn leyna: Prestarnir þegar heyrdu hier, hvornig þad allt tilgeingid er, Nædſiefnu ſtofna etna.

YErna Penínga gæfu greidt, Gudlausum Vardhallds-Mönum, ſo feingi þa til Lygi leidt, og leyndi Rokum ſönnum, ad JEſus hefdi uppriſid; tñid: þa lwnir ſvaſum vid, hañs Svelnar ſtaalu henum.

Allir ſambyckir urdu þeir, eingiñ finſt hier aa Vaſi, Gialldid wtgreida gat ei meir, giort hier þeirra Akaſt. Ur Guds Kiſtunni þeſsir þar, Pioofar, ſem Silfri Judaſar, helld eg burt ſtolid hafi.

Af Lyginnar Fodur lærdu hier, Lyginnar Kaupmeñ verſtu, Lygi wtbreida; Lyginn er, med Loſtum þeim allra meſtu. Sa ſem liigur er Satans Pioon, Sælunni kaupir eilijft Tioon: Þu Lygiñ, þad hugfeſtu!

Sañ-

Sannleikann þa þu segia ætt, sijst lætttu Munn þinn fylla, med Mwtum, sem þess fysa flætt, ad framberer Lyge illa, og Mællgus herderi sannre Sok, til soddañ Ohæfu finnast Rok, Fiegyrnder vest sem villa.

Heidnir Vardmeñ, til Lygi lioost, lietu sig Presta giña; Agyrndeñ þerra bleckte Brioost, bolvad Gialld æ ad vinna: Uppæ sig sialfa einninn med, Odygd hver þeirra liwga ried: Samvitsku eingri sinna.

O! Drottinn geym vort Yfirvalld, ei lat þad Satan villa, ad þigge edur giefe Gialld; so gisre Riettindum spilla, i sierhveriu tæki Sannleikann; Sakfelli alldrei Riettlætann; læt þad ei Gullid gylla.

Yfir Grof JEsu erum vier, allir til Vardhallds settir, hañs Grof Christeña Hiartad er, hrein Trw Lijndwkar riettir, i hvorium vakta eigum hann, ei stelur honum neinn þadann, nema sialfra vor Synd og Prettir.

Ef þier vilit JEsu hallda hiæ, Hiartkiæra Sæl mijn blijda, sofandi ecki siertu þa, so mætir stra ungum Kvijda: Vak þu og bid, uñ Hiæstod hanns, sem hrekur burt Vardhalld Andskotans, adsti Lausnarinn Lijda.

Opt sifiar mig, þa eg æ hier, Embættis mijns ad giæta, til Vorkunar þad vyrdi mier, vors JEsu Milldinn sæta: Hanns blessud Nad mijn hylie Brot, hann læti ecki verda æ Prot, sem vakir,

Sveſn minn bæta.

16. Pſalmur.

Um̃ Utgaungu Kæriſveinaña til Emaus.

Ton; Af diupri Hrygd eg kalla eg þig, etc.

ÞRæa Borgiñi med Hryggdar Hag,
Vm HErrañs Tvelr Sveinar gæanga, æa hañs Fyrſta Uppriſu Dag, Eymd Hiartans bæruſtræanga, til Emaus ſier ætla þeir, i Jeruſalem þreidu ei meir, hvar eingva Huggun faunga.

Um̃ Grundirnar þa geingu þeir, græatnir i þetta Siñi, um̃ þad töludu tviſtir Tveir, ſem tilbar i Stadnum iñt, hryggver þo miñaſt HErrañ æa, hvern ei uppriſiñ meintu þa, meſt var hañ þeim i Miñt.

Vilier þu JEſum fundid fæa, fræaſkil þig Verolldiñi, fræa Ogudlegum giör þu gæa, med Giedi, Hiarta og Sinni, af Verold Jlt þu ætijd fær, æa Bord med heñi Satan ræer, Heill ſo hañ hamli þiñi.

Þa Verolldinn ſem hijraſt hier, hun lætſt þier Fadm ſinn breida, ſo ſem Dalila ſinnud er, med Svikum þig giörir veida. Samſon hid fyrſta faunginn var, i Fadmi elſkudu Hoorunnar. Siæa til hiæa Svikum ſneida.

Holldlegir Menn med holldlegum, hier þo um̃gangaſt fæai, Riettvijſir eins med Raunglætum,

og

og Raun sw margann þiccai, frœa Hegdan Guðlausra hallt þig samt, hverium ad svikia miog er tamt. Guds Otta sierhvor gœai.

I Annann Stad mœ athuga, um þessa Lœrisveina, œa Ferda-Reysu þeir framhallda, sem segurstu Skrifter greina, til Emaus fara hugdu hier, Hallda-þad Kauptun allmarger, nefndt vera af Vatni hreina.

Af því sœa Stadur styrktur var, med stoor Vatnum marga Vega, Flootta-Menn gœtu geymt sig þar, þo giordist Offoðkn brœdlega. Og sig feingu þar Ohulta, Innihalldid, þa Fiandmaña, Heypt þeim hootadi Trega.

Staddur ertu, þu mœti Mann, mœddur œ Vegferd þinni, hier medann byggir Heimsins Rañ og hrekst i Verolldinni. Til Emaus kieppast œttu greidt, ei þad Jardneska gylldir neitt, helldur himneskt Heimkynni.

Þar er fast Slot, þar Frij-Stad œtt, fyrir Ovinum þijnum, Ohultur bwa œtijd mœtt, eingum mœtir þar Þijnum; fram af Stool Lambsins flioota þar, segurstu Vatnsfoll Glediñar, med eilijfum Sœtleik sijnum.

Frœa Ogudlegum untu mier, O! ÞRottinn, burt ad gœnga, lœt mig ecki i Heimi hier, Hlutskipti med þeim fœnga, og þa Vegferd er wti mijn, eg bid, gled mig i Rijki þijn, um alla Eilijfd lœnga.

I Þridia Lagi þad er eñ, þier Sœl mijn athugandi, hverier þeir Reysu mundu Menn, sem mœd-

duſt

duſt hier Vegfarandi. Lærisveina vors Lausnara, sioos Guds Ord bauda angltjſa, halldna i Harma Standi.

Ef þu vilt Madur, ad þu bert, odlist JEſum ad finna, Lærisveiñ hans med Sanni siert, sijst lært þig Heiminn gruna, bleſsad Ord hanns med blijdri Lund, breid wt og medkienn alla Stund, Bodum hanns beſt skallt sinna.

Hann umfram allt þu heidra ætt, hann er Gud þinn Laushari, Kross hans Ovirda aldrei mætt, enn þo hann leingi vari. O JEſu! lært þu alltijd mig, elska, prijſa og dyrka þig, hier ad medann eg hiari.

17. Pſalmur.

Chriſtur opinberaſt Emaus Reisendum.

Ton, Ef Gud er oss ei skalfur hiar, etc.

GUdspiallin segia: HErrañ hijr, hafi sem Vegfarandi, komid og nædægst Krapta-dijr, kiæra Sveina reysandi. Peim þar samlaga sig nam hann, so sem hinn Pridie Ferda-Mann, þeirra so þverri Vandi.

Jafnframt þeim baudum JEſus gieck, JEſum samt þecktu eigi, fyrir Sioon þetra Hulda hieck, hun var ad þessum Vegi, halldin, so þeir ei hugdu hier, HErrann

væri

vært i Fer med sier: so frœa eg Ritning segt.

Siœa hier og skoda, Sœal mijn kiœr, Siñe Þijns JEsu blijda; Gudhrœddum er hann alltijd nœr, eins þa vid Freisting strijda: Veik trwada hañ vidrietter, Vanfœrum Styrk og Huggun lier: ei þarftu þol ad kvijda.

Hvar sem ad eru einir tveir, eda þrijr komnir samœnn, i Herranns Nafni, þar hafa þeir, hiœa sier JEsum Naud-tamann, þeirra œa milli midt hann er, inœa þeim so eckert granda hier, þa hann er fyrir framann.

Frœa Hiord Drottinns hier hafdu tveir, Herranns Saudir burt-flwid, œa Villu-Stig hœttum voru þeir, var þvi Sœlar Tioon bwid, ef uppleitad þa ei hefdi hann, sem Hyrdir er betsti Gud og Mann, og þeim villtum vidsnwid.

O JEsu, JEsu! opt hef eg, i burt frœa Hiordu þinni, villst œa Glotunar vondann Veg, Velferd nœr tapad minni: Enn þu hefur mig uppleitad, œdsti Hyrdir, og samlagad, Saudum þijnum hvort Sinni.

Ei byrtist Drottinn ollum Lijd, þa upp var risiñ frœa Daudum: Sveinar hanns og so Flioodinn frijd, sem fylltust af Sorg og Naudum, fengu hañ siœa em adrir ei, einginn kann þar vid segia Ney: sijnum hann biargar Saudum.

Lœrisveinar med lifvfri Lund, Lof Drottinns tveir vijdfrœgia, þegar þeir JEsu fengu Fund, frœ hvers Nœalœgd ried bœgia, Kienimonnum og

Heidn-

um Her, Hreckir, Vondſka og Laſtaner, er alldrei lietu ſig lægia.

Ef þu villt, Barn mitt, ødlaſt hier, ad JEſus þinn Frelſari, ſie æ i Fylgd og For med þier, og Fodurlega bevari, med Heilogu Tali hann æ vallt, i Hiarta þitt inn þu locka ſkallt, Viſt hanns ſo hiæ þier vari.

Dwfurnar hrædaſt Hrafna-Mæl, Hliood Ulfſins Lombinn flija, gior þier ei ſiælfum Svik og Tæl, Syndir med Ordum drijgia, Muñ-Sofnud vondann varaſt ſkallt: vit; hann burt ſtyggir Gud æ vallt, ſo fær þu ei Fylgd hanns nija.

Eg blygdaſt vid ad athuga, Uppfoostur ſumra Manna, æ Bornum þeirra, ſem berlega, byrtiſt og Raun vill ſanna, fyrr enn þau kunna Fadir Vor, Forelldra vondra rekia Spor, ſveria, bolva og banna.

Bid eg, þeſs giætid goodir Menn, Gud mun af ydur krefia, Barnanna ydar Sælna fenn, er Satan feck Snærum vefia, leidid þau ung til Lauſnarans, med liwfum Aga og Kienning hanns: Hyggid ei hier vid tefia.

Enn framar ſiædu, Sæl mijn, hier, Sorgandi Læriſveina, til Emaus ſem ætla ſier, ad fara Reyſu beina, i annarlegri Aſynd þa, eilijfur Guds Son liet ſig ſiæ: Get eg ſo Ritning greina.

Eg veit Gudhræddum ertu hiæ, O! minn JEſu bleſsadi: Hvar hellſt ſem ad þu hittir þa, Hormung trwi eg ei ſkadi, enn Stundum þeir ei þeckia

gloggt,

gloggt þijna Asijnd so fliott og snoggt, eins sem i Villu vadi.

J Lijking Þrefalldri lijt eg þig, Lausnari minn himn blijdi, koma til vor og sijna sig. J Sorgum vorum og Strijdi, Asijnd þijn JEsu Andleg er, i Ordi og Sacramentum hier, Leyndardooms-full hiaa Lijdi.

Ecki fæ eg þa Asynd þijn, aa annann Hætt ad skoda, enn med Trwar-Augunum mijn, allann so fyrrist Voda, sem annarlegann sie eg þig, so þijna Lijking ber fyrir mig, þa Kross þinn þu kemur ad boda.

J Krossburdinum Kiærleik þinn, kann eg ei gloggt ad lijta, Vanmaattur sterkur vijst er minn, þa verd eg i Eymdum sijta, Hugskots Sioon mijn er halldinn þa, sem hyggi eg þig einn framandi siaa, er Huggun ei vill bijta.

J eiginnlegri Asijnd þo, eg fæ þig lijka sienann, Herrann minn kiær, þa Harma Frod, helg Nædþijn og Forþienan, Lijkamans Blessan lætur hier, og Lijkn þa Andlegu veitast mier, þa gefst a Raunum Rienan.

J hverri hellst Asijnd, Herra minn, hier villtu mier þig sijna, Hiartannlega i sierhvort Sin, Sal mijn kijs Nalægd þijna, einmana eg þa ecki er, Englana veit eg fylgia þier, alltgledur þad Ondu mijna.

Kom til mijn, JEsu, kom til mijn, kom ei sem einn framandi: Eg bid, Nalægdar alldrei þijn,

auns-

aumur verdi eg saknandi: HErra minn kom og hiælpa mier, Hiælprædi þitt mig burtleider, hiedañ vr Harma Landi.

Eiginnlega þa Aſtiand þijn, eg fæ gladur ad ſkoda, hörſinn fræa allri Hrygd og Pijn, hverſkyns Eymdum og Voda, Soolu fegri þar ſie eg þig, Sool Riettlætiſins, hvar ed mig, Eilijf Dijrd æ mun ſtoda.

18. Pſalmur.

Uñ Samtal Chriſti vid Lærisveina na a Veginum.

Lon, Giædſku Guds vier prijſum, etc.

LAusnarans Lærisveinar, litu Tveir Frelſarañ, hverugur hañ þo meinar, helldur Vegferdar-Mañ, hvorn þeir sig hugdu siæa, Augunum Harmar hielldu, Hiortuñ i Efa felldu, Herrañ ei þecktu þa.

Grædarinn gefur ecki, good Ræd til Lækninga, utann hann adur þecki, Orſok Siwkdoomanna. Herrañ eins hrellda ſpyr, Sveina, hvad Samtal halldi, ſem þeirra Hrigdum valldi? Vijſt sem þad viſſe ei fyr.

Cleophas klockt med Siñi, Chriſti Spurn svaradi: i Jerusalem iñi, ertu so Framandi, grenſlaſt þu þurfir ad, þvi er a þeſsum Dogum, þar hefur giordſt?

Sem

Sem klegum, Herrañ spyr, hvad er pad?
Hevranu hefur pad Sinni, Hormung pa strijdir ca, vill haun ad allir inni, Astsemi hanns par fraa, med Bæn og blwgri Lund, Eymdir sijnar auglysi, og honum pær frañvijsi, ca hvorri Harma-Stund.

Allt veitst puædsti HErra, allt ca Himni og Jord, allar Ord-Rædur hverra, alla Huxan og Giord, enn po spurdir pu ad, hvad pijna Sveina hrelldi, hvad pa i Sorgir felldi? Allt po pecktir pu pad.

O JESU! Elskann blijda, Angur mitt betst pu sier, enn po hvad eg maa lijda, audmiwkur byrti eg pier, og Hiart ad Hornum piaad, opna eg Elsku pinni, aumstaddur morgu Sinni, pa hlotnast Huggun braud.

Cleophas eñ pa tñir, uñ JEsum tølum vier, oss til hanns alltijd miñir, audur var med oss hier, Spardoems Frægd hafdi hañ, Maattugur eins i Ordum, og i Verkaña Giordum, hiaa Gudi, og hvorn vid Mañ.

Hañ vorir Hofud-Prestar, hier med Lands-Foringiar, keyrdu i Kvalir verstar, Krossfestur so hañ var, vier meintum mundi hann strax, Israels Rijki rietta, reiknast nu uñfrañ petta, pessi Tijd pridia Dags.

Lærdoom Lauſnarans Þioonar, lijti hier allir betſt, ad Trygd þeirra Umſioonar, ei hafi nockurn Breſt: J Ordi og Verkum eins, Mætiugir eiga ad vera, eckert moot Kienning giera, ills alldrei orka neins.

Þeir ſem ad þijda giera, þæg Ord Guds Lærdooma, enn laata ecki vera, Jdkanir Verkanna, ſamhlioода Kienning ſijn, ein Hond hvad upp nam hæta, onnur brijtur, ſo giæta, þeir ei ad þwngri Þijn.

Minn JEſu, Syndir mijnar, med Selſkap Gydinga, þig ſeldu i Kvalir þijnar, þig giordu Krosſfeſta, þær voru Sok þar til, DRottinn ad þu varſt deyddur, og Dijrdar Vegſeind ſneyddur: Eg þeſs nu ydraſt vil.

Enn þijn Þijſl Endurleyſti, alla Þiood Veralldar, af Hiarta eg þvi treyſti, ei gieta Syndirnar, hamladnu HErra kiær, ad eg Jnngaungu nœi, i Rijki þitt, og fœi, Dijrd med þier, DRottinn ſkiær.

O! hvad ſæll eg þa ſanna, ad þu frelſadir mig, Lijfs a lifandi Manna, Landi, nær sie eg þig, og hærſtu Hefd med þier, lætur mig HErra hlioota, og hennar um Eilijfd nioota. O! Gud þeſs unni þu mier.

Nærſt þeſsu naadu oſs hræda, nockrar, Cleophas tier, Kvtiur, er allt ſo ræda, eins og nu ſegium vier, ad þær Ar=Deg=is ſnart, hiæa Groſiñi graatnar ſtundu,

Guds

Guds helga Engla fundu, vid hañ þo vard ei vart.

Og nockrir af oss gengu, ut ad hañs Grafar-Stad, hañ eckt hitta fengu, hverniñ sem grenslast ad, eñ allt Sorgfullir stóu, Lærisveinarnir lifsir, lijkt med oss Siñis hrifsir, sem Kvinñur sögdu fróu.

O! þu Cleophas kiæri, Kvinnurnar kelfdu þig, goodann þo Bodskap bæri, betst sem ad gledur mig, ad Christur upp ried stóu, Englar þann Sannleik sögdu, so og fyrir þær lögdu, ad greina gloggt þar fróu.

Sama Postular prwdir, Petur og Johann stóu, so sem þær svinnu Brwdir, samt varstu Cleopha, lijka Lags-Madur þinn, Vantrwadur, sem væri, vijst eigi Drottiñ kiæri, af Dauda uppriseñ.

Auk þessa audur innti, Endurlausnarinn klaur, hañs þegar Hiervist liñti, og Holld sitt yrdi Naar, þá samt á Pridia Dag, fróu Daudum vijst hann villdi, varna þess enginn skylldi, rijsa med Hefdar Hag.

Af þessu eingu trwdu, aumir Læriseinar, Hugskotid Harmar lwdu, Hiartad Angistinn skar, Gledi-Fregn sinntu sijst. Sael mijn, þa Kross þig þiaair, þott nockra Huggun fáir, hun opt til Hrygdar snijst.

Veik Trwa velkist Tijdum, vijst sem i Bildu-Siov, Skip fyrir Stormi strijdum, steipist ei all-

tijd þo, þvi Drottinn leggur Lid, hann ei Reir brotinn brijtur, breiſkur hanns Hiælpar nijtur, þegar hellſt þarf hann vid.

Eg trwi Ordum þijnum, O JEſu! gled þu mig, og vorkienn Veikleik mijnum, vil eg fws treyſta æ þig, midt i Mannraunum mijn, Sorgirnar þo mig þiæi, og þær ſialldann afbræi, Vatn þad ſnijſt ſenn i Vijn.

19. Pſalmur.

Uiñ Predikun Chriſti, fyrir Lærl-Sveinunum æ Veginum.

Ton, Nætturañ oll og Edli Mañs, etc.

HVer er greint: Ad giordu Tveir, Gudhræddir Lærisveinar, herma JEſu hvad harma þeir. Hver þa med odrum kveinar: Peir trwdu ſijſt, þvi ſem var lijſt, þad Chriſtur riſinn væri, Daudanum fræ, grætnir þvi gæ, glediaſt vijſt þo þeim bæri.

Þa Cleophas med ſagdann Sann, Særinn beggia opnadi, JEſus ſem lifwfur Læknis-Mann, leingur ſo þau ei ſkadi, i Undirnar, innhellti ſnar, allra fyrſt beiſku Vijni, og ſtraffa ried, Avijtan med: Ord hanns fræ eg þad ſijni.

O! þier Heimſker! Kvad HErrañ hier, i Hiarta tregir lijka, ollu ad trwa er Ord Guds tler (athugum Rædu ſlijka). Og heim ſijdañ, ſegia ried þañ: So hlaut

Chriſt-

Christur ad lijda, og i Dijrd sijn, endadri Pijn, inngaa med Vegsemd frijda.

Heimskann vijst kalla hvern þann maa, sem hafnar Gott ad stunda, og Trwnad festir ecki aa, Ord Guds nie vill þau grunda, enn Hollds Skynsemd, helldur med Fremd, Hættulaust fylgia bæri, uñ blartann Dag, med Bernsku Lag, Blys sem hann tendra færi.

Heimskur forsmaar Hyggindenn, Heimskur er Vantrwadur, sem Orduñ Guds ei sinnir senn, so hann þeim treysti gladur, Lygenting i, opt fellur því, ecki vill Drottni trwa, og sier til hanns, fyrir utann Stans, af Hiarta gladur snwa.

Öll þijn Ord eru Andi og Lijf, O! JEsu minn Frelsari, ædsta Huggun og ædsta Hlijf, ædst Traust, þo Sorginn vari, enn samt med þeim, hreckvijsann Heim, hentar marg-opt ad vijta, Pienurum þijn, fraa þwngri Pijn, þeir so hann kunni slijta.

Laat þier því, syndug Saala mijn, sijst þad forþocknast kunna, Guds Þioon þo straffi Glæpi þijn, gior honum helldur unna, sem leidir þig, aa Lijfsins Stig, Logmals Ord þo hann rædi, og Astar-fwss, eins sem JEsus, Undir hreinsadar grædi.

HErrann þa vijtad hafdi hardt, hier sijna Læriseina, aptur þa hrellda huggar snart, Hañ naadi þañiñ greina: Hlaut Christur ei, hver kvedur ney? Hier lijda Pijnu straanga, og þar epter, sem aadur tier, tiñ i Dijrd

ſijna gaanga.

Þu hlautſt, minn Hiartans HErra kiær, hier liſ-
da Pijſl og Dauda, Syndlaus, Heilagur, Hrein
og ſkiær, hverſkins fañſtu til Nauda, ſo frelſtir
Mann, Fortapadañ, Fadirinn ſlijkt afriedi, an-
dur eñ vier, vorum ſkapter, af Vilð þiñi þad ſkiedi.

Minn JEſu einginn þreingdi þier, þyngar Kv-
alir ad liſida, nenia þijn Aſt ſem eilijf'er, og Mann-
kyns Topun ſtrijda, viliugur þvi, þig gafſtu i, Pi-
caning og ſtærſtu Pijnu, Naum þijn beſt, Eymd-
um mijn verſt, olli Kuurædi þijnu.

Mijn Saal þeſs giættu ſierhvert Sinn, ſo og
þad vel Hugſeſtu, viliugur leid Lauſnari þinn, Læg-
ing og Pijſler verſtu, fyrer Synd þijn: Þeſſa hans
Pijn, þier laat Uppvakning giera, ad viliug þu,
þioonir med Trw, þeſſum liwfaſta HErra.

Medtak og viliug Chriſti Kroſs, Kroſs-þiad
ef ſkaltu vera, þvi þad er eilijf Æra oſs, eptir JEſu
han bera, ſo liſkiunſt vier, i Heimi hier, Hrygdar
Mynd vors Frelſara, Dijrdar-Mynd hans, ſijdar
til Sañs, ſo mun og a oſs vara.

Þeſsra Tijma Mootlæting meſt, mier giorir
Dijrd eilijfa: Þeſsa Tijd vil eg bera beſt, Bol mitt
og ei moot kiifa. Kom JEſu minn, med Kroſsinn
þinn, Koronu mun mier giefa, þijn Naadinn blijd
þá þrijtur Strijd: Þetta ſkal eg ſijſt efa.

Ritningar allar tiña ried, angrudum Lærisveinum, HErrañ vor JEſus hlyr-
ned Gied, af hellſtu Spaadooms Grei-

nu m

num: Þær sem uñ haũ, hermdu med sañ, helgaũ Mosen fyrst tiændi, eũ ũ Spæmeñ, alla i Seũ, vtleggia best haũ nædi.

Þig, minn JEsu, eg þecke best, þijns Ords af Nadar Rædu, hvar vid Sæl mijn sig huggar mest, i hverskins Sorg og Mædu: O! Sarons Bloom, Ordinn þijn froom, Alldingard þann eg segi, er gledur mig, þar finn eg þig, þad giefst mier vijdar eigi.

Sem eitt Gull Epli er JEsus, i Sylfur-Skæl Ritninga, þad Hnoss minn Andi elskar fwst, eins nær mig Sorgir þvijnga: Lættu Ord þijn, Bud gledia mijn, O! minn Lausnarinn froomi, i Lifi og Deyd, i hverskins Neyd, einkum æ sijdsta Doomi.

20. Psalmur.

Af Bæn Lærisveinaña, ad Christur væri hiæ þeim.

Ton, Nu hefi Nottiñ og hylur Dag, etc.

LÆrisveinarner, Lausnarin med, loksins nælægast Kauptuned, þa var Daguriñ þrotiñ nær. Þar af Sælinn mijn Huggun fær.

Loksins Pilagrijms Gangur minn, gisrir ad þriota Eitthvort Siñ, mijn Eymda Reysa Ending fær, uñ sijdir hiæ þier DRottinn klær.

JEmaus himnesk eg kiemst þa, eckert kañ mig

þar leingur þiaa, eingiñ Diofull mig aaſtr:jda, i þoꝛ Heymkynni bleſsada.

Einger Fiandmenn þar aungra mig, eiliſſ Dijrd gieſſt mier fyrir þig, Frelſari miñ, og Hugar Hægd, himneſk Sæla med allskins Nægd.

JEſus liet ſem hañ lyſti hier, leingra gaanga, eñ Sveinarner, þa Kauptwonenu komu ad. Chriſtinn Madur, hugleidtu þad.

JEſus optlega ſijner ſig, ſem hann vilie forlaata þig, Kroſsinn þegar þig þiaair meſt, þijna Trw ſo hann reyni beſt.

O! hvad marger Guds Aſtvinner, aatt haſa ſlijſt ad reina hier, ſem hafe Gud þeim horfed fraa, og hyrdt ei framar neitt uñ þaa.

Freiſting ſlijk eſ ad þiakar þier, þu chriſtinn Sæla, giættu hier, hvad til Uttræda heliſt þu fær, af HErrans Sveinum þetta lær.

Þeir neyddu frijdañ Frelſarañ, fraa ſier ei vilkia giordi hañ, aa Dagiñ lijdur meir og meir, miog tekur Kvollda, ſogdu þeir.

I Bænum vorum vijſt med Sann, vier kñum neyda Lauſnaraun, hann ſo ofs ecki hverſi fraa; hier uppa Dæminn ſiuna maa.

Soddann Naudung af Syndugum, ſem ſkier i þeirra Bænunum, er DRottni kiær aa allañ Saañ, alldrei vid hana ſtyggiſt hann.

Alldrei miſlijkar Aſtſemd þijn, O! nviun JEſu þo Bæninn mijn, neydi þig Hiartans HErra kiær,

hiaa

hia mier vera og gaanga ei fiær.

Vijk ei burt JEsu minn frꝛa mier, mig lꝛattu fꝛa ad hallda þier, Hyl þig ecki i Hormum mijn, Hiꝛalpar so alldrei sakni eg þijn.

Einginn Twnga wtskijra kann, allra sijst Eg eiñ fꝛavijs Mann, hvad stoora Naudsyn hofum vier, HErrann bidia: Vert med oss hier.

Af þvi nu Kvolldar ærid mieg, i Heiminum ꝛa margann Veg, i hverri Stiett þad sijnir sig, soddann maꝛ Tijdum aꝛngra mig.

Andlegir velltast Villu i, vijst kann einginn ad neita þvi, og þo ad Ritning rædd sie hrein, raung Verk giora þo stoorum Mein.

Kieñimeñ blindar Bwksorg vest, bolvud Agyrnd er þar vid fest, og Hrꝛesnis Tal fyrir Hofdingium, hvar med er tortijnt Sꝛalunum.

Stroffunarleysi uñ Synda Sid, soddañ Lostu opt festist vid; Hoogvꝛerd ꝛa þad ad heita blijd, Heimsins ꝛa sijdstu Rockurs Tijd.

Giæt þijns Embættis, Guds Ords Þioon, gior alldrei neinum Sꝛalar Tioon, Lærdoomur sie og Lijferne, sem Lioos tendrad i Kvolld-Rockre.

Hiꝛa Veralldlegum vænti eg med, ver a adsijged Kvolld-Rockred: Ef þu Madur villt ad þvi gaꝛa, eg verd þar lijtid minnast ꝛa.

Heimskir og margir hꝛalf-blinder, i helga Valdstiett inntroda sier, Daꝛar sitia i Doomunum, dragast þvi Log ꝛa Eyrunum.

Mytur og Giallð þo Mꝛallaust sie, morgum

ſneri fraa Riettvijſe, Oriett leid opt ſaa aumi Þvi, enn hinir Ryku gengu frii.

Athugid ſlijkt good Yfirvolld. Æſiñar fyrr enn ſijdur Kvolld, ſtundid Guds Otta geyma beſt, good Riettvijſi ſo vidhalldeſt.

Hiwſkapar Stiettiñ einninn er, i hverri Kvolldа virdiſt mier, Egta-Hioonanna Elſkann bl jd, opt vill koolna uñ Þeſsa Tijd.

Borninn aan Aga uppalaſt, illra Forelldra nema Laſt, Leti, Þioofnad og Þeſs Haattar, Þad ſo ſem ecki ſkadi par.

Af Hiwunum maa Svikinn ſiaa, ſorglegt er ſlijku greina fraa, Ohlijdni ſtoora Ulfbwd med, Illſkupor morg og drambſamt Gied.

A Kvolldinn Soolinn undir gaar, O! Þu Riettlætis Soolinn klaar, lijs Heiminum i hverri Stiett, hann ſo ſtundi ad giora Riett.

Kvolld Þinnar Æſi kiemur hier, chriſtiñ Madur Þeſs vænta ber, aa Kvolldi hveriu, og hveria Tijd, hygg Þar ad jafnann Sæl mijn blijd.

Kvolld mijns Lijfs hlijtur koma vijſt, kann Þad fiærri ad vera ſijſt, i Dag mier Lijfſins audid er, aa Morgun kann ſkie, eg deya fer.

O JEſu, JEſu, Eg bid Þig, JEſu forlaattu allbrei mig, i Lyfi og Dauda Endu mijn, Obrygdul huggi Naalægd Þijn.

21. Pſalmur.

Lærisveinarnir þecktu Chriſtum i Gieſta-

Her-

Herberginu, og sneru til Jerusalem.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg m, etc.

LAerisveinar, sem ædur er, unngietid, HErrañ bædu, hiæ sier vera, þvi Hvm ad fer, hver med odrum so tiædu: Og JEsus let þad eptir þeim, i þeirra Bæ-num neyddur, og blijdast beiddur, til Kaupt wnsins so komu heim, Kostur var þar til-reiddur.

Ovinnandi æ allann Sann, er DRottinn vor Frelsari, syndugs Manns Bæn þo sigrar hann, so trwi eg laungum fari. Gull-Vidiur Heidnir giordu sier, God sijn hiæ sier ad binda, med Bernsku blinda, Almætt DRottins i Heimi hier, hygg þier ei so imynda.

I Myskunar Ydrum er eg þijn, innlæstur, JEsu goodi, alldrei sleppir þu Ondu mijn, i nockrum Sorgar Moodi, Ast þijn forlætur alldrei mig, eg þa giori þig bidia, mig styrkia og stidia, hiæ mier Bæn og Trw bindi þig, betur eñ sterk Gull-Vidia.

JEsus gieck iñ i opnad Hws, og vid Bord settist nidur, Braudid took og þad bl-essar fws, braut, eins og hañs var Sidur: Lærisveinum þad liet i Tie, liwfur med Kiærleiks Dædum, þvi bijtti bædum, hañ i þvi Auguñ opnade, æ sijnum Ptoo-nuin tiædum.

JEsus

JEſus bleſsadi Braudid hier, braut þad ſo Lærisveinum: Athuga þetta allir ber, i Bord Halldz riettum Greinum: Almenn Mæltijd þo þetta var, þad ſo Nitninginn hreina, giorir oſs grema, um Sacramentum ecki par, er hier talad, eg meina.

Allt þitt Upphelldi þiggur þu, þeſs gættu Sæl miin kiæra, af þijns Skapara Aſt og Trw, alla hann giorir næra. Gleip ei ſem Hundur gefid Braud, gior þijna Fædu bleſsa, ſem Holld ſkal hreſſa, mettadur þa þu miſsir Naud, minnſtu Naud prijſa þeſsa.

Alldininn Svijnenn ſvelgia braudt, ſem af Eikunum detta, enn uppa Trien m eingvann Hætt, Augunn giora ad rietta; Sæ Opacklæti einniñ er, allt eins vid Gud ſiñadur, þo þiggi gladur, Gæfur hañs, þijda Þock ei tier; þad varaſt chr ſtiñ Madr.

Mæltijd Sveinanna HErrann hær, hyrdti ei uñ ad þiggia: biood honum ſamt til Bords med þier, beſt ſkallt ad ſlijku hyggia, þegar þu ſedur ſvangañ Mañ, ſem er hañs Limur riettur, i Sorger ſettur, ſiælfañ fædir þu Frelſarañ, fær Laun þa hann er mettur.

Þegar ad JEſus Braudid braut, bræðliga opnaſt næadu, Sveinaña Augu, Angrid þraut, eingir Harmar meir þiæadu, þeirra Hiortu, fyrſt þeckti hann, þa ſneriſt Sorg i Gledi, ſo ræda riedi, fyr vid þæa goodur Gud og Mann, gloggt nu allt þetta ſkiedi.

Adams og Evu Auguñ fyrſt, i Synd þa fallinn voru

voru, opnuduſt, ſo þau ſæu tviſt, ſijna Blygdan miog ſlooru, Klædleyſi ſitt og Lijtinn lioot, l'tu med Angrid ſtrijda, i Kvol og Kvida: Einga ſier hugdu Harma Boot, hoſſinu var Guds Mynd frijda.

J Emaus urdu allra fyrſt, Augu Læriſveinanna, opnud, ſo ad þeir þecktu Chriſt, þar med fagnandi ſamna, ad nu uppriſinn hefdi hann, Heilagt Riettlætis Klædi, og Bleſsan bædi, afrekad, ſo ad aumur Mann, Andlega ei nakinn ſtædi.

Frá Sveina Augum Herrañ hvarf, hvarf nær hañ þeckia riedu, uñ þad þeir ræda Ordiñ klaur, og ſijn a millum tiedu: Brañ ecki ockar Hiarta heitt, hañ þa Ritning wtlagdi, og Sañleik ſagdi? Skriftina ſo vid ſkildungreidt, ſkijrt ad þvi ſama Bragdi.

Ems ſem af Gudi Ord hanns er, eins verkar þad Gudlega, ſw Leidgr Stiarna lijſir hier, ſem Lioos uñ diña Vega, af þeſsum Elldi uppkveikeſt, Iskallt Mannanna Sinni, med Jl þar inni, þær Andans Glædur allra betſt, Andlegt byrta Heymkynni.

Mitt Hiarta Drottinn miog er kallt, Myrkur er þar ad finna, Synda og Sorga ſem æavallt, Sioon glepia Augna minna, verni þad Hiartans HErra minn, heitur þijns Anda Bloſsi, þo Tær framűfoſsi: Lær þitt Ord mier til Lijfſins inn, lijſa wr ollum Kroſsi.

J

I Emaus Sloti einga Vid, upplijſter Sveinar hafa, JEſus þegar ad þa ſkilſt vid, þeir giora ſtrax aan Vafa, til Jeruſalem gaanga greidt, Guds Sonar Lærſveina, ad hitta hreina, þeirri Gledi ſem var þeim veitt, villdu þa ecki leina.

I Jeruſalem iñkomner, Elleſu Lærſveina, fundu braadt, ſem ad hermir hier, hverier þa ödrum greina, Uppriſu JEſu allann Sañ, og þad Petri byrtſt hafdi, hvorn Hryggdiñ vafdi, hinir ſegia, þeir þeckt hañ, þegar vid Bordid tafdi.

Liooſid þegar þad uppkveikt er, aa Bordid ſetiaſt ſkylldi, ſo ad þeſs Lioomi lyſi gior, Lijd þeim ſem Hwſid fylldi: Upplyſtur Madur, upplijs hañ, upplijſaſt Þorf ſem hefar, og Villann vefur, huggadur huggi hvern annann, hord ſem ad Angiſt kiefur.

Ein Lijfleg Roos maa riett kallaſt, Riett-Chriſtinn ſierhvor Madur, ſem Jlmandi Bloom hann wtmaalaſt, adra ad gledia hradur. Hvonær ſem Gud mier Huggun tier, hann gefi mier þad Siñi, i Mædu minni, ad eg og huggi hrigga hier: Hañs alldrei Dijrdinn linni.

22. Pſalmur.

Uiñ Tijmañ, þa JEſus kom til Lærſveina

sveinanna, og byrtist þeim fyrst i Jerusalem.

Ton, Sælir eru þeim siælfur Gud, etc.

ÞEirsveinar, sem sagt er frá, sied og þeckt JEsum hofdu, og uñ það tala allir þa, i Hvvsinu sem tofdu, það var Kvolld sijd, þrottñ Maaltijd, þa af Hræd-slu vid Juda, var Dyrum læst. HErr-anns Dijrd hærst, hradt styrkti Sveina lwda.

Christur JEsus a Kvolldinn sijd, kom opt til aumra Manna, þegar þa hrelldi Hormung strijd, hvad med oss Guds Ord sanna: Adam ried hann, uñ Kvolld-Tijmann, og Evu fyrst Hugsvala, i Paradijs, af hvorju rijs, oll Heill og Bootinn Kvala.

Kvinnunnar Sædi sagdi hann, sundur skal briota og troda, Hoggormsins Haus, so hrelld-ur Mann, Helvijtis firrist Voda: Það var nu skied, Þvi Ijsa ried, þægri aa Kvolld-Stundunni, JEsus med Sann, er Sælann vann, Sigur i Upprisunni.

O! Þu Helvijtski Hoggormur, Haus þinn er sundurmarinn, þinn Styrkur allur aleyddur, allur þinn Kraptur farinn: Af Hreysti þijn, hugg-ast Sæl mijn, Herra minn, laus vid Trega, Sig-urinn þinn, so verdur minn, sæll JESUS Ei-lijflega.

Dwfann wtsend af Orkinne, uñ Kvolld ried

þann-

þængad færa, afbrotid Blad af Oliu-Trie, i ſijnum Munni ſkiæra, Noi þa fann, med fullañ Sañ, Floodid uppborna nædi, Fagnadi med, gladdi ſitt Ged, Guds af milldu Hiælpræði.

Ad Kvolldi JEſus Hiarta hijr, hier nælgaſt Læriſveina, yfir hvorn helgur Andi dijr, Aſtſemdar Dwfann hreina, kom i Skijrn hanns, Chriſtur til Sanns, kiærum nu Svemum færdi, Oliu-Blad frijdt, þa feck þeim bijtt, Fridar-Giof ſem þa nærdi.

Ad Morgni og uñ Middeged, minn JEſus Hiarta blijdur, ſig liooſt uppriſinn ſijna ried, ſo ad Kvolldi Ged-þijdur, uñ allann Dag, med Aſtar-Hag, wt Fadminn ſinn hann breidir, og hvorn einn þann, ſem hylliſt hann, i Himna Dijrd innleidir.

Mier finnſt opt ſem ad Sælinn mijn, Sorgfull æa morgum Degi, frœa Morgni til Kvolldz þa mædir Pijn, minn Gud, finne þig eigi, O! hvad þad Strijd, eg fem þa lijd, Ondina ſœrt vill þvijnga, ad ſiœa ei þig, hryggir hellſt mig, i Hrelling Mootlætinga.

Ei mœa þig Sæl mijn undra neitt, uñ Stund þo Drottinn bijdi, ad hefta þijna Harma greidt, i hordu Mootgœangs Strijdi, hvad opt æa þig, hanns Milldilig, hroopar Aſtſeminn betſta, bioodandi þier; betra þig hier, brœdt og þvi ecki freſta.

Enn þu dvelur med Ydran þijn, Andœpter JEſu valla, forgefins mœa hanns Milldinn ſijn, marg-

ſiñum

sinnum til þijn kalla, fra einni Tijd, Elskann hañ bliid, til annarar giorir bijda, enn þu þriootskast, med Þverwd fast, þijns Guds Nadar Raust hlijda.

Þvi hef eg forþient þad med Sam, þu minn Frelsarinn goodi, ad lætir þu mig aumann Mann, i mijnu Taara Floodi, hroopa a þig, ad hugga mig, og Hiaalpina lætir bijda, allt til Kvolldsins, annars og hiñs; ei skal mijn Saal þo kvijda.

Þu kemur vijst þa Kvolldar mieg, Kvolld-Stund þijn er hin betsta, minni Þirboot ei skal eg, allt til Kvollds leingur fresta, Komandi þu, kemur med Trw, kom JEsu! Giør ei tesia, þa Hryggd mijn hier, sem hordust er, og Hiartad mest Sorgir vesia.

Kvolld mijns Lijfs þegar kominn er, kom þu miñ JEsu blijdi, og Hugsvala þa unnum mier, i hordu Daudans Strijdi, hvort Kvolld til þijn, hugsar Saal mijn; hvort Kvolld eg bid og segie: vertu hiaa mier, minn Herra hier, Heidur þiñ þverri alldregi.

23. Psalmur.

Um þad, ad JEsus kom ad luktum Dyrum til Læriseinanna.

Ton, Oriñañleg Borg er vor Gud, etc.

ÞAd laestri Hurd kom Lausnarin, liwfur med Krapti hreinum, og i Midid stood i þad Sinn, ollum jafn-nærri Sveinum,

inum, beilſadi þeim Herrañ, hier nærſt ſo mæla vann, fyrſt ſem hañ fengu ſied: FRIDur SJE YDur MEd. Minnſt ſkulud mæta Meinum.

Einginn Hindrun þig hamla kann, Herra miñ JEſu ſæte, þu leidſt hier inn i læſtan Rann, med Lykama þijns Agiæte, eingenn opnade Dyr, eins giegnum Steiniñ fyr, gieckſtu, ſem lukte Groſ, giorde hañ þier einga Toſ, þad trwe eg Bol mitt bæti.

Hier þiaaiſt eg med þwngbært Hollð, þad hlijtur Saalinn færa, aumur uñ ſijdir eg verd Mollð, Ormar Kroppinum tæra, eñ i Uppriſu mijn, Önd og Liif fagurt ſkijn, eckert kann ama þa, eilijfum Gudi hiaa, fæ eg Forklæarun ſkiæra.

Eg þegar veikiſt Eymdum i, Angri og margſkins Pijnu, allfaair lijta eptir þvi, ei ſunna Boli mijnu, ſem Hiortunn ſieu læſt, Samaumkan lijtil fæſt; edruvijs Herrann hijr, a Himnum þu ſem bijr, hættad er Hiarta þijnu.

Læriſveinarnir læſtu Hws, læſt vard þo, Drottinn, eigi, Hiarta þijnu: þu huggar fws, hvern þañ ſem mædir Trẽgi, alldrei bregdſt Elſkann þijn, enn hugſar þu til mijn, Myſkunar Dyrnar mier, munt þu ei læſa hier, aa Noottu nie aa Degi.

Eg kannaſt vid, ad opt er læſt, aptur Hiartanu mijnu, aa þad þo klappir, ecki fæſt, opni eg þad Bodi þijnu, liwſi Lauſnari minn, og leidi eg þig þar inn: Hwſum og Hiortum med, hardlæſa margur

gur ried, þa Lazarus laa i Pijnu.

Eg bid mier stioorni Andi þinn, O! minn Frelsar inn blijdi, sem Nabal eg ei nockurt Sinn, neiti þurfanda Lijdi, hiaa mier ad hijsa hann, hvorn eg sie Voladann, Hiartad og Hendurnar, honum sie opnadar, Boot so a Naudum bijdi.

Hier eptir skal eg, Herra minn, Hiartad opna Billd þinni, enn Hreckvijs Diofull og Heimuriñ, hvorugur fær þar inni: Þu gafst mier Hiartad þitt, þier gef eg lijka mitt, Lijfsins Dyr laat ei mier, læstar, þa hiedann fer, so naai eg Himna Heim-Kynni.

Þa JEsum saau Sveinarner, sem fallinn laa hann eigi, helldur stood, hvad nu herma ber, og heilog Riming segier: Synd vor fyrr felldi hann, frægastann Gud og Mann, i diwp Angistar Kof, i Daudann, loks i Grof, a diñum Pijsla Degi.

Nu er hann aptur uppstadinn, Önd mijn huggast vid þetta, eg þo ad kunni eitthvort Sinn, undir Kross-Byrdi detta, og (hvad optlega sker), i Synd eg falli hier, jeg gledjast jafnann maa, JEsus stendur mier hiaa, hann mun mig vijst vidrietta.

Diofull og Heimur hier þo mig, hafi Samtok ad fella, i Pijsla-Hwsinn eilijflig, Elldar hvar sijfelldt vella, Ovini þessa eg alldrei skal hrædast mieg, sæll JEsus Sigurinn lier, sem ad stendur hiaa mier; hvad kañ mig þvi ad hrella?

O minn JEsu! mig aungrar mest, ad þig felldi eg i Pijnu, med Syndum er eg adhafdest, æ moot

Logmæli þijnu, eg þeſsa ydraſt nu, eg vil i riettri Trw, þacka og þioona þier, þu minn Gud, hier epter, af heilu Hiarta mijnu.

Eg aumur gled mig alltijd vid, Endurlauſnarinn kiæri, ad Diſful og hanns Illſku-Lid, Almæattur þinn hinn ſkiæri, felldi og Footum trad, frægur ſtoodſt eptir þad, Sigri hroſandi hier: Heidur og Loſid þier, Haudur og Himnar færi.

24. Pſalmur.

Um þad, ad JEſus Stadnæmdiſt i Midid hiæ ſijnum Læriſveinum.

Ton, Eins og ſitt Barn, etc.

SErrañ JEſus, ad hugga fwos, harmandi Læriſveina, um̃ lukt ar Dyr, i Aſtum kyrr, ſem inut er fyrr, inkom Græd-artiñ Meina.

Og i Midid, med Elſku Sid, ollum jafn-nærri Sveinum, JEſus ſtoed þa, þad Gudſpioll tiæ, þeir gloggt hañ ſiæ, I Þela Kiærleiks hreinum.

Hvar ſem til þijn, ſier Sælinn mijn, Sigurvegarinn bliidi, þu ert i Mid, Þitt ſtyrkir Lid, æ hvoria Hlid, hverfur þa allur Kviidi.

Ef Himnum æ, eg vil þig ſiæ, ædſtu Nafn kanntu veita, Mid-Perſoonann, ertu med Sann, einn Gud og Mann, i Guddoomi hæleita.

Þar ertu minn, mier hvort eitt Sinn, Medal-

gaung

gængarinn betsti, i Guds Augsyn, Arnanin þijn, sem alldrei dvijn, afplœanar mijna Lesti.

A midri Noott, þijn Fæding fliott, Fiær-Hyrdum byrtast nændi, Midnættis Brest, þa bættir betst, samt Brot mijn vest, og Bol, er Hiartad þiardi.

Ungur i Mid, med Sooma-Sid, sarst þu hiœ Meisturunum, frædandi þau, þad Guds Ord tiœ, þijn Vitskann hœ, hecktist med Forundrunum.

Eins ertu enn, Astgiafarenn, i Kyrkiu-Hvsi þijnu, og frædir hier, þann oss fræmber, Ord þijn, og ver, Eilijfri Vijtis Pijnu.

I Mid varstu, milldi JEsu, millum meagia Reisara, Klædlaus med Spie, i Kvolinne, œ Krossins Trie, keyrdur af vondum Skara.

Oll Brot mijn þa, eins stoor og smœ, Endurlausnarinn besti, bættir þu frij: Frelsuninn nij, feckst mier af þvi, follnum i Synd og Lesti.

Nu varstu hier, sem Textinn tier, tvistra œ milli Sveina, eingum of-fiœr, eins hverium nœr, Elskañ þijn skiœr, ei kunni sier þar leyna.

Petur med Sann, syndga meir vann, enn sierhver af Postulunum, þa þig af-soor, þijn Milldinn stoor, ad þessu ei foor, þu stoodst eins nœrri honum.

Eins ertu mier, minn JEsu hier, mest þo eg syndgad hafi, nœlœgur vijst, nœr sem eg snijst, Nad þijn wtbrijtst, œ þvi er einginn Vafi.

Hvar sem mier nœr, HErrann miñ kiœr, hefur þu Nœvist þijna, sie þad i Mid, œ hœgre Hlid,

eda vinſtri vid, vijkur fra giorvoll Pijna.

Vera kann Tijd, þa Harma Hrijd, hvelfiſt yfir Saal mijna, ei ſie mier hiaa, einn ſem vill þa, Aſtſemi tiaa, eda Hialp nockrá ſijna.

Samt ertu þa, mier hrelldum hiaa, HErra minn JEſu blijdi, i Eymd og Pijn, med Aſtſemd þijn, ſem alldrei dvijn, allur ſo hverfur Kvijdi.

Vertu i Mid, minn Gud eg bid, mijnu i kromdu Hiarta, Mid-Plaatzed þad, þier lwti ad, þar haf Bwſtad, þa ſkal uñ veitt ei kvarta.

O! JEſu ſkiær, Unnuſtinn kiær, Athvarf i Hættum Nauda, Lijfs Eikinn mijn, Lofsemdinn þijn, ſem liooſaſt ſkijn, lijkna oſs midt i Dauda.

25. Pſalmur.

Uñ Fridar Bodan JEſu Chriſti.

Ton, Hver ſem ad reiſir hæga Bygd, etc.

HErrañ vor JEſus hugga ried, harmandi Lærisveina (eins ſem eg hefi audur tied, Aſt hañs ſier kuñi ei leyna) FRidur Med Jdur, ſagdi hañ ſie. Jſoddañ Kiærleiks Avarpe, byrtiſt Guds Giædſkann hreina.

Hier Lioos i Myrkrum hafa kveikt, helld eg Lioſſens Skapara: Hrygdanna Myrkrinn hofdu veikt, hanns Sveina blindann Skara, i myrkvum Stad, uñ myrkva Noott, meintu þeir Oſſookn konia ſkioott: Vorn hofdu ei til Vara.

A

Á myrkri Nætt þeir flýdu frá, Frelsara sínum blýda, í Sorga Myrkrum eptir á, æptu með Harma strýda, Frið Samvitskuar fundu sýst, Fridar Bod var þeim eckert lýst, Þeir sátu í sárum Kvýda.

Við Gud Ofætta vissu sig, vond það Samvitskann tiáði, Enn JEsu Astinn innilig, ei þetta straffa náði, Fridlausum FRið nu færir hann, FRidar-Hofdingenn Gud og Mann, þess opt eg gladur gáði.

Himneſk og Jardneſk Farsæld fæst, fyrir þig, JEsu blýdi, Fridar Bod þitt hier hlióma hærst, hvert snertir alla Lýdi; Sturlud Samvitskann huggast hier, HErrann Fridinn oss kunngiörer, í sáru Sorgar Strýdi.

Þá Sturlan frek og Fridurinn, fara í Hvýlu eina, þeirra Hioona-Sæng sama Sinn, sáña Gledi fær reyna, JEsu Bloods-Arnan blessar þaug, Blood JEsu er þeim heilnæm Laug: Blood JEsu Boot inn Meina.

Mín Saal, við vorum hallt inn hætt, hofdum ei Frid nie Gledi: Enginn Manna feck Mein það bætt, Misgiörd Adams því ríedi; Fridi oss alla fyrdi hann hier, Fridlausir Menn þá urdum vier. Hver var sem Lidsemd liedi?

Fridarins Kongur Christe kiær, kom til vor Frid ad boda, af hanns Fyllingu feingum vær, Frid, Nád og Lausn af Boda, við Fodur sinn oss Fridþægdi, FRidar-Hofdinginn blessadi, oss kañ

Þad æ ad ſkoda.

Fridlaus vard Guds Son fyrir oſs, i Fridi ſo vier nædum, edlaſt Fridarins eilifſt Hnoſs, med ollum Fridar-Giædum, Frid vid vorn Gud, sem Fridnum ried, Frid Samviſkunnar lijka med, hier og a. Himna Hædum.

Ei kanntu, Gud, nu uppkveikia, Ellds-Loga Grimdar þiuiar, og mier aun Fridar fortæra, fyrir Stærd Vondſku minnar: Med Bloodi og Vatni Bloſsa þann, Barnid þitt JEſus ſlockva vann, vr Særi Sijdu ſinnar.

Þu christinn Madur, þeinktu a, þad er vijſt O-miſsandi: Ef þu villt ſijdar Fridinn fa, i Fridar eilijfu Standi, Frid þann sem JEſus færir hier, fordaſtu meſt ad briota af hier, O-Fridur ei ſo grande.

Hallt FRid vid Gud, med Helgum Sid, og hreine Ydran daglega, og þin Sam-Christin einen vid, alldrei mun nein þad trega. Hverier sem FRidin hata hier, Her-Men Andſkotans virdiſt mier, Glotunar gæanga Vega.

Med ſonnum Gudi samde eg Frid, vid Synd-ina ſkal eg ſtrijda, og vid Diofsul, og allt hanns Lid, alldrei þo neinu kvijda: Gief þu mier JEſu Frelſi og Frid, i Fridi laat mig hier ſkiliaſt vid, og Frid eilijfann bijda.

26. Pſalmur.

Um

Um þad, ad JEsus sijndi sijnum Lærisveinum sijnar Hendur, Fætur og Sijdu.

Ton, Twonga mijn af Hiarta Hlioodi, etc.

Þegar JEsus Fridin færdi, Frid-þurfandi Sveinunum, og þeim Kiærleiks Kvediu tærdi, Kvijda bæru i Huganum, Otta hofdu, Hiartad vofdu, Hormungar i Sorgunum.

Þeir hielldu med hræddu Gledi, ad hefdu Anda nockuru fied: Trwar-Veikinn vijst þvi riedi, vissu þo, hann hafdi tied, ad hann villdi, vijst og skylldi, vera heim uppriſinn med.

Opt, min JEsu, Ottinn stængar, opt vill Trwinn veikiast mijn, opt fæ eg med Græti ad gaanga, Gledinn þrijtur, Hrygd ei dvijn: Ondu tvista, og Nædþyrsta, eptir Huggun laangar þijn.

Þu komst hier, minn HErrann hijri, Hendur, Sijdu og Fæturnar, sagder skylldu Sveinar skijrir, siaa og skoda opnadar. Undir þijnar, Undir mijnar, allra best fæ læknadar.

Saara-Or þijn, Guds Son goodi, sem giordu Pijslar Verkfærenn, sijnder þu nu, sviptur Modi, i Sigri frægum uppriſenn, Hendur, Fætur, minn Gud mætur, mier giorir þu sijna enn.

Þa horfi eg a Hendur mijnar, hier med Fætur alsærdar, Samvitskunnar Swt ei dvijnar, Saarinn Banvæn lijt eg þar, er Syndinn gierdi: Von er verdi, Vondskann mier til Hegningar.

Þa horfi eg aa Hendur þijnar, hier med Fætur, JEſu kiær, Samvitſkunnar Sytinn dvijnar, ſierhvert Ör þittlæknad fær, aa Sael minni, i hvert Sinni, Oteliandi Sær fraabær.

I Anda og Trwnni æ eg ſkoda, O! minn JEſu, Hendur þijn, þær mier alltijd Bleſsan boda, og beſta Styrk, þa Kraptur dvijn, þær mig ſtydia; Þa ſkal ydia, þier til Dijrdar Hondinn mijn.

Fætur þijnar lijt eg lijka, Lijfſins Braut mier vijſa þær, ef þijn Hiaalpinn Elſku rijka, ei mig leidir, JEſu kiær, mundi eg gaanga, Leid of-laanga, ſem liggur Himnarijki fiær.

Opt ſijnir þu, Guds Son goodi, giorla þijnar Hendurnar, aa Voludum er mæta moodi, og meiga ei afla Liifs-Biargar; Eg vil ſijna, Aumkan mijna, aa þeim, ſem þu værir þar.

Hendur, Fætur, mijnar mæda, margra Handa Veikindenn, Naadinn þinna Guddooms Giæda, giori ſtyrkia Breyſkleik minn, þijn Hond leidi, þeſs eg beidi, þiaadann mig i Himininn.

Medann mig i hættum Heimi, HErra lætur dvelia hier, Hægri Hond þijn good mig geimi, giori hin Vinſtri ſkijla mier. A Eſſta Degi, eg þa ſegi, ædſta Loſid ſiaalfum þier.

27. Pſalmur.

Um Samtal JEſu vid Lærijſveinana, og hvorninn hann neitti Matar med þeim.

Ton-

Ton, Fadir vor sem ert Himnum ert, etc.

Þegar HErran (sem hefi eg tied) Hendur, Fætur og Sijdu med, sijndt hafdi hræddum Sveinum sijn, Svo þeirra mest og Hrygdin dvtjn, eingin þo trwa Eskaust kan, af Fognudi þad koma van.

Þa sagdi JEsus aptur en: Oll so burt takist Vantrw sen, med hoogvært Gied og Hugar Spekt, hafid hier nockud Matarlegt? Af steiktum Fiski Stycke þa, strax logdu Sveinar Bordid a.

Hier med og lijka Hunangs-Seim, hvad han took asiandi peim, og at: Þo þess ei þyrfti hier, þvi forklæradir Lijkamer, þurfa ei nockrar Fædu ad fa, Fognudur Himna mettar þar.

Sannarleg Nautn þo þetta var, þvi hun eitt Sannleiks Vitni bar, ad Christur væri uppristinn; Upprisu þessi Votturinn, sannur hlaut þvi ad vera vijst; Var Guds Umsioon i þvi bevijst.

Natturleg ecki Nautn er þad, Natt-Verd DRottins þa setiunst ad, og HErrans etum Holldid hier, hanns Blood forklæradt dreckum vier: Sannarleg Nautn er þetta þo, þad oss vor JEsus so tilbioo.

Af Nautn þessari æ eg finn, Upprisu Krapt þin, JEsu minn, i mier sialfum, og i þeim Styrk, eg

fe i

ſeta þo ad Braut ſie mirk, um̃ Eydimorku Eymdanna, allt til himneſkra Fiall-Bygda.

Lærisveinarner Fædu fæ, Frelsaranum (sem greint er frá) Fisk og Hunæng med hreinum Sid, hañ tóok blessadur þessu vid. Og med Nautn sinni vitna vann, væri af Daudum risinn hann.

Eg hef, minn JEsus, eckert hier, ad Dijrdlegum eg bioodi þier: Fisk bakadann vid Eymda Eld, eg i Krossi Polgiædi helld, þann Kost framber eg fyrir þig; Forsinæ ecki hann eda mig!

Hunæangs Seim lijtinn hef eg til, hann og fyrir þig bera vil, veik Trw fyrir hann merkiast mæ: Mitt Traust set eg þar jafnann æ, brakadañ Reyr ei brotid fær, blessud Giædskann þin, JEsu kiær.

Þa HErrañ JEsus hafdi snædt, hardlega feck vid Sveina rædt: Vantrw og Hiartans Hardwd hañ, hiæ þeim allra mest straffa vañ, ad hefdu, sem Trwar tæpir Meñ, treyst ei þeim sæu hañ upprisenn.

Vantrw og Hardwd veit eg tvær, verstu Systur, alþecktar nær, veik Trw æ eckert vid þær skylldt, þo verdi opt af Breyskleik fyllt, hana æ lijtur HErrann hijr, hana um̃fadmar Nad Guds dijr.

Eñ sagdi JEsus Sveinum sijn: Siæ! Þetta eru Ordiñ mijn, adur sem giordi

eg

eg ad tiax, ydur nu medañ var eg hiax, allt hvad sem ritad af mier siest, er skrifad, so pad fullkomnest.

I Mosis Logum er mñ mig, allvijda Skriftiñ merkilig, og i Spaamaña Bookum bert, Bodan peirra fær eingiñ skiert, Psalmarnir lijka segia af mier, sierhvers Uppfylling koma ber.

Öll pau Ord, sem ad um̃ pig skrax, O minn JEsu! og segia frax, Pijnu pinni, og dsprum Deyd, draga burt mijna Hiartans Neyd, enn po fagnar mest Öndinn mijn, af Upprisu og Sigri pijn.

Pu uppfylltir, minn HErra hijr, hvad um̃ pig mællti Ritning skijr, og fullkomnadir allt pad einn, af pier hvad sagdist, Drottinn hreinn, ecki vantar nu ax pad neitt, er pvi fullkominn Lausn mier veitt.

Pegar pu skijrdir pessu frax, pijnum Postulum: Naad pijn hax, opnadi Skilning peirra par, peir so adhelgar Ritningar, undirstoodu, og efast sijst, auk pessa feckstu slijku liist:

So hafi Christo sañ-byrlad, seliast i Pijsl og Daudans Bad, og pañ Pridia Dag eptir ax, upp ad rijsa peim Daudu frax, og boda laxta allstadar, i sijnu Nafni Kieñingar.

JEsus augltijsir eñ framar: ad pvi hyggi

hañ

hanns Pienarar!, Predikaſt eigi ollum Lyd, Ydran og Synda Kvittun blijd. Jonas i breidra Bygda Stad, Borg Ninive fyr gisrdi þad.

Sæa Guds Kiennimann, ſatt eg tel, ſinni Predikun hagar vel, i JEſu Nafni þa ydraſt hann, og Synda Kvittun boda vann, Sælum Mannaña, ſem hann er, ſettur yfir ad ſtioorna hier.

I Logmæals Kienning ſijnir ſenn, ſannra Guds Ordа Pienarinn, ſwiñ Samvitſku Særinn veſt, ſo ad Manneſkiañ uppvekieſt, med Ydran ad leita Lækningar, Lijknar bidia og Myſkunar.

Undann þa geinginn Yoran er, Undir Samvitſku lækna ber, med Unda-Salve Ordſins Pioon, ei ſo ad lijdi Sælinn Tioon, Synda Kvittun er Salve þad, Sær Hiartans grædir oll i Stad.

Logmælid Synda Særinn mijn, ſijnir mier opt vg verkar Pijn. O minn JEſu! aumkadu þad, ædſti Læknir i Gilead, æa þinni Twngu er Balſam betſt, bleſsud Huggunar Ord þijn fleſt.

28. Pſalmur.

Uñ Jñſetning Predikunar Embættiſins.

Lon, Heidrum vier Gud af Hug vg Sæl, etc.

JESK Fridarins i Añad Siñ, itreka gisrdi JEſus miñ, vid Lærijſveina liwſa ſijn, (lientiſt Gledi enn Sorginn dvijn), og ſo Kiennemanns Embætted, innſetti Drottinn vor

þar

þar med. Um þad hier eptir er so tied.

Lijka sem Fadir milldur minn, mig hefur sendt, kvad Lausuarin, so ydur alla sendi eg, saman ad byrta Lijfsins Veg: Ad kienna voru þeir kalladir, af Christo JEsu adur fyr, enn þess ordnir Overdugir.

Þeir hofdu frijdann Frelsarann, forlattid, þegar pijndist hann, og yfirgafu hann allir þa, enn JEsus þar ei minntist a; Uppreistar Brief þeim aptur hier, ædstur Drottenn nu meddeiler: Þad a mijn Hiartans Huggun er.

Æ hvad opt! flyndi eg þier fra, O minn JEsu, þa hliop eg a, Gaalaus þann hætta Glæpa Stig, sem gierdi Satan ad leida mig: Enn eg hugga mig aptur vid, ad þu munir mier sijna Grid, so sem Postulum lagdir Lid.

Athuga, Saal mijn, Engla Her, ei setti Gud ad kenna þier, Naalægd þeirra, hann siaalfur sa, Syndarinn mundi ei stadist sa, i Bodan Ords og Aflausnar, af Glæpa Mergd þa Hrædslu bar, Mannlegt Hiarta, sem Von til var.

Synduga Menn þvi settir þu, sætasti Drottin minn JEsu, og Fullmagt þijna þu gafst þeim, þitt Ord kienna um vijdann Heim: So sem Faderinn sendi þig, sendir þa Naad þijn Milldelig, ad fræda og hugga aumann mig.

Þig sendi Hiartans Herrann minn, hijngad, Eilijfur Fadir þinn, ad lijda hier fyrir Misgiord mijn, mestu Kvalir og Daudans Pijn, og endur-

leysa

leysa alla þa, ad hvorium Fordæminginn lad, so þeir Helvijti frelsist frad.

A þennann Hætt þu sendir siist, Sveina þijna, og þad er vijst, þu hlautst Kvalanna Kaleik einn, kvalinn ad drecka, JEsu hreinn, og Guds Bijn-Þrwgu einnsamann, ad troda fyrir Syndarann, so Postula, sem sierhvorn Mann.

Oll Logmaals Bolvan ad þier lad, oll Guds Reidi þig giordi slad, þu barst Heims Syndir allar einn, ei so ad skylldi tapast neinn, Anskoti og Daudi einann þig, adsooktu, JEsu, fyrir mig, bætti so Ast þijn innilig.

Allt þetta boda Þioonar þijn, þar til verda þeir enn til mijn, sendir, ODrottinn, af sialfum þier, Sannlega Kienning þeirra er, O liwfi JEsu! Lijfs Ord þitt, sem lijfgar Daudvona Hiartad mitt, so um Eilijfd er Ond mijn kvitt.

Er Drottinn hafdi Astsemd med, wtgefid Sveinum Kalls-Brefed, sitt Innsigli þar setti vid, so talandi: **Medtakid þid, Heilagann Anda; Og ad þui, undir eins blies hans Tigniñ hand:** Ad þvi, mijn Sael, enn framar gad.

I Upphafi þa Adam var, af Jordu skaptur, Ritningar, inna, Gud hafi utann Bid, inn i Mañsins Nasir blæsid, Sælinn Holldi þa samteingist, sem Lijfid alldrei getur mist, so feck Adam Lijf allra fyrst.

A Postulana HErrann hier, hvoria i sinn Stad wtsender, blies, so þeir edlist Andlegt Lijf,

And-

Andans Gaafur, hanns Verud og Hlijf, Andans Styrkleik i Andlegu, Embætti, peim nu skipudu, Andlegir Menn peir þa urdu.

Fridarins Bodar Blessader, af Blessudum Gudiwtsender, af Bornum Heimsins erud þrætt, Ovirdtir hier ad margann Hætt: Verid Þolgoodir Þiovnar hanns, ad þessu ollu verdur Stanns, þa þier hefiest til Himna Ranns.

Andi þinn, JEsu, eilijfe, ebli, styrki og vardveite, Andlegrar Striettar alla Menn, af hvorium bodast Kvittunenn, Synda vorra, og Blessan blijd, Blessud Hugsvolun fyrr og sijd, O Gud! hiælpa þeim allann Tijd.

29. Psalmur.

Uñ þad Kieñimañlega Kyrkia-Vallð.

Ton, Allir Guds Piovnar athugid, etc.

HEd Fridarins Heilsan Frelsarinn, feck sijnum Lærisveinum, Himneskt Kyrkia-Vallð hJerrañ miñ, hverium lijka sem einum, sem i Stad dijrra Sveina hanns, settist uñ Bygdir Veralldar-Rañs, ad varna Andar-Meinum.

Hvorium þier giorid sierhvort Sinn, Syndernar fyrirgiefa, sagdi vor frægur Frelsarin, forlætnar skulu ann Efa, þær allar þeim, uñ Heimin hier, ad Himn-

um lijka eins þad ſker: Slijkt kann Sorg mijna ſefa.

Og hverium Syndir eiñeñ þier, apturhalldid, þær verda, apturhalldnar, þeim Herrann tier. Hver kañ ſlijkt Valld ad ſkierda? O Rotteñ vor JEſus dyr þad gaf, Drottnar Heimſins þad taka ei af, hverſu ſem Vollð ſijn herda.

Eg kiem fram ſekur opt og tijdt, ei fiñ mier neitt til Boota, i Hiarta og Sælu hallden lijtt, Herrans Þioonum til Foota, þeirra Likla-Valld leyſer mig, Lauſnariñ JEſu, fyrir þig, fæ eg ſo Nádar niota.

Þegar mig mæder þungur Kroſs, Þegar mig Sorger pijna, JEſu bleſſadur Benia-Foſs, blæder æ Sælu mijna, fram af Muñe Hyrdara hañs: A Hiartañs Sorg þa verdur Stanns, og oll giorir Angiſt dvijna.

Syndeñ þa bindur Sælu mijn, og ſæra Glæpa Hlecker, fly eg miñ Gud til Þioona þijn, þeirra Magt eingeñ hnecker, blivgur framkryp eg fyrir þa, Frelſis Bodan þeir giora mier tiæ: Þeirra Lauſn efa eg ecke.

Laungietnir Synir ei fæ Arf, eptir Forellðra ſijna, Skilgetnum brixla þvi ei þarf, ad þeirra Erfd ſkuli dvijna: Eptir Poſtula erud þier, til Embættiſins Skilgietner, Þioonar Guds: Þad mæ ſijna.

Frelſara ſijns þa feta Spor, fara þeir villt alldreigi, i hanns Kienning med Þrek og Þor, þa ſem æ raungum Vegi, gænga, i Lærdoom leidrietta, med

m'ed Lijfs-Braudi þa forsorga, Sannlega eg þad segie.

Ovyrd þvi alldrei, aumur Mann, ædsta Guds Sendiboda, hvor þa forsmæir, forsmær hann, sautt kann slijkann ad stoda: Herrann Pioona sijn hefnir ort, sem hvnum siælfum þad væri giordt: Varastu soddann Voda!

Nadar og Lijfsins Kienning klær, Christnenni bijdst Daglega, af Pioonum Guds þad stodugt staar, stillir hun Andar Trega, allra þeirra sem þiast i Pijn. Pijns Ords Kraptur er Huggun mijn, O JEsu! Æfinnlega.

Bidiandi Foolksins Bænar-Raust, bera þeir til Himnanna, þad sem var bundid, laata laust, sem Lausnarans Ord hier sæña, þeir græda solliñ Synda Saar, so ad Glæpanna Vondslegt Faar, ei deydi Andir Manna.

Þier Guds Ords Pioon, er þad og sagt, þitt Lykla-Vallð ad brwka, ecki med neinni ofur Magt, þvi ættu Reikning ad lwka. Ydrandi Sælir afleys þu, enn þverbrotnum med Hoogværd snw, slæa þriootska, sær ei siwka.

O JEsu! Sæti Astvin minn, O JEsu! Lausnarinn blijdi, wr Synda Fiotrum Fanga þinn, fylltann af Sorg og Striidi, leys þu, minn Gud, og liettu Pijn, Lausn mijns Kiennimanns er sem þijn, Lof sie þier Frelsarinn frijdi.

30. Psalmur.

Uñ Fall Thomæ Poſtula.

Ton, JEſus Chriſtur a Kroſsi var, etc.

ÞEgar HErrañ vor Himnum fra;
Heilagt Lykla-Vallð gierdi fa, liwf-
uſtu Læriſveinum, Thomas eiñ var þeim
eckj hia, Und hañs þyi fylltiſt Meinum.

Þa fyrſt til þeirra heim kom hañ, hon-
um þeir greindu riettañ Sañ, gladir i
Saal og Siñi; Sogdu: Vier hofum
ſied Herrañ, ſem var hier med oſs iñt.

Til þeirra ſagdi Thomas þa, trwa all-
drei eg þeſsu mæa, nema eg i hanns Hon-
dum, fyrſt meigt Nagla-Foriñ ſia, er
feck hañ a Ormum þonduni.

Og ad ſiandi eg þar iñ, Efa-frij lan-
ti Fijngur minn, og Hendur i hañs Sij-
du, leggia naa i ſama Sinn, ſijſt trwi eg
Bodi þijdu.

Sia og athuga, Sal miin kiær, Sancte Tho-
mas var burt og fiær, þa JEſus ſig Sveinum
ſijndi, Trwar Miſsir þvi meſtann fær, er mæd-
di hanns Ged og þijndi.

Fra Guds Barna Sofnud gef þig ſijſt, af
Guds Ordi Trwinn kveikiſt vijſt, Guds Ord heñi
vidhelldur, i Kyrkiunni fær lioos þad lijſt, Lijd þe-
im i Blindni er felldur.

I Kyrkiunni Guds Ord kiendt og rædt, Kyrk-

iu Safnadar Hiartad mædt, hressir, huggar og nærir, Andar-Særinn þad öll fær grædt, og nya Gledi færir.

Thomas var eitt Sinn ecki vid, þa Endurlausnarinn bodar Frid, og byrtist sijnum Sveinum, af því mætti hann utann Bid, Andar-Skada og Meinum.

Hvad meinar þu ad hendi þa, hina sem öduglega smæa, Kyrkiur og Kienning gooda? Þo þeir hrellist, ei Huggun fæa, af hærstum Frelsara Piooda.

I Sofnudinum Son Guds er, syndugi Madur, vijst hiæa þier, ef hanns Ordum villt sinna: Huggun, Blessan og Hiælp þar tier, hann mæa þar alltijd finna.

Andlegur Himen heita mæa, HErrans Sofnudur Jordu æa, Sool Rettlætesins sæta, lætur þar Geysla sijna siæa, sem Hiortun sturlud kiæta.

Ef þu villt, Madur, ecki því, þeim ytstu Myrkrum kveliasti, lættu þier JEsum lijsa, med Ordi sijnu, uñ Eilijfd frij, audnast þier hann þa prijsa.

Vantraust þo stundum veiki mig, veittu JEsu ad fyrir þig, Liods Trwar lisni minnar, alltijd gief þu hun æfi sig, i Ydkun Gudrækninnar.

Fadir Liosanña lættu mier, lijsa alltijd i Verölld hier, Liods þiña Lijfsins Orda. Eg befala mig einum þier, illri Vantrw mier forda.

31. Psalmur.

Uñ Vidrletting St. Thomæ.

Ton, Lifandi Gud þu lijt þar æa, etc.

ÞAd Dogum, ſem Ord Guds tiæa, epter þad HErrañ blijdi, Læriſveinana liet ſig ſiæa, livna af Harma Strijdi: Kom JEſus eñ til peirra þar, þegar Thomas og med peim var, ſo hañ ſæi og trydi.

JEſus ſa hædſti Hyrdir er, hann leitar tijndra Sauda, æa Herdum ſijn þa heim færer, wr Hæſka allskiks Nauda. Enginn fær Hiord hañs unnid Mein, ei ferſt hanns Saudar-Skiepna nein, hann einn hiælpar fræa Dauda.

Til Poſtulaña HErrañ hier, i Hiarta og Ordum blijdur, kom, þa Hurdin læſt aptur er; Endurlauſnariñ þijdur, Oſkar peim Fridar nu æa nij, af Nædar-Avarpi gladdiſt þvi, Læriſveinaña Lijdur.

JEſus til Thomam talar þa, ad trwa ſiertu hradur, med Fingri taktu Orum æa, i Honduñ minum gladur, wtriettu Hend og eiñiñ þijn, timlegg hana i Sijdu miju, vert ecki Vantrwadur.

HErrañ itrekar Ordinn hier, oll þau ſem Thomas hafdi, læatid heyra af ſiælfum ſier, Sæl hañs þa Efinn vafdi, uñ Uppriſu DRottins Dauduin fræa, er dyggver Poſtular giordu tiæa, enn hann ad

trwa

trwa tafdi.

A mijnar Syndir minntu mig, minn JEsu, hier i Lifi, so minnist Hefnd þijn hrædilig, i hordu Doomsins Kifi, ecki þeirra: Gleym Glæpum mijn, giori þa hylia Saarinn þijn, sem mier syndugum hlifi.

Alskiæru DRottins Augunn siaa, oll Verk og Þaunku Manna, hvert þeirra Ord hann heyrir aa, Heims uñ giorvalla Ranna; Þegar þu syndgar, sier hann þad; syrg þvi, og graat þinn Misverknad, og gior Yfirboot sanna.

Thomas hier odlast Hugar-Hægd, og Hiartans Gledi naude, þa hann i Trwar fagri Frægd, Frelsaraus Benia gaude, Vantrwar Glæpur hvarfburt hafs, aa Hormum ollum giordest Stans, fyrer Hrygd, Fognud þaadi

Eg fæ, O JEsu! eirnnenn siaa, Or þinna Hanba og Foota, Truar Hond mijn þeim tekur aa, tel eg mier slijkt til Boota: Handa Saarenn sem þiardu þig, i þijnar Hendur skrifa mig, þvi fæ eg Naadar nioota.

Þa mijnar Fætur þreytast hier, og þiarst aa Krossins Vegi, set eg strax fyrir Siounir mier, so ad eg styrkiast meigi. Foota Drinn og Undir þijn: Ollum lina þau Naudum mijn, O JEsu elskulegi!

Synder þa hrella Hiartad mitt, og Heliar Pijnu boda, Hiarta og Sijdu Saared þitt, sæte JEsu, eg skoda, liosmandi af þvi Elskañ skijn, er batri fyrer Glæpi mijn, og ollum varna Voda.

J þijna Sijdu Ondenn mijn, O! minn JEſu, ſkal ſtya, ſeinaſt þa Holldſins Hiervíſt dvijn, hana veit eg þar frija, einginn henni þar ama kann, eingiñ Hatſki nie Logmaals Bañ, eingiñ Angiſt ad lija.

Opt ſie eg Synda Orinn mijn, yfaſt, ſvijda og blæda, enn eg veit, JEſu, Undir þijn, oll þau mijkia og græda, þvi ſkal eg leggia Sær vid Sær, Saranna miña ſkadlegt Faar, ſijſt kann þa Hug minn hræda.

A forklæarndu Holldi hier, HErrans vors Milldinn ſkiæra, Særa-Orinn ſijn bleſsud ber, Briooſt mitt þau endurnæra, hann mun ſinn Fodur Himnum a, til Hiælpar mier enn þau læta ſiæ, og med þeim Frid mier færa.

J Himna Sælu Dr þijn ſier, O! JEſu, minn Frelſari, Englanna þinna helgur Her, hier med Utvalldra Skari, ſem Sigur-Teikn þijn uiñ eilijf Ar, ollu fegri enn Soolinn klær. Þijn alltijd Begſemd vari!

32. Pſalmur.

Uiñ Trwarjætning Thomæ Poſtula.

Ton, JEſus Guds Son Eingietiñ, etc.

ÞEgar Lauſnarañ Lijda, Lijfs vera Thomas ſæa, Vantrwar vond Aſtrijda, veik ſtrax i burtu þa, i Fognudi Hiartans hijrum, hroopar med Ordum ſkijrum, hverium nu hermi eg fra.

Til

Til JEsum Thomas sagdi, Trw-goodur petta Siñ, dreigiñ frau dopru Bragdi, DRottiñ miñ og Gud miñ. Ord þessi eg vil grunda, i þeim, nær gloggt þau stunda, Lærdoom eg fagrann finn.

Hier sie eg Thomas hafa, HErrann vorn Gud og Mann, jaatad vera ann Vafa, (Vist þad ei efast kann.) Hann er sa hærsti HErra, hañs Vallds kann alldrei þverra, a Himni og Heims uñ Rañ.

Minn DRottinn, jeg þig jaata, JEsu Lausnarinn kiær: Ond mijn skal ei aflaata, eptir sem kraptad fær, þier ad þioona og hlijda, þinn Kross bera og lijda, og hyllast þig HErra skiær

Þu ert med ollum Sanni, allir þess skylldu gaa, HErra, sem hverium Manni, hæfir Lotning ad tiaa. Þu virdst mig Præl þiñ kalla, þessa Heims Vegsemd alla, Einkis þar akta eg hiaa.

Þu, allann þig, mier giefur, þier gief eg aptur mig, mijn Saal þig eiñ uñvefur, eiñ skal hun gyrnast þig, einn sinn HErra þig halldi, Hlijdni þier einum gialldi, mijn Elska milldelig.

Minn Gud eg þig medkienni, minn JEsu, hverja Tijd. Hermung þo Hiartad speñi, huggar mig Naad þijn blijd: Þu ert Gud Giædsku goodur, Gud Trwr, Gud Poliñmoodur, Gud sem þiñ leystir Lijd.

Þu ert Gud, þad eg jaata, þiñ Maattur alltijd staar, þier ber i allann Maata, Æra og Virding

klaar, Dyrdkan, Bæn, Lotninga Lyda, lofad ſie Nafn pitt blijda, miñ Gud, uñ eilijf Ar.

Vid Thomam Son Guds ſagdi: Sañlega trwdir bu, og þeſsi Ord tillagdi, af þvi mig ſæſtu nu, eñ eg þa SÆla ſegi, er ſiæa kuña mig eigi, hafa þo hreina Trw.

Med Holldſins Augum ecki, eg fæ JEſum ad ſiæa, hvad eingri Velferd hneckir, hann fyrſt eg lijſta mæa, med Trwar Augum mijnum, i Mædu og hverskins Pijnum, ſoddann mæa Sælu tiæa.

Eg mun þig eilijflega, O! ſæti JEſu Chriſt, litid ſæa, laus vid Trega, i liwfri Himna-Viſt, med Lijkamans Sioon-lioomandi, i Lijſſins Sælu Standi, ſem alldrei umbreitiſt.

Morg Teikn naum Guds Son giera, ſem greinir Johañes, ecki uppteiknud vera: Enn, mijn Sæl, giættu þeſs, ad hann liet allt þad rita, er Mañeſkiann þarf ad vita, ſo hliooti æa Himnum Seſs.

Og ad JEſus Aſt-ſkiæri, eiñ ſie med fullañ Sañ, Chriſtur Guds Sonur kiæri, komiñ i Heimſins Rañ, ad þeir ſem aa hañ trwa, aller, og til hañs ſiwa, hafi Lijf fyrir hañ.

Jeg trwi, JEſu goodi, jeg trwi æa Nafnid þitt, Sæl mijn þvi ſviptiſt Moodi, af Syndum ollum kvitt, eg ſkal þvi alldrei eſa, einn muntu Lijf mier giefa, Lijfid þo linni mitt.

33. Psalmur.

Uñ Opinberun Christi vid Siooiñ Tiberiadis.

Ton, Christs er koma fyrir Hondum, etc.

VId Tiberias Sioo-Stjdu, sia byrtt
JEsus hijr uppriſiñ eñ med Blijdu,
iñir ſo Ritning ſkijr, Lærisveinar Sis samañ, sockt høfdu Fiſki-Dræt, Petur var fyrir framañ, feiñgu eckert þa Nætt.

Ad Morgni i Fioruñi, Endurlausnarin ſtood, af þvi þo klært ei kuñi, kieñaſt hañs Aſjnd klood. Morgun Skugginn þeim meinar, ad mættu þeckia hann, þo liwfir Lærisveinar, liti þar standa Mann.

Eg er i Angiſt staddur, opt sem æ diwpum Sioo, af solltum Tærum saddur, Syndinn mier ſlijkt tilbioo. Huggunar Afla eigi, uñ Noott þo leiti eg tijdt, mæddum æ Mootgængs Vegi, mier vill þad gænga lijtt.

Og þo med allri Blijdu, Endurlausnarinn kiær, vid Sorga minna Sioo-Sijdu, sie, og standi ei fiær, eg hann þo ei gloggt þecki, Angiſtar-Skugginn þvi, velldur, sem blindann bleckir, Bolinu þwngu i.

Eg þa af Eymda Hafi, innkiemſt i Sælu Hofn, er þar æ einginn Vafi, enn þo hier væti Drofn,

JEsus

JEſus i Aſt umſkiptir, eg ſie þa gladur hañ, Sioovotum Bwning ſviptir, ſierhvern Riett-trwadañ.

Ad Morgni utann Nauda, Iſrael leiddi Gud, med Heill uñ Hafid Nauda, i heitinn Lands Fognud: Ad Morgni ar efſta Degi, wr Hafs Naud Veralldar, eg kiemſt, hvad efa eigi, i Hofn Paradijſar.

Par mun Frelſarinn frijdur, i Fiorunni ſtanda nær, wr Brungardi Daudans blijdur, burt taka Nadar ſkiær, þetta mitt Hollð hrornada, hier med Saal or-þreitta: Þar fæ eg Huggun hrada, i Hoop Guds Utvalldra.

Hafi þier, HErrañ ſagdi, Hiarta Børn, Fædu ei? ſvorudu bradt ad Bragdi, Brædur þar ſtaddir: Ney. O! hvad opt Aumir klaga, ei hafi Morgun-Verd, og uñ allmarga Daga, Atvinnann giorſt ſkierd.

So hefur Sann-Gudhrædda, ſialfs DRottins Forſioon blijd, reyndt, og giort opt miog mædda, a medgiri Hwngurs Tijd. Abram, Iſaac goodi, og Jacob reyndu ſlijkt, David þeim mætti Moodi, mar ofs, og henda lijkt.

Alldrei Opolinnmoodur, yfir þvi klaga ſkalt, þo Gud þinn Giædſku goodur, giefi þier ei þad allt, hvad hellſt til Holldſins Muna, hentaſt lijtſt ſialfum þier, nu attt þvi alltijd una, ad hañ beſt fyrirſier.

Hugſadu a hvorium Degi, hvad Naudſynlegaſt er, ad Saal þijn ſediaſt megi, i fætri Guds Nad hier: Otti hanns afla þeſſa, orkad med

riett-

riettu fær, hann kann betst Hiartad hressa, Hvnurs Tijd þo sie nær.

Forsooma einnim ecki, ad stunda Kallan þijn, Hyrdulaus Leti hneckir, Herrans Umsorg: So dvijn, hiar þier hanns Blessan blijsda. Bænrækni ydka tijdt, so mun Guds Pelid þijda, þier hiælpa, Barnid mitt.

O minn Gud! Eg skal lijda, allt þad sem villtu hier, leattu mig Bolid bijda, sem blessudum lijkar þier. A lifandi Manna Landi, Lijfsins Braud sedur mig, i Lijfi þvi lifandi, lofa eg alltijd þig.

34. Psalmur.

Um siælst Krapta-Verkid, er JEsus giordi vid Siooinn Tiberias.

Ton, Dagur i Austri sklum, etc.

Postular svlntr svara, sem herint er ædur fyr, stjnum liwfa Lausnara, i Lyndi hoogværir: Fisk norkurn fengum eigi, fer Skipid tovint til Lands: Siælfur JEsus þa segier, sem hlioода Ordin hans:

Kastid vt, Born mijn blijdu, brædt nockud finnid þter, Neti vid siælfs Skips Sijdu, sem hægaranegtin er: Peir giordu sem hann sagdi, stjst gatu dregid þa, Fiska Mergd flioott ad Bragdi, er fengu Skipid æi.

Ord-

Ordſins Þienara alla, Andlega Fiſkara, klærlega maa eg kalla, af Kieñing Ritninga: Greidt Net til goodra Veida, Gudſpialls Lærdoome er, hvorn þeir uñ Heimiñ breida, þostthætt ſie Fiſki-Ver.

Harma-Nootr hafa tijdum, hier DNottinns Veidi-Menn, hiaa vondum Veralldar Lijdum, þvi veitiſt ei Abatenn: Þeir vid Vinſtri Hond verda, vijſt aa þann efſta Dag, naaſt ei, þvi Hiortuñ herda, med Hreckiafullt Sinnislag.

Þioonar Guds þo ei meiga, þreytaſt, nær veidiſt lijtt, aan Forſoomunar eiga, Ordſins Net leggia tijdt. Þaa þeir til Hægri Handar, hafa þvi wtkaſtad, og hvor einn Verk ſitt vandar, verdur nockud fiſkad.

Utvalldir veidaſt allir, allir riett-trwader, þai i Himneſkar Hallir, wr Harma Sioo Gud færer, i hvorium hier aa Jordu, hanns Ordid verka rieed, og þvi med Hiarta hordu, hofdu ei mootſtaded.

Vid Hægri Hond Son Guds ſetur, ſijdarſta Degi aa, Feng þann, og mikils metur, miog vel er fiſkad þa, Veidi-Menn verda gladir, veidt er gott Fiſka-Kyn, fallegir Fioru-Stadir, hvar fyrir er þeirra Vin.

Af Furdu Fiſki-Drættí, er fengu Poſtulat, af þvi med eingum Hætti, aattu haũs vænta þar, Læriſveiñ liwfur sagdi, ſem Lauſnariñ elſka vañ, þa til Peturs, hver þagdi: þad er ſiaalfur HErrañ.

So

So bradt sem Petur heyrdi, ad HErrañ vœri þar, Elskurijkur ei eyrdi, vtbyrdis sier kastar, Klœdfaar, og kom ad Landi. Krapta-Verk segiast mar, ad Sioonum greidt gaangandi, gisordi ei sockva þad.

Faa-klœddur fer eg tijdum, ad Fund þinn, JEsu kiær, Helgunar Fatnad frijdum, flettur, og alsbernær, enn þu mig aptur klœdir, i Ast Riettlæti þijn, sar þegar Sorginn mœdir, so hylst oll Blygdan mijn.

Postular adrer prwdir, Petri konu sidar, med Skip af Mœdi liwdir, mog laangt ei þetta var, Tvo Hundrud Alner eigi, eñ nær þvi Ritning tier, og hermir hafi dregid, Happ sitt og Net med sier.

Og er þeir ad Land stigu, allir señ litu þad, med Gedi Gledilign, Glœdur, og Braud þar ad, eñinn Fisk yfirlagdann, enn JEsus vid þad tier: Sœkid af Fisk þeim, sagdi hañ: Sem nu strax fengud þier.

Bod JEsu blessad rœkir, bradt eptir Vilia hanns, Simon Petrus, og sœkir, sitt Net, og droo til Lands, stoerir Fiskar þad fylltu, fañst Talañ ecki rijr, Herra sijns Skipun hylltu, Hundrad Finntiju og Prijr.

Þa

Þo Fiſkar ſem hier segier, ſo margir fylltu Net, enn ſamt rifnar þad eigi, undraſt þad ſijſt eg get, Almættis Hönd þijn, HErra, hefur enn verkad ſlijkt, þinn Mættur ei kann þverra, þitt Vallð er Krapta-rijkt.

Til Lærisveinaña ſagdi, Sonur Guds eñ og tier: Med klæru Kiærleiks Bragdi, komid og snædid hier, Braud og Fiſk gaf þeim goodur. Gled þig, mijn Sæla, hier: JEſu þinn blijdur Broodur, Bordhalld enn veitir hier.

Litlu fyrr Lærisveinar, Lausnarann hofdu fædt, en steiktum Fiſk, Fædur hreinar, þa feck hañ hiæ þeim snædt, Sigurvegarinn sætur, Sadning þa borgar ny: Olaunad eckert lætur, Ast hanns og Milldinn trw.

Komid, JEſus enn kallar, komid hijngad til mijn, Manneſkiur mæddar allar, Miolk kaupid og so Vijn; komid, fyrir alls ecki, ydur eg sedia vil, þeir þyrſtu þar med drecki, þvi Svolun noog er til.

Trwudum ollum gefur, Andlegt Braud JEſus kiær, hvoria hann kallad hefur, Hreſsing þæ Sælinn fær, Lijkamann lijka sebur, Lijknar Hondinn hanns blijd, Biorg Holldsins beſtu medur, Bleſſud æ hverri Tijd.

Mig og Utvallda alla, æ þann ſijdarſta Dag, minn JEſu muntu kalla, i meſtann Dijrdar-Hag, vor solltu Sorgar-Floodi, Sioo-votann mettar

þa,

Þa, vid Bord Þitt Guds Son goodi, i Gledi-Visk Himnum aa.

Þa mun eg Þurfa ecki, Þar nockru spyria ad, Guds Son eg gladur Þecki, vid Guds Bord i Þeim Stad, minns Guds Sidon mig Þa sedur, mier er sw Huggun vijs, Utvolldum ollum medur, i sælleri Paradijs.

35. Psalmur.

Uñ Samtal Christi vid Petur.

Lon, Eiñ HErra eg betst ætti, etc.

Postular HErrañs hijrir, Þa hofdu Faedu neytt, Skriftiñ eñ framar skijrir, skulum Þess miñast greitt, til Peturs Son Guds segier: Simon elskar Þu mig, meir eñ Þessir? Htñ hneigir, hier til Svor audmiwklig.

Ad eg Þig Elska giori, eflauft, HErra! veitst Þu, uñ adra faatt eg mig kiori, ad Þessu Simmi nu, Prisvar Jaa Þar til tiaadi, Þad JEsum elskadi, eñ loksins aangrast naadi, af Spurn so tijdt heyrdri.

Med fyrstu Spurn Frelsarinn blijdur, fyrrnefndum Postula, liwfur i Lyndi bijdur, Lomb sijn skuli hañ ala, og fæda sijna Saudi, St. Petri skipar, a betsta Lijfsins Braudi, Þaud Jesus so prisvar.

Afneita Þriſvar ædur, aumlega Petur ried, ſijnum HErra, samrædur, Satans Villd Hrædſlu med, hreſtann i Saal og Sinni, Son Guds spyr Þriſvar nu, uñ Elſku hanns, ſo inni, opinnbert ſijna Trw.

Hier med ſo hann innſetur, i Heilagt Embætti, aptur, og ei þeſs getur, ad hann fyrr hraſadi: Þa eg Synd mijna ſyrgi, ſijſt verdur hennar minnſt, Blood JEſu hana byrgir, Bræt kvitt hiæ Gudi ei fininſt.

Hvoriu villt Saal nvjn ſvara, ſiertu nu spurd þar ad, hvort þinn Hiartans Lauſnara, hafir þu riett elſkad? Þu munt ei þora ad jaata, þad og lijklegaſt er, þviad i morgunn Maata, mat finna Breſt hiæ þier.

O JEſu! Elſkann blijda, af Hiarta vil eg þig, Elſka, og allt þad lijda, er þu villt leggia æ mig, Elſka af Hiarta hreinu, af hreinum Stodugleik, ecki med Ordi einu; enn þad fer tijdt æ Reik.

Eg veit allmargir kunna, ad elſka JEſum heitt, þeim vil eg þeſs vel unna, þad er mier ſiaalfum leidt, ad eg alldrei ſem bæri, alldrei ſem ſkylldugt er, heita Aſt honum færi; hann þad forlaati mier.

Hvad mæ ſkylldara heita, enn hafa þann Aſtkiærann, Gott allt ſem giorir veita, gefa vill og þad kann, og er ſæ æðſti Goodi. Elſka þvi JEſum Chriſt, ſo munt þu ſviptaſt Moodi, Saal mijn, i Himna Viſt.

Oſs fyrri elſkad hefur; Endurlauſnarinn dijr,

af

af Elsku oss umvefur, enn nu hanns Milldinn skisr, oss hann elskar til Enda, elskum thvi fwsir hann, fraa Elsku hanns alldrei venda, attu, thu Christin Mann.

Af Ast til aumra Manna, Elskuginn vor JEsus, fraa Hædum Himna Ranna, hingad aa Jordu fws, kom og Holldinu klæddist, Kvalir, Forsmaan og Deyd, hier tha hann hiaa oss mæddist, af Hiartans Elsku leid.

Ef thu hafi ecki aptur, elskar mijn Saal af Triw, eins so sem er thinn Kraptur, eflaust tilbyrgir thu, hanns Astar-Brunn eilijfa, Elsku hanns færdu sijst, af thvi hann gisrir yfa, Elskuleysid thitt vijst.

Ef thu vel ad thvi hyggur, og villt thes riett giæta, einninn thier aa thvi liggur, ad elska thinn Næunga, hann er Limur lifandi, Lausnarans, Saala mijn: Hvad opt i Harma Standi, hafi lijta Auguñ thijn?

Hvor sem elskar eigi, af Hiarta Næungañ, aa riettum Elsku Vegi, ecki framgengur hann, einga Ast hefur helldur, hann til sijns Frelsara, fraa JEsu Kiærleik felldur, finnur Skadsemd braada.

Hollds Gyrndir alldrei aattu, elska, thu Christinn Mañ, nie vonda Heimsins Haattu, sem hrigg-ia thinn Lausnarann: Ef ad thu alla Vega, umflijr slikt, Saal mijn kiær, Ast JEsu eilijflega, og hier i Naad thu fær.

Lomb og Sauda-Hiord sijna, Simoni JEsus baud, ad fæda: Eikann dvijna, Elskann hañs: Lyfsins Braud, Hvngrudum hvorium gefur,

Hyrdir ſa betſti er, Lomb ſijn veik ad ſier vefur,
Vanfæra Saudi ber.

Ei lætur af ad kalla, Aſtinn hanns Milldi har,
fyrr enn til Himna Halla, hann fær innleidda þa,
Rauſt hanns ſem heyra og hlijda, Himneſk Fæda
giefſt þar. Þeſs giori eg gladur bijda, Gud allrar Myſkunar.

Hyrdarar allir heita, HErranns JEſu Pioonar, þeir eiga eins ad breita, og Petri bodid var, ad fæda Herranns Hiordu, (enn hana reita ſiiſt), med hollri Dygd hier a Jordu, a Himnum er Kaupid viſt.

Eg er ſem aumur Saudur, O JESU, Hyrdir minn! veikur, hrumur, hælf-daudur, hiælpi mier Kraptur þinn, vyrdſtu mier villtum greida, Veg þinn, ſo gaangi eg fwos, og uñ ſijdir innleida, i eilijſt Sauda-Hws.

36. Pſalmur.

Uñ Bodan St. Peturs Bijſtarvættis, og Skipan JEſu, ad Petur ſkuli ſier fylgia.

Ton, Guds Son kallar, komid til mijn, etc.

JESU Peturs Son Guds ſagdi eñ, ſo hermir oſs þad Ritningeñ, ſañlega eg þier ſegie, audur þig ſiaalfur uppgyrdter, og geckſt hvort ſem ad lyndti þier, a unga Allduns Dege.

Eñ þa þu elldiſt ei ſo ſker, Eflauſt þad

fyrir

fyrir segi eg þier, Þvi munttu Arma breida, añar þig gyrdir, og þaungad, ei sem þu vilt, so JEsus kvad, hañ mun þig hrumañ leida.

Petta Simoni sagdi hañ, og sinni Ordum teikna vañ, vijst þo Petur ei villdi, med hverium Deyd, þa Hiervist hans, hefdi og fallvallt Lijfid Stans, DRottin hañ dyrka skyldi.

Petur Attrædur vel þa var, vid hann framkomnu Pijslernar, sem JEsus fyrir sagdi, med nidurhengdu Hofdi hann, Hiervistin þegar dvijna vañ, Krossfestur Lijf aflagdi.

Gaalaus i Ungdooms Giæalijfi, gyrdti eg mig morgu Raanglæti, og vondum Verkum vafdi, og framgieck þratt þann illa Veg, eins sem þad sialfsur villdi eg, og hvers Hollds Gyrndinn krafdi.

Alls þessa vil eg ydrast nu, Yfirboot giora i riettri Trw, og med þijdu Packlæti, minnast alltijd ar Myskun þijn, miñ Gud sem ei i Heliar Pijn, hrattst mier vr Heimsins Kiæti.

O goodi JEsu uñgird mig, audmiwklega þess beidi eg þig, Linda þinum lioomandi, Niettlætis Bellti þitt sie þad, þvi mier Raanglætum vefdu ad, i saru Synda Standi.

Og leid mig þaungad þu sem villt, þitt Raad skal jafnann af mier hyllt, i Haska hverskins Rauda, laattu og DRottinn loksins mig, leidast hiedañ, so

ſæi eg þig, dijrkad med mijnum Dauda.

HErrann Petri þa hafdi tied, hañs Piiſlar-Vætti, ſegia ried, til hanns ſo enn talandi: **Fylg þu mier eptir, iñti hañ.** Athuge Bod þad Chriſtinn Mann, ſierhver i ſijnu Standi.

Goodum Vegvijſir Ohætt er, eptir ad fylgia, hann færer, ey neiñ aa villtum Vege: JESu eg eingañ jafnañ fiñ, JEſus er beſte Leidtogiñ, aa dyñre Noott ſem Dege.

Ordſins Þienarar eiga fyrſt, med allre Dygd og Hiartañs Lyſt, Fylgia ſijnum Frelſara, i hreiñri Kienning hveria Tijd, huxandi þar uñ fyrr og ſijd, Uñvondum eingum ſpara.

Þeir ſem ad Guds Ord heyra hier, af HErranns Þienurum, jafnann ber, kappkoſta, Kieninguñe, fylgia epter: Þeir filgia þa, Frelſaranum, ſem Styrk mun liaa, aa Leid þo lijaſt kunne.

I Lijferninu lijka þu, Liifernis Ferel þijns JEſu, feta Guds Barn fwſlega: Hoogværd, Trw, Elſku, Hreinlifi, hiartgroona Myſkun, Rietvijſi, ydkadn alla Vega.

Hlijdni, Polgiædi, Heilagleik, hiaa þier lauttu ei fara aa Reik, liwſt ſtunda Lijtilæti, i ollu þeſsu utann Fleck, undann þier ſiaalfur JEſus gieck, i hædſta Himna Sæti.

Athuga Saal mijn einninn hier, Andſkotiñ lijka ſkipar þier; fylg þu mier, ſo hann ſegir: Vad ſkalktu varaſt, þviad hann, þeim ollum ſem hann rada kann, i Fordæmingu fleigir.

Ver-

Verolldinn lijka vielar þig, vill ad þu skulir stunda sig, og fylgia Ferd sijnum: O mijn Saal! fordast alltijd þad, einum JEsu þig halltu ad, æ Vegum ollum þijnum.

J giegnum Sorg og sialfann Dood, sannlega er Guds Barna Leid, sem JEsu sijnum HErra, eptirfylgia æ alla Lund, Elsku hanns rækia hveria Stund, Sorg þeirra seint vill þverra.

Fylgdu þo JEsu, hvert sem hann, hier vill þig leida, Christinn Mann, ef til Lijfs eda Dauda: Hann er Vegurinn vijsastur, villist sæ honum fræ hverfur, æ Braut eil jfra Nauda.

Hvert sem þu geingur greidann Stig, eda giorist Færdinn torvelldlig, æ þijnum Eymda Vegi, æ medann JEsus er þier hiæ, ecki kann þig ad skada þa, hans Fylgd er fallvellt eigi.

Enn þo ad leidi ecki mig, æ Roosemum um Lijfsins Stig, Frelsarans Forsioon blijda, helldur um þraungvann Pyrne-Veg, þad allt skal giarnann lijda eg, honum fylgia og hlijda.

Og ef honum so sijnast mæ, sie eg i Fylgd til Golgatha, þad skal eg giarnann giera, og Kross hanns taka uppæ mig, allfws so rekia hanns Blood-Stig, sem vill hann læta vera.

Enginn Hormung, og enginn Pijn, æ medan varir Hiervist mijn, eigi Lijf, Daudinn eigi, skal ockar Hiortu skilia ad, skiærasti JEsu, veit mier þad, og leid mig æ Lijfsins Vegi.

38. Pſalmur.

Uñ Forvitni St. Peturs.

Ton, Nattuvañ oll og Edli Mañs, etc.

ÞEgar Petre (ſem aadur er uñigieted,) Jeſus ſagde: Fylg þu mier eptir; og haũ ſier, ad þeſsu ſama Bragdi, Lærlſveinn hiũ, ſem Lauſnariñ, kiwfur heitt elſka riedi, hver ed og laa, haũs Brioosti aa, helg Kvolldmaaltijd þa ſkiedi.

Haũ ſem og ſpyria HErrañ vañ, hver er ſaa þig muni ſvijkia? Liooſt ſem Petur nu litur haũ, laungt ecki burtu vijkia: Hvad ſkal nu þa, þeſsi ſem hiaa, þier geingur? Petur ſegir, til JEſum þar, ſem þvi gaf Svar, og haũiñ Ord ſijn hneigir:

Ef ad eg vil, han eiñ fyrir ſig, allt til þeſs eg kiem, blijſi, hvad kemur, Petur, þad vid þig? Pitt Hiarta ſig ei vñ; fylg þu mier fraint, fwos eptir ſamt, faaſt um Johannem eigi. Þolgiædi med, þitt ſtyrktu Gied, þijnum aa Liſſins Vegi.

Johannem ſælann ſegia maa, ſem adaa JEſu Brioosti, uñ Kvelld-Verds Tijmann einn þar laa, eingvum ſo mætti Þioosti: HErrañ vor hann, heitt elſka vañ, honum unti Soott-Daudum, Haa-Ölldrud-

drudum, i Heiminum, Holldsins leysast frae Naudum.

Þig hefur, Saal minn, lijka lagt, Lausnarinn JEsu blijdi, æa sitt Brioost, þad med Sanni sagt, sastu i morgu Strijdi, þa Huggun hanns, hafdi ei Stans, Hiarta þinu ad svala, sem Hiartad sitt, vid Hiartad þitt, hann lagdi med Ast fata.

I sinni kiæru Kvolld-Maltijd, kiemur miñ Jesus goodi, til mijn, hvar Ast hanns einka blijd, ollum mig sviptir Moodi, þar æa sitt Brioost, mig leggur liosst, Lijfgiafari minn sæti, þadann Saal mijn, sijgur til sijn, Svolun, Nad og Riettlæti.

Petur forvitinn fregna vann, Frelsara vorn hiñ blijda, uñ Johannem, hvert ei sem hann, ætti Krossfesting lijda: Þessi hvad skal? Þad var hanns Tal, þeinkia (mæa skie) so riedi, ad sig mest einn, HErrann vor hreinn, af heitu elskadi Giedi.

Enn DRottinn segdi einum sier, ad hann krossfestast skylldi, af þvi uñ Johanns Utfarer, ofhnijgsinn Petur villdi, Forvitnast braatt, a hvada Haatt, hann mundi Lijf sitt enda: Soddann Freisting, sem mieg er krijng, Sañ-Gudhrædda nam henda.

Eingann Heilagann utann Brest, i Heiminum mæa finna, ei hefur nockur Syndlaus siest, sijst kañ þad Bol ad linna: Guds Astviner, sem Ord hañs tier, aumlega fallid hafa, Hollds Veikleikenn, vid hvern Christenn, hefur so breitt æa Vasa.

Hafi þeir Stoolpar hætt skolfid, hvers skal þa, vænta meiga, Rinkandi Hor og Reyr-Straed,

med raſandi Krapta deiga ; Vier vora þvi, Otta Guds i, eigum Sauluhiælp verka, oſs rijma frær, ſem orka mær, Athugaleyſid ſterka.

Forvitni Peturs Frelſarinn, og Fijſn hier ſtraffa nædi; varaſtu Madur ſierhvert Sinn, ſiælfs Guds þijns eptir Rædi, grenſlaſt, þvi þier, ofhaett þad er: Oransakandi Vegir, eru vijſt hanns, Hugſkoti Manns, hanns Doomar furdanlegir.

Liooſinu ofnær ef þu fer, eilijfrar Drottins Speki, ad þig brennir, ei Ohætt er, og hann þig burtu hreki: Þu ert Leyrinn, þad vid Smid ſinn, þrætta mær ei, nie ſegi : Þvi giordir þu, mig þanninn nu? Þier kann ſlijkt leifaſt eigi.

Hvad ſem Gud lætur hlotnaſt þier, hygg ad þvi Sæl mijn blijda, ſiælfur allra beſt ſier fyrer, ſo ſem Barn ſkalltu hlijda, mis-uñ ei þeim, ſem hier i Heim, hann giefur Eptirlæti, læt þier hanns Rædd, nægiaſt og Nædd, naum þo þier veitiſt Kiæti.

Þeim fagra Joſephs Kirtli kann, klædaſt hver Madur eigi, eñ allir Froomir eins og hann, ad þeim ſijdarſta Degi, Guds Elſku nær, gefſt Vegſemd þa, Gud einn þar Makt til hefur, hier vid ſiñ Lyd, ad hverri Tijd, hondla, ſem Vilid hanns krefur.

Medal Brædraña Ord þad eñ, wtgieck, og hver eiñ ſegir: Þeſsi Lærſveiñ ſviptur ſeñ, Soott og Pijn, deyr alldreigi, og JEſus vañ, eckí uñ hañ, Ordum þeſsum ad tala: Lærisveinar, þo gierdi þar, þvi-

lijk

lijkt med sier ad hlala

O! hvad opt giorir Ordinn hijn, Endurlausnarinn besti, afbaka eptir Illsku sijn, Omilldra Flockur vesti, Villu-Lærdoom, med vondum Room, vekia og prætt wtbreida, einfallda Piood, æa Heliar Slood, afvega hanninn leida.

Tilkomu Dagur DRottins er, Dauda-Tijd Riett Christenna, i JEsu deya Utvallder, allar Sorgir ba linna, vier sofnum sætt, Sæliñ er kiætt, i sialfs hanns Fadmi blijdum, i giegnum Deyd, ba liggur Leid, til Lijfs fræa Heims Astrijdum.

38. Psalmur.

Uñ Opinberan Christi æa Fiallinu i Galilæa, og hanns Skickan, ad Postularnir wtfæri uñ allañ Heimiñ.

Ton, Gud vor Fadir vier bockum bier, etc.

LAerisveinarnir Lausnarans, lioost sem ad Skriftiñ greinir, eptir Bodi og Ordum hañs, Ellefu Lyndis hreinir, i Galilææ æa eitt Fiall, wtgengu. So ei snerti Fall, bar voru bo ei einir.

Fimm Hundrud Brædra fylgdu med, Frelsarann strax tilbædu, er beir hefdu hann allir sied, af Fegnud glediast nædu, enn nockrir giordu efa bad, ei hafdi slijkt bo længann Stad, ad JEsu grandt bo gædu.

Uppriſinn læta ſig ad ſiæa, Sonur Guds lofa riedi, Giædſkufwos i Galilæa, giorla nu þetta ſkiedi: Alldreige bregdaſt Heitinn hanns, hann er Drottinn Gud Sañleikans, hier af æ gieſſt mier Gledi.

Hælærdra Manna Meining er, mundi Fiallid heilaga, æa hveriu birtiſt HErrann hier, hvar til viſs Rok þeir draga, æa þvi Forklæaran ſijndi ſijn, Sonur Guds fyrr enn leid hier Pijn, og allañ vorn bætti Baga.

Borg ſem ad Fialli bygd er æa, bleſsud Guds Chriſtni heitir, þar fær þu JEſum Sæal mijn ſiæa, ſem alla Gledi veitir, hann þig hreſsir, hañ þig lijfgar, Holld hañs og Blood þig nærir þar, þa Synda Þwnginn þreytir.

Af þeſsu Fialli eg mun fæa, eptir Lijfid ad fara, æa Zions Fiall uppſtijga þa, og minn ſæta Lauſnara, med Utvolldum þar ollum ſiæa, i Borg Guds ſiælfum DRottni hiæa, og ſkiærum Engla Skara.

Af Sina Fialli Iſrael, wtgiefa DRottinn nædi, Logmælid, ſem ad Hrygd og Hel, hverium ſem einum ſpændi, af þvi þad kunni enginn Mann, uppfylla, nie þeſs ſtya Bañ, Ok þeſs ſo alla þiædi.

Af Thabor Fialli Frelſariñ, Flock helgra Poſtulaña, wtſenda giordi uñ Heimiñ, Evangelium ſaña, ad boda og kieña allri Þiood, i ſem Logmælſins Bañi ſtood, og ſegta Kvitttun Syndaña.

Allt Valld er gefid einum mier, End-

ur-

urlausnarlñ ttædi, æa Himnum, sem ad alldrei þver, einnlñ æa Jardar Lædi. Ad soddañ riett athugudu, eptir Mañdoomsins Nætturu, þessa Magt JEsus þædi.

Af því JEsu gafst eilijst Valld, Astkiæra Broodur mijnum, fyrir mig allt hann greidir Gialld, Gudi og Fodur sijnum, hann mig Voladañ framfærer, fyrst hann er so næa-skylldur mier, og sviptir ollum Þijnum.

Eg er riett-dæmdur uppæa hann, Ett ockar kañ eg segia, Holld af hanns Holldi: Sw med Sann, sonn Skylldsemi mun hneigia, Hiartad hanns, til ad hialpa mier, hanns Valld lætur ei slijta af sier, Ond mijn, þa eg skal deya.

Af JEsu Valldi wtsendir, urdu hanns Lærisweinar, styrktir, gladdir og Hughraustir, hvors vegna enginn kveinar, fwsir hanns Skipun fylgdu umñ Heim, fannst ei Tregdan hiæa nockrum þeim, þo væri ei Brautir beinar.

Ad Kienna og Skijra alla Þiood, Endurlausnarinn blijdur, umñ þa vijdu Veralldar Slood, af Valldi og Myskun bijdur, helgum Postulum Heims umñ Rann, hier af er liosast vilie hann, ad tapist enginn Lijdur.

J minni Skijrn eg ordiñ er, Oska-Barn Guds lifanda, Arfur Himneskur hlotnast mier, er huggar nu betst minn Anda, Gledi, Fridur, Farsæld og Dijrd, sem fæst ei af nockrum hier wtskijrd. Erfd sw skal Eilijf standa.

Eg

Eg em med ydur eñ ſo tier, Endurlauſnartiñ ſætt, allt til Veralldar Enda hier. O þæa Fagnadar Kiæti! Sem hier nu odlaſt Saalinn mijn, ſæll JEſu minn, af Nealægd þijn: O Himneſkt Epturlæti!

Eg vil lofordid þetta þitt, þijdaſti JEſu, veſia, med Trwar Hond uñ Hiartad mitt, Hormung ſo alla keſia. Þu ert minn Styrkur, Hiealp og Hlijf, Huggun, Frelſi: J Eilijft Lijf, hiedann muntu mig hefia.

O minn ſæti Emanuel! O JEſu Gud og Madur! Vertu hiea mier, ſo vegnar vel, eg verd þa ſyrgiandi gladur, hiea mier vertu i hverri Neyd, hiea mier vertu i Lijfi og Deyd, HErrann minn haatt-lofadur.

39. Pſalmur.

Uñ Undirbwning JEſu Chriſti til hañs Uppſtigningar.

Ton, Halll oſs Gud vid bitt hreina Ord, etc.

Eptir ſijna Uppriſu hier, oſs ſem Riettninginn bad ſegier, i Fiorutijju Daga dijr, dvaldi vor JEſus Mildi-ſkijr.

A þeim Dogum vor Drottiñ ried, Dæſeindum og Kieñingum med, ſijnum Poſtulum ſafna i Eitt. Sem vid Hiord fær einn Hyrdir breitt.

Vors

Vors sæta JEsu Sveinarner, Sorgar Stunder Fiorutijger, eptir hann hofdu Andadann, i Grofinni þa liggia vann.

I Fiorutijger Daga dijr, Drottinn vor JEsus Giædsku-hijr, aptur nam gledia alla þaa, a hvorium tijdt þeir fengu hann siaa.

Eptir Sorgina gefur Gud, Gledi, Hugsvolun og Fognud, eptir vort Stundlegt Erfidi, Eilifa Hvilld og Roosemi.

Ur Jerusalem vtleiddt, allra sijdarst vor Lausnari, Lærisveina, sem Letriñ tiaa, lifdur allt til Bethania.

Bethania sem auglioost er, Angistar Heim-Kyñi þijder, þar nærri laa nu Lausnarans, Leid, er hañ stie til Himna Ranns.

Mijn Saal, þijn alltijd liggur Leid, Lijfsins medann þu hleipur Skeid, uñ Sorgar Vegu allmarga, upp i Dijrdar Sal Himnanna.

A Oliu-Fiallid Elskufvs, uppstijgur Drottinn vor JEsus, af hvorju hañ til Himna fer. Huggun betstu þad gefur mier.

A þessu Fialli hafdi hañ, halldid sterkasta Bardagann, vid Daudann fyrr og Diofuls Magt, og daa samlega þa undirlagt.

Oss hvad hann feck þa afrekad, i þessum nu hañ byrtir Stad, sem er Himna-For Hejmi fraa, hverium er Nafn hanns trwa an.

A Fialli þessu Frelsarinn, fyrr hafdi Tijdum

Natt-

Nætt-Stad ſinn, og ſinnum Bænum wthellt: þar, ædur enn leid hann Piſlernar.

Hefur Sannlega HErrann þa, Himna-For ſina minnſt þar æ, og þvi fwſari uppbyriad, allar Piſlir i þeſsum Stad.

Af þvi Dijrdlegur upp nu ſtie, Endurlauſnarin̄ bleſsadi, med Sigur-Hroſan i Himna Dijrd, hver alldrei verda kann wtſkijrd.

Andleg Himna-For Eflauſt er, ad bidia Gud æ Jordu hier, þvi þa er Hiartad Himnum æ, HErranum JEſu ſiælfum hiæ.

Sæ þad giorir, vijſt hefur hann, Himnarijſki æ allann Sann, i ſinu Hiarta, hvar ed fwſ, Herbergi tekur ſier JEſus.

Bæninn hefur i Himininn, Hiartad, ſem fadmar Drottinn ſinn, i hanns Skaut ſig innleggur þar, odlaſt ſo Trauſt hanns Myſkunar.

Fyrr eñ Herrañ til Himna foor, hañs nam eñ byrtaſt Elſkañ ſtoor, vid Poſtulana, hverta hañ, med Hiartans Aſtſemd kvedia vañ.

Med lyptum Hendum Himnum ad, Herraſ vor JEſus giordi þad, og bleſſade þa alla ſeñ, eilijfur Dijrdar Kongureñ.

Af JEſu Hendum Bleſſan betſt, bijteſt og iafnann wtdeileſt, ollum Trwudum: Einn þeim hañ, Abrahams Bleſsan veita kann.

Af Bleſſudum Særum Handa hanns, hijngad

ad Jord til Syndugs Manns, heim Lijfsins Brunum framflioota, fegurstu Straumar Blessana.

I Lijfi og Dauda eru hier, O JEsu! Pijnar Hendur mier, Blessan, Huggun og Hialpræde, ad Himnum hær eg gladur sie.

I Lijfi og Dauda eg bid hig, i Pijnum Hendum geymdu mig, ha eg dey Herra Honduinn hijn, i Himna-Vist taki Sælu mijn.

40. Psalmur.

Um sialfa Uppstigninguna, og Sess JEsu, til Guds Hægri-Handar.

Med Himna Lag.

EPtir had JEsus hafdi hradt, Hellaga Lærisveina kvadt, vid ha skylldi, og var had Sin, med Vegsemd hærstu uppnumin.

Peim Asiædendum eitt Sky han, fræ Augum heirra taka van, i Himinin so upp ha foor, Endurlausnarin JEsus vor.

Til Hægri Handar Himnum a, hærra Guds situr. Vegsemd ha, af Adam kominn einginn Mann, adur nie sijdan hlioota van.

Athuga, Sæl mijn, attu hier, Endurlausnarin stijginn er, upp til Himnanna af Jordu, eptir Manndoomsins Nætturu.

Eptir Guddoomsins Edli hann, Upphefd neina

ei hliosta vann, hann var Gud hærſtur Himnum aa, Hefd kunni einga meiri ad faa.

O! Hvad gledur mig audann pad, ad i Himneskann Dijrdar-Stad, Holld nitti Christo hafid er, hvers eg nidr lijka vænta mier.

Hofud mitt JEſus, HErrann minn, i Himna Dijrd er uppſtiginn, mier hanns Lim einninn hlotnaſt aa, Hofdi minijnu par vera hiaa.

Upp ad Himnenum i Skye, Augliooslega vor Drottinn ſtie, Vallds og Dijrd JEſu vottaſt hier, Vagn hanns til Himins Skyid er.

Eg pegar lypti Augum mijn, i Skyinn, Drottinn minn, til pijn, jafnann giori eg ad peynkia pa, pig muni eg gladur lijta faa.

Aptur koma aa Efſta Dag, i Skyunum med Dijrdar-Hag, hafandi Virding Volldüga, og Veglega Samfylgd Englanna.

Ad eg verdi pa vidbuinn, veiti mier helgur Andi pinn, og med pier ſiaalfum Sigri ad naa, ſætaſti JEſu, Himnum aa.

Nidur af Himnum hijngad kom, HErrann JEſus i Fæætækdoom, og i Pioons Myud hier uingeckſt hann, aa Jordu medann dvelia vann.

Enn til Himins hann uppſtijgur, aptur ſem HErra Dijrdlegur. Soddann Bijti vid Borh ſijn hier, Bleſsadur Drottinn enn giorer.

Af Pioonum giorir Herra hann, af Hrygdarfullum, Gladværann, af Kroſs-piokudum Eynida frij, Aſt hanns og Nad fo ſtickar pvi.

J

I skapadann Himin ecki er, ad hvorium liooma-
ar Stiarna Her, Endurlausnarinn uppstijginn,
oss sem liosst kienner Ritninginn.

I Eilijfann Himin, Eilijst Hvs, inngeck Frels-
arinn vor JEsus, i þa Tialldbwd, hver eigi er, af
Hondum bygd, sem Skriftinn tier.

Þessi Himin er Hefd og Dijrd, hver alldrei ver-
dur noog wtskijrd, Utvalldra Stadur Eilijfur,
Eilijf Gledi og Fognudur.

Adam lokadi aptur fyrst, aumlega þa hann
syndgadist, Himninum fyrir ollum oss: Eilijst so
mistum Dijrdar Hnoss.

Sa annar Adam af Himne, i sinni Dijrd nær
þangad stie, upplauk Himnenum ollum oss: Ei-
lijst so hrepptum Dijrdar-Hnoss

I þa Sælunnar Sælu Vist, senn leid mig Her-
ra JEsu Christ, i Voninni er eg hia þier, ad Him-
num, medann þad ei sker.

Þar lifa allir Utvalldir, Englum Heilogum
samlijkir, i Dijrdinni sem alldrei dvijn, enginn
snertir þa Hryggd nie Pijn.

Ei hefur nockurt Auga sied, ei nockurs Hiarta
fullskiled, hvad stoora Gledi Himnum a, hia
Gudi Utvalldir þar fa.

Enn skallt þu Saal mijn athuga, um JEsum
Christ þinn Frelsara, ad til Guds hægri Handar
hann, a Himnum situr, þo sem Mann.

Gud er einn Andi og til Sanns, ei hefur Holld
nie Limi Manns, Almættis Stioorn hanns Eilijf

er, ædſta Guds Hond, ſem Skriftinn tier.

I þeirri Stioorn ad Eilijfu, eptir Mannlegri Nætturu, ræður JEſus, hvors eingum ann, allſtadar nærverandi Mann.

I Himins og Jardar hverium Stad, og Helvijti eins giorir þad, eptir Manndoomſins Magt, ſem er, meddeild honum; þar ei af-ber.

Gled þig nu, Sæl mijn, gled þig hier, Guds Sonur ſem þinn Broodir er, æ Himni og Jordu hann ſtioornar, hann er og med þier allſtadar.

Oteliande Guds Engla Her, Efalauſt hefur fylgſt med þier, þegar þig hoofſt i Himininn, med hærſtri Vegſemd, JEſu minn.

Nær eg helld mijna Himna-Ferd, hiedann þa burtkalladur verd, ædſtur mijns JEſu Engla Her, ei mun þa verda længt fræ mier.

Mijna Önd þeir medtaka þa, mædſt ſem ad hefur Jordu a, i Abrahams Skaut þeir bera blijdt, hvar hvild er Sælu Plætzid frijdt.

O Sæti JEſu! Innleid mig, uñ þad af Hiarta beidi eg þig, þa endaſt Stundleg Eymdinn mijn, i Æverandi Dijrd til þijn.

Heidur, Speki, Valld, Vegſemd, Dijrd,
Vitſka, Styrkur og Lofgiord ſkijrd, ſie
þier O! JESU CHRJSTE klær,
Kongur Dijrdar uñ Eilijf
Ar, Amen.

* * * * *
* * *

Elſ

EINN PSALMUR
Ut af
Uppriſu Hiſtoriunni;
Ordtur af
Saal. Sr. Hallgrijme Peturſſyne.

Ton, Giædskurijkaſti Grædari minn.

HJartad fagnar og Hugur minn, HErrañ Jesus er uppriſiñ, Kvol þo aa Kroſsi ætti, ærla Sunnudags er þad ſkied, aadur eñ Sooliñ lijſa ried, af Guds Dijrdar Almætti, þydur, frijdur Engill kemur, Kraptinn fremur, klaart eg greini, af Groſsinni velltir þeim ſtoora Steini.

Jardſkiaalfti meſtur ſkiedi þar, ſkiæraſta Liooma Engill bar, Vardmenn þa ſoddañ ſaau, Otta myklum yfir þa ſloo, Afl og Styrkleika fraa þeim droo, lijka ſem daudir laau, þegar, Vegar, Liooſid ſkapta, Lijſſins Krapta lokſins feingu, heim i Borgina hryggver geingu.

Hofud-Preſtana hittu ſenn, hermdu oll þeſsi Tijdindenn, hinir þeim hietu Gaafum. Segid, ad Læriſveinarner, ſooktu Liikamann burt med ſier, þegar vier þreittir ſvaafum; hradir, gladir, Giallded þiggia, þar ad hyggia, ſijdann ſogdu, lijka ſem Judar þeim Raadinn logdu.

Adur enn Dagurinn upprann klaar, wtgeingu af Stadnum Kviñur þriar, Maria Magdalena,

Moodir

Moodir Jacobs hins minna var, med peim lijka Salome par, pær hugduſt Chriſto piena, hryggvar, dyggvar, Lauſnarans villdu, ad liwfri Skyllldu, Lijkid ſmyria, hver ried adra pa hlioott ad ſpyria:

Hver mun burt vellta hordum Stein? Hindrar ſa oſs æ marga Grein: pegar ſem litu pængad, opinn ſtood Grof, enn Engill var, alhvijtu klædd ur Lijni par, Hrædſla ried Hiartad fænga, hliodar, moodar, hryggvar Kvinnur, ſagdi ſviñur: ſyrgid eigi, uppriſinn JEſum eg ydur ſegi.

Kvinnurnar gladar geingu heim, Grædarinn JEſus mætti peim, ſegiandi: Verid ſælar, pær fiellu ſijdann fraṁ til Sanns, æ Fætur kyſtu Lausnarans, han ried hijrlega ad mæla: Eg bid, ad þid, mijnum hlijdum, Brædrum þijdum, brætt þad innid: i Galilæa þier fyrſt mig finnid.

Magdalena æ medañ fer, misg fliott þængad ſem Petur er, og Johañes med honum, ſagdi: Lijkamañ ſælaſtañ, ſiæ hvergi eg nie fiña kañ, burt tekiñ væri han vonum, bæadir, þiæadir, undraſt þetta, er þad frietta, og æ n Tafar, wt þængad geingu nu all til Grafar.

Fyrſtur Johañes framkom par, fornam ad Grafiñ opiñ var, Petur þa greidt iñgeingur, ſæu þar logd Lijnklædiñ mivk, lijka og JEſu Sveita Dwk, Forundran af þvi feingu, allſkiovtt, og fliott, aptur ſnwa, og þvi trwa allu ad ſoñu, burt muni Lijkid borid af Moñum.

Epandi Maria wti ſtood, iñ i Grafina horfdi Fliood, Englum tveim gaf ad Giætur, vard hun nu hrædd, og vidleit þa, Vaktaraṁ Gardſins hugdiſt ſiæ, han ſpyr ſtrax: Hvad hun græter? Hun kvad: hellſt þad, miñ HErra þijdUr,

ur, Hiartans blijdur, hier ſiñſt eigi, Eſnid Sorgar eg þad ſegi.

Hafir þu borid hañ burt med þler, bid eg ad HErra ſegir mier, ſo ad hañ þangad ſæki, Maduriñ ſvarar: Maria! Meiſtari ſagdi hun aptur þa, ei leifdi oꝛ ſier tæki, all Hrygd og Stygd, ſnijſt i Gledi, ſkiott þad ſkiedi, er Chriſt um kiendi: heim til Poſtula hana ſendi.

Hun kom ſtrax og þeim kuñgiorde, Chriſtur af Dauda riſiñ ſe, Adburdi alla ſagdi, hinar Konurnar herindu med, hefdu þær lijka Jeſum ſied, Lifſs og i liwfu Bragdi. Petta, rietta, Villu hielldu, Hug ſiñ hrelldu, HErrans Sveinar, Sioon Hoerſingar þad ſogdu einar.

Til Emaus geingu einir tveir, uñ HErrañs Pijnu tala þeir, þad ſkiedi oꝛ þeſsum Degi, eñ ſo til bar, ſem ſegi eg frꝛ, ſiaalfur JEſus nalægdiſt þꝛ, þo ad hañ þeckti eigi. Hañ ſpyr, Hug-kyr, hvada Hialed, Hrygdar Taled, hafed Bꝛdur? Cleophas anſar med klockri Rꝛdu:

Ertu eñ ſo Okiendur Mañ, i Jeruſalem, ad Giorninga þañ, ſem er forir ſkeñu ſkiedur, veitſtu ecki? Eñ hañ ſpyr ad, honum Cleophas ſagdi þad, JEſus ſem oſs þar medur, Hꝛdſiur, ædſtur, af Spꝛdoms Otdum, og Giꝛdſku-Gierdum, fyrir Gudi og Moñum, oꝛ Kroſsi dreyddur, þad ſiaalfir ſveñum.

Eñ nu i Morgun aarla viſſt, oꝛdur eñ fieck af Degi lijſt, Kviñur frꝛ oſs. wtgeingu, hifandi ſogduſt lijta hañ, liſtlegt þad einum virdaſt kañ, Felmtur þvi aller feingu, Heymſka, Gleymſka, kvad þꝛ banda, Kongur Dauda kiendi ſijdañ, Chriſtur ſo hefdi hlotid ad lijda.

Alla Ritning wtleggia ried, opnadi þeirra Hugſkot med, Skriftina gloggt ſo ſkilia, Kauptꝛnid allir naalgaſt nu, nær þvi endud var Leidiñ ſw, geꝛnga lietſt leingra vilia, beiddu, neyddu, Chriſt ad bijda, kvaddu lijda oꝛ Kvolldid nærſta, iñ med þeim geingur Milldiñ hærſta.

Settiſt til Bords og Braudid þar, bleſsadi, ſem hanns Sidur var, og ſijdañ ad þeim rietti, bꝛdir i ſeñ hañ þeck-

tu

tu þa, þeirra Siounum hvarf burtu fræa, Harmi vr Huga liettu, hradir, gladir, Postulum hinum, HErrans Vinum, hier fræa ſøgdu, engañ Trwnad þeir a þad løgdu.

A ſomu Stundu þad ſo til bar, ſialfur JEſus var kominn þar, og midt i Midiø ſtendur, þeim Oſkar Fridar þeſſu næſt, þa var Dyrunum apturlæſt, ſia liet a ſijnar Hendur: Eñ þeir, þvi meir, urdu fegnir, Ottaſlegnir, og þvi trwa, Graat riedi ollum i Gledi ſnwa.

Ecki var Thomas þa med þeim, eñ þegar ſeirna hañ kom heim, þeir ſøgdu allt hid ſaña, alldrei trwi eg hañ anſarad, utañ ad Nagla Foriñ ſied, fæi med Fijngri kaña, lidu, bidu, atta Dagar, Dyrdar hagar, DRottiñ ſætur, ad luktum Dyrum kom milldur mætur.

Hia þeim ſtood HErrañ hijr i Mid, hier nærſt Thomam ſo ræddi vid, og vill hañ verdi gladur, i Nagla Foriñ lat Fingur þiñ, fliott legg mier Hønd i Sijdu iñ, vert ecki Vantrwadur: DRottiñ, Gud miñ, ſagdi dyggur, Trwar tryggur, Tvijburiñ frijdur: aptur JEſus þa anſar blijdur:

Sañlega Thoma trwdir þu, Tilſynd mijn þeſsu olli nu, og eg eñ framar ſegi: ſæll er ſa hver mig ſier ei hier, ſamt þo af Hiarta treyſtir mier, Huggun ſo hlipota meigi. Fleiri, meiri, Jardteikn hrein, fyrir ſijnum Sveinum, ſijdar giordi, all þo ad greind hier ecki verdi.

Vid Genezareth Vatnid braatt, þoru þeir þa ad Fiſki-Draatt, eñ ſig oppñberadi, Petur adſpurdur briſvar þar, þvi fæatadi, ſem vonlegt var, ad hañ JEſum elſkadi, bijdur, þijdur, Liiſſiñs Braudi, ſijna Saudi, Simon fæddi, uñ hañs Dauda og Utſor ræddi.

Fiorutiju Daga DRottiñ ried, dveliaſt hier Kæriſveinum med, eptir Uppriſu dijra, til Himna upp ſijdañ hiedañ ſtie, hia Hønd Fedurs Almaattugre, ſitur vor Hialpiñ hijra. Amen, Amen, allar Tijder, loff Lijder Lauſnarañ gooda, honum ſkal jafnañ Heiduriñ bioeda.

Pet-

Peir Fimtiju Hugvekiu Psalmar.

1. Psalmur.

Um rietta Pecking Syndariñar.

Tvn, Hallt oss Gud vid þitt hreina Ord.

O Gud Heilagi Herra miñ, hefi eg aumur Prællinn þin, Synda Eytur so indruckid, eins og Jord Vatni tekur vid.

Vijst er mijn Synd wr Maata miog, morg, Ung, Gomul og Svijvirdileg, enn þijn Reidi sar Elldur er, Ogudlegum sem fortærer.

Riettlætid allt sem orkad gat, er sem Bloodsiwkrar Kviñu Fat, O! hvad Raunglætid illt og frekt, er þau fyrir þier svijvirdilegt.

Liosid medañ i Myrkri er, mikla Byrtu þad gefur af sier, enn þegar Soolinn á þad skijn, alla missir þad Geisla sijn.

Eins er þad margt i Athofn Manns, ad Alitt hærsta Doomaranns, Ofullkomid og einkis verdt, er vier þo meintum Heilagt giordt.

Hvar mun eg aumur Frelsi fa? Þo flya villdi eg i Himininn har, þa er þar fyrir utann Ef, er eg so Tijdum styggdann hef.

A Jordu er hvorgi Hæli hier, Herrans Skepnur þær mya mier, med þvi eg hefi moodgad

þann, minn og þeirra Gud Skaparann.

Asokun Heims er hord og stoor, Himin, Lopt, Jord, Vatn, Eldur, Sioor, Englar, Samvitska, Satan senn, og sialfur Gud klagar vonda Menn.

Hver maa vid slijku reysa Rond, Riettlætid kiær ad adra Hond, þegar allt þetta amar ad, ecki er siint um Grida-Stad.

Glæpugum þeim sem gyrnast Raad, gefur Salomon heilnæmt Raad, i Biargskorum sig feli fl.ott; flija vil eg nu þangad skiott.

Biargid þad sem hann segier hier, sialfur JEsus vor Drottinn er, Skorurnar eru Undir hañs, i þeim er Hæli Syndugs Manns.

Lifsins Uppspretta er þar ein, oll kann su græda Daudleg Mein, Svala Dryck finnur þyrstur þar, Þvotta-Laug hinn sem Ohreinn var.

Þar vil eg koma þiadur Præll, þar vil eg felast JEsu sæll, medann Guds Reidi framm hiaa fer, fly eg til þijn, þu tak vid mier.

Ecki þarf eg ad ottast þar, Akiogun Guds og Skepnunnar, sa er fræa allri Anaud frij, Undum Drottinns sem hvijlist i.

HErra JEsu minn Hlijfdar-Mvr, hiælpa mier ollum Vanda vr, tak mig i þijna opnu Und, og annastu mig i Dauda Stund.

2. Psalmur.

Uñ

Um Idkan Idranarinar af HErrans Pijnu.

Ton, O mijn Sæla uppvakna nu.

Giædu og Hugleid Sæla mijn, særa og beyska JEsu Pijn, siædu hanns Mædu megna, Kvalama Stærd og Ofraun af, Ondina upp a Krossi gaf, pad leid hann pinna vegna.

Siædu hier pinna Synda Stærd, sia pu hvad mikid kosta vard, Sar pijn og Siwkdoom græda! Gud tijdur sialfur grima Pijn, Gud vthellir hier Lijfi sijn, Gud kvelur marzskyns Mæda.

O! hvad Banvænlegt er pad Sar, par eckert annad til Grædslu star, enn Bartskerans Blood wr Edum, O! pa kynia Stærd Kranckleikans, kostadi Dauda Læknarans, Guds po a Himna Hædum.

Pu Christinn Sæla siædu hier, Syndinni so Gud reidur er, po hanus Son Sætta bædi, Fodur sinn kiæraum fyrir oss, fallna i Synd og Daudans Bloss, Guds po ei rienar Reidi.

Hann took pa a sig Horund Manns, Helgandi so Nætturu hanns, ad Synda Eytri eydi, hann pa samteingdi Holldid vid, Heilagasta sitt Riettlætid, Guds po ei rienar Reidi.

Allt pangad til hann a sier bar, Illgiord og Syndir Veralldar, kvalinn a Krossi deydi, han liet wtpressa Lijf og Blood, ad leysa og græda Heimsins Piood, Guds pau rienadi Reide.

Hadd, Slog, Saar, Bryxl og Heliar Neyd, Hrakning og Smanir JEsus leyd, Blessadur i Bondum breydi, Fadirinn leit þa saru Swt, Saal og Lijf hanns þa blæddi wt, Guds þa rienadi Reidi.

Hann sem Heilagur hingad kom, hlaut ad lijda so straungann Doom, særdur med soddann Hætti, saa sem kemur med Synd i Heim, sijdann lifir og deyr i þeim, titrandi ydrast ætti.

Hrædast og skialfa Skepnu ber, Skapara sin þvi hefur hier, Krossfest og kvalid bædi, Prællinn nian þetta Ottast eitt, ad hann hefur sinn Herra deydt, sonduur Helgann hrianndi.

Christur lijdandi Kvol og Deyd, kallar til vor i sinni Neyd, lattum oss honum hlida: syndug Manneskia sia þu mig, sannlega hlijt eg fyrir þig, soddann Saklaus ad lijda.

Særir mig eitt og svijdur mest, sie eg og veit ad Þioodinn flest, mijna Pijn aktar eigi, Opacklætid sem almennt sker, allri Kvol þyngra fellur mier, a mijnum Andlæts Degi.

Heyrdu nu soddann Saala mijn, siertu Packlæt i JEsu Pijn, med Ast og Idran heita, Syndana Verkum siandu vid, sær þu ei framar Drottinn Gud, nie hann til Reidi reita.

Myskunar Fadir, Myskun þijn, Myskuni oss fyrir JEsu Pijn, og helgi vor Hiortu kraminn, Jesu þijn Bæn og Benia Foss, Boot og Lijfgun sie ollum oss, Amen, O JEsu! Amen.

3.

3. Psalmur.

Um Avoxt saũrar Idranar.

Ton, Sea frioals vid Logmoal fæddur er.

Yndugi Madur, sia ad hier, Saal þijn so hoolpinn verdi, Eilijft Lijf byriar hver sa hier, hreina Idran sem giordi.

Hvar sw hin hreina Idran er, er þar og Kvittun Synda, enn sw Kvittun hun aflar sier, Elsku Guds til Mannkynda.

Hvar Guds Ast er og Hylli hanns, hañs Sonur er þar medur, i honum Boot a Misgiord Manns, Manns Samvitsku þad gledur.

Hvar Samvitskann er glod og good, Guds Andi bijr þar inni, og Heilog Þrenning, sem hialpar Þiood, med hollri Lijfgiof sinni.

Þvi fa þeir allir eilijft Lijf, sem Yfirboot Synda vinna, enn Andar Tioon og Eymda Kijf, Idrunarlausir finna.

DRottinn þar uppa doo a Kross, ad deya Syndinn mætti, lætum þvi ecki lifa i oss, Lesti med vondum Hætti.

Saalar Daudinn Andlegur er, Illgiord og Syndinn Manna; undanndrogum þvi ecki vier, Idrunar-Verkid sanna.

Annur er sa sem ecki kann, Illgiordum Boot a vinna, sialfann Gud fraa sier fælir hann, med Fylking Engla sinna.

Syndinn styggir Guds Anda wt, af Musteri vors Hiarta, eins og Bijflugur flya Braut, ef finna Reikinn svarta.

So sem Gud framar ollum er, einn Hlutur sæa hinn besti, eins er og vijst i sialfri sier, Syndinn vor hinn sæa versti.

Nu þo Syndir sem vinnum vær, vijst stoorar heita meigi, ef Ydran breidist wt yfir þær, Augu Guds siæa þær eigi.

Med þvi þu safnar Synda Fanns, sijfellt og marga Vega, Jdrunar Tær þijns innra Manns, af þvoi þær daglega.

Gief mier HErra i Hiartad mitt, hreinann Ydrunar Anda, so ad mijn Sæl af Syndum kvitt, syngi þier Lof æa Enda.

4. Psalmur.

Uñ þad sæta JESU Nafn.

Lon, JEsus Christur æa Krossi var, etc.

O! JEsu Nafn þitt Jlmsætt er, alla Myskun og Frelsi lier, þvi bid eg þig minn JEsus, vægdu og lijkna veikum mier, og vertu mier JEsu JEsus.

O! Hiartans Unun innelig, Elsku þinni bijgæa sa mig, Girnd mijn og Gledi JEsus, fyrir mier ecki feldu þig, fyrst þu ert JEsu JEsus.

Myskunar Tijminn medann er, myskuna þu og lijkna mier, Myskunar Mergdinn JEsus, Myskunar Tijmiñ þegar þver, þa vert þu mier JEsu JEsus.

JEsus.

Orsmi verdur ecki neitt, i þo Myskunar Fæng-id breidt, mig takir mildi JEsus, Sæla mijn er af Syndum þreitt, siert ockur JEsu JEsus.

Oll Sælar Fæda ofþurr er, utann medblandist þad Vidsmior, sem ertu sæti JEsus, soddann Krydd minni Sælu ber, siert henni JEsu JEsus.

Synda Eitur eg sogid hef, Satan hlidandi Vondsku Ref, i þinni Augsyn JEsus, trui eg þo fyrir utann Ef, ad ertu mier JEsu JEsus.

Uppruna Synd sem erfda eg, asklagar mig og þreingir miog, i þinni Augsyn JEsus, þo hun sie stoor og svijvirdileg, samt ertu mier JEsu JEsus.

Fæding og Gietnad fleckar Synd, fordæmanleg er Skiepnu Kynd, i þinni Augsyn JEsus, þo Saurgun fylgi soddann Mynd, samt ertu mier JEsu JEsus.

Satan oss jafnann svikid fær, Syndir daglega giorum vær, i þinni Augsyn JEsus, svijvirdilegar þoott sieu þær, samt ertu mier JEsu JEsus.

Þo ad eg Sooma svipti mig, samt kann eg ecki ad sneida þig mikilli Myskun JEsus, eptir þvi hun er Æfinnlig, oss ertu JEsu JEsus.

So sem mier harla hægt var þad, ad hrapa i Eymd og Kvala Stad, fra þier Frelsarinn JEsus, veit eg so hægt þier vinnur ad, vera mier JEsu JEsus.

I Lijfi, Deyd og Doomsins Hrijd, daglega og um allann Tijd, vertu mier veikum JEsus, fyrir

þin Dauda Fæs og Strijd, frida mig JEsu JEsus.

Minstu ei so a Syndir mijn, ad siaalfur gleymir þu Myskun þijn, heilagi HErra JEsus, Saalar Lijfgun og Sadning sijn, siertu nuer JEsu JEsus.

Ad lifa og deya Lausnari minn, lijka koma fyrir Doominn þinn, þori eg þvi minn JEsus, I þijnu Nafni eg Frelsi finn, fyrst þu ert JEsu JEsus.

O! JEsu fyrir þinn Unda Foss, alla Kvalning og Deyd a Kross, og Naadar Nafn þitt JEsus, aðast þu lijfs og lidna oss, Lof sie þier JEsu JEsus.

5. Psalmur.

Uin Trwariñar Jokun.

Tou, Sæll ertu sem þin Gud.

DRottinn eg aumur er, i Hugsun minni, opt giori eg Oriett þier, og Þijnu þinni.

Græt eg þad Goodverk mijn, Glæp bæta eigi, so sem Synda Boot þijn sijst nægiast meigi.

Læst eg so leggia a, Lappañ Goodverka, Forþienan þijna þa, Þrautar noog sterka.

Hvor sem sig heilagañ, hier fundid gieti, hvad þyrfti ad hugsa hañ, uin HErrañs Riettlæti.

Undir Naad erum nu, ecki Logmæli, siæum til soddañ Trw, Syndiñ ei briæli.

Hattt upp i Himiniñ, heilagi Fader, syndgad hef eg Sonur þiñ, soijvirdilegt þad er.

Aum-

Aumur eg eckl mar, Arfi þin heita, virdstu mier
þriootskum þa, Þræls Nafn ad veita.

Oflug er Syndin su, sem mig vill pijna, laat ha-
na lokfins nu, Lijfinu tijna.

Holldsins ill Jfirræd, um sijdir lini, og missi
Asl og Daad, Andin so vini.

Eg hefi heimskur Mañ, hyllst Satans Wdi,
un mier ad Ovin þañ, eg sigra nædi.

Otta vijst undir bioo, Ogn Dauda Kijfsins,
Jlls Endir er han þo, og Jngangur Lijfsins.

Nær Lijfid wti er, oll Meinin þverra, þa mun
eg þocknast þier, þu goodi HErra.

Oll Syndin er þa kvitt, i Himna Sæti, einn
Gud þvi ertu mitt, einka Riettlæti.

Daudañ ei Ottast nu, nie Eymda Kijfid, hærst-
ur ert HErra þu, Heill mijn og Lijfid.

Sæl mijn af Syndum Kvitt, siæ mun þijn
Mæti, bodin i Brwdkaup þitt, Brwdgumin sæti.

Þa reyni eg þad og finn, ad þu ert mier bædi,
blijdasti Brwdguminn, og Brullaups Klædi.

Eg hefi Jklædst þier, a Skijrnar Degi, sar
Skrwdi skylir mier, skadar Synd eigi.

J skiærum Skrwda þeim, skal eg framm gaan-
ga, þa DRottinn dæmir Heim, a Degi straunga.

Dijrdar Skart skal oss þar, skijnandi giera,
hvert oss til Eilijfdar audnast ad bera.

J sanna Sælu Dijrd, senn leid oss HErra,
sw Lofgiord sie þier skijrd, sem ei maa þverra.

6. Psalmur.

Uñ Huggun þess Idraudi i Christi Pijnu.

Ton, Konung David sem kiendi, etc.

ALLur syndugs Mañs Soomi, sannlega foolginn er, i þvi Frelsarinn froomi, ad forsmaadur varstu hier, og þiaadur þwngri Pijsti, Daudi þiñ er Lijf Lyda, Lækning og Huggun frijda, Hoop mitt og Huggun mijn.

Þu einn Gud allra Lyda, eg gat þig moodgad vijst, enn þig aptur ad þijda, orka kunni eg sijst, enn fyrir Christi Kross, er oss nu ordinn Fridur, af þvi þig straalfann vidur, sættir þu seka oss.

Siaa nu þau Særing megna, Sonur þinn lijda hlaut, fyrirgief þad þess vegna, Prællinn illur sem braut, Drottinn myskuna mier, Synd mijn er Sandi fleiri, samt er þijn Naadinn meiri, þviad hun eilijf er.

Ef ad eg ecki jaata, Illverk og Synda Praa, þa kann i augnvann Maata, Aflausn þeirra ad faa, enn ef auglijsi þær, Saar svþvirdilega skarta, færandi kramid Hiarta, enn Samvitskann Felmtur fær.

Halltu þvi ecki inni, Ast þinni Fadir kiær, nie Naad i Naudsyn miñi, Naakvæmd allri mier tær, minnstu Myskunar þijn, reidstu mier aumum eigi, af þvi þu hefur sleigid, Son þiñ fyrir Syndir mijn.

Hver munu Aums Urræði, aa Reikningsskapar

Tijd

Tijd, þa senn að sækia bædi, Syndinn og Riettlætid, sitt stær á hverja Hlid, undir Andskotans Hreidur, uppi Doomarinn reidur, enn Samvitskann svipt er Frid.

Verslld er öll i Loga, umhverfis Manninn þa, hverninn má hræddur voga, i HErranns Augsyn fram gá? Ei helldur falist fær: Hvad er þa hellst til Ræda, hver vill þa Saalu næda, hvar mun þa Hvijldinn vær?

Hver er sa einn sem heitir, Engill hinns mikla Ræds? Aumum Vidtoku veitir, Verndarinn Lyds og Lands, JEsús þad eflaust er, milli hanns Hiálpar Handa, hræddur mun eg þa standa, hanns Fulltijng hlijfir mier.

Saal mijn þijn good Trw glædist, gled þig og fagna nu, uppá þann er þu hrædist Okvijdinn vona þu, vert ecki orvæntiñ, frá þeim sem fyrri flvdir, flijdu nu á þess Ræder, hann reinist þier hollur Vin.

Minn Gud! eg má þad játa, mikil er Syndinn mijn, þo er i allann Mata, enn meiri Nadiñ þijn, öll mijn Von i þier stær, gief þu eg glatist eigi, gief ad þig lofa meigi, hier og um eilijf Ar.

7. Psalmur.

Um Avext Christi Pijnu.

Tón, Fadir vor sem á Himnum ert, etc.

Þá

Pa HErrañs JEsu harda Pijn, hugleidi eg med Krapti sijn, eykst þa mijn Trw og eflist best, um̃ þad Tvent sem mig vardar mest, Ast Guds til mijn og annad hitt, Afbrotinn oll eg fæ vel kvitt.

Þegar minn HErra hieck a Kross, hneigdi sin Munn ad kyssa oss, Arma wtbreiddi bæda senn, baudst til ad kyssa alla Menn, hann lauk upp siin-um Hondum tveim, ad hiælpa og audga oss med þeim.

Hann liet því opna Sijdu sijn, so þadann stre-imdi Lijf-Gisf mijn, og ad hanns heita Hiartans Þel, hægra sie oss ad skoda vel, hanns Sær eru af Ofraun blæa, Ast velldur því þau lioomar æa.

Lætum oss i hanns opnu Und, inngænga því med gladri Lund, skodum hanns heita Hiartans Ast, hvor oss syndugum alldrei brast, i hanns Særum er Nædar Nægd, noog Endurlausn og allskyns Hægd.

Af Fim̃ Lijkamans Limum hañs, lagadi Blood til Syndarans, Hondum, Footum og Sijdu sen̄, so þad lijfgadi alla Menn, og þad signada Særa Flood, Syndir þvægi af allri Þiood.

Hann var hrakinn med þwingri þræa, þræsam-lega hann Judas slæa, slæa þeir Gadda i Holldid hanns, hanns Blood wtkreisti Syndinn Manns, Manns Hendur Gudi unnu æa, æa honum margs-kyns Kvelling læa.

Hann strijddi Daudann hardann vid, hann so oss veitti Andlæts Frid, hann var Sakfelldur hier

æa

a Jord, hanns Born so yrdi saklaus giord, hañ liet sig slæa med Heipt og Foss, hann so Aklogun fyrdi oss.

Hann stundi hætt med Harma Kvein, hann so oss bætti eilifst Vein, hann bar a sijnum Herdum Kross, hann so Pijngd allri lietti af oss, hann var deyddur og hrakinn senn, hann so lijfgadi alla Menn.

So sem þa Vijnber Of-þijngd af, alla Vega sinn Log wtgaf, eins pressadist vors HErra Hollð, hrundi hañs Dreyri nidur a Folld, undañ Þijngd alls Heims Illgiordar, og Reidi Guds, sem JEsus bar,

Soddann Gagn fær þu, Sæla mijn, af Saurum JEsu og beysku Þijn, Handskrift sem oss var mooti mest, med sier hefur a Krossinn fest, hanns Blood hana afþvodi þar, i Þijnghwsi Guds, sem rituð var.

Vertu því gladur, mæddi Mann, Manna Hialp alla JEsus vann, ef stoor eru þijn Synda Saur, Sær hanns eru þier Lækningz klær, hanns Blood þad edla Uñsal er, sem alla Græding veitir þier.

Andlæt þitt JEsu og þijn Þijn, allra Meina sie Bootinn mijn, i Lijfi og Dauda Athvarf allt, æfinnlega mier vid þig hallt, þu heilog Preñing hijr og blijd, halldist þitt Lof uñ allann Tijd.

8. Psalmur.

Uñ

Um Fullvissu vorrar Sæluhlaupar.

Ton, Lifandi DRottiñ litna mier.

GLed þig mijn Sæl og giæt þu ad Gudi Skapara þijnum, mundu hanns Nad og minnst a þad, þa myndadi hann þig i Leynum, adur þegar varst einginn þu, Umhyggiu bar hann þijna, eigiñ Mynd hanns ert ordinn nu, ei kann hann þier því tijna, hann annast alla sijna.

Nu þo ad vijsu syndug siert, so Guds Mynd hafir tapad, hann sem af eingvu gat þig giort, gietur þig endurskapad, sæ sem þig skoop æn Synda Flecks, Saurgun þijna kañ bæta, og Illsku Root sm i þier vex, alla i burtu ræta, ad því skallt giorla giæta.

Hia Gudi erum lijkt sem Leyr, Leyrpotta Smids i Hendi, um Æfi finnast eingver þeir, sem eru sijn Verk hatandi, skylldi hann þar til skapa þa, Skiepnu Kynd sijna Manninn, Handaverk þau ad hata og slæ, og hrekia i Diosla Ranninn? Sæl mijn ei þeynktu þanninn.

Vijst er Skopun og Myndinn Manns, mikid Guds Astar Merki, eñ gior vottast þo Elskañ hañs, af Endurlausnar Verki, alldrei gyrnist þu Glotun mijn, goodi Hyrdirinn Sauda, fyrst ad þu þoldir þwnga Pijn, þig gafst i Pijsl og Dauda, til Lijfs og Lausnar Þiooda.

Sæ oss Frid-keypti Fodurinn vid, Fullnadar dijru Verdi, annast oss nu og leggur Lid, Lijf vort so einginn skierdi, þetta Tilflugt ei verdur vallt, velldur því þad eg segi, sw Nædar Giædskann gnæfir

allt

allt, Gud fyrir Prælinn deyi, Sæl mijn, þvi efast eigi.

Vier erum Gud þijn Oska-Born, og Arfar ad Hiunna Vistum, so elskar þu nu sierhvorn vorn, sem Drottinn JEsum Christum, Naad og Uppfylling eilijfs Lijfs, ofs giefst i Syni þijnum, Uppsprætta Goods og Endmg Kijfs, Uppgiofa Synd og Pijnum, gledst eg i Gudi mijnum.

Hvorninn kann sa ad hata mig, Helfor mijna sem bætti, og gaf i Daudann sialfann sig, so ad eg lifa mætti? Þo Ovinir allir risi mier, mijna Sæl æklagandi, JEsus mitt Hoop og Hæli er, Helgun og Lausn fra Grandi, Trw mijn so stodug standi.

Lof sie þier Fadir fyrr og sijd, fyrir þinn Soninn kiæra, og þier JEsu sem leystir Lyd, lijka sie Dijrd og Æra, svo helgum Anda sama Veg, sana Vegsemd skal giallda, þu Einung Preuning Odaudleg, unn mier þinn Prijs margfallda, hier og uñ Alldir Allda.

9. Psalmur.

Uñ þad, ad vier skulum elska Gud mest.

Ton, Dreckum af Bruñi Naadar.

NIJs upp riett Christinn Sæla, Raadholl ad læra, Stunt lega Hluti hæla, ei haf þu kiæra, enn þann ypparsta Gooda, elska og stunda skallt, hvers Nægdar Giædskañ frooda, gott uñbinda allt.

Uppsprettann alls hinns Gooda, er hian Drottni,

ni, honum eatt Aſt ad biooda, ſo alldrei þrotni, ſkapada Skiepnu neina, ſkallt ecki elſka þu, þvi eingvann Aſtar Beina, aptur þier giellður ſu.

Þeim eatta ollu ad tæra, Aſtar Geingi, er þig hafdi þa kiæra, er þu varſt einginn, þa hann til Reidi reitir, raſandi tijdt og þræatt, ſyndſamlega ſo breytir, ſamt elſkadi hann þig dæatt.

Hiartans Unnar Ardur, uñ innſtu Reita, og Andar Alldingardur, mar Elſkann heita, hun wtilokar Heimimi, af Hiarta Mannſins beſt, Satan og Synda Keimunn, ſigrar, og grædir fleſt.

Hun læſir Diofla Dijki, og Dædir eykur, hædſta Himna-Rijki, hun upplijkur, Aſt er Utvalldra Merki, ecki til Hiælpar ſein, wt af Elſkuñar Verki, auglijſiſt Trwinu hrein.

Ef Sælinn elſkar eigi, þann ædſta Gooda, bauda ad ſonnu ſegi, og Soomaſnauda, Yndis Hægd aungva hefur, og einginn Roolegheit, Uggſlauſt i Syndum ſefur, ſitt Hiælpar Rad ei veit.

Gudi þvi eattu ad unna af ollu Hiarta, eingvar Ydiur kunna, ædra ad ſkarta, ef þu uppbyriar eigi, ad elſka DRottinn hier, upp fra þeim efſta Degi, ecki veitiſt þad þier.

Sviptu mig Synda Galla, minn ſæti HErra, og bannada Elſku alla, lauti mier þverra, gief ad þier einum unni, og elſki Hiarta-klaar, ſo ad eg ſijdar kunni, ad ſiæa þig uñ eilijf Ar.

10. Pſalmur.

Uñ

um vora Fridhæging.

Ton, Mitt Hiarta hvar til hryggist þu.

O! Hvad mikil er Myskun su, minn JEsu sem oss veittir þu, Siwkdoom vorn sialfur barst, fyrir Heimsins Syndir særdur varst, sveid þier Und enn Hiartad þitt skarst.

O! Þau Vilkior og Bijti best, ad barstu Riettlætur Straffed mest, Rænglætur fañ þo Frid, heilagur tookst þu Hegning vid, hinn syndugi sieck þa Grid.

Þu tookst æ þig hid versta vort, var þad Syndinn sem hofdum giort, þitt besta þu gafst oss, þad var Lijfid og Lausnar Hnoss, leidstu sialfur Daudann æ Kross.

Og nu med þvi þijn Elskann mest, æ sig took þad, sem vort var vest, bestu Eign bioodum nu, Lijkami vor og Sael er sw, soddann Hnoss er gyrnist þu.

Hefdir þu ecki, HErra trvr, hialpad Rænglætum Dauda ur, og keypt hann Kvolum fræ, þijna Riettlæta furdu fæ, funded munder hafa þa.

Faderiñ hefur hefnst æ þier, hverskyns Synda sem gisrdum vier, þvi siest oss Þrælum Vægd, þad er þier Sael mijn Siñes Hægd, ad Synd er kvitt, enn Reidi Guds lægd.

Hverneñ kañtu þa HErra kiær, ad hefnast æ oss fyrer Syndir þær, sem ad þu sialfur barst? Saleñ þijn af Sorgum skarst, ad Synd fyrer oss

þa giordur varst.

Eingiñ hefur nu Afl nie Vallð, ea oss ad leggia Hefndar Giallð, Utañ einasti hann, fyrir vor Brot sem borga vann, og þwinn er ad Fridkaupa Mañ.

Gled þig mijn Sæl vid Sañleik hañs, er Syndugs vill ecki Dauda Mañs, ad eilijfu seigir hann Satt, i þeirri Trw þu stodug statt, sterka Trygd hann vid þig batt.

I Guds Metakæal Myskun er, miklu þijngri, þa vigtum vier, helldur enn alls Heims Synd, siertu alldrei so Sæl mijn blind, ad soddann Huggun tapir i Vind.

Mundu ad Synd er Mañsins Verk, eñ Myskun Guds þó stendur sterk, er þeirra Olijk Dæd, Illgiord stundleg, enn eilijf Naud, og Osegiannlegt D:Rottins Naud.

Flij eg nu aumur argur Præll, undir Næd þijna Gud minn sæll, syndu þvi Myskun mier, þig skal lofa og þacka þier, þad ea medann Eilijfdinn er.

II. Psalmur.

Uñ Fridar Boot fyrir vorar Syndir.

Lon, Hvar sem ad reysir hæga Bygd.

MIlldi JEsu eg minnist nu, Myskunar Bod þitt kiæra, Syndugum giordir siaalfur þu, soddann Ordum ad tæra: Allir sem þiaust Þijngsla Þijn, og þreittir erud, komid til mijn, ydur skal endurnæra.

Par

Þar til giori eg so svara hier, Sannleiksins dyrsti Munnur, Syndanna Þyngi preyngir ad mier, hier er minn Brestur kunnur, andvarpa eg i Eymdum mijn, og vil þvi giarnann koma til þijn, lifandi Lijfsins Brunnur.

Þyngar eru sem ærid Blij, ofmargar mijnar Syndir, erfida eg og þiaist þvi, þessari Byrdi undir, Glæpafullann eg Alldur el, enn vil þo giarnann deya vel, HErra mier Huggun sendir.

Kom þu minn JEsu, kom til mijn, kom þu med Asiann hijrri, þviad eins kann eg ad koma til þijn, ad komir þu til mijn fyrri, kom þu og svala mæddum mier, Margskyns Synda eg Okid ber, endurnær mig Nad nijrri.

Hiælpi mier best þijn heilog Önd, hiælpi mier best þin Daudi, og Lijkami þin sem leid hier Bond, laugadur Pijslar Bloodi, Sær þijn, Undir og Arnan trw, og allt þad fyrir mig þoldir þu, hiælpi mier, Herra goodi.

Daudi þinn fann oss Frelsis Hlijf, Frid, Lijfgun og Riettlæti, meir mun þa þitt lifanda Lijfliena oss allskyns Mæti, hvar þijn Minning i Hiarta var, herbergar þu og lifir þar, Tign er þad soddann Sæti.

Gled þig nu, Sæl mijn, gled þig nu, gled þig i DRottni þijnum, er Obedinn veitti Ast og Trw, Ovina Flocki sijnum, Vina Græutbeidni vill hafa þg, veita giarnann og Myskun tiar, Hægd er þad Huga miinum.

Þegar þu Hiartans HErra minn, hiedañ giorir mig kalla, leid þu mig þa til Lijffsins iñ, ca hoomandi Dirdar Palla, so ad mier hlotnist Heillir þær, ad heyra þig, siaa og vera þier nær, og lofa uñ Eilijfd alla.

12. Psalmur.

Uñ Art og Eigtñlegleik sañrar Trwar.

Ton, O Fadir miñ, eg prælliñ þiñ, etc.

UPP upp mijn Saal, er þier nu Mæl, ad yfirvega Trw þijna, Krapt mikil er, Christo þvi ber, kiærar Þackir ad syna, Edla Hlut þann, inngaf þier hann, cattu þvi so ad greina: Lof sie Gud þier, þu lientir mier, Lijfid og Trwna hreina.

Af Trw þad skier, ad verdum vier vel iñplantadir Christe, eins og Vijntrie, viss Meistare, vidgrædir lausa Kviste, af Drottni maa, Lijfs Frioofgun faa, frægri enn nockra Giimsteina, Lof sie Gud þier, þu lientir mier, Lijfid og Trwna hreina.

Olli Trw sterk, Abels Foorn-Verk, allvel þocknadist Gudi, ORottni so sætt, þykir miog mætt, Munn-Offur þess sem trwdi, er þad Bæn ein, osfug og hrein, orkandi Bootum Meina, Lof sie Gud þier, þu lientir mier, Lijfid og Trwna hreina.

Enochs Trw vann, ad saa Guds Mann, upp var numinn i Hædir, hun so Gyrnd Manns, til Himna Ranns, Heimsins fraa Glisi leidir, eilijfst Lijf þvi, og Jbwd Christi, oss giefst hier nu ad reyna,

na, Lof sie Gud þier, þu lientir mier, Lijfid og Trwna hreina.

Sonn Trw þad vann, Sara gat Mann, sijnum i Alldurdoomi, so gietur Christ, sierhvor Saal vijst, sem er prijdd Skijrleiks Bloomi; enn þetta hier, andlega skier, Oflgan vid Trwar Beina, Lof sie Gud þier, þu lientir mier, Lijfid og Trwna hreina.

Af Trw þad kom, ad Abraham, Jsaach forna kunni, Siælfs Vilia Manns, er Saalar hanns, Son sa hun heitast unni, andlega i Trw, honum offra þu, Elsku sijn þier ei neina, Lof sie Gud þier, þu lientir mier, Lijfid og Trwna hreina.

Olli Trw good, Jsraels Þiood, yfirgieck Hafid Rauda, so komunst vier, Hættulaust hier, Heims yfir Siooinn Nauda, Rahab Frid fann, frelsast so Mann, fyrir Trwna alleina, Lof sie Gud þier, þu lientir mier, Lijfid og Trwna hreina.

Hrein Trw þad er, þa Hiartad hier, HErrann medtekid gietur, med Arnan hañs, og er til Sañs, i honum Traustid setur, fullvijs uñ þad, hun finni Naad, fyrir Græðarann Meina, Lof sie Gud þier, þu lientir mier, Lijfid og Trwna hreina.

Uppreñur sw, hin oflga Trw, af andlegu Guds Ords Sædi, eins er og Twn, Andiñ og hun, eitt eru þessi bædi, Ord Guds er Far, sem Andañ ferjar, inn i Hiartad Leid beina, Lof sie Gud þier, þu lientir mier, Lijfid og Trwna hreina.

Opt nefnd Trw hier, andlegt Lioos er, upplioo-

mandi Manns Hiarta, Geysla þa ber, sem giesa af sier, Goodverka Skynid biarta, hvar þad fataast, hana þar brast, henti þad Berusku Meina, Lof sie Gud þier, þu lientir mier Lijfid og Trwna hreina.

O! Minn JEsu, mier uñgief þu, andlegt Lioos Trwarinnar: Lysi þad mier, so læri eg gior, Leid Sæluhiælpar minnar, so eilijft Lijf, eptir Heims Kijf, eg mætti faa ad reyna, Lof sie Gud þier, þu lientir mier, Lijfid og Trwna hreina.

13. Psalmur.

Uiñ Andlegañ Hiwskap Christi og Sælarinnar.

Ton, Eins og sitt Barn.

Hw þig Sael mijn, bidlar til þijn, blessadur Gud aan Esa, eg vil þig mier, eg vil þig mier, JEsus so tier, jafnann og æ Trwlosa.

Gled þig nu þvi, Gudi þeimi, er giefur hier Brullaups Klædi, og gloandi Skart, gloandi Skart, girnilegt margt, Gull-Hring og allskins Giædi.

Flijttu þier þa, Fegurd hanns sia, fagnandi tak vid honum, Brwdgumi þiñ, Brwdgumi þiñ, med Bloomleik sinn, ber længt af Maña Sonum.

Hann skyn sem Sool, þa Heimsins Hiool, heitast upp liooma kunni, daufrijdur Sveinn, daufrijdur Sveinn, Dyrd krijndur einn, drijpur Naud af hanns Munni.

At-

Athuga þu, þinn Aumleik nu, og hañs Hæstignar Prijdi, so veitstu gior, so veitstu gior, hvor Sæmd þad er, sier took hann þig fyrir Brwdi.

Þu varst nakinn, þvi var ei Kyn, þyrdir ei inn ad koma, i Kongsins Sal, i Kongsins Sal, nie koma a Tal, vid Christum þinn Brwdguma.

Synda Lorfum, sijdur þorfum, sialfur hann þig wr færdi, Silki-Fat nijtt, Silki-Fat nijtt, med Sooma prydt, sijdann til Eignar tærdi.

Gyllini Armbond, gaf þier a Hond, Gud-Vef og Brwdkaups Klædi, og Eyrna Skart, og Eyrna Skart, enn allt Oparft, af þvodi sijnu Bloodi.

Allt hvad hanns er, Otijginn þier, aum Brwdur giefur hañ þetta, Hunæng Vidsmior, Hunæng Vidsmior, þa Hvngur skier, Holld sitt og Blood til Rietta.

Ecki neitt slijkt, eda þvilijkt, orkar þu honum ad veita, hellst mæa þo dæst, hellst mæa þo dæst, ad Hiartans Ast, sem hefur hann til þijn heita.

O! Hvad Sæl su, sijdar og nu, sæl og blessud mæa heita, soddann Teingd nær, soddonn Teingd nær, ad Son Guds kiær, sier vill til Egta jaata.

Trwinn a hann, traustast hun kann, Teingdir slijkar ad festa, allt hanns Gotz er, allt hanns Gotz er, eiginnlegt þier, Æra og Tigninn mesta.

O! Þu Sæl mijn, Unnusta þijn, æstudlega tak mooti, halltu vel Trw, halltu vel Trw, hooraft ei þu, hanns Vingan so ei priooti.

Þier JEsu kiær, þad þockum vær, þu i Teingd

oss ert kominn, leid þu oss inn, leid þu oss inn, Lifs-Liafari minn i Lambsins Brwdkaup, Amen.

14. Psalmur.

Um Christi Dœsamlega Mañdooms Tekning.

Lon, Ofan af Himnum hier kom eg.

LAtum oss nu mijn liwsust Born, litla Stund hepta Huga vorn, þessu Stundlegu Starfi frœa, stunda og þenkia Andlegt œa.

Hiartans Augun þa hefium fyrst, hiedann og upp a JEsum Christ, athugandi hvor Ast hanns var, og Leyndardoom hanns Fædingar.

Hann stie nidur i Holldid vort, hann so oss feingi Guds Born giort, heilsg Fæding og Holldgan hanns, hreinsar og bætir Saurgun Manns.

I Tijd Fridsama Augusti, oss villdi JEsus fœdast þvi, so ad hañ feingi sett til Sanns, Sœtt og Frid milli Guds og Manns.

Hann fœddist þvi af hreinni Mey, hann syndi þad hann kynni ei, andlega ad fœdast utann þar, Osaurgad Mannsins Hiartad var.

Otignir fœa þann Fognud fyrst, Fæding Christi þeim bodadist, þvi honum best þeir þocknast hier, sem þykiast i Hiortum daulitler.

Englar boda fyrst Fognud þann, Fiarhyrdurum þvi sialfur hann, Sœlnanna Hyrdir santnur er, sem beinir Veg þeim villtur fer.

Re-

Med Fiærhyrdurum forum af Stad, fædd-
um JEsu nu leitum ad, i Bethlehem (pad Bra-
ud-Hws er) Barnid i Reifum finnum vier.

I Jotu liggur Sveinninn sæa, Sofnud Guds-
Barna þijda mar!, Heilog Ritning er riett til
Sanns, Reifarnir þessa Guds og Manns.

Mikil og stoor er Myskun sw, mier aumum
veittir JEsus þu, þa ecki komst eg upp til þijn,
ofann stiegst þu hijngad til mijn.

O! hvad furdannlegt er þad Ræd, sem uppaa
sann þijn Vijsdooms Ræd, ad Myskun er nu
ansatt vid, allra strængasta Riettlætid.

Hreinsi nu best mitt Hiartans Hws, Heilog
þijn Fæding, minn JEsus, gack sidann inn til
Gistingar, Gud, velkomtinn ad hvijlast þar.

Allir samsyngi Engla Hyrd, i Upphædum sie
Gudi Dijrd, aa Jordu Fridur einnig sie, og
Monnunum goodur Vilie.

15. Psalmur.

Umm Avoxt Christi Mannooms.

Ton, Til þijn Heilagi Herra Gud.

EG boda ydur, Engill tier, ærinn Fegnud til
Handa, Saal mijn, þu hefur Huggun hier,
Hræddslu læt þier ei granda, fagnandi tak vid Fæd-
ing hanns, sem forbetrad hefur Raadid Manns,
lijfgad og leyst wr Vanda.

Oss er skrifad ad Oliu Kvist, i Orkina Dwf-

enn bæri, audsynandi so Foolki fyrst, Floodid nu burda færi, eins hefur JEsus fært oss Frid, af Fodursins Hendi Sætt og Grid, enn Reidi hañs runninn væri.

Oss hefur JEsus elskad heitt, ad eilifu samteingiandi, Guddooms og Manndooms Art i eitt, Oslijtanlegu Bandi, hvorniñ mun þvi hañs Myskun þa, Manninn geta sier slitid fræa, Holld sitt og Blood hatandi?

Þann Leyndardoom uñ Holldgan hanns, hver mun wtskijra kunna, Losleg Hætign vid Læging Manns, liet sig samteingiast nunna, hvad er Dijrdlegra helldur enn hann, hvad er slæmra enn tijndur Mann? Þo vill Gud þessum unna.

Ogrijpannlegur Gud var það, giordi Mann-Skepnann reita, þo bar hun sig i eingu ad, eptir Sættum ad leita, þa klæddist hennar Holldi hañ, Heiminn sætti vid sig siælfann, Frid og Vægd fwo ad veita.

O! hvad fw Skulld var ofurstoor, attum vier Gudi ad greida? JEsus blessadur Broodir vor, i Borgun liet sig deyda, fyrir oss greiddi fulla Boot, fegins Hendi took hinn aa moot, greidur til Lijfs ad leida.

Herrann skoop Mannsins Holld og Bein, helld eg það Dæsemd sanna, þo gnæfir þessi Giædskann ein, hann gaf sig til Lausnar Manna, i Adam er Meinleysid mist, meira gefst nu fyrir Jesum Christ, Riettlæti og Holl Himnanna.

Sa

Saal mijn af Alud þacka þu, þijnum Drottni Skapara, Lausnara vorum lijka nu, til Lijfsins vik hann þig spara, Gudi sie Lof i allri Att, einum og þrennum swngid hætt, Amen þar eg til svara.

16. Psalmur.

Uñ Andlega Endurnæring Gudhræddra.

Ton, Giædskurijkasti Græsari minn.

GJtt Gestabod misg mikid þo, milldur og rijkur Gud tilbioo, Hwngrader hellst þess neyta, Syndanna Angur sem Mann sker, Saalar Hwngur þad Andlegt er, Sadning mæ hrein Trw heita, Manna, Þiood þa, Engla Braud, þad eyddi Naud, æ Eydifiollum, sætara bijdst nu svaungum ollum.

Kræsileg Mæltijd kallast mæ, kriddud Fæda er Bordi æ, Hwngrud Born heyrid þetta, Ylmandi Rietti etid nu, Aflausn Synda og Naad Guds trw, svaunga mæ soddann metta, JEsus, Fridfwss, Bootinn Kijfs, er Braudid Lijfsins, betst ad neyta, af Drasi fullir ei uñ þad skeyta.

Þeir Menn sem hefdu fest sier Fliood, forsmaadu þetta Gestabod, og villdu ecki koma, skijrlijfar Meyar þardu þad, þvi sig hefdu ei samlagad, Satans illum Osooma, siæ þu, Sæl nu, Herra þijnum Hlijdni vijn, enn hoorast eigi, svo innleidi hann þig og ekta megi.

JEsus

JEsus Christus Andlegur er, Eliseus sem vitnum vier, alhægt sie allt ad vinna, Sætleikans Vidsmior Himneskt hann, hella i toomu Kierinn kann, hvar þau mœa fœa og finna, eins sker, oss hier, Astœa Christ, þar innhellist, i allra Sinni, sem Elskann til Heimsins bijr einginn inni.

Syndugir Menn i Sodooma, sagda Mœltijd ei gyrntust œa, eñ þo Loth opt þeim bydi, Himneskur Elldur eptir þad, uppbrendi Foolk og dreckti Stad, einginn Von var œa Fridi, eins mœ, enn siœa, Drottinns Reidi, eilijf eydir allra Geingi, sem Brwdkaup hanns forsmœa, enn bodnir leingi.

Ogagn stoormikid er þad Pjood, ef forsmœa þetta Gestabod, vijst er sœa vesœll Lijdur, eilijst Hwngur og Ovilld strijd, yfir þau kemur fyrr og sijd, alldrei þeim oftar bijdur, miog blind, Mannkynd, sw mœa heita, sem vill neita, soddann Vistum, og hyrdir ei þyggia Herrann Christum.

Gud hefur Mœta annann enn, i sitt Heimbod ad kalla Menn, innra þad oss vidvijkur, Hugskots Dyrnar þa hann œknijr, Heilsogum Pœnka til vor snijr, sœll er þa sa upplijkur, hier mœa, hver siœa, ef Huxun good, i Hyggiu stood, med helga Parta, Drottinn þa klappar œa Dyr þess Hiarta.

Athuga soddann aumur Mann, upplauttu strax þa kallar hann, œdur enn œa burt vijkur, annars situr hann einnig kyr, er þu klappar œa Nœdar-Dyr, og þeim ecki upplijkur, ef þier, ad ber, goodann Vilia, Guds ad skilier, Giœdsku Mildi, og

Neysta

Neysta hanns Astar sem næraſt skylldi.

Astar Neistinn er Andinn hanns, er alaſt skal so i Brioosti Manns, ad brennandi Blossi verdi, Utslocktu Madur alldrei hann, ecki briost helldur Guds þijns Rann, so rycki ei Reidi Sverdi, Hiartad, er þitt þad, hañs Musteri, hvort oss bæri, hreint ad vanda, og Herbergia sijdañ þañ helga Anda.

Siæa þu til med mier sanni Gud, so eg kunni þitt Gestabod, giarnann med Þockum þyggia, Hiartamitt er nu opid þier, ætijd velkominn siertu mier, ei vil þig æa burt styggia, Sæal mijn, sie þijn, Brwdur trw, sem bwinn ert þu, til Brwdkaups kalla, laat hana siæa þig uñ Eilijfd alla.

17. Psalmur.

Uñ Avoxt Skijrnariñar.

Lon, JEsus Christur æa Krossi var.

Sygg þu ad, Sæal mijn, hvad þad er, i heilagri Skijrn Gud veitir þier, eru þad Andleg Giædi; Saurgun sem fyrir Fæding ber, faugar og helgar bædi.

Skijrninn þvi sllu orka kann, aptur ad niju fædist Mann, vijst fyrir Vatn og Anda, Oska-Barn Drottinns er þæa hann, Arfi til Goodz og Landa.

Andi Guds fordum olli þvi, ad Lijfs Hræring kom Vetninn i, so skedur i Skijrninni, hann giorir hun sie hrein og nij, helgud af Nævist sinni.

Allir þeir Christo iklædast, i Skijrnini sem Tru

ei brast, þvegner i þessu Floodi, hverra Skrwdi so hvijtfaagast, i helgu Lambsins Bloodi.

A Jerusalems Vollum var, Vatns-Dijki allskyns Lækningar, þa Engill Guds þad hrærdi, þessa Skijrn vora þad tæknar, þvi oss Synda Boot færdi.

Foornanna Blood var þveigid þa, i þessu Dijki Bethesda, so þvæst Christi Bloods Kraptur, einnig ofann i vorn Vatns-Sæa, vel hreinir fæðunst aptur.

Heilagur Andi ofann fer, i Vatns-Sæinn þa skijrunst vier, sialfur þar samañ hrærir, Bloodid Christi vid Vatnid hier, vorri Seurgun fortærir.

Pharao med sinn hrausta Her, i Hafinu rauda dreckti sier, i vorri Skijrn so skedur, Adam gamli deyr einnig hier, ollum Synda Hoop medur.

Sw Laug er Gler-Sioor þessi þa, þann Johannes i Anda sæa, gegnum Skijrn skijna kunna, Riettlætis Geyslar HErranns hæa, i Hiortunn og Sælir Manna.

Ezechiels þad Vitrun var, Vatn af Musteri framflaut þar, gaf Lijf og Græding sanna, kann so Skijrnar Flood Christninnar, Kæmid hreinsa Syndanna.

I Skijrninni eru allir Menn, af Andlegu Meinl græddir senn, er þvi vel adgiætandi, ad vær ei Syndgum aptur enn, so annad verra hendi.

Christi Riettlæti klædunst vier, sem kostulegasti Skrwdinn er, þvi ber oss vel ad vanda, ad vær hañ

kvoluñ

kvolum ecki hier, med Oklarendum Synda.

Endurfæding vor orka kann, ad Krossfestist sa gamli Mann, enn nijr upp aptur standi, i Meinleysi uppalist hann, Æfinnlega blijfandi.

Sierhver Madur, sem mællt er hier, Musteri Heilags Anda er, þvi skyldi hann vel vanda, Veglegann Sess i sialfum sier, soddañ Gesti til Handa.

Vier hofum vijst i Vatnsins Sæ, vorum Gudi Trwlofast þa, og svarist allar Stundir, lætum oss ecki sijdann siæa, Satans Merkiunum undir.

Send þu oss Drottinn sanna Dæd, so vier beholdum Skijrnar Næd, enn alldrei af oss brjootum, hier med prijsum þitt Hialpar-Ræd, hvors Æfinnlega niootum.

18. Psalmur.

Uñ Bergíng Christi Lijkama og Bloods.

Ton, Giædsku Guds vier prijsum.

HVer sem ad Holld mitt etur, hvor sem dreckur mutt Blood, JEsus soddann framsetur, sv lifir ætijd Pjood, O hvad gott Gestabod! O hvad hollt Andar Fædi! O hvad Lijfkroptug Giædi! O hvad sætt Engla Braud!

Nu mæa neyta og drecka, Nadar Braud gefst oss hier, so meigum siæa og smacka, hvad sætur Drottinn er, O hvad hollt Himna Braud! eilijft Lijf i sier hefur, eilijft Lijf Pjoodum gefur, eilijft Lijf ollum baud.i

Lifan

Lifanda Lijfs af Brunni, lætum oss drecka senn, Guds Hwss Gnægd hun kunni, giora vel druckna Menn, komi þvi þyrstir hier, kaupid fyrir alls ecki, eti sværngir og drecki, biodast nu bestu Kior.

So ert þu Saul mijn lijka, sannlega bodinn nu, fyrir Sadning so rijka, svaung og þurftug ert þu, fagnandi fliittu hier, fyrst þinnar Forbenustu, Fie og Gull eckert veitstu, gefins þa þiag þu hier.

Vor er ad vijsu eigi, Verdskulldan nockru nijt, Spæmadur þvi so segir: Silfur þeir vega wt, fæst þo ei fyrir þad Braud, Erfidi opt sem reyna, ei fiamur Sadning neina, samt er þo Sælin snaud.

Alldrei Samvitsku sedur, siælfs Forþienan hier, Goodverkum mæa ei medur, Myskum Guds kaupa sier, siæ þu þa Sæla mijn, þeirrar Fædu þu neytir, hier sem JEsus nu veitir, gefins fyrir Giædsku sijn.

O þa Dædsemd dijrmæta, ODottinn Gud verkar hier, hans fæum Hold ad eta, hans Blood nu dreckum vier, hann einn allt orkad fær, hanns Dijrd um Heiminn greidist, hanns Lof so vijdt wt breidist, eins og Eilijfdinn nær.

19. Psalmur.

Um Dagsamlega Skickan Drottins legrar Kvolldmæltijdar.

Lon, O JEsu Elsku hreín!

Christi Kvolldmæltijd, Kræsing veitist oss blijd, Nadar Fiehyrdslann frijd, fæturkum

opnast

opnast Lijd.

Himna Braud ei þad er, ad nu medtokum vier, helldur med sialfum sier, sedur oss Drottinn hier.

Gud hafdi ei ædra neitt, oss so þad feingi veitt, helldur enn sitt Holldid eitt, hvors vier nu fæum neytt.

Oss Mölldar Madka hann, med þessu nærandi vañ, hverniñ þa hata kañ, Hold sitt þad med oss fañ?

Utdrijfur andlig Mein, oll þesse Fædañ hrein, Lijfkrapptug Lækning ein, linandi Daudans Grein.

Þad Braud er best til sanns, Balsam Odaudleikanns, grædt fær og Holldid hanns, hverskyns Stoor-Glæpi Manns.

Hvar veit nu nockur Mann, neiñ Hlut so Banvænann, ad gieti ei græddann þann, Guds Daudi sem allt vann.

Hvar kanntu Saul mijn sien, Satans Skeyti so hnen, ad Naadar Skiold orki ea, oss sem JEsus nam fae?

Hvar hellst á Heimsins Piood, Hætttulegt Mein so stood, ad JESU blessad Blood, Boot sie ei harla good?

Heilagast Hold Þad er, hvort nu medtokum vier, lijtur þvi Himna Her, og Hautigna Englarner.

Liomar nu Lijfs-Trie mætt, Lauf-Blod þess fae allt grædt, og aflegad endurbætt, allt rammt gioranndi sætt.

Fagni nu allt hvad er, er skyldt Gud lofum vier,

vier giorum Packir þier, þier sem oss Myskun tier.

20. Psalmur.

Um Manns riettilegan Undirbuning, adur hann gengur til Alltaris Sacramentis.

Ton, JEsus Christur ad Jordan kom.

1. VEr sem ad Herranns Holld og Blood, hyggur sier ad medtaka, Leyndardoom Guds þad þecki Þiood, þvi skal sig best ransaka, so sem Postulinn Paulus tier, um Proofan Christi Sauda, Afellu so ei eti sier, edur i Lijfs Stad Dauda, sem aflar Sælu Nauda.

2. Þessi Proofun hun Andleg er, um hana fellur Ræda, Mold og Aska er Madur hver, Madka og Orma Fæda, af Jorduni uppreinur Mann, af Jordunni hier nærist, ad Jordu verdur aptur hann, i Jordunni fortærist, vr Jordu aptur færist

3. Hvad er Mannskepnann annad en, Andstyggilegt Blood-Sædi? Til Omaks fædast allir Men, Odum falla Lijfs Giædi, Hiervistar Stundir hefur fær, Hiervistar Raunir margar, Hiervistinn þegar hentast stær, Hiervistum Daudinn fargar, Hiervistar Bloom ei biargar.

4. I Fædingu veit einginn hvad, um hanns Hagi þa skedur, a Dauda Stundu eins er þad, Vr finn dregst Sorgum medur, oll skopud Skepnann eckert er, er þo Madurinn minna, i Augliti sijns Herra hier, hier vegna Synda sinna, er þær þo

ecki

ecki vinna.

Kvolldmæltijd Guds nu siæum senn, sijna med Leyndardooma, Sacramentum pad, merki Menn, Meddeilsing Christs Lijkama, Lijfsins Uppsprettu Lind pad er, Lijf og Næd sem oss gefur, Lijfkroptug pessi Lækning hier, Lijfsins Grand allt afskefur, Lijf eilijst i sier hefur.

Petta vors Herra Holld og Blood, hvort oss til Naumar kiori, helgar og giorir Heimsins Piood, Heilags Anda Musteri, læknandi Andleg Leimstrar Sær, Læknandi Synd Banvæna, Lækning pessi og Lijfgum klær, lækner Guds Born alleina, riett-trwadir pad reyna.

Fagni nu Christi Brwdur blijd, Brwdgumans Roddu hlijdi, i Brwdkaup Lambsins bodinn frijd, Brwdkaups-Klædi sig skrijdi, Brwdkaups Klædid pad besta Hnoss, Brwdguimans er Riettlæti, Brwdkaups Skrwda peim bwpu oss, Brwdguminu JEsu sæti, og leid oss i Lijfsins Mæti.

21. Psalmur.

Um Christi Uppstigning.

Ton, Oll Christnin ges ad Gamm.

Gjæ þig mijn Sæl um krijng, siæ nu Christs Uppstigning, siæ nu hvert Gagn hun gefur, Guds Rijki opnad hefur, Drottins Lof Lijdur magni, Lijfsins Innaaungu fagni.

Lijfs voru luktar Dyr, likt var Paradijs fyr,

enn Christi Uppfor kunni, opna þann Veg Saalunni, Drottinns Lof Lijdur magni, Lijfsins Inngaungu fagni.

Ofannstie hijngad hann, hier so Riettlætti Mañ, eins lijka upp nam stijga, oss ad gisrá Dijrdlega, Drottinns Lof Lijdur magni, L. J. f.

Sem Brwdur blijd i Lund, Brwdgumans gyrnist Fynd, Saal mijn læt þig so længa, i Lambsins Brwdkaup inngaanga, Drottinns Lof Lijdur magni, L. J. f.

Af Fialli Oliveti, uppstie vor DRottinn þvi, Frid og Sætt framberandi, Fognud Samvitskum sendi, Drottinns Lof Lijdur magni, L. J. f.

Med honum mættu þa, mijn Saal, at Fiallid gæa, goodum med Gyrndar Hootum, gisr þad, enn ecki Footum, Drottinns Lof Lijdur magni, L. J. f.

Fiall merkir Himininn hæa, hann skallt þu gyrnast æa, Sliettlendid Heimsins Hrecki, hverium þu fylgir ecki, Drottinns Lof Lijdur magni, L. J. f.

Bethania eitt er, Angistar Hwsid hier, giegnum þad Leid þijn liggur, ef Lijfsins til ferdast hyggur, Drottinns Lof Lijdur magni, L. J. f.

Hver Saal sem hyggst ad fæa, til Himins med Christo næa, Goodverkum giarnann safni, Gudhrædd, enn Vondu hafni, DRottinns Lof Lijdur magni, L. J. f.

Guds Barna Himnesk Holl, Heilog og Blessud oll, saurugt kann sijst ad lijda, Synd mæa þar wti bijda, Drottinns Lof Lijdur magni, L. J. f.

Hañ

Hann sem gott hyggst ad fæa, hann sem Gud gyrnest siæa, hann skal sier hier fyrst haga, hanns i Augsyn Gudlega, Drottins Lof Lijdur m. L. J. f.

DROTTJnn gef Dugnad þu, DROTTinns Bod rækium nu, DROTTinns i Dijrdar-Prijdi, DROTTitin ofs alla leidi, DRottinns Lof Ljdur magni, Lof DRottinns alldrei þagni.

22. Psalmur.

Um þann Heilaga Anda.

Ton, Nu hefst Noottin og hylur Dag.

PAl vor HErra til Himna stie, Heilagann Anda ofannsende, yfir Postula allra fyrst, ad Hvijta-sunnu i hægum Gust.

Bæn og Eindrægni blifu i, Bænar Andin kom yfir þa þvi, Samband Elskunnar sialfur hann, samannbatt Trwnni Gud og Mann

JReidi Eldi ofann foor, æadur fordum Gud Skapari vor, i Astar-Loga Andi hanns, ofannstie nu til Syndugs Manns.

So sem ad JEsus Son Guds var, sendur Heimi til Frelsunar, eins kom Heilagur Andi nu, ofs ad helga i rietttre Trw.

Saal verkar Lijfid Lijkamans, Limanna Afl og Hræring hanns, allt eins Heilagur Andi kann, Andlega ad hræra og liifga Mann.

Salomons Hws vid fyrstu Foorn, fyllti Guds Dijrd i ytstu Horn, vid Bænoffur Hws Hiarta

þijns, Heilags Anda Dijrd fyllir eins.

Sæa Helgum Anda yfir bijr, Athofn sinni til besta snijr, ollum vill giarnann gagnast hañ, Guds vors i þvi Sporgaungu Mann.

Helgum Anda sie hætt Lof tied, hærstum Fodur og Syni med, fyrir Astgiafir allar senn, Amen af Hiarta sijngi Menn.

23. Psalmur.

Uñ Vegsemd Heilagrar Christni.

Ton, A eiñ Gud vil eg trwa.

GEym ad, i tæku Toomi, trwud Sæla med Packargiord, ad Gud þinn Fader froomi, fieck þier Hæle, hia siñe Hiord, þad er hanns Christninn klæra, Christi Unnustann trw, einginn Afellis Bæra, orkar þier dreckia nu, i Ork Guds Barna ertu, innleidd og geymd i Hlie, unn henni og allt eins vertu, sem Andleg þijn Moodir sie.

Mæa hun þvi heita Moodir, Mey og trwlofud Brwdur ein, ad Andleg Born alltijd fædir, einum Gudi i Trygdum hrein, Hollds Villd og Heimsins Hrecki, og herfilegt (Satan) Grey, þessa vill þijdast ecki, þvi er hun skijrlijf Mey, soddann Frw sier til Handa, Son Guds trwlofa vann, og henni sinn eiginn Anda, i Egta-Pant skeinkti hann.

Pad Skip mæa Christni kalla, sem Christur sialfur innannbords er, Trw er Stijrid, Stioorn alla, sterkur og vijs took Gud ad sier, Mastur i

Skip

Skipi midiu, merkir Christi Kross-Trie, Englar hafa þar Ydiu, Ohætt so Barnnum sie, Seglid er Ord hanns hreina, Andi Guds blæs i þad, Leid kañ so Lijduñi beina, i Lijfs Hofn og Sæla Stad.

Christninn er Vijn-Tried vœna, og Vijngardur sa sem Frioofgun vann, Blood JEsu giorir þann grœnann, Gud hefur sialfur plantad hann, umgyrdtur alla Vega, Englaña Verndar Mwr, hann groof þar vijst Vijnþrwgu, var þad hanns Pijna svr, Dijrdarleg Drottinns Lilia, daevœnt bijdur hun Gied, vondir Þyrnar þo vilia, vaxa heñi upp med.

Enn er Christninn sw Kvinna, klædd og umgyrdt var Soolunni, þad skal þa Þijding finna, þetta er Christi Niettlœti, Tunglid hun trad med Footum, tel eg þad Heimsins Þrœal, Satan med Svikum liootum, sijst vinnur henni Taal, koldock ytra Asyndum, iñra þo daufalleg, þunglega preyngist Stundum, þreytandi Krossins Veg.

Er hun vijst Andleg Moodir, undir Krossi þo stendur nu, berandi noogar Naudir, Nœtturu Þalmvids hefur sw, Vijntried þad vex þess betur, sem verdur þvi geingid nær, Christninn eins aukist getur, þa Anstreymis Þwngann fær, Guds Doottur Heimur hyggur, Hrak mest og Vanþock gaf, Tœra-Bikar þa þyggur, þegiandi dreckur af.

Soddann Tign Sœl mijn sœadu, sem Christninn hefur leynt og lioost, Heimsins Hiegooma smœadu, hallt þier vid hennar Moodur-Brioost, þuert

Innann Skips Borda, wtsteip ei sialfri þier, lenda þallt fyrst og skorda, Skeria Bodum þig ver, haga so. Hiervist þinni, ad Hreinsunar sie þier Stund, og Bloomlega Brwdi finni, Brwdgumminn hiji i Lund.

HErra þijns Hylli mv[illegible], hann er Vijntriedenn Kvisturinn þu, Groodursett i hanns Undu, Avoxt goodann þvi færdu mu, sæa oss i Samlag kiori, sinnar Christni nu hier, æa Hæd til Himna beri, sem hroosandi Sigri er, hiælpi oss Helgi Andi, Hofn og Lending ad næa, æa Lifandi Manna Landi, Liosma Guds Dijrdar siæa.

24. Psalmur.

Uñ þad, hvoruiñ Gud hefur fyriræatlad alla þa trwudu, til Eilijfrar Sælu.

Ton, Gud þañ Eingel sin Gabriel.

EF þu Saalmijn, Utvalning þijn, efar i Hiarta þijnu, horfdu þa fyrst, æa HErraun Christ, hanns Fæding Lijf og Pijnu, i honum þu, Utvaliñ nu, i honum trwud vertu, Oska Barn Guds þa ertu, fyrir utann hann, þarf eingiñ Mañ, Goodsvænta sier, Gud slijkum er, eins fortærandi Eldur, Utvalinn mæa, Sann kallast sæa, sier fast vid DRottinn helldur.

Þvi er þad þrennt, sem þier fær kieñt, þetta enn gior ad skilia, Guds Myskun su, þraatt þiggur þu, þier synir fyrst hanns Vilia, Forþienan Christs, er

er Vottur viss, vill Gud til Lijfs þig leida, liet hañ þvi Son sinn deyda, Andi hanns þa, er þridie sa, i Ordinu hann, upplijsir Mann, Astverk Drottins svo skilie, Gud soor þann Eyd, ad einskis Deyd, eda Fordæming vilie.

Sæl mijn þu sia, þria Stoolpa þa, þijn Utvalning a stendur, Gud þig tilbioo af eingvu þo, er hier hinn fyrsti kiendur, sijdann þa snaud, i Synd varst daud, Son hanns þig endurleysti, og fallna a Fætur reysti, þridia Stoolpann, þijna Skijrn fann, Guds Barn i Trw, giorir þig sw, gaumgiæf þu Myskun slijka, af þvi hun hier, so undann fer, eptirfylgir hun lijka.

Alldrei þu kannt, fullgrunda grant, Gud hvad þier velgiort hefur, hann lægdi sig, enn leysti þig, Lijf fyrir Hel þier giefur, hañ hiellt þier fast, so hætt ei dattst, hann þig villta vidrietti, i þvokvad Haglendi setti, hanns Hendum i, hvijlir þu frij, hañ Heill þijn er, hann gaf sig þier; honum mætt vijst behalda, hann þijn geyme, honum Lof sie, hier og uñ Alldir Allda.

25. Psalmur.

Uñ Nytsemi Bænariñar.

Tou, Sælir eru þeir allir nu.

O! Hvad Bæn Mannsins oflug er, sem wthellist a Jordu hier, i Hædum allt kañ verka, Himinsins Lykill heitir þvi, hun er vor Skiolldur Na-

unum i, sigrandi Satan sterka, einn Mwr-Veggur þvi orka mæa, ad Ovinir sijst i Hollu næa, eins heptir hun Guds Reidi, hun er vort Tilflugt Hormum wr, hun er vor Erindisreki trwr, hun kann til Himna leida.

Gyrnist þu Komu Græðarans, gudhrædda Bæn læt leita hañs, hun mun hañ fullskiott siña, gyrnest þu nu i Naudsyn hier, Nadar Dyr DRottins opnest þier, þad kañ hun vel ad vinna, ef þig þyrstir i eilijst Gotz, andleg Hella er JEsus oss, Bænar Vond hafdu i Hendi, slæa þu honum þa Hellu æa, HErrans Nadar Vatn giefst þier þa, allskonar Bol bætandi.

Ef þu villt Gudi offra hier, einu þvi honum þeckast er, trwud Bæn þijn er þetta, saa goodi Ilmur Sætleikans, sem hun færir i Augsyn hañs, stiller Guds Reidi rietta, ef med honum villt umgæangast, elskadu þa Bænrækni fast, ef þu villt eiñiñ smacka, hversu sætur ad Herrañ sie, i Hiartans Hws med Bæninne, hann skallt innleida og locka.

Bæninn skal vera skickud riett, skynsamlega fyrir Gud framsett, Trw good med Lijtilæti, audmiwk, forsiæl og alldiarfleg, Æru Guds stundi jafnann mtog, Næaungans Gagns og giæti, Bænar Hwsid sem Hiartad er, fyrir hverskyns Ovin læsa ber, enn opna einum Gudi. Saa Jesus sem oss bidia baud, bænheyri oss i allri Naud, og til Lijfsins innleidi.

26. Psalmur.

Uñ Verndan Hellagra Engla.

Ton, Giörvoll Christniñ skal gledias nu.

GJæa hier Guds Myskun, Sæla mijn, hañ setur þier Engla Skara, ad greida þinn Veg og gæta þijn, og grandvarlega bevara, ecki þurfum nu undrast vier, þo adrar Guds Skiepnur þieni oss hier, fyrst Englar ei þad spara.

JEsus vort Hofud andlegt er, Engla Vernd fieck hañ rijka, Limir hanns erum einniñ vier, oss geima þeir því lijka, æa Himnum eiga Andar þeir, uñgæangast med oss sijdar meir, því tiæa nu Pioonkan slijka.

Daniel leystu Lioonum fræa, Loth wr Sodoma Elldi, Englar vor þanniñ geima og gæa, vid griñu Satans Ofbelldi, Sælirnar flytia Sælu i, sem bæru Ondu Lazari, DRottiñs i Dijrdar Velldi.

Heilagir eru Englarner, eins skylldir Sæl mijn breita, i Augsyn þeirra þad eckert gior, Osæmilegt mæa heita, Hreinir þeir flya Synd ef siæa, so sem Biiflugur Reiknum fræa, og Dwfur Odaun hata.

Gledi-Vijn eru Englum hier, Ydrunar Tæriñ Maña, gledium þa því og giorum vier, greida Ydrun Syndaña, andlegir eru Andar þeir, andlegt ber oss því stunda meir, so fæum Fylgd Englaña.

O! Gud sem lætur Engla Her, oss nu æa Hendum bera, og læanga Reysu leida hier, Liffs uñ Eydi-

dimork þvera, læt þær somu þa Lijf vort dvijn, leida oss iñ i Dijrd til þijn, uñ oss þar æsamt vera.

27. Psalmur.

Uñ Slægd og Uñsæatur Diofulsins.

Tón; Fadir vor sem æ Himnum ert.

TAk þig i Vakt, þu veslug Sael, Veidarinn Satan bijr þier Tæl, uñsitiandi hvad orka kann, Otal Svikræde bruggar hann, fellir Mann fyrst i Syndir sæa, sijdann Roogber oss Gudi hiæa.

Syni Guds bioo hann Svika Mein, svijkia vilde hanns Læriseín, Adam felldum i Armood veik, i Christi Skoola Judam sveik, O! hvad hægra þeim Ovin er, oss ad Tæl-draga veika hier.

Alla Vegu hanns Uñsall rijs, Athofn hverri er Snarann vijs, Medlætis Lyst er Metnads krijng, Mootgængi fylgir Ovænting, vid Aura Safn fær Agyrnd fest, alla Gudrækni hindrar mest.

Metnad Ohoofi metiar, Embættid Snoru Letinnar, Yfirbodan fær Agyrnd skied, Uñvondun fylgir Reidi med, Uñgengni sparar Ofund sijst, Upphefdinni er Drambid vijst.

I Munninn leggur Lygi hann, liota Hugsun i Hiartans Rann, sierhvorn Lim Manns til Syndar droo, sauruga Drauma opt tilbioo, alla Stadi hañ Ottast þarf, Opreyttur fremur Svika Starf.

Af þvi trwud Sael ad þier gæ, andleg Hervopn þig tak uppæ, Sannleiks Lindann þier brwka ber,

Bryn-

Bryniu Rietilætis faadu þier, i JEsu Undir iñflif þu, wr þeim Biargskorum ver þig nu.

Trwar Skiolldinn þier tak i Hand, til ad wtslockva Satans Grand, hun fær wr Stad so Fisllinn fært, Freistni og Efa vel fortært, Hialpræðis set þier Hialm uppa, heilog Von mijkir allskyns Þrau.

Sverdid Andans sem Ord Guds er, Jñblæstri Diofuls mooti ber, ef þitt Saalar Skip Afoll fær, allskyns Freistinga Bylgiann slær, med hreinni Bæn vek HErra þiñ, hun deyfir Satans Skeytinn stinn.

Veitstu best DRottinn Vanmaatt Mañs, veitstu best Orku Freistarans, vorum Herskrwda vill hañ naa, vor Merkis-Madur siertu þa, i oss strijdandi ess vort Raad, i þier so saum Sigri naad.

28. Psalmur.

Nockrar Lijfs-Reglur Christins Mañs.

Ton Hvar mundi vera Hiartad mitt.

Lijfs Reglur hollar heyred enn, hugfestid Barninn smaa: Dauda, Eilijfd og Doominn senn, daglega þeynkid ar, nærsta mieg þetta naalgast Menn, naum er Lijfs Stund og far, lagt þvi hvor so Lifnad sinn, ad lendi hann Gudi hiaa.

Oviist er þad hvort ungur Mañ, Ellidogunum nær, Ydrum sendi þvi undañ hañ, aður eñ Daudinn slær; Margur, hastari Helstund fann, helldur eñ

enn meintum vær, nu i Dag Lijk sa kallast kann, Kongur lifdi i Giær.

Vogadu ei fyrir Vinskap Mañs, ad viña hvad Oriett er, þvi Guds er eins, enn ecki hañs, yfir ad dæma þier, þeim Hylli DRottiñs Doomarans, daglega afla sier, þa Reikning heimtir Lyds og Lands, Linkind i Maalum tier.

Ottastu Gud og unn sem ber, annast Naaunga þinn, Ovin þolugur Illt ei gior, ollum vert godvikiñ, laat alltiid nockud aageingt þier, ad gaa Dygda Veginn, DRottni lifir, þa deya fer, saa deydir Vilia sinn.

Uñgengni þijna og Athofn best, allskonar Dygdum prijd, þolinnmoodur þa veitir vest, Vidmoots Hegdun sie blijd; allt þad hvorn Dag þier yfirsiest, umbæti Kvolld-Bæn frijd, enn þad þu margt gott Ogiort letst, ydri þig fyrr og sijd.

A Hædum uppi Hluti Priaa, hugleida skalltu mest: Auga Guds fyrst, sem allt kann siaa, og Eyra sem heyrir best, Samvitsku Book er Pridia þa, þar aa allt skrifad siest, þetta skylldi oss fæla fraa, ad fysast hvad giegnir vest.

Umlidnar Syndir aangri þig, ackta lijtt stundlegt Fe, eilijf Giædi sie gyrnilig, gief fraa þier Uggleyse, Vonum fyrr Daudiñ sijnir sig, syndga þier Obeckt sie, skil þig vid Heimsins Hreckia Stig, Hlijdni laat Gudi i Tie.

Hreinlijfi Mañs er hættast þa, Hollds Vellyst ing er mest, Lijtilæti þad looga maa, Luckann fær

aung-

aungvann Bresk, Riettsyni hellst kann hæpid staa, Hondlun stoora vid fest, gyrnst þu ei framar annad aa, enn þocknast Gudi best.

Stunda þu so ad vera vijst, sem villt ad halldinn siert, annars Heims fylgir oss þa sijst, utann hvad hofdum giort, i Herrans Augsyn hvern Dag fyrst, hier so vel snidinn vert, ad Ottist ei þo audnadist, eins dæmist, og þa ert.

Set þier Lifnadar Leidrietting, Lijfs medan audid er, sa Heims Foroktun hellst er krijng, Hylli Guds aflar sier, Packlætis er þad Aminning, ef þig Velgeingni skier, enn hitt Ydrunar Uppvakning, ef þu Mootlæti ber.

Þitt Lifsins Takmark lauttu þvi, Lausnarann Gud og Mann, stefndu aa hann, þvi Raad hanns nij, Nytsemd alla þier vann, Elskann þig hefie Hædir i, hallt þier so fast vid hann, hreint Lijtilæti Hofmoods frij, honum best þocknast kann.

O! DRottinn kiær, sem siaalfur sier, soddann vier gyrnust faa, vertu oss nær so viñum vier, Vilia þijns jafnann gaa, Lof þitt og Æru eflum hier, enn sijdar Himnum aa, siaum þig vær og syngium þier, Sanctus og Gloria.

29. Psalmur.

Um þad hverniñ vier skulum Uggaleysinu fraa oss hrinda.

Ton, Eiñ HErra eg best atti.

Hver

HVer uñ þad hugsa villdi, hvad tregt ad hiælp-
ast er, alldrei so Ugglaust skylldi, ana fram sem
nu skier, i alla Stadi ollum, alla Tijma er hætt,
Englar i Himna Hollum, hafa þvi lijka mætt.

Adam var Dhætt eigi, i sællri Paradijs, svo
fiell fraa Samleiks Vegi, Salomon harla vijs,
David saa mæti Madur, Mañslag og Hoordoom
vann, hvergi finnst hier saa Stadur, Hættulaus seg-
iast kann.

Yfir þier uppi grundir, einn Gud sem stygdir
nu, Hèlvijti heitt nidri undir, hvert vijst forþientir
þu, Bak til er Glæpa Geimur, giegnt Augum
Doomurinn, aa allar Hlidar Heimur, hier nu, El-
skugi þinn.

Hygdu ad hvadann siertu, hvar af þijn skañast
mætt, athuga eins hvar ertu, Andvarpa sijdann
þrætt, grunda hvert Leid þijn liggur, lisdu þvi Ugg-
laus sijst, Framsyn til Himins hyggur, Hlid miodtt
vandratad vijst.

Ef adþu allskyns Mæti, aa Himnum gyrnist
saa, i giegnum margt Moorlæti, mættu fyrst gaan-
ga þa, Koronu ef kijs ad hliota, kallmannlega þa
strijd, þeim er bein Leid til Boota, sem bugar ei
Mootgaangs Hrijd.

Æfi Mañs oll maa heita, Orusta Hættu mest,
þa oss synist vel veita, vor freistar Satan vest, so
snart sem sofna hyggium, Svikarinn vaka kann,
Vopniñ þa vær afleggium, vielfullur bryniast hañ.

Hver kann hier fastann finna, Fognud Jardrij-

ki ca? Allt þad vill Odum linna, oss sem nu gledia mœa, enn hvad oss œangra kuni, alldrei til Þurfœ fer, Uggleysi einginn uni, audur Strijds Lokin sier.

Doomarinn Christur kiœri, kiemur þa vonum ei, vel þier hvi vaka bœri, vertu sem forsiœal Meylaat þig ei Verolld villa, varfœrlega framgœa, Geetura alls hins Illa, Agyrndinn heita mœa,

O! Gud sem gafst oss Anda, Gott ad uppbyria nu, laat oss stoduga standa, ad stunda hvad gyrnist þu, fraa Illu oss bevara, enn þa Hiervistinn dvijn, un oss med Fridi fara, i Fodurland heim til þijn.

30. Psalmur.

Uni þad, hvernig Madur skal bera sig ad breyta eptir Hegdan Christi.

Med same Lag.

TRelsarans er Framferdi, fegursti Spegill vor, Uppfræding oss þad giorde, orkum hans Dygda Spor, oll vor Heill er Christs Pijna, en hanns Lifern hier, heilaga Hegdun sijna, hverskyns kenandi er.

Sa sem vill sijdar rijkia i Sælu Drottni med, hann skal fraa Vondu vijkia, Vilid hanns stunda og Gied, Lifs-Reglum sem oss setti, sin med Hegdan hier, allir sig eptir rietti, elski han hreint sem ber.

Hvor sem vill (vor Gud sagdi), vel eptirfylgia mier, sinn Kross skal sa ad Bragdi, sialfur fyrst

bera hier, sa sem kañ sier afneyta, sijna um̃ Lijfsins Tijd, Ast Guds og Elsku heita, aviñur fyrr og sijd.

Gior þu oss, þijdi HErra, þijna Sporgaungu Menn, fyrirgief vort hid verra, vegleguſt Eining þrenn, veit þu ad vort Framűferdi, venieſt lijkt þijnu hier, so ad oss eilijf verdi, Ununar Viſt hiaa þier.

31. Psalmur.

Um̃ Afneitan siaalfs sijns.

Ton, Allt mitt Raad til Guds eg set.

HEyr mijn Saal hvad þinn HErra tier, hver sem vill eptirfylgia mier, sier skal siaalfum afneita, elski nockur sig siaalfañ meſt, sonn Ast til Guds þar wtriimeſt, so maatt ei Saal mijn breyta.

Sa eiginn Vilia mælir moot, med þvi deydir siaalfs Elsku Root, Christs Lærisveinn kann heita, Ast til Guds er ei alvarlig, utann Mann hati siaalfann sig, so skalltu Saal mijn breyta.

Hvad sem einn elskar um̃fram̃ allt, er þad haũs Gud, sem meina skallt, hellst muni Vegsemd veita, hver sem meſt elskar sig siaalfann, sig giorir vijst ad Gudi hann, so maattu ei Saal mijn breyta.

Abraham stoorar Frægder fieck, Fodur-Landi þa wt af gieck, fws til framandi Sveita; andlegur Guds Mann ertu þa, Elsku siaalfs þijns ef geingur fraa, so skalltu Saal mijn breyta.

Med sama Auga einginn kann, upp og nidur ad lijta senn, eins vill þad erfidt veita, ad unna sier af

Alwd

Alwod skaast, og elska Gud med somu Ast, so mætt ei Sæl mijn breyta.

Um Bloomstur nockur ordt pad er, eptir Soolu þau snwi sier, sem Soolfylgiendur heita, Afbragds Kostum og Heidri hier, hnijga so eins ad Gudi ber, so skalltu Sæl mijn breita.

Oll Verk sem koma af Ast og Trw, i Augsyn DRottins vel skarta nu, þo oss synist aum heita, enn af sialfs Elsku ef framgaa, ecki þocknast þau Gudi þa, so mættu ei Sæl mijn breyta.

Sa afneyta sier sialfum kann, sijna Vegsemd ei gyrnist hann, Guds Eru giarn ad leita, allt gott þyggium af Hendi hanns, honum skal gefast Dijrd til Sanns, so skalltu Sæl mijn breyta.

Hver eiginn Vilia a hlydest, Adams Dæmi sa skodi best, Guds Vilde ei giordi skeyta, Ast hans og Farsælld af sier braut, olli Tspun og Mannsins Praut, so mættu ei Sæl mijn breyta.

O! Madur Gudi offra þu, eigin Vilia, so kanntu nu, sialfum þier senn afneita, DRottins Vilde skalltu meta mest, mundu hanns Era eflist best, so skalltu Sæl mijn breyta.

32. Psalmur.

Um Hvijld og Roosemd Sælarinnar.

Ton, Maa eg Olucku ei mooti staa.

HVar villtu Sæl mijn Hugaun faa? Hvert Skepnum hiaa, hyggur þier Hælis leita? Oh

Nei! þeim ollum ædri ert, ei fær þier giort, rietta Hagd Rodlegheita, JEsus einn er, allt þarflegt þier, hanns Undum í, unir þu frij, Gyrnd þijna vill hann veita.

Brwdur hanns ert, þvi attu fast, hann adhyllast, og una allra fyrstum, halltu þig lijka hans Bwstad, hættu ei þad, adra annast ad Vistum, i Aura Nægd, er ei Hughægd, hvergi hier mær, Hvijld nie Roo fær, fyrir utann Konginn Christum.

Metord og Vallyst margur Mañ, meina Hvijld kann, og Hugbodt Sælu sinni, Ogunst Manna ef ad gustar, eins stodug var, sem Strær Storm standast kynni, Manna Lofstyr, misg er oss rijr, Utvalldra Prijs, annars Heims vijs, hanns trwi eg Lof ei lmni.

Ond vor er Lijfid Lijkamans, Lijf Sælar Mañs, er DRottinn enninn lijka, riettu Lijfi hun lifir þa, laus Slisum fræ, Jbwd hanns hefur rijka, annars er daud, Jlls rijk, Goods snaud, Hvijld hvergi fañ, hittir þvi Bañ, lætur sier Fiandmeñ flijka.

Hver sem vid Gud sier hallda kañ, Hvijld Sælar fann, sruggur Heims uñ Haudur, gladur er vijst i Sorgum sær, sigrandi Præ, lifir þo lijtist daudur, Astgiof Andañs, er Unun hanns, hatandi Heim, sinnir lijtt Seim, DRottins Nad er hanns Audur.

Hreinsa nu HErra Hiartad mitt, Herbergid þitt, Unmustinn Andar munar; Gud velkominn til Gistingar, gack þu inn þar, unn mier Jbwdar þiñ-

ar,

ar, og þa Hug-Hægd, Hvijld Nædd og Frægd, lofa þunner, ad packa þier, uñ Ar Eilijfdarinnar.

33. Psalmur.

Uñ gooda og hreina Samvitſku.

Med ſama Lag.

HVad ſem þu Mañ vilt hafaſt ad, hugſadu uñ þad, Samvitſkañ ſaurgiſt eigi, i Nædviſt heñar varna vid Syndanna Sid, ſanndæm er þo hun þeygi, hun er ſw Book, til Minnis took, allt þad þu hier, Oriett gierer, og lijſir þvi aa Dooms Degi.

Med Saunleiks Stijl ſw ſkrifud Skraa, ſkijrir graũt fraa, allskyns illu Athæfi, þvi kanntu Madur ſynia ſijſt, Samvitſkann nijſt, vaknar vijſt vært þo ſvæfi, fwl, fwinn er, færir þvi þier, ill Orma þa, ei deya faa, nagandi alla Æfi.

Legg þu þvi alla Alvod aa, ad deyda þa, fyrir Jdrun Hughreina, aa Uggleyſi nu ecki maatt, ala þa dautt, uñ alla Æfi þijna, Lijfs Book pæg þier, þinn JEſus er, Lijf, Lærdoom, Trw, laga ſkallt þu, eptir honum alleina.

Hvar ſem þu ert og hvert þu fer, hvern Tijd er þier, Samvitſkann faſt fylgiandi, allt hvad i hana innlagder, eptir þier ber, Jllt og Gott uppreiknandi, Geymſlu Fed Frw, forvarar nu, ſkilar þvi þa, þig dæma aa, vill þier ſo verda ad Grandi.

Samvitſku Doomi frekt forda þier, fyrſt ſami er, Sekur, Sakaraberi, Vottur, Dyblijſſa, Doo-

marinn, Hrijs, Hegning stinn, sierhvor þvi var-fær veri, þa siælf fwss sæa, Mæl dæma mæa, sem Vitnid var, Viti Sakar, hvar er þa Undañfæri?

So sem þu leggur allt Kapp æa, eilijst Lijf fæa, Samvitsku haf so hreina, so snart sem Mañi miss-ist su, misseſt þeim Trw, misseſt og Guds Nad ei-na, Syndanna Sid, varna þvi vid, Samvitsku Kvol, Kvelling og Bol, þarftu sijst þa ad reyna.

Ur Book Samvitsku Illgiord so, med Ydrun þvo, ad lesist ei æa Dooms Degi, sannrar Gud-ræckni set þier Form, Samvitsku Orm, sigrandi so hann deyi, Innvortis Eld, Augna Tær feld, slockur hratt hier, Huggun so þier, annars Heims endast meigi.

Gef þu oss HErra Heims um̃ Hrijd, heya gott Strijd, og Trw heilagri hallda, Samvitskañ hre-in þar sie vid fest, sem kunni best, Sigursæld vörri vallda, so Born þijn ein, hier Hiarta hrein, megi þig fæa, i Sælu siæa, og lofa um̃ Alldir Allda.

34. Psalmur.

Amiñing til sañarlegs Lijtilætis.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg æa.

VErd þu fyrir þier Önd mijn aum, Eymdar Hag Mañskepnunnar, Lijtilætis so gef þu Ga-um, gior ei Synd Drambseminñar, Fæding, Hi-erviſt og Utfor er, allskonar Sorgum vafinn, og Kvelling kafinn, Um̃ferdar Neisu hefur hier, hæp-

ld

id þo Nætur tafinn.

Illa fer þier ad upphrokast, Aska og Molldar Preckur, Anstygdar Sædi ædur varst, enn nu Saurenda Seckur, Orma Fæda snart ordinn ert, eiginnlegt neitt ei hefur, þa Tijd hier tefur, utann hvad hafdir illa giort, er þier þo Hefnda krefur.

Liliu þa DRottinn segir sig, sem vex i Dalverpunum, eru þad Hiortun audmiwklig, Jbwdar Kyrkia honum, þad Bloom mæa sijdst æa Fiollum fæa, fyrrest HErrann dramblæta, sem stoorum stæta, hefur þeim nærsta Ogied æa, elskar best Lijtillæta.

So sem Vatnid ei vinna kann, Veg forbreckt ann upprenna, allt eins Guds Myskun ecki rañ, upp til drambsamra Manna, lijtilæt Sæl er Sessinn sæa, sier sann DRottinn hægastann, og Bwstad bestann, i Augsyn hanns sæa mikid mæa, Mispocka vann sier stærstann.

Lijt þu Sæl mijn þinn Lausnarann, liet hann sig stoorum pijna, med Lijtilæti liwfur vann, lækna Drambsemi þijna, um Veg Hoogværdar hefur hier, i Himna Sælu inngeingid, og Frid oss feingid, Hofmoods Gotu því hugsi sier, Himins tilkomast einginn.

Vegur Dramblætis Adam er, Uthijsing Paradysar, hverninn mæa hann því þangad þier, þu hofmoodugi, viisa? Athuga meir hvad Ogiort liersst, at því sem Skylldann krefur, enn hitt sem hefur, Mañkosta Þegn er ollum best, eiginn Hrosan hun

Kiefur.

Dygda Fesiood ei mættu Mann, med Hroosinn upinnbera, annars Diofull vid Drambid kann, Dyrgrip þeim rœntann giora, lœt þig ei Hofmood hefia hætt, hvadann i Afgrunn Lasta, þier kann ad kasta, Drambsemi ecki eiska ætt, þa Andskotans Sæng hægasta.

Allra Lasta er Sædi su, og soddañ Perri-Vindur, sem þurkar Brunn Guds Nadar nu, nœrandi Mannakyndur, variſt þvi hættañ Hroka Vind, hver sem vill Myskun hliota, og Nadar niota. Gud gieſi ollum soddann Synd, sannri med Audmykt hata.

Dramblætis Prota vondann vorn, virdſtu Jesus ad græda, Lijtilæti þijn bleſsud Born, bid eg þu villdir giæda, kienn oss ad feta Feril þiñ, Framferdi riett ad haga, og Lifnad laga, ſijdann leiddir til Lijfſins inn, lofa þig alla Daga.

35. Pſalmur.

Uiñ þad hvernin Madur ſkal fordaſt Agyrndina.

Ton, Nœtturañ oll og Edli Mañs.

Talu hiælp Manns sem auglioost er, Elſku mestrar wtkrefur, Agyrnd so hata ollum ber, argur er sa hana hefur, hann vantar mest, hvad hefur flest, hinu lijkt sem hann brestur, Dvœginn senn, vid lla Menn, enn sier þo stoalfum vestur.

Drott-

Drambseme alls ills er Upphaf, Agirnd so Roteñ Lasta, grundadu Mann hvert Gagn þad gaf, sem giorir hun epter brasta, opt ecke par, þier afrekar, eñ Stundum sallvollt Giæde, Vanblessan skier, illt Audsafn hier, Opocknun Drottenns bæde.

Auds med Onæde aflar Mañ, eñ sorvarar med Kvijda, sijdann missest med Sorgum hann, so vill Esen wtlijda, annad hvert oss, þad Aura Hnoss, yfergiefur til lijka, eda vær þad, i Annann Stad, imser þa Gotsi slijka.

Agyrndar Synd er orgust þvi, Afgudadijrkun vesta, ad Skepnu siaalfa setur i, Sæti Skaparans besta, Auds Þyrna þa, ei elska maa, ofmarga Sæl þeir meida, Ahyggiu med, sæmt særa Ged, suma i Glotun leida.

Auds Gnott nie Orbyrgd ecki kann, wtslockva Þorstann Aura, þess geysilegar Blossinn brann, sem borid var aa hann meira, traudt Takmark þvi, Auds Agyrnd i, af þier Skylldann wtkrefur, so ei kastist, i Afgrunn ytst, einginn Takmork sem hefur.

Saal mijn, ad slijku gef þu Gaum, gior Agyrnd fraa þier ræka, Fie ber þu annad ei fyrir Doom, enn hvad gladdir Fatæka, þeirra Hond þier, holl Hyrdsla er, Himnesk enn fallvollt eigi, i hana nu, hvad innlietst þu, er þier vijst aa Dooms Degi.

Hverium ei nægist Herrann Gud, hendir þann Agyrnd vesta, annastu Madur aumann Lyd, ecki mun þig þa bresta, O Christe kiær, Christne so hrær, Kiærleikans Verk sie framinn, Agyrnd vel

ver, veit oss hiaa þier, Vist og Gots eilijst, Amen.

36. Psalmur.

Uñ sañañ Kiærleika

Ton, Fadir vor sem aa Himnum ert.

HSaurgud Elska ecki maa, utann Guds Bornum finnast hiaa, Trwar Lioos kann ei kvikna þar, Kiærleiks Eldr sem einginñ var, Sool og Byrte skilst alldrei ad, Elska og Trwiun, sama er þad.

Daudur er sa ei anda kann, eins Trw ef brestur Kiærleikann, Avoxtur Andans Elskann er, Avoxtur Trienu Vitni ber, sannchristinn maa ei segiast sa, sem Kiærleikur finnst ecki hiaa.

Salomons Kyrkia Bloomann bar, besta Gulli oll forgyllt var, Andlegt Hws Drottinns er þar skylldt, af Kiærleika sie vel forgylt, og i Hiarta sie Elskann fyrst, ytri Verkum þad bevijsist.

Kiærleikur umber annars Brest, er hañ Mañkosta Sædid best, oll Verk þau vyrdast ill og lioot, ef ecki spretta af Kiærleiks Root, Christnena alltijd eflir sa, ædri enn Trwinn heita maa.

Ofundsiwkur hann ecki er, Illmannlega ei hagar sier, Godgiarn Hoogvær sier hrokar sijst, hijr i Vidmooti, Fridgiarn vijst, Raanglæti gledst hann alldrei af, eckert Rwm vondri Huxun gaf.

Ollu trwir og allt umber, ecki leitar þess hvad hañs er, þo Twngumaalum linni lioost, lijka Spaadoomum tæmist Brioost, Kiærleikur alldrei af-

maalst,

mæist, eyksthann þo meir i Himna Vist.

Kiærleiks Verk, Sæl mijn, keppst vid, Christnum hlijdir betst Samlyndid, sem sijdar eigum Børn Guds blijd, bwa samann uñ alla Tijd, einn Lijkami sem erum hier, ein Andleg Sæl oss stiornar ber.

Eins HErra Þiònar erum vær, Eindrægni stundum, Børn mijn kiær, Samhuga oll i Ast og Trw, sambyrdis skulum lifa nu, O Gud! tendra vorn Elsku Elld, i Anda Helgum fyrir Christi Skuld.

37. Psalmur.

Uñ Astundan Skijrlijfisins.

Ton, A eiñ Gud vil eg trwa.

SReinlijfi hann skal stunda, sem heita vill Christi Lærisveinn, Snoru Saurlijfis Syuda, Satan inetiar margann einn, vier hofum HErranns Bloodi, hreinsast i Skijrnar Sæ, Lostans Lifnadar Vodi, leyfist oss ecki þa, i Felum og Fiærvist Manna, Foolk drygir soddann Brest, Augsyn Guds og Englanna, ættum þo fordast mest.

Afvik þad einginn leika, Augum Guds fela Giørdir Manns, nie Englana wtiloka, eda og sialfs Samvitsku hañs, Verkanna Vitniñ þessi, Varfærni gledia ætt, Lostans ofbraudur Blossi, bæla ast i Himinin hætt, enn sæt Odaun, hann orkar, allt nær til Vijtis frekt, skæmvinn sw Vellyst-verk-

ar

ar, Volædi Efinnlegt.

Minning Christi Krossfesta, Krossfesti þijna Holdsins Sijlld, Umþeynking eilijfs Neysta, i þier slockve Saurlijfis Ellde, Of-Hita Holdsins Breka, hepti Ydrunar-Tar, Elfku þess ætijd freka, Otti Guds deyfi klear, Sparsemi sær sier setur, sijfelldt i Dryck og Mat, Lastvar so laangtum betur, Losta-Gyrnd fordast gat.

Alltjafnt skallt einhver vinna, Annrijkis Storf, þo Naudsynlig, sijdur kann Færi finna, Freistarinn til ad svijkia þig: Davids Illgiordum olli, ad Ydiulaus framgeck hann, Joseph frelsti þad Falli, frijlega þioona vann, brosandi Bragda Refur, bruggar þier Svikinn ill, Banvænann Hala hefur, honum þig stijnga vill.

Hætter Hreinlijfis Bloomi, hvar sem Sælgiæti gnæfir frekt, giættu ad Drottins Doomi, driigdu þvi eckert Svivyrdilegt, i Hoofi skallt Holldid ala, haga Gudlega þier, Heilagt hugsa og tala, heyrir Gud allt og sier, Kiærleikans riooduft Roosa, riettkollud Sæl min siert, Skijrlijfis Liliann liooса, lijka einninn þu vert.

Ad sigrast af siaalfs sijns Holldi, Svivyrdileg Mijnkun vijst er þad, enn þad vinna med Valldi, Veglegt þykir i allann Stad, Lastanna Taaldrægt Tundur, torvellde ad slockva er, vid Unga sig ofsast bindur, frae ulldrudum naudugt fer, hiae Færetækum fijsist lenda, fælst ei Hreisi smae, skamast sijn vart hin vonda Volldugum gista hiae.

Jll

Jll Gyrnd eins Atferd hefur, sem aumkunarleg-ur Ferda-Mañ, Hoogvær fyrst Hwsa krefur, hrok-ar sier strax þa kemur i Rañ, i Hwsboondans Sess sig setur, sinn Prœl gisrandi hann, Saal mijn þig siœa uñ betur, sijst hijsir Ovin þann. Bruna Saurlijfis Synda, sviptu Drottinn oss frœa, lœt oss Hreinlyst henda, og Himneskum Arfi nœa.

38. Psalmur.

Uñ þetta fallvallta Lijf.

Tou, Uñ Daudañ gef þu DRottin mier.

Gettu mijn Saal i Þanka þier, þessa Lijfs Saumt Volœdi, Æfi, Heilsa, Lœn, Lucka, Fier, leikur œ grennum Prœdi, Hiartad upphef til HErranns þa, Hiegoona Heims i burtu frœa, og gyrnstu eilijf Giœdi.

O hvad skañvinn Manns Æfinn er! Einni Stund fyrri lijdur, sem hardur Straumur hastar sier, hvatskeytlega framskrijdur, þess meir styttist sem lengist Lijf: Lifandi Drottinn sie vor Hlijf, og Athvarf œ allar Sijdur.

Lijfid til Daudans Upphaf er, allskyns Mootlœti vafid, Daglega burtu deyum vier, Daudlegt er Manns Upphafid, Mid-Tijninn þœgiast Sorg og Swt, sijdasta Skeidid lijdur wt, Otta og Angri kafid.

Midt i Saurnum fyrst myndast Mañ, i Myrkri tekur sitt Foodur, leidist sowt med Angri hann,

af Lijfi sinnar Moodur, rotid Sædi er Efnid hañs, enn Boola Vatns Hiervistinn Manns, Endalykt Orma Sioodur.

Jord berum vær i Holldi hier, Holld vort verdur ad Jordu, Jordina trodum jafnañ vier, Jard-Hws Lijkamir urdu, þeir sem þar Drottna diarfir tveir, (Daudi og Synd) þad briota þeir, og nijda, so nemur Furdu.

Hvad er þad reikna Manninn mœa? Mœa hañ Þræl Daudans kalla, Brothættast Gler, og Blædru smœa, blaktandi Fisid valla, Volundar-Hws hanns Æfinn er, Eymdanna Haf, og Styrioll þver, Hlioomur, hvellandi Bialla.

Veglegri Nyt er Lijfid lijkt, ef lwka villtu upp henni, med Sannleiks Knijf, þar finur frekt, Fiva og Madka inni, og sem Epli friid Asyndar, enn hiadna strax og verda ei par, ef hampar þeim Hendi þinni.

Heims Audur, Skraut og Hesdar-Par, hellst er þeim Eplum lijkur, ytra dœfogur Asyndar, enn i Raun Dupt og Reikur, Saul mijn hasdu so Heimiñ þa, ad Hiartad festir þar eckt ea, hañs Bloom i Visnan vijkur.

Einn Gud skickadi Orminn þann, er Lundinn kijnga giordi, yfir Jons Spœmanns Hofdi hañ, hratt so uppvakna yrdi, eins so Foreyd/u Orma hier, i allt þad setti sem Stundlegt er, sv eydist ad engu verdi.

Med bloomlegum Heim ad bloomgast hier, betst

þykir

þykir þeim því nædi, med tøpudum honum ad tapa sier; tel eg þad vest Skadrædi. Stiir vorum Hiørtum HErra kiær, so hveriu framar þig elskum vær, og erfum eilijf Giædi.

39. Psalmur.

Uñ þad, hvad Hiegoomlegur Hlutur ad Verolldinn sie.

Ton, Eiñ Tijma var sa Audgur Mañ.

SAl mijn elskadu ecki heitt, aumann Heim nie þad hanns er neitt, Ellds Matur allt er þetta, Eilijsum Giædum unn þu betst, Eilijf Velferd er þar vid fest, og eilijfs Lijfs Unan rietta, gyrnist ei Mañá Metord hier, minst dædst ad því sem fallvallt er, ad þocknast Gudi sie þeckast þier.

Lætt þier nægia þinn Lausnarann, lærdu ad þeckia þig og hann, Mañon skallt midur stunda, erfid Reysa þijn Æfi er, er hann þa Farartælmi þier, þier ber þad þrætt ad grunda, fætæk komstu i Heiminn hier, hiedann eins lijka aptur fer, Mid-Tijma soomir sama Per.

Ofhladid Skip mun sockva senn, so kefur Audur marga Menn, lætt þier því lijtid nægia, Fie-Sioodur þinn er Drottinn dijr, i Dauda sem ecki fræa þier flijr, mun þad mest Meinum hægia, tapast allt annad Audsafn hier, allra hellst sa því safnar sier, i Gudi rijkur ef ecki er.

Aud-

Audur med Onard aflast kann, Ahyggiulauſt ei brwkaſt hann, miſsiſt med Swt og Sorgum, Fugla-Lijms hefur Aſt hanns Art, Andlegt Fidur ef þennann snart, feſtiſt þad Manni morgum, Agiarna Mannſins Omak þeckt, eiginn HErra er nærſta frekt, bædi fallvalt og Banvænlegt.

Minning Chriſti, ſem Krossfeſtiſt, Krossfeſti þijna Holldſins Lyſt, Sætleik Andans ſo ſinacker, Minning Eilijfs Brúna og Bæls, Bælid ſlockur þijns Loſta Tæls, Kroſsiñ þiggiandi þackir, i Andlega Foorn þu offra þann, einka Son þier Hiartkiæraſtann, Gyrnd þijn, Sæl mijn, ſo heitir hann.

Mioo liggur Leid i Himna Holl, hruſoott og Þyrnum hladinn oll, Roosum vaxinn er eigi, af Vellyſt þroſkaſt itri Mann, innri nærist vid Koſtiun þann, ad Sorgum mettaſt megi, Ottiñ Drottinns ſkal deyda þvi, Daudlegt Holld þitt hier Heimi i, fræa þeſs Klækium ſo komiſt frij.

Uñ Guds Niettlæti þeynktu þraatt, þiñ Gyrndardoom ſo hata aatt, og Veginñ Vellyſtinga, Hoggorms fladrandi Hauſinn er, i Hala Banvænum Eytur ber, honum vill hann þig ſtijnga, ſiæa til þu kunnir Sigri ad naa, ſo Lijfs Koronu mættir fa, JEſus gefi þier Giæfu þaa.

40. Pſalmur.

Uñ Gagn Freiſtingaña.

Ten, Giædſturijkaſti Grædarí miñ.

Saña

Sannchristinn Saal þad soomir þier, sumtijdis reyna Freisting hier, stodug i Strijdi ollu, Mootgangs Bylgiur þa bijdur þu, betur festir sin Foot þijn Trw, a Christo Hiælpar Hellu, Bols Strijd, Hreggs Hrijd, ad þa snærir, enn meir færir Avext Trwinn, sem al-laufgud Eyk græn ecki fwinn.

Asi Manns i Strijdi marka maa, Megnid Trwar so proofast þa, Freistingar fær ad reyna, i Peturs Bæt þa Son Guds soaf, Siodrinn æstist so a þa gaf, urdu Skip-Menn Vonvana, Mootkast, Heims Hast, Manni er þetta Reynsla riett, sem Nitning kiendi, Neidi-Teikn ecki af Herranns Hendi.

Meir er oss hætt i Medlæti, vid margskyns Synd, enn Anstreimi, Holdsins Villd Krossinn kefur, O hvad morg beysk Aloes Korn, wtrijmandi siaalfs Pocka vorn, Drottinn oss opt inngefur, Heims Akt, Fiaar Frakt, Þyrna þessa, hætta hvassa, hann burtsnijdur, so Hveiti goods Aforms hindrist sijdur.

Þad sem Meñ dæma Daudans Bañ, Drottiñ med sama lifsga kann, af Orbyrgd Gnægtir gefur, hvad Hrygd og Angur holldum vier, Huggun og Gledi opt þad er, Soott til Smyrsla hann hefur, Kross a, oss þa, kiærkominn i sierhvort Sinn, ad sonnu vera, Þolgoodir skylldum Þiæning bera.

Trwfasti Drottinn trypta nu, Tijmannlega, er u sijdar þu, virdstu mier Vægd ad syna, laut Hrijst

fylgia Myskun med, mier aumum syndu Fodurs Ged, og næma Nækvæmd þijna, Gud min, Þræl þinn, Heimur hatar, Raunir ratar, rienar Kiæti, leid mig i eilijst Eptirlæti.

Samaritane Christe kiær, kom mier hælfdaud-um Þræli nær, a þinni Leid liggiandi, lat beyska Vijn i Synda Sær, sijdann Huggunar Vidsin-isr klar, Mein og Verki mijkiandi, JEsus, JEs-us, þiandu nu, enn Þol og Trw, lat þverra eigi, Eilijfann Sigur so odlast megi!

41. Psalmur.

Grundvollur Christilegrar Polimmædi.

Ton, O! JEsu Ond mijn leitar.

HJJn Sæl med Þockum þiggdu, þañ Kross þig henda kañ, ad Drotteñs Dæme hyggdu, til Dauds var þijndur hañ, alldrei kann oss til fa-lla, añad slijkt sem hann bar, af ollum fyrer alla, a ollu þijndur var.

Kullda, Beniar, Klædleyse, Kvol, Hæd, Orbyrgd og Smæn, Hwngur, Þorsta, Heypt, Geyse, Hogg, Bryxl, Lyge og Næn, hann vard þvi hatt ad kalla, hardre i Daudañs Neyd, af ollum fyrer alla, a ollu soddann leid.

Aumt er þvi a ad heyra, ofkætur Þrællenn er, enn HErrañ hlytur bera, Hrelling og Neyd a sier, Limer læta Glaum gialla, Grætur Hofuded þo, af ollum fyrer glla, a ollu þvijngadur doo.

Guds

Guds Born kiendu Kior þesse, Kvelling særa Job bar, Petur hieck hætt a Krosse, Hals hoggvenn Jacob var, Marin Sorger svella, Sonar vid Krossen þa, af ollum fyrer alla, a ollu pijndañ sæa.

Med Krossfestum Christner ættu, Krossfesta Holld og Gied, i Tign svo tignast mættu, Tignudum ollum med, og Dijrdlegir a Dijrdar Palla, med Dijrdlegum leidast þeim, af ollum fyrir alla, a ollu leid fyrir Heim.

Þa Christur med Krossinns Hamri, klappar Hjartans Dyr a, strax a Stundu samri, stilltur uppliuktu þa, heyrdu hvad hann kann spialla, sem hefur þu þa fyrir Giest, af ollum fyrir alla, a ollu þiadur mest.

Gull-leg Krossburdar Kedia, kann best ad skarta þa, sijna vill Son Guds gledia, sijdarsta Degi a, Systkinum Sorgar Galla, sialfur afþurkar hann, af ollum fyrir alla, a ollu Kvalning fann.

Sian þinn Brwdgumann blijda, Blessadann, Sala mijn, rañ a hlaut Raun ad lijda, riodur af ofur Pijn, hann bar og hvijtann Mialla, þvi Hrakning Sær og Deyd, af ollum fyrir alla, a ollu Saklaus leid.

Þu hlijtur Hrelling hafa, ef Herra þijns gyrnist Kior, hann kann Huggang ad gefa, af Hellu Mootlætis þier, ber þvi Blessunar Salla, sw beyska Krossinns Root, af ollum fyrir alla, a ollu blies Drottni moot.

O! hvad beyſk Mootgaangs Myrra, margann getur vankiætt, gef oſs Gledi-Vijn Herra, gior vort hid raũa ſætt, og leid til Himna Halla, hanns fyrir Blood og Deyd, af ollum fyrir alla, æa ellu Pijſlir leid.

42. Pſalmur.

Huggun ſw, ad Madur kuñi fyrir Gudlega Hiaalp, ſtodugur ſtanda allt til Æfiloka.

Ton, Giædſkurijkaſti Grædari miñ.

HVær mun koma ſw Nædar-Stund, nær mun eg faa og ſiæa þinn Fund? JEſu Brwdguminn blijdi! Nær mun mier unnt, Elſkugi minn, i ockar Brwdkaup leidaſt inn, Heims wr Utlegd og Strijdi? Gud minn, Gud minn, þu mig leyſ, wr Holldſins Hreyſi og Heimſins Voda, leif mier þitt Auglit uñ Eilijfd ſkoda.

O! hvad hræddur eg aumur er, i Leyrkierunt þvi breiſkvum ber, minn Trwar Fieſiood frijda, Sæl og Lijkama Synda hætt, segi eg þau Kier, ſem nu hef ræbt, eitt vill þar odru ſtrijda, Gud minn, Gud minn, Satan Refur, Grid ei gefur, griñur ſlægur, Aſtvinum þijnum er of Ovægur.

Eg hrædiſt lijka Heims Okior, Hreckvijs og Oheil Verolld inn er, hver kann hier Rond vid reyſa? hvort ſem mier gengur med eda moot, mijnum ſtofnar þad Hroſun Foot, ſwrt hata, ſætt vil kioſa, Gud minn, Gud minn, hver vill nuña, Klaklauſt kuña,

kunna, komast hiedann, Ohættann Veg fæ eg ecki siedann.

Verdleik mijnum eg vijsa fræa, Verdleik Drottinns eg treysti æa, vijst mun hann Veg minn beina, hanns Næd stadfost og eilijf er, alldrei kann hun þvi bregdast mier, eg fæ þad alltjafnt reyna, Gud minn, Gud minn, Houdinu þijn, þu Heilliñ mijn, wr Hættu leidi, Ovina Umfall so alldrei meidi.

Saaluhiaalp þa sem Gud gaf mier, Grundvallad hefur i Hiarta sier, af þvi kann alldrei skeika, wthellt Blood JEsu æasamt mun, og Sacramenta Innsiglun, adstidia einnig lijka, Gud minn, Gud minn, Von mijn er, nu oll i þier, eg eingu kvijdi, Harmkvæli nockur þo Holldid lijdi.

Frelsarinn hefur þu fundid mig, fyrr enn eg kuñi hitta þig, Þvi muntu Vernd mier veita, eingvu Ohægra er þad þier, ad geima þad sem fundid er, enn ad Ovinu leita, Gud minn, Gud minn, sem Myrkri eyddir, Liooss til leiddir, Lijfs Braut riettа, laat mig ei aptur i Dimñu detta.

Trygda Fesiood mier tærir þu, Trwar Hond mijn opt veiklast nu, getur vidtekid valla, annast þu hennar Orku Brest, æa þier laat hana fæa sig feststerklega Esi alla, Gud minn, Gud minn, þier vil eg fws, mitt Hiartans Hws, til Hvijldar veita, Audmiwkum Anda kannt alldrei neita.

Trwar Augum eg tilldra nu, til þijn, Drottinn! mig aumka þu, Overdugum best biarga; Osorþient Myskun, er riett Nad, Omaksegum sem verdur

riæd, og gefinn opt þeim arga, Gud minn, Gud minn, Heill mijner, þa oll i þier, þvi erugg blijfur, greidist þier gott Lof, Gud eilijfur!

43. Psalmur.

Uñ Daglega Uñþeinking Daudans.

Ton, I Blæu eiñi er byrgdur i Mold.

HVentu æ Daudans Vinur kiær, Vonum fra-Mar hann stendur nær, vid hvern Dag þeynki Hugur þinn, hann mun vera sijdarsti minn.

Hvad sem þu giorir, hugsa ber, hvort soddann Ydia hæfdi þier, ef i þvi Verki ættir þu, andast þa strax og dæmast nu.

Lijfi fieckstu ad Læni næd, Lijfs hefur þu ei Eignar-Naad, nakinn komstu i Heiminn hier, hiedann eins lijka aptur fer.

A hverium Degi deyr þu hier, Daudann hver Lijfs Stund færir þier, allt hvad hier eykst vid Æfi Manns, allt kortar þad Lijfdaga hanns.

Þess leingur sem vær lifum hier, Lijfid þess styttra eptir er, uñ þad sem einum aframañ bar, eptir þvi Minna Leidar var.

Læt fræa þier deya Lesti fyrst, Lijfid æ dur eñ fær þu mist, hver sem deyr vondum Vilia frae, vijst lifir Gudi i Dauda sæ.

Adam gamla af ollum Mætt, æ medann lifir, deyda ætt, þa mun Drottinn nær deya fer, Daa samlegur lifa hiæa þier.

Daud-

Daudinn flytur og færir Mann, frar Hiegooma i Himna Rann, i hvoria Att sem Eikinn datt, er hun par kyrr, pad trwi eg satt.

Ef pu ihugar opt og prattt, ad endilega deya eatt, Adhalld er pad og Orsok pier, ad akta lijtt pad sem Heimsins er.

Athuga pu hvad Andlæt Manns, afmyndad getur Limi hanns, petta skylldi pig fæla frar, forbosñ-ud Verk ad gyrnast ar.

Sael og Lijkama svijdur pad, sann-naudug verda skiliast ad, Andarslit hver sem athugar, elska mun sijdur Syndirnar.

Sar sem med vondri Synda Giord, sier hefur stofnad Andar-Mord, i gegnum Daudann gengur hann, i Glotunar Stad po Eilijfann.

Peir einir hliota Himna Vist, hier nu lifa i Gudi fyrst, peirra Lijf Drottinn eflaust er, i Trwnni sem hann binda sier.

O Drottinn! Gef oss ollum nu, innlijfast pier med sannri Trw, lijka deya og lifa pier, losa sijdann med Engla Her.

44. Psalmur.

Huggun fyrir þa sem missa sijna Astvini.

Ton, Hærsta Hialprædis Fognudi.

Christinn Sael! umhugsa fyrst, ar Dauda-Stundu JEsum Christ, hviad Ogn Daudans alldrei kañ, ofbiooda peim sem penkia um hañ.

Beiskt

Beiſkt Vatn i Mara miog ſætt var, þa Moyſes Tried i Brunninn bar, þad Lijſſins Tried er Drottiñ diir, ſem Daudans Neñu i Sætleik ſmijr.

Sæa Edla Kviſtur, allra Boot, upprunnin er af Jeſſe Noot, hvor ſem geymir hanns heilog Ord, hann ſmackar alldrei Sælar Mord.

Eymd Mannſins deyr, enn ecki hann, er Daudañ Leid i Himna Rann, Afgæangur hañs er Endng Kijfs, og Fæding holl til Eilijfs Lijfs.

Ecki miſſum vier Aſtvini, undann oſs þo þeir ſendir ſie, fyrir Sorgir þeir Fognud fæa, fræa Myrkrum inn i Liooſid gæa.

Yfir Li, ſdaga hættaſt Haf, i Hofn Daudans þeir komaſt af, leyſtir fræa allri Swt og Sekt, ſyrgia ſkulum þa ecki frekt.

Hvijtann Skrwda vid HErranns Hlid, hafa þeir nu og Paalma-Vid, Sorgar Klædi ei ſoomir þa, fyrir ſoddann Menn ad taka uppæa.

Oll hefur þeirra Augna Tær, afþurkad Drottinns Hondinn klær, Lambſins Stooli þeir lifa hiæa, liomandi ſijngia Gloriæ.

Allskyns Hlioodfæri hliſoma þar, Horpur ſlæandi Gull-legar, hiæa Englum Guds ſieruna þeir, ecki ſkulum þa græta meir.

Lattu þier ecki gremiaſt Ged, Gud þo taki hvad hefur oſs lied, ef þu miſsir þinn Aſtkiæraun, eiñ Elſkara ſnart finnur hann.

Alijt ei þad þo adſkilied, athuga framar Samkvæmed, ſem eptir kiemur eilijft þo, i Andvaralauſ-

rr

ri Sælu og Roo.

Andlaut sitt virdir Abatann, Uppriſunni sæ trwa kann, hverrar Jmyndan auglioos er, Edlis Skapning i Heimi hier.

Eydist Heims Lioos ad Aptni Dags, uppren̄ur þo ad Morgni strax, Grasid visnar þa Vetrar ad, æa Vorinn aptur bloomgast þad.

Af Eikum falla Avextir, aptur þo vaxa bloomlegir, og ef Sædid skal Frioofgun fæa, fyrst i Jordunni rotna mar.

Þa Phœnix hefar Æfi endt, i eiginn Hreidri sig siælfann brendt, af Oſku kviknar aptur þar, ungur med Fiadrir gullegar.

So endurnijast allskonar, eiginn Foreydslu þad sem bar, alldrei skylldi neinn efa þa, Uppriſu Hollosins Dooms Dag æa.

Þu meintir kannskie, Ment og Fe, mektast hefdi þinn Astkiære, i Guds Rijki audugur hann, alla Speki vel skynia kann.

Hædsta Tign þo hier hefdi gist, i Himnarijki er betri Vist, ÞRottni hefur so þocknast þad, þinn Vilie skal þar hneigiast ad.

O! ÞRottinn þu tookst aptur nu, Eign þijna sem mier liedir þu, þitt Nafn heilagi Herra klaur, hædst sie lofad uñ eilijf Ar.

45. Psalmur.

Uñ þañ sijdarsta Doom.

Ton, Tak af oss Fadir.

Þa Christur kiemur, Kongur Riettdæmur, allt auglioost verdur, Ord, Hugsun og Giorder, alla uppvekur, er þeim Hefnd frekur, sem Dooms er sekur.

A allar Sijdur, Ogn þeim ofbijdur, undir Elldgæangur, yfir Gud strængur, Samvitskann særir, Satan ækiærir, Synd Fridtioon færir.

Hvar mun þa Hæli? HErra minn sæli! Eg veit mig argann, unnid hafa Glæp margann, eg Ottast Doominn, wti er Tijminn, eñ Eilijfd kominn.

Her Himins hiadnar, hrinur og braadnar, sig samannlyknar, Sool rodnar, Twngl blikna, þijn Verk ei þordu þig sia i Dijrdu, er eckert illt giordu.

Eg aumur Madur, ofmisog saurgadur, hvad mun þa þora, þig reidann ad heyra? Hvert mæa hellst flija? Hvad skal þa segia? Hver veit ad vægia?

Þu HErrañ hijri, hædsti Doomari, mier munt ei mija, mæa eg þvi til þijn flija, þu þoldir Dauda, þinna so Sauda, bættir Bol Nauda.

Þig Son sinn sendi, sinni af Hendi, Fadirinn frijdi, ad Fridkaupa Lydi, er þvi ogladur, ef nockur Madur, tijnist tapadur.

Vijst vill hann eige, eg vesæll deye, HErra þad heyrdu, hanns Vilia fullgiordu, læt ei Erfd þijna, eilijf Bol pijna, aumka Aund mijna.

Lægd Logmæals frekann, lysir mig sekann, þinn Munnur medann, mig kallar blessadann, þad mæ mier meira, mun eg þo heyra, Fridar Bod fleira.

Eg

Eg er Ohræddur, i þier Naud giæddur, þo Ovinir allir, yfir mier Hefnd kalli, þu Fridar Foorniũ, frelsar þijn Borninn, vor Heill og Borninn.

Þu HErra hlijdinn, helgadir Lydiñ, lietst Lijfid Eda, til Lausnar oss wtblæda, veit Vægd j Doomi, vor Broodir froomi, þitt hædst Lof hlioomi.

46. Psalmur.

Uñ Laungun eptir eilijfu Lijfi.

Ton, Pa liñir hier miin Lijkams Vist.

EJ maattu Sæl mijn elska dætt, of fallvallt Lijfid þetta, med helgri Gyrnd i Hædir hætt, helldur skallt þier upplietta, þar er Eska, eñ Elli fijdst, enginn Daudi, eñ Lijfid vijst, og Angurlaus Unun rietta.

Utvalldir skijna eins og Sool, Englum Guds nærsta lijkir, Osiwkir hafa eilijst Skiool, allskyns Nægd mettast slijkir, ÞRottinn Gud fullur Dæsemdar, dryckiar þa Straumum Vellystar, innbyrdis Elsku rijkir.

Eilijf Giædi eru so stoor, enginn kann þau ad mæla, og so dijrmæt, ad eingvum foor, wt tala nie noog hæla, Ovollt Heilbrygdi æ er þar, Unun og Nægd Guds Vellystar, og frambær Fagnadar Sæla.

So goodur Hlutur enginn er, sem eiñ Gud Himna Hæda, Jñdæli mest þa alla skier, sem eignast hañ og vid ræda, oss i honum og hañ i oss, hijrann

sicx

siaum þad Gledi Hnoss, er Rootiñ allra Giæda.

Jerusalem þar uppi er, eckert Musteri hefur, med Hondum giort, nie Sool þar sier, sijdst Tungls þar Þorfinn krefur, heñar Musteri og Borti best, er blessadur Gud, sem lioomar mest, og Upplysing ollum giefur.

Eins sem ei heyrdist Axar Hliood, þa upp var verid ad smijda, Jerusalem a Jordu stood, jafnt mun og hinni lijda, þeir andlegu Steinar eru hier, med Oxi Mootlætis kantader, sem hennar Bygging hlijda.

Drottningiñ sw sem sookti heim, Salomon Kong hinn rijka, er sonn Figura Sælum þeim, sem koma i Hollu slijka, Gimsteina hver og Gullid ber, goodra Dygda sem framdi hier, Engla Fylgd fær hun lijka.

Kongsins Spekt hana furdar frekt, og Fiolldañ dijrstu Rietta, Dijrmæt Klæde sem mestu Mekt, og Musteris Prijde setta, i Forundran so feigir sw, sijdst var þess Von med minni Trw, giæte eg gripid þetta.

Hier maattu Sael mijn heyra og sia, hvad Drottinn vill þier veita, ef þu gyrnist hanns Hwsum naa, heilaglega skallt breyta, andlegs Gooda ef væntir viist, Veralldar Giædum ættir sijdst, med Akiefd eptir leita,

Ef þu gyrnist ad audnist þier, af Lijfsins Trie þig metta, naadu Christo i Heimi hier, hrein Trw maa verka þetta, inn i Guds Hws kann ecki naa, Otuckt,

Mañ

Mandraap, Heipt, Lijgi, Þraa, nie fæanijt Gyrnd Fedraattar.

Heilog Þrenning med hollri Raad, Hiartad mitt virdstu byggia, ad mier hafdu allt Eignar Raad, alldrei laat mig þig styggia, gief mier hier smacka Farsælld fyrst, fyll mig sijdar þijns Hwss Vellyst, so megi eg þier Lof til leggia.

47. Psalmur.

Uũ þa Farsælld, þegar Madur fær ad sia og skoda Gud i eilijfu Lijfi

Ton, Ad ydka gott med Æru.

O! DRottinn alls valldandi, eg vil giarnann til þijn naa, ad lifandi Manna Landi, laat mig Nægd þijns Gooda sia, nær eg þig, næ ad finna, Neydar Stig, mun þa linna, laangar mig heim til Hwsa þinna.

O! Þann Fognud fraabæra, Fognud allann sem gnæfir, nær mun audnast sw Æra, ad siaa Gud minn sem bijr i þier? Þijns Hwss sia, Sælu rietta, svaanga maa, dryckia og metta, er þier hia, eilijfs Lijfs Uppspretta.

O! þu Lif æskilega, O! þu bleffud Farsælld blijd, þar heilog Þrenning hæga, Hiartans Gyrnd fyllir alltijd, ad lijta Christ, Lioomann biarta, i Lijfsins Vist, hia honum skarta, gnæfir mest, Gyrnd alla vors Hiarta.

O! JEsu Elskann hijda, Edla Bidill Saalar

mijn

mijn, nær ætlar þu iñleida, i þinn Kongs Sal Brwdi þijn? Hvad vantar i efstu Hollum? Ecki parnie hætt vid Follum, Gud er þar, sialfur allt i ollum.

Er þar Gud allra besti, Augum vorum Prijdinij, Hunaungs Seimur sætasti, Saungur sagur Eyrum i, Balsam kiær, best sem skarta, Bloomstur skiær, miwk ad snerta, hver þar fær, hvad hanns gyrnist Hiarta.

O; Dæfrijda Asioonu, O! sæta Roddu Lausnarans, Dijrdar krijndur Koronu, kiær draup Nad af Vorum hanns, fyrst hann er, allt i ollum, upplijser, varnar Follum, Fridinn tier, Konum jafnt sem Kollum.

Gud er sa Liooffens Lioomi, Lioos i hverium siaum vier, þad er vor Sæmd og Soomi, ad sia hañ i sialfum sier, lockar Mann, Lijf indæla, lofa hann, og vid mæla, alldrei kann, ad wttalast su Sæla.

O! farsæl Borginn besta, blessud Hollinn uppi þar, Heimili heilagasta, hæleitrar Guds Preningar, nær munnij, Nad swo gledia, nai eg frij, mig þar fedia, og Gudi i, Gud sialfann tilbidia.

Nær mun swo Soolinn renna, sem upplioomar þessa Borg? nær mun eg fa ad finna, Fognud hañ ei snertir Sorg? Sala mijn, sia þaug Mæti, sæl þu skijn, i Eptirlæti, Arfleyfd þijn, er Gud DRottinn sæti.

Vier lifum Gudi lifanda, lijka erum Kyrkia hañs, vier eigum hañ hier i Anda, enn þar ad Raun

riett

riett til sañs, Sælu ad, sia margfallda, Samstad, Lijfsins hallda, giefi oss þad, Gud um Alldir Allda.

48. Psalmur.

Uñ þad allra æstwdlegasta Samlag; sem vier skulum hafa vid heilaga Engla i eilijfu Lijfi.

Ton, Mikillri Farsælld mætir sæa.

EJlijft Lijfid er æskulegt, ecki neirn giptist þa, Englum lijkir i ædstu Mekt, eigum vier Gud ad sia, Vitska, Tign, Dijrd og Virding Manns, vegsamleg miog þa er, so alldrei kuñi Hiartad hañs, hana ad skynia hier, Inndælid er þad allra mest, Auglit DRottins ad skoda best, alla Blessan þad undir bijr, alla Heill Dijrd og Rad, allt Eptirlæti ad oss snijr, allt batnar þa vort Rad, allt Andstreimid so æa burt flijr, alldrei snertir oss þad.

Ei er Farsælldar frainar Von, eñ frijdañ Gud ad sia, þessi hin fagra Fridar Sioon, fyllir Gyrnd alla þa, Engla Umgeingni edlunst þo, æstwdleg verdur sw, samlijkir þeim i Sælu og Rod, sañheilagri enn nu, hvijtum Skrwda so skrijdunst vær, skijnandi Lambsins Stooli nær, Syndanna Flijkum færdir af, frijlega lofum þann, Hialprædis Klædid gott oss gaf, glediandi Riettlætanu, vakni sæa upp i Syndum svaf, siæi Dijrdar Lidomañ.

Einginn æreitir annañ þar, einginn kañ reidast þa, ei er þar Bruñur Illgiordar, einginn Metnadar Þras, einginn Neotlæting, Eymd nie Faar, Ydrun-

runar Tær ei nein, ei heldr daudleg Synda Sær, Sælum viña þar Mein, Hvngur og Þorsti horfinn er, af HErrans Elsku mettunst vier, Utvallda DRottins alldrei þa, Of-Hiti skada kann, yfir þeim heldur Hendi sær, himneskañ byggir Rañ, af Lifi þeirra sem lifomar æ, lifandi Vatn framm rañ.

Utvolldum Guds, so gledieſt Gied, Giesta-Bod er tilreidt, klæra Vijn, Feiti, Mergur med, mun þar til Rietta veitt, soddann Veitslu vier sitium ad, sælir umm eilijf Ar, og Lof syngiandi þeckum þad, þa verdur Gledinn klær, allt mun þetta þa uppfyllaſt, i Anda og Sannleik fullkomnaſt, Lijf og Andi Guds Ordid er, Otti Daudans þa flijr, hañ var þoelgdur i Sigur hier, sia hañs Broddur er rijr, oll vor Augna Tær afþerrer, Angri i Gledi snijr.

Hrygdarlaus Gledi hlioomar þa, Heilsa Mootlætis frij, Lijfid æn Mædu, Lioos ei sær, Lystigardi þeim i, alldreigi folnar Elskann þar, alldreigi Gledinn dvijn, einginn Madur þar andvarþar, eingvann snertir þar Vijn, Yndis Hægd er þar ollum tied, andvaralausri Sælu med, andvaralaus hin rietta Roo, rooſamleg Unun meſt, ununarſamleg farsæl Froo, farsæl Eilijfdinn beſt, eilijf Preningar Eining þo, Eining Guddooms þar sieſt.

Upp upp, mijn Sæl, athuga nu, Æru og Vegsemd þa, sem ockur er vijs þa eg og þu, erum Guds Stooli hiæ, ockar Vardhallds Engil þann, er hier nu stidur vid, þa munum gioria þeckia hañ, eñ þurfum hanns ecki Lid, er þa Samkvæmis Unun stoor,

ab

alskijnandi i Dijrdar Koor, O JEsu! kom og ei vid tef, innleid i Sælu þa, O JEsu! kom og Gledi gief, Guds Hwsum laat oss naa, O JEsu! þig fyre ir utann Ef, uñ Eilijfd gief oss ad sia.

49. Psalmur.

Uñ þær felkna Kvaler, sem þeir Fordæmdu verda ad lijda i Helvijti.

Ton, Gud oss Lærdsomlijñ liosañ gaf.

HVer Christinn Saal það hugleide, hvad Vijsis Pijsler bytrar sie, so stendur betur Syndum moat, segiandi opt af Hiartans Root, i fraa Andar Deyd, oss bevari Gud.

I Helvijti er alls Jlls Nægd, en ollu goodu mesta Ohægd, Obærilegur Hiti hnaar, Heliar niistandi Grimdinn saar, i fraa Andar Deyd, oss bevari Gud.

Myrkur og Svæla sijfelldleg, Sorg og Diofla Mynd Ofrijn miog, Op og Jlfraner eilijfs Veins, andstyggileg Lyckt Breñisteins, i fraa Andar Deyd, oss bevari Gud.

Ormur Samvitsku etande, Otti, Þurkur, Sveingd, Harmkvæle, Ofund, Hatur, Vijl, Orbyrgd mest, einginn good Von med Heilsu Brest, i fraa Andar Deyd, oss bevari Gud.

Sool og Tungl eingiñ siaa þar kañ, fijdst af ollu þo Gud sialfann, sw litla Skijma Elldi af, eingva Hug-Hægd Fordæmdum gaf, i fraa Andar Deyd

oss bevare Gud.

Maginn i Hungri mædist mest, Munnur af Þorsta pijnist verst, Ellds Loginn verk r Op og Kvein, innlæsist hann i Merg og Bein, i fræa Andar Deyd, oss bevari Gud.

Af einum Neysta i Eymdar Glood, Olijsanlegleg Pijna stood, enn þo Kvinnu hier kynni saar, kolla Joodsoott um Þusund Ar, i fræa Andar Deyd, oss bevari Gud.

Sælgiæti Dis og Matar mest, margur af hverju hiellt sig best, Hugfrooi þeim þad eingin er, ei fær Vatns Dropa ad svala sier, i fræa Andar Deyd, oss bevari Gud.

Dyrmæt Klædi og Metord med, miñst kuña þa ad hugga Gied, iklæder Skom um eilijf Ar, eginn Vegsemd til Boda staar, i fræa Andar Deyd, oss bevari Gud.

Audur stodar þa ecki par, allir jafn snaudir finnast þar, Guds blijda Auglit alldrei siar, ollu þijngra þad liggur a, i fræa Andar Deyd, oss bevari Gud.

Kvala Elldin um eilijf Ar; uppblæs Guds Reidi Stormur haar, Samvitsku Ormur innra slær, ytra Dioflana Grimd fræbær, i fræa Andar Deyd, oss bevari Gud.

Hata Fordæmdir hver annan, hata þeir lijka Gud sialfann, hata þeir Engla heilaga, hata þeir alla Utvallda, i fræa Andar Deyd, oss bevari Gud.

All Olucka sem innast maa, oll slæst i eitt og plag,

eagar þar, alla varir þad Eilijfd þo, alldrei finnandi Vægd nie Roo, i fra Andar Deyd, oss bevari Gud.

Miñsta Korn þa af miñstu Kvol, er miklu þijngra enn allt Heims Bol, og þo ad Abams Arfarner, aller skipte þoi jafnt med sier, i fra Andar Deyd, oss bevari Gud.

O! DRottinn gief oss ollum þad, ad þeinkia so um Kvala Stad, ad þangad komumst alldrei vier, i Varfærni frañgaungum hier, i fra allri Neyd, oss til Lijfs innleid.

50. Psalmur.

Um þad, hvorniñ eilijflega munu vara þær helvitsku Kvaler.

Ton, Myskuna þu mier milldi Gud.

EF þu Christinn Saal athugar, ad Pijslernar, eilijfar eiga ad vera, þvi betur lærir þar af þu, ad þeynkia nu, hvad þungt sie þær ad bera, Helvijti heitt, Huggun fær eidt, þad bitra Baal, breñandi Saal, alla Tijd a ad vara.

Fordæmdra Lijf i Elldi þa, er Daudi sar, er yfir haungandi, þeirra Daudi Lijf einniñ er, sem alldrei þver, i Kvolum Osegiandi, Brenni-Bodlar, þreytast sijst þar, aukandi Kvol, ofañ a Bol, med allskyns Eymd og Grandi.

Hvad er þad Mann kann þijngra ad þia, enn þad sijst sa, er hann mest eptir laungar? Eñ hitt

umbera verdur vijst, sem villdi sijst, Plangur og Pijsler straangar, alycktad er, ad sia sem hier, sijr-syndga vann, saart Hefnda Bann, ei skuli af honum gaanga.

Tapadir safna Syndum sier, um alla hier, Eilijsdar Æfi sijna, um Guds Eilijfd peir þvijngast þvi, þeim Pijslum i, sem alldrei eiga ad dvijna, Hañs Giæsku Gied, og Myskun med, wtslocktu peir, i sier þvi meir, Kvelur þa Kvol og Pijna.

Peir elskudu Aud Oharfann, of-fallvalltann, Vellyst og Virding bædi, himneskum Fesiood siñtu sijst, sem er Gud vijst, ei girntust andleg Giædi, skamvinn Lijfs Lyst, t eidist þeim sijst, hrapandi þvi, Helvijted i, eilijfa Eymd og Mædi.

O þu Eilijfd Oendannlig! einginn kañ þig, wt siaa nie noog ad grunda, O! hvad mikid þu eykur aa, alla Pijsl þa, tapada hlijtur henda? Nær Ara Stund, Otal Pusund, umleid Ohast, oñur byriast, so geingur aan alls Enda.

O þu Eilijfd! O Eilijfd þu! ein ertu su, sem mest kañ Mein ad viña, Fordæmdra Pijsl er þungbær þa, þvi heita maa, Bitur og beysk ad finna, þo þyngre er, þvi margfold skier, allra þyngst þo, þad undir bioo, ad hun skal alldrei liña.

O þu Daudi! sem alldrei deyr, Ending þijn er, a ny þig uppbyriandi, Daudañ gyrnast Fordæmder fea, Fyrrist hann þa, Lijf Trw eg laungt fraa standi, aumt Hel þad er, sem alldrei þver, og Lijst þvi, ad lifa i, sem alltijd er deyandi.

O:

O þu banvæna auma Lijf! ef þu ert Lijf, þvi villtu þa so deyda? O þu lifanda auma Hel! ef þu ert Hel, þvi villt ei Lijfs Eymd eyda? O eilijf Tijd! illum miog strijd, ad þeinkia til þijn, er þijngre Pijn, enn añad allt sem lijda.

O Saal mijn! Saal mijn! siaa ad þier, saarheit Pijsl er, opt er þad athugandi, Naadar Tijmanum gief ad Gaum, gier Jdran aum, Eymd slijk so alldrei grandi, sem Syndum sier, safnar tijdt hier, þess meira Baal, Breñir hanns Saal, Ellds Mat so aleggiandi.

O DRottinn JEsu HErra hyr! i Hædum byr, vor Synda Bootiñ saña, fullu borgandi fyrir oss, festur a Kross, Lijf, Heill og Lausnnn Manna, liwfur Lykn sijn, leys oss fraa Pijn, illt Andar Bol, eilijfa Kvol, oss laattu alldrei kaunna.

O þu riettnefndi goodi Gud! sem glotudum Lijd, sendir þinn Son i Heiminn, oss ad leysa wr Andar Deyd, og allri Neyd, sie þier Dijrd sogd og framinn, og þier JEsus, sem frelster fwos, Guds Anda med, Gofgun sie tied, uñ Alldir Allda Añ.

51. Psalmur.

Uñ Andlega Upprisu Guds Barna.

Upprijs þu Saal mijn, Andlega i Trw, ad

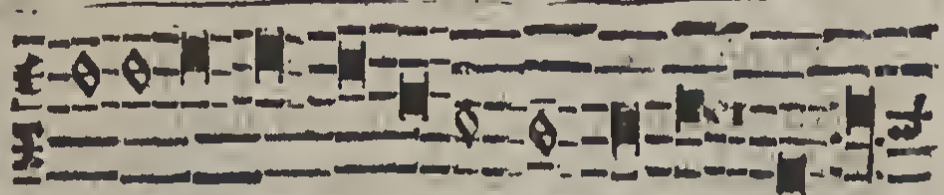

niota ef vilt Upprisu þijns JEsu , af þvi

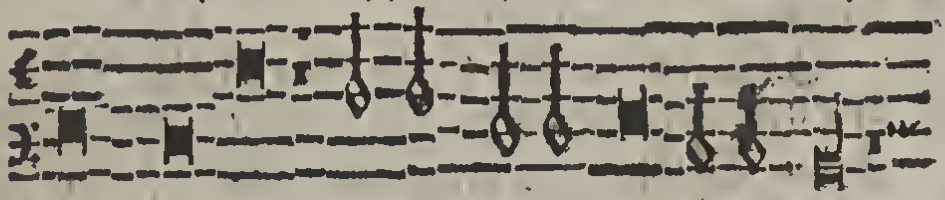

ad hann er , ædur getinn lifandi i þier ,

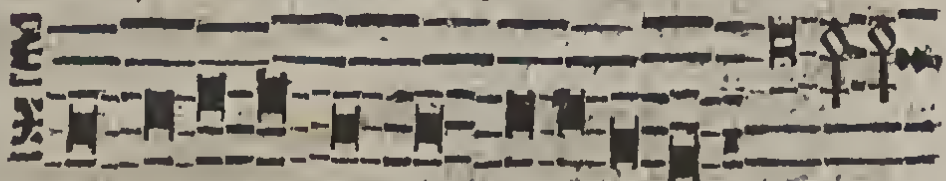

eins lijka honum þar upprijsa ber , upprijsa

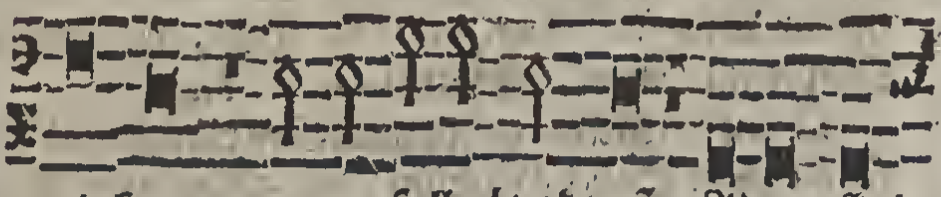

ei kann , utann falla hvad vañ , Adam skal

deya , so upprijs Herrañ , Andinn skal proo-

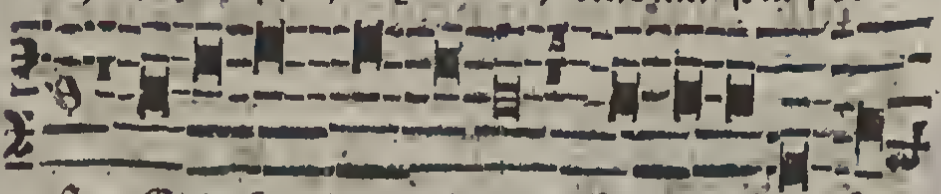

ast , Elli Holldsins felast , þad læti Jesus

jafnañ

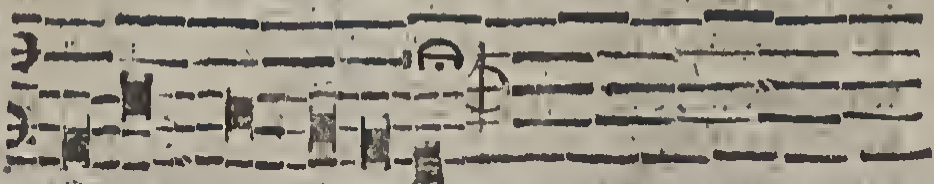

jafnann þier farsælast.

Eins sem þu ei kannt, Augabrägdi að, Adams þess gamla Vilsku að deya frá, só kiættu hann hier, alla Daga deya i þier, i Saal þinni Lausnarinn lifa þa fer, i Durd ei inngeck, heldur enn Daudans fañ Smeck, þ'tt Hofud JEsus sem Fognud þier feck, hanns Limur hvor er, Holldsins Syrnd sem deyder, þann saina hann til Himnarijkis leider.

Trwlofun oll er, Underbiuningur, Hioonabands sierhvors, sem þa eptirkemur, vilier þu ei nu, vera Trwlofud Brwdur JEsu, annars Heims Brwdkaup hanns ecki sier þu, Heilagur Andi, hier i þier bwandi, yckur samteingir Elsku og Trwarbandi, ef nu vor Andi, upp er hier rijsandi, i Uppriſu hinni, erum Hlut-takandi.

Uppvakti sinn Christ, sa eidur sinurdi hann, þa Sooliñ med Dags-Liooma sinn yfir Heim upprañ, eins skiedur hier nu, i Elsku þijns Brwdguma uppriſsa att þu, laat nu þvi lifandi leida sig, Trw, Liooſsins Born fara, til Liooſs eilijfs & kara, enn Myrkrañ Synir sig vel meiga vara, uppreis þinn JEsus, af Dauda Fridſwo, upprijs þu einninn, hanns Andlegt Gledi-Hws.

JEsus uppriſinn alulort Riettlæti, fyrir Synd þijna deainn, Saala mijn, þier færdi, astunda þvi

nu, i hanns Riettlæti framfarir þu, Syndir aflegg fyrir lifandi Trw, uppriſinn Herrann, ad yfirunnum Satan, dæ fogrum Sigri i Dijrd hroosa vañ, Andlega ef upprijs, er þier Sigur fullvijs, Utvolldum soomir, ad sækia eptir þeim Forprijs.

Sagdi Ezechia, sært med Harma Kvein, Drottinn fem Leon lamadi all mijn Bein, Andlegrar þad er, Uppriſu Bardagi i Trwudum hier, athugum vid þvi hvad eptir hann fer, mig Gud þu hyrtir, mig þu lijfgadir, og Synd minni allri þier ad Bak fleigdir, Druſta hanns ſlijk, ockar Strijdi er miog lijk, ordug i flestu, enn eptirsa Gledi-rijk.

Vid Grof þijns Herra, voru Englarnir, Andlega uppriſnum þeir eins fylgia þier, hanns Kyrkia ert þu, þvi una Englarnir þer hia sier nu, ydrandi sierhvor bijr yfir JEſu, hvar Syndim drottnar, Satan er þar nær, so Englanna Voktun þar ecki Stad fær, uppriſinn ert þu, Andlega þvi lif nu, innvortis kviknada angliſir þad Trw.

Ef nu Christur er, i þier lifandi, þa er hanns Andi, þier einnig ſtiornandi, Biartleik ſijnum Soolinn uppveifar ad Veralldar Hiool, Elſkuna Trwinn so alldrei fool, fra Soolu Geyſlann, fra Trw Kiærleikanum, vidſkila ad giora þier vinnaſt ei kann, Holldsins Verk er Synd, hemni fra þier burthrind, vilier þu Guds Sonar vera Andleg ny Mynd.

O goodi JESU! Uppvek þu oſs nu, so Dauda þijns Krapti deyddir lifum i Trw, Upprisamr

Hijn,

þijn, veri vort Riettlæti og Lijfguninn hier, upp til þijn, vort Lijf, nu Andvorpum vier, gef Gledi sæta, Saalar-Heill Mannanna, unn oss ad sia þig, i Sælu Himna-Ranna, þar skal þinn Framinn, fagurlega saminn, Lijfgun Riettlæti, Lioos og Hiælp vor, Amen.

Dagleg Idkun Gudræknināar.

1. Psalmur.

Uñ Stærd Uppruna Syndariñar.

Ton, Nu hesst Noottiñ og hylur Dag.

Ó Þu HErra Gud Heilagi! hærsti Doomarinn Riettlæti, vijst er þad satt eg aumur er, i Synd getinn og fæddur hier.

I Lijfi minnar Modur þvi, myndast hefi eg Leyni i, Ohreina Sædis Eytran stoor, er Esnid þad fem til mijn foor.

Nætwrann oll er af-færd þvi, ei er minn Saalar Kraptur frij, Myndinu er tijnd og topud sw, tilagdir fyrstu Hioonum þu.

O! hvad minn Kraptur allur er, ea burt horfiñ fraa siælfum mier, ad þeckia, Ottast, elska þig, og ahlijdast Ord þijn Gudhoomlig.

Synda Gyrnd lodir samt mier hiaa, Saurganinn fyrsta eykur Praa, Prældoomur Synda Preyngir mier, þo eg sie endurfæddur hier.

Sw beyska Root sem i mier er, og i Nætturu leynir sier, unnum vex upp og eykur sig, Illsku Logmaal vill fænga mig.

Eg er fullur med Erugbyrnd, Efasemd og Vantrwar Synd, wt af þeim Brunni Eytrudum, Eytradir Lækir kvijslast ufn.

Þad stoora Eymda Afgrunn mitt, ædhroopar Nædar Afgrunn þitt, af þimi stærstu Nædar Nægd, nædu þu mig og syn mier Nægd.

O þu minn Gud! og Grædariñ, gack ei i Doom vid Prælinn þinn, Borgun fyrir allt Af-fall mitt, er JEsus eink Barnid þitt.

Nætturu Brest og Brotinn Manns, bætti Getnadar Helgun hanns, af því til Frelsis oumum mier, allt eins getinn sem fæddur er.

Fyrir þann sama Son þiñ þa, syndu mier Nad og Myskun hæa, lættu ei Andlits Lioomann þinn, lijta Nætturu Brestinn minn.

Lijttu nu helldur HErra minn, Hiartkiærann Elsku Soninn þinn, Getnadur hanns Heilagur sæa, hiælpi mier allri Saurgun fræa.

2. Psalmur.

Uñ Æsku-Brest og Ungdooms Syndir.

Med sama Ton.

JA þu Herra Gud Heilagi, hærsti Doomarinn Riettlæti, minnstu ei Æsku Afbrot mitt, uñlidnar Syndir gi, mier kvitt.

Sy

Sw spillta Root so of-vond er, illra Gyrnda sem bijr i mier, Eitradann Avoxt af sier bar, i Uppvexti mijnum strax þad var.

Uppruna Spilling Illskugiern, af sier fæddi morg Synda Born, Hugrenning mijn var ill og aum, undir eins eg i Heiminn kom.

Strax sem ein Noott kom yfir mig, eigi var eg Saklaus vid þig, sijdann hafa þo safnazt mier, Syndir fleiri enn Dagarner.

Ef Riettlætur sem rædt er fraa, raser Siosinnum Degi ea, Siotijgesinnum Siosinnum, i Synder hvorn Dag fiell eg uñ.

Þess lengur sem eg ilfi hier, Lestir þvi fleiri þyngia ea mier, noog hef eg forsmaad Nædar Doom, af Nætturu Spilling soddann kom.

Uñlidid Lijf þa yfirveg, Anstyggd er þad þo svivirdileg, þa eg lijt Logmæls Liosijd i, Lijf mitt er Myrkur diñt hiaa þvi.

Mitt Æsku-Bloom þa eatti ad, adhyllast Gud og stunda þad, Dygdanna Kranfi safna sier, i Sætleiks Jlm sem Drottni ber.

Minna Lijfdaga Bloomid best, Blessudum Gudi hlijddi mest, med þvi mig siaalfur-mynda vann, mijna Nætturu skoop eg hann.

O! hvad svivirdilegt Synda Groom, saurgad hefur mitt Æfi-Bloom, i Augsyn þinni þad Anstyggd er, og illa luktandi fyrir þier.

Framtijdinn og oll Æfinn mijn, eatti ad þioona Gudi sijn, enn eg mestann Part Æfi af, Anskotanum

anum til Lienis gaf.

Jeg man og sie þa marga Synd, mijn sem Sialfrædis Æskann blind, Ostijrilaat a allañ Hatt, afysti mig ad drijgia þrætt.

Enn laangtum fleiri eg þær skil, sem eg hefi gleimt og man ei til, eptir þvi sem er einginn Mgnu, oll sijn Glæpa Verk skynia kann.

Af leyndum Syndum laanglwinn, leid þu nu Drottinn! Þrælinn þinn, Betaling fullann bijd eg hier, ef Brotinn vilt tilreikna mier.

Sannheilog Hlijdni Sonar þijns, og Sakleysi JEsu Broodur mijns, þetta er Boot og Borgun sw, bijd eg fyrir mijn Afbrot nu.

Sia þu hvorsu hann hlijdinn var, Heims þegar allar Syndir bar, uppbyriandi i Æsku þad, allt i Daudann og Kvala-Stad.!

Þessa algiorda Hlijdni hier, Hiartans Fadir eg offra þier, fyrir þa alla Ohlijdne, eg ungur og gamall framkvæmde.

3. Psalmur.

A mooti Daglegri Hrosun og Falli.

Lon, Fadir vor sem a Himnum ert.

O! þu HErra Gud Heilagi! hædsti Doomari Riettlæti, eg veit þad vijst ad einginn er, i Augsyn þinni saklaus hier, Hroosun þa skyrir HErra minn, er hafa skal fyrir Doominn þinn.

Morg er mijn Synd og svijvirdilig, Sakleysis

Klædid vantar mig, hveriu Iskrijdast ætti eg, i Augsyn þinni Tign, Guddoomleg, siosinnum þo (ef satt skal tiæa), sierhverri Dags Stund fell eg æa.

Avi! Avi! mig aumann Mann, eingvan vegin slijkt vinna kann, Siotijgesinum siosinnum, synda ga eg æ Degi hverium, Andinn vill vinna Verkid sitt, veikt er þo jafnann Holldid mitt.

Þad sem er Gott þad giori eg sijst, Gyrnd er þo nockur þar til vijst, enn þad Illa sem Ogiort vil, ad vina, þad er framsyns til, Reidi og Þiankar raung sunner, rijsa opt upp i Hiarta mier.

Orda og Verka Athofn ill, opt og tijdum mig saurga vill, allt mitt Riettlæti eins skartar, og Undirfat Kvinnu Bloodsiwkrar, hverninn mæa eg þo hroosa mier, himneski Gud fyrir Augum þier?

O DRottinn! DRottinn allsheriar, ef þu tilreiknar Syndernar, hverninn mæa vera mogulegt ad, Manneskiann kynni ad standast þad? streingi Heilagur hart uppæa, hvar mun Rænglætur standast þa?

Ef þu tilreiknar Athæfi mitt, O DRottinn! hvar er mier þa fridt, ef ad þu vilt ad Jlsku gæa, O! DRotiinn hvar skal eg standa þa? þo Þusund Ord þu mælir mier, Mwl-bundin stend eg fyrir þier.

Jeg aum Manneskia iæta þad, jeg hefi forþiens Kvala-Stad, enn fyrir allskyns Jllsku mijn, og allt þad eg styggdi Hæstign þijn, er riett Offur og Umbun good, wtdropid JEsu Dæadar Blood.

Sierlega morg er Syndinn mijn, sams er þo mer

trú

iri Neydiñ þijn, laungtum dyrra er Lausnar Verd, sem lagt var wt fyrir mijna Giord, heldr eñ Vondt sem hefdist ad, Hiarta mitt treystir samt ad þad.

4. Psalmur.

Uñ Nañsookn Frañferdlsins vid fyrri Bodorda Tobluna.

Med sama Tvn.

O! Þu HErra Gud Heilagt, hædsti Doomariñ Riettlæti, Logmælid hvert þu hefur sett, halldabijdur oss ollum riett, med Ord, Hugsun og allri Giord, enn þo Reglann sie straung og hord.

Enn ef ad nockud afhallar, allt er eigiort sem stendur þar, oss þad reiknad til Synda sie, i sialfs þijns eiginn Auglite, hræddur er eg og hrellist þvi, horfandi þennann Speigil i.

O! Gud jeg ætti ad elska þig, ollu framar og meir enn mig, enn eg er ordinn einn af þeim, elskandi mest þann vonda Heim, ecki hefi eg þig ottast best, af þvi eg braut þier mooti mest.

Einninn baudst þu og æsetter, ollu framar ad treysta þier, vijst hefi eg þo Vantraust frekt, uñ Veiting þijna, og allt þarflegt, elska þig, hlijda og ackta ber, enn mitt Hollð slijku moot þæger.

Skyllda mijn er og einninn sw, ad ækalla þig i sterkri Trw, enn mitt Hiarta vill opt efast, og ætlar ei muni Bænheyrast, til hennar tregur æ er eg, og i Voninni latur mog.

Flaps

Flaprandi Munni mæli eg Ord, minnist ei æ
þijna Velgiord, þad þu giorir til gooda mier, gæi
eg ei ad þacka þier, Umþenking goods er i mier miñst,
einginn Gudrækni med mier finnst.

Ad taka vid og þyggia af þier, þetta vill falla aud-
vellt mier, eñ ad virda og þacka þa, þad vill nu nær-
sta tregt til gæa, eg Ovirde og akta ei þær, Utsprettu
hverskyns Blessunar.

Andi og Lijf er Ordid þitt, Avoxt þess hindrar
Hiartad mitt, Verkun Andans sem æfws er, O-
nytt hef eg i sialfum mier, Nyysta goods, Aforms
allann gloggt, i mier hefi eg nidur slockt

Eñ fyrir oll mijn Afbrot liost, og allt hvad synd-
gadi þier æ moot, byd eg þier Hlijdni Broodur
mijns, bleste da JEsu Sonar þijns, er þier hlijd-
inn i ollu var, og eingva Fleckun nie Hrucku bar.

Allt hvad mig vantar aumañ nu, uppeys eg þad
med sterkri Trw, wr Forþenustu Fylling hañs, Fr-
elsarans JEsu Guds og Mañs, i hañs Nafni my-
skuna mier, mitt Hoop Dottiñ eg treysti þier.

5. Psalmur.

Umñ Yfirvegunn stjdari Tobluñar og Elsku til Næungans.

Ton, Hallt oss Gud vid þitt hreina Ord.

O! þu HErra Gud Heilagi, hærsti Doomar-
inn Riettlæti, hverium Manni þu hefur sett, ad
heidra Fedgin og Valda Stiett.

Eñ

Eñ eg hefi þad aktad lijtt, Undirgiefni þeim synd iad tijtt, ea Hræsi Brecku bar eg þa, Brestur nockur ef fannst þeim hiea.

Opt hef eg þea til Reidi reitt, ranga Laungræckni vid þa breytt, Oholgoodur i allañ Stad, alldrei helldur fyrir þeim bad.

Nu hefur lijka Nad þijn sett, Naunganum ad þiena riett, Goodverka Lijkninn leidist mier, ad lijda hanns Brest og Misgiorder.

Hatur, Reidi og Ofund ill, Agyrnd og Svik mig henda vill, i Hiarta logar Heiptar Baal, þo heyrist ei til mijn Prætu Maal.

Vilie þinn er þad einneiginn, einginn svijki Naunga sinn, helldur styrkia og Hag hanns sea, og hiealpa uñ þad sem vanta mea.

Eg eatti og ad bera hanns Brest, og breyta vid hann sem kunni best, og breida Kiærleiks Kapu ea, Klæki nockra ef til hanns sea.

Enn eg hefi þad ecki giort, ealasad helldur leint og bert, med margann Dagdoom daarlegann, dæmandi framhleypt opt uñ hann.

Eg stunda opt med Orietti, eigid Gagn mitt og Feplægne, misbrotid hef eg margt til Sañs, moti Kiærleika Naungans.

Umfram allt þetta eadur sagt, ad mier heimtir þu Holldid spakt; eñ Lasta Fijsn og Loga Baal, leidi þi hertekna mijna Sal.

Ef þad Saurlijfi segiast mea, ad setia Gyrndar Hug Kvinnu ea, O! hvad margar Hooranir

þa

þa, eg drijgt vid þitt Velldi hœa.

Sál mijn œtti ad sieª sig vid, Synda Fleckun œa alla-Hlid, opt hefur hun þo Holldi hlijdt, sem hana leidir til Glœpa tijdt.

Eins og Uppspretta œkafleg, vtfossar Vatni margann Veg, allt eins af mijnu Hiarta hier, hlaupa fraª Synda Lækiner.

Enn fyrir Syndir allar þær, er eg drijgdi O Fadir klœr! algiord Hlijdni mitt Offur er, sem Elsku Son þinn veitti þier.

Hann elskadi oss hreint og heitt, hann hefur alldrei misgiort neitt, hanns Nœttura er heilog hrein, med honum fannst ecki Fleckun nein.

Fridþœging hañs mig frijar fiv, flij eg til hañs isañri Trw, med hverri eg og uppeys mier, œnœgannleg Riettlœtis Kior.

Myskuna þu mier minn DRottinn, i Myskunar Skaut þitt tak mig inn, Myskunar Tijdiñ medanner, i Myskun þinni mig hoolpinn gior.

6. Psalmur.

Ein Bevijsing, ad Madur giori sig opt sekann i annarlegum Syndum.

Med sama Lon.

O Þu HErra Gud Heilagi! hœrsti Doomariñ Riettlœti, uñ Nœungans Velferd veit eg þad, villtu ad mier sie uñhugad.

Hversu opt vill hitt helldur skie, bindra giori eg

hanns Gudrækne, œvijtandi hann ei sem ber, þa illa breytir œ mooti mier.

Vinskapur stundum vallda kann, vil eg ei nærsta styggia hann, Leti og Hrædsla heptir mier, ad hasta fast œ hanns Illgiorder.

Einurdarleysi einninn er, eitt af þessu sem hamlar mier, O,! hvad toomlœtur opt er eg, ad vijsa hønum Lijfsins Veg.

Þo Bloodid hanns sie heimt af mier, hverninn annars enn riett þad er, ef mijn Forsoomun olli þvi, ad hann skal deya Syndum i.

Ef Neysti einn af Astar Il, i mijnu Hiarta væri til, mundi brennandi Bœn-Foorn hanns, bidia um̃ Velferd Nœungans.

Ad bidia Gud fyrir siœlsum sier, sierhvers Naudsyn þad wtheimter, enn christilegur Kiœrleike, kresur hønum Goods bedid sie.

Kiœrleikans Bod eg brijt so opt, sem Bœnum helld eg ecki œ Lopt, fyrir Nœunga naudstoddum, Nœdarþyrstum og þurftugum.

Opt sorga eg hanns Andlœt þa, Eymdum sijnum hañ deyr þo frœ, og leidist heim i Himna Vist, hvar hann fœr alla Sœlu gist.

Sœlar Daudi þo hendi hann, i hvert þad Siñ er syndga vann, ad þvigief eg mig ecki par, þo Afall rati hann Glotunar.

Stoor-Herra einn ef styggia kann, strax kiem eg hønum i Gunst vid hann, enn þo hann styggi Gud goodann, Glœpinn forþijdi eg ecki þann.

Ef

Ef Foot sinn steitir Steini á, strax hleip eg til og stid hann þa, enn ei þa stoorum steittur var, á Steini Hialprædis Hyrningar.

O DRottinn vægdu aumum mier! allskyns Synda eg Þwingann ber, undir þa Myskun eg flij inn, sem oss er heitinn fyrir Soninn þinn.

Til þessa Lijfs eg feigann fly, fyrst eg er daudur Syndum i, vid Hialpar Veginn helld eg mig, hefi þo rædad Villu-Stig.

I Syndar Dauda eg sockinn er, Sælar Heilla þvi leita mier, adlijttu nu þin auma Præl, endurlijfga mig Þrenning sæl.

Þu sanna Lijf og Heill mijn hier, hoolpinn gior mig og stioorna mier, O mijn eilijf Andar Velferd, æ sie þier Lof og Þackargiord!

7. Þsalmur.

Uin þad, hvernin á allar Stjetter verdur bevijsad, ad vier hofum syndgad.

Ton, O mijn Sæl! uppvakna.

O Þu HErra Gud Heilagi! hærsti Doomarin Riettlætis, nær eg lijt Loptsins Þrijdi, þa sie eg þad hvad mikid og margt, moori þier hef eg brotid hardt, himneski HErrann frijdi.

Eg hefi syndgad hætt (því ver), i Himininn og so fyrir þier, heilagi Hiartans Fader, Arfi þinn kallast ecki mæa, unn mier ad heita Prædl þinn þa, O hvad stoor Þæga þad er!

Skepnur þijnar i allann Stad, opt hef eg DRottiñ misbrwkad, med mijnum margskyns Syndum, Daga Liosid og Myrkrid med, miñar Æfi er framrunned, i Nætur Verkum vondum.

Nær eg sie þa sem syndga mest, og samañber vid minn eiginn Brest, þa fer mier miklu midur, nær eg lijt hinn sem loflegt vann, i Lifnadi vigta mig og hann, þa hrock eg hvergi vidur.

Engil minn hef eg frœa mier fælt, i Forraad hefur mig Satan tælt, Logmœals þijns lijtt eg gœdi, Samvitskann bitur Daudans Dor, Dyrnar Pijslanna opnar mier, utann þijn Ast mig nœdi.

Strœngur Doomur og Daudi er, og dimt Helvijti maklegt mier, fyrir Misgiord so marga, allir Hlutir i Heimi hier, hœtt votta mijnar Illgiorder, O Gud mier aumuñ biarga!

Allar Skepnur œklaga mig, og so Samvitskañ hrœdilig, Logmœlid lijka nefni, einninn Diofulliñ Dag sein Nootte, DRottinn kom mier til Hialpar fliott, tak ad þier mitt Mœlefn i

O JEsu giœt þu ad mier best! þa allar Skepnur mig klaga mest, eg ligg œa Leidum þijnum, Afbotun mijn er oll hiœ þier, og Undañfœri sem stodar mier, fylgdu framñ Mœlum mijnum.

O mijn Sœl! mijn Sœl! mundu nu, ad Morgunrodans Vœngi þu, uppœ þig œtt ad taka, i Steinholu flij þu Frelsunar, fel þig þar eins og Dwfurnar, so kann ei uppœ saka.

Blood-Undir JEsu blessadar, i Biargskorum

þess

þessum sel þig þar, þa Reidinn er yfirkominn, þar hefur þu Skiool, Hvijld og Frid, hiælpi þier þar til DRottinn Gud, i JEsu Nafni, Amen.

8. Psalmur.

Uñ þad, hvad Obærileg ad Syndiñ sie.

Med sama Ton.

O Þu HErra Gud heilagi! hærsti Doomariñ Riettlæti, eg fell til Foota þinna, Hiartad mitt kramid i mier er, Andi minn stoora Piæning ber, sakir Misgiorda minna.

Kraptur mijns Hugar eyddur er, Augna Hreystinn er topud mier, pressad mæa Hiartad heitt, Tærinn mijn fossa unnum wt, Andinn minn þryckist Sorg og Swt, so man eg ei Matar neyta.

Hiartad mitt þreitt og þiakad er, þadann reña Blood-Lækirner, þau heitu Hvarma Tæriñ, hver kann noog skynia Þreinging þa, þañ glæpuga sem henda mæa, er þeckir Synda Særinn.

Sæl mijn af Þurki þornud er, þyrstir hana mest eptir þier, lifandi Lijfsins Brunnur, O DRottiñ! hana dreyf þu æa, Dogg þijns Anda og Nadar hæa, sæti sannordi Munnur.

Mitt æangrad Hiarta andvarpar, uppa þig Brunnur Myskunar, O DRottinn! gef mier Gledi, Hugar Stilling mier halltu vid, helga þu mig so sdlist Frid, i Gudi og hiæa Gudi.

Mig vill fordæma mitt Hiartad, miklu sterkari

ertu enn þad, afleys mig Astar Ordum, Samvitz skann klagar þung og þrar, þu reifst i sundur Handskrift þa, sem mier var mootstæd fordum.

Offur mitt ecki annad er, aptur ad mooted biooda þier, enn knosad kramid Hiarta, allt mitt Andvarpa Angur þa, af Hiarta þig sem stefnir ad, hiarþier lætt skijna og skarta.

Tærum mijnum eg offra þier, eru þaug besta Vitni mier, um allt Angur mijns Hiarta, en mijna Sijdu er eingin Von, ad þijna Sijdu full Huggun, med alla Astar Parta.

J mier vanmegnast aumur eg, i þier hresist eg allann Veg, eg hef Sorg enn þu Gledi, eg erfida og þreytist i rætt, þu giefur Hvijld og styrkir Mætt, med þijnu Giædsku Giedi.

Þad auma Eymda Afgrunn mitt, ad hroopar Nædar Afgrunni þitt, til þijn kalla eg og kiæri, ut af þeim dymma Eymda Hyl, og Syndir mijnar giarnanu vil, ad Siaafar Botn sockt ar væri.

Þijn Ogna Reidi olli þvi, altekinn er eg Holldi i, þar er og einginn Fridur, i mijnum Beinum, af þvi eg, osparlega hef syndgad mieg, heilaga Hartign vidur.

O! hvad hatt eru uppstignar, yfir mitt Hofud Syndirnar, og ordnar ofþwng Byrdi, lækna þu mijna Andar Und, so af þeim bytra Daudans Fund, alldrei uppsvelgdur verdi.

Drag þu yfir mijn daudleg Vollð, O Rottinn fem varst fyrir mijna Skulld, deyddur, lijttur og

lam-

laineñ, Neydstaddur hroopar nu ad þig, Nædar Brunnur næda þu mig, fyrir Nædar Nafn þitt Amen.

9. Psalmur.

Guds Velgiørningar syna oss Þyngd Syndanna.

Ton, Ofañ af Himnum hier kom eg.

Þu HErra Gud Heilagi! hærsti Doomariñ Riettlauti, þvi meira gott eg þædi af þier, þvi meir æangra mig Misgiorder.

So margar goodar Gafur hier, Gud sem hefur þu tillagt mier, allt eins er margt þad Astar-Band, er eg medtook af þinni Hand.

So villdir þu vid siælfann þig, i sannri Astsem[illegible]
binda mig, enn eg syndgadi allann Veg, og þier [illegible]
Strijds þad giorda eg.

Syndgast hef eg Hjartans Fader, i Him[illegible]
og so fyrir þier, Arsi þiñ heita ecki mat, einn
launara gisr mig þa.

Eg er ofleidur ordinn mier, af þvi gior
þeckañ þier, Yfirboot vilttu af mier fæa, en
undann Skylldu þæa.

Opt kallar mig til Umbootar, Ordi[illegible]
Skiepnurnar, Kross og andlegur [illegible]
enn eg er samt þo forherdtur.

Allur Kraptur mijns innra Me[illegible]
Limer Lijkamans, þijn Edla Gæfa allt er þad,

ætti þig því að hyllast að.

Andin og Vedrid Eign þijn er, sem að mier dreg og gief fra mier, Soolar Liooſid (eg samt þad tel), ſett er til að eg liſi vel.

Enn eg umbreitti ollu því, allskyns Syndunr mig vafdi, eg hefi Skepnur allshattar, ecki brwkad til Guds Dijrdar.

J Liooſi Soolar ætti eg mest, iklædaſt Skrwda Lijſſins beſt, i því sama þa þvert a mot, preytti eg Myrkra Verkinn sioot.

Undir þier oll mijn Æfi er, ætti hun því að þiona þier, enn hun giordi þad ecki þo, allar Stundir til Synda droo.

O Gud naadi! hvad opt hefeg, æreitad þig at nargann Veg, og Erinds rekann aktad sijſt, er þu sendir til mijn vijſt.

Syndari þinn eg aumur er, O DRottinn! tak samt vid mier, eg flij til þijn, eñ annaſt þu, æng hiartad og kramid nu.

O hiartans Fadir eg bid þig, i JEſu Bloodi mig, ſo eg verdi af Syndum klaar, og syngi um eilijf Ar!

10. Pſalmur.

Sem oſs kieñir ad ſkynia, hvad straung ad ſie Guds Reidi i moot Syndinni, wt af Pijnu og Dauda JEſu Chriſti.

Med sama Ton.

O

O Þu HErra Gud heilagi! hærsti Doomarin Rietklæti, þinn einka Son med Augum sie, uppa Krossinum hangande.

Eg sie beliandi Bloodstraum þann, af blessudum honum nidur rann, af því ver soddann Ofbod mier, ollu Megni sem fortærer.

Eg segi so med sialfum mier, sæti JEsu eg jæta þier, ad Gaddar þeir sem þig hafa nijst, þad eru mijnar Syndir viist.

Þær eru Þyrnar þeir sem ad, þræstungu blessad Hofud þad, er þo tilbidia Englarner, og lijtur allur Himna Her.

Þær eru Gadda Svipa su, sem þinn Lijkama strijkti nu, sem er Flecklaus alla Æfi, og ædsta Guddoomsins Herbergi.

So hefur Olmt og Ovægid, Darga Dijrid heltrifid, himneskann Joseph hreinann frij, hanns Kyrtil litad Bloodi i.

Eg er þad sama aumur Mañ, Darga Dijr sem þetta vann, med allskyns Synd og Illgyrne, Adsvog veitandi Guds Syne.

Sv voru stoor mijn Sælar Mein, sæst þeim ei ounur Lækning nein, enn Lijf og Bloodid Barskerans, blædandi wt af Særum hanns.

Eg sie nu DRottins særda Sæl, so eg heyri hanns Klogu-Mæl, yfirgiefinn hann segir sig, sañlega leid hann slijkt fyrir mig.

Hafi nu Illgiord annarleg, wtpressad Blood hañs heilagt misg, o! hvad Guds Reidi er þa strijd,

Onijtum Præli fyrr og sijd.

Þu Onijtt Tre og upphornad, wtkastannlegt i Kvala Stad, siæa þu hvad giort er grænu Trie, gaadu ad þvi sem þig mæa skie.

Grundvallad er þad græna Tried, a Guddooms Root og lijka med, Manndoomsins Ast, so mest er þad, med Dygda Kvistum alfrioofgad.

Hann er þad sanna Cedrus Trie, sem er bloomlegt i Skijrlijfe, Guds Orda Laufblod hefur hañ, hverskyns Goodverka Avoxt vann,

Glediñar Vijn-Eik eiñ hann er, og Oliu-Trie sem Myskun tier, þocknannlegur þijdum Fodur, og Þolinnmædinnar Þalmvidur.

Samt mæa þo margar Syndir siæa, signudu Drottinns Holldi æa, sem hann fyrir mig blijdur bar, bloodugum Stofum ritadar.

So voru mijnar Saurganer, svijvirdilegar og stoorar hier, ad þær urdu ei afþvegnar, utann med Bloodi Guds Sonar.

Siæa nu Fadir þa særu Neyd, Sonur þiñ Jesus fyrir mig leid, og gleym þvi illu Gud miñ sæll, sem giorda eg þinn verstu Þræll.

Siæa þu hanns diupu Særinn nu, og Syndum mijnum varpa þu, i eilijst Nadar Afgruñ þitt, ætijd losi þig Hiartad mitt.

II. Psalmur.

Þackargiord fyrir Gietnad og Fæding.

Tom.

Lon, Eg aumur mig aklaga.

O DRottinn Allsvalldandi! af Hiarta prijsa eg þig, ad þu med hægri Hendi, hefur tilbwid mig, i minnar Moodur Kvid, og samprýckt med Sinum og Beinum, so sem Osti i Leynum, lijka so Lijf giefid.

Þier voru eflaust eigi, Okunnug Beininn mijn, þo eg i Leynum lægi, Lijf gaf mier Hondinn þijn, Auga þitt a mig saa, syrr enn eg fullmyndadist, og syrr enn neitt askrifadist, i þijna skijra Skraa.

Hugsaner heilaglegar, hefur þu Gud minn kiær, kynni eg koma til Vegar, klaart wt ad telia þær, þa er þad audvitad, ad sañast þær Sandi fleyri, so gafst mier Naadiñ meiri, adur eñ eg aumur bad.

Fraa Brioosti minnar Moodur, mier var kastad til þijn, þvi ertu Gud minn goodur, Gyrnd, Lijf og Voninn mijn, eg dæist opt ad því, þo morg Born alist Audvana, ei lietstu mig þad reyna, og leiddir mig Liosid i.

Ur Moodur-Lijfsins Leyni, leiddir þu DRottin mig, so eg nu sie og reyni, Saal mijn a prijsa þig, og laata Lof i Tie, Gud minn syrir Giædsku þijna, er giordir þu mier ad syna, eilijf Æra þier sie.

12. Psalmur.

Packarglord þar syrir, ad Gud helldur oss vid Makt medann vier lifum.

Med sama Lon.

Þier

Þier Gud eg Packir segi, þijn Makt er furdañlig, er fræa Fædingar Degi, forsorgad hefur mig, og annast inn til nu, mig skorti Fot og Fodur, þa fæddist af Lijfi Modur, allt bættir þetta þu.

Eg lifi er og hræriſt, eilijfi Gud i þier, aan þijn vijſt eg fortæriſt, og allur miñ Kraptur þver, Loptid er Eigninn þijn, af hverju eg dreg Anda, og kañ hann fræa mier senda, annars mijn Æfi dvijn.

Þu attt og alla Daga, eins lijka Næturnar, og allt hvad þier kann haga, i Heimi til Þocknunar, Himin, Vatn, Haf og Jord, og þad Gagn er þad færir, i allskyns Tegund mier tærir, þvi ber þier Þackargiord.

O! hvad orlætur Herra, ertu vid aumañ Mañ, Skickun Skapninga Herra, skapadir þu fyrir hañ, sem er Oraskannleg, sumt þienar, sumt kann græda, sumt agar, sumt kann fræda, allt stodar einhvern Veg.

Eingiñ kañ vt ad ad skijra, allar þær Tegunder, grænnra Grasa og Dijra, sem gagnast Mønnum hier, Lof sie þier D Rottinn dijr, er allt skoopst oss til Handa, og lietst i Skordum standa, eckert vr Farveg flijr.

Nyti eg ei Naadar þinnar, nækvæmust Soolinn skijr, yrdi Raus Æfi minnar, aaminnt og Skuggi rijr, Lijf mitt lifir i þier, laattu mig Lof þier giallda, og Lijfenu j þier hallda, medañ Eilijfdiñ er!

13. Psalmur.

Þack-

Þackargiørd fyrir Endurlauſnina,
ſem Chriſtur oſs wtvegadi.
Ton, Giædſtu Guds vier prijſum.

O Drottinn! eg er ſkyldur, af Hiarta ad prijſa þig, af því þu ert og milldur, af ungvu ſkapadir mig, enn framar þo fyrir þad, wr Kvol þa endurkeyptiſt, og yfir Saal mijna ſteyptiſt, JEſu Krapta Bloods Bad.

Uñ allann mig Aſtar Fader, er eg ſkylldugur þier, af því mig wtſkapader, allañ og Fridkeypter, lofi þig Munnur minn, og ſie þier þocknannlegur, af þijnu Lopti ſem dregur, allann Andardrætt ſiñ.

Hmir Limirnir lijka, lidſlega þiooni þier; med því þu Myndgan ſlijka, milldur Gud ſamſetter, og keyptir wr Kvala Neaud, þu Odſt ad Ulfi ſterkum, og wr hanns Kloom og Kverkum, tookſt þu tapadann Saud.

Ut af Diofla Dyblijſſu, drooſt þu Þræl forhlaupinn, þannjnn fannſt þu med þeſsu, þann tijnda Peninginn, þetta er aumur eg, O! hvad allmikid þad er, uppa mig þu koſtader, geinginñ Glotunar Veg.

Þo Adam og almeñt ſijdañ, eilijſt Bol hefdi giſt, og alldrei ſied elñ Gud blijdañ, og eckinæd Himna Viſt, Nierrdæmi þitt var þad, fyrir Ohlijdni arga, ad vier Synd giordum marga, forþientum ei añad.

Eñ þu af Elſku ſtoorri, og Ogrijpañiegri Næd, Forþienan vægidr vorri, vidriettir tapad Ræd, ſendir oſs Soniñ þiñ, er vorum Eymdum eyddi, og

til

til Lijfsins innleiddi, fyrir dijrann Dauda sinn.

O þu Elskarinn Maña! er añast oss riett og vel, hver mun noog nema kuña, Nad þijna og Giædsku Pel, og virda vel sem ber? Soddañ er sa Fesiodur, sem oss til Handa kiedur, Ogri pannlegur er.

O! hvad Hwsboondinn hefur, hiartkiæran þañ Prælinn, er hann wt fyrir giefur, i Dauda Soniñ sin, O! hvad Gud elskar dæatt, alla Ovini sijna, ad hañ liet Barn sitt pijna, ad fa sier Frid og Sætt.

Mijn Sal fellur i Furdu, forundrast Giorning þañ, ad so æsætter urdu, eiñ Gud og tijndur Mañ, hun brædnar sundur sen, og wthellir sier allri, af Ast og Elsku fullri, Lof sie þier Eining Preñ.

14. Psalmur.

Packargiord fyrir Sonarins Holldgan.

Med sama Tou.

Þier vil eg Packir giora, þu sæti JEsu miñ, ad Naatturu virdtist vora, vidlijma Guddoom þiñ, i Tijmans Uppfylling, O! hvad hær og vegsamur, er þessi Leyndardoomur, veittur mier Vesæling.

O! hvad stoort Lijtilæti, Lijnkind og Myskun þijn, ad þu stiest af Hæsæti, ofann hijngad til mijn, og giordist aum Mannkynd, þar þu ert eiñ Stiornari, og allra Hluta Skapari, og drygdir aungva Synd.

Þu klæddist Præla Holldi, Prællinn so yrdi frij, og allt Hold hoolpid skylldi, Holldinu þijnu i, eirn-

einninn eg Prællinn þinn, fyrir mig fæddist lijka, og færdu mier Gæfu slijka, þvi ertu allur minn.

Allur þu ert mier giefiñ, eirneiginn Gooꝛzid þitt, þvi er þess einginn Efinn, allt þad Gott er nu mitt, er Fæding þijn færdi mier, Nætturu Nijding mijna, nu lætr þu klæart skijna, og helgast i hreinum þier.

O hvad þu Herrañ milldi! hefur þig lægagañ gisort, ad Holld af mijnu Holldi, hærsti Gud ordiñ ert, og Bein af Beinum mijn, nu fyrst so nænir erum, nær mun eg bestu Kiorum, wt af Astsemi þijn.

O þu miñ Broodir besti! Brwdgumiñ syndugs Mañs, sem þier sannlega festir, siælsa Nætturu hañs, Eining sweitlif er, i blijda Brwdkaups Kiti, baudstu mier JEsu sæti, hvar af eg hroosa mier.

Alldrei uñ Æfi sijna, wtskufa kanntu mier, æ heilagar Hendur þijnar, Herra eg skrifadur er, Hollds Eining æfinnlig, sem er ockar æ milli, orkar mier þinnar Hylli, og minnir opt æ mig.

O Jesu Son Guds sæti! siæ þu nu til med mier, sem allur ad ollu leiti, allañ tookst mig ad þier, eigdu þa allann mig, allur eg, allir Lydir, oll Tegund, allar Tijdir, allt lofi allann þig.

15. Psalmur.

Þackargiord fyrir Pijnuna Christi.

Ton, Sælir eru þeir allir nu.

EG er skyldur ad þacka þier, þu hefur Straffe liett af mier, JEsu miñ Broodir blijdi, þu leidst

Of-

Ossookn, Eymd, Amæli, Oriett, Hwngur, Slog-Porsta, Spie, med særu Sælar Strijdi, þu leidst Orbyrgd og Pyrna þæa, Þvijngun, Fistur og Ref-sing hnæa, Svijvirding Sær og Dauda, Astar-Bæl þitt þad olli þvi, ad so drecktir þier Kvalir i, þo fyrir Prælinn snauda.

Sæti JEsu eg fie nu þar, sonn Ydur þinnar Myskunar, og Astar Elld þiñ lijka, ad þu tæhreiñ i ollu þo, innfleygdir þier i Dauda Sioo, þolandi Piæning slijka, Oriett var þier i allann Stad, ad lijda Deyd og allt annad, lifandi Lijfsins Vegur, þu borgadir enn Prællinn braut, þijns Sakleysis eg argur naut, mestu Kvala maklegur.

Þu stiest nidur af Himni hæa, hijngad og virdtist klædast æa, mijn Prældooms Fot og Flijkur, eg var dæmdur i eilijst Bæl, enn þu frelsader mijna Sæl, og giordist Ormi lijkur, O! hvad mikil þijn Mysk-un var, Mannanna leidstu Kvalningar, og lietst þig DRottinn deyda, eg jæta sialfur satt um mig, Syndirnar mijnar giordu þig, stijnga, meria og meida.

Hver er eg þess, O HErra hær! ad hefur þu þient um so margt Ar, Skaparinn Skiepnu vestu? Hver er eg þes einn Prællinn þinn, þad þu fridaste Brwdguminn, fyrir mig Lijfid lietstu? Satans Frilla þo svivirdileg, og Syndanna Pijed þad var eg, Brwdguminn blijdi og goodi, Blood-Brwd-ur þijn eg ordinn er, af þvi fyrir mig wthellter, hei-logu hreinu Bloodi.

Pyrnis

Þyrni-Broddur eg ordinn er, allra fegurſta Liliann hier, ſem er þig ſart ſtijngandi, O! hvad ſw Klif er þwngbær þa, þijnar Herdar eg lagdi aa, med hverskyns Glæpa Grandi, Bloodinu ſveittiſt ſiælfur þu, Syndir mijnar þvi ollu nu, ad þu varſt Kvolum krameñ, O Jeſu! þier ſie Æra og Dijrd, af allri Twngu ſogd og ſkijrd, uñ Alldir Allda, Añ.

16. Pſalmur.

Þackargiørd fyrir þad vier erum kalladir i Ordinu til Guds Rijkis.

Ton, Kiſandi DNottiñ lykna mier.

LOf ſie þier Gud ſem ſynir þad, ſiælfur i þijnu Ordi, hverſu giarnann þu gyrniſt ad, glæpugur hoolpinn verdi, Lijfſins Ord er ſem Sioonar Gler, ſynandi oſs þañ Liooma, ſem upplijſir Meñ alla hier, i þeñañ Heim ſem koma, þu ert ſiælfur þad ſama.

Hverninn kann ſoolgiñ Feſtoodur, og falid Loos Gagnid giora, eg packa þier þad Gud goodur, ad giorir oſs opinnbera, Velgiørda Feſtood Frelſarans, Fridinn ſem boda giørdi, þeim ſem Samvitſkann ſærdi.

Eg var tapadur þo fyrir þvi, þu virdtiſt mier frambiooda, Chriſti Velgiørdir Ordi i, i þeim Næd þijna gooda, i Naadinni vijs Aflauſn er, i Aflauſninni Rættlæti, i Rietlætinu odlunſt vier, eilijſt Lijf og Sælgiæti, i heilogu Himna Sæti.

Hver kann wtmæla Ordinn med, Jdur Myſ-

unar þinnar, edur Audæfa Giædsku Gied, Gnoott og Ofurstærd hennar, oss i mooti þu wtbreider, allann Dag þinar Hendur, Hiartans Dyr verar hægt ad ber, hvern Tijd fyrir þeim stendur, i Ordinu oss vel kiendur.

O! hvad morg Þusund Manna nu, i Myrkri Villunnar geingur, Evangelii Ljoos oss gafst þu, er þad hiñ dijrsti Feingur, Opacklatir þo erum vier, enn þu lietst þad ei vita, gegnandi oss til Handa þier, himneskañ Festood miæta, sem er þitt Ordid sæta.

Fyrir veglega Velgiordæa, vær lesum Jesu enn Enda, ad þu giordir þañ Gimstein hæa, og Gegnsslu Fied oss senda, bidiandi ongeñ framan ad, Ordsins Byrta h er komiñ, halldist hiañ oss i allan Stad, ut sem vijdast umñ Heimiñ, i Jesu Nafni Amen.

17. Þsalmur.

Þackargiord fyrir þad, ad Gud hijr:r eptir vorri Yfirboot.

Jon, Guds Son kallar komid til miin.

HJartans Fadir eg naumur er, umñ eilijfar Packir skylldur þier, fyrir þa Polinnmædi, ad hijn Myskun beid eptir mier, inn til þess nijju var Jdrun gior, so eignist eilijf Giædi.

Þusundsinnum hef argur eg, eilijfann forbient Kvala Veg, fijsellt i Syndum leigid, wt skwfannlegur, i allann Stad, wr Augsyn þinni, enn þu hef-

ur

ur þad, ætijd þo undan dreigid.

O! hvad morg Þusund Manns er þad, miog hast hefur i burt sofnad, adur enn Ydran giordu, margur mun og Syndari sia, Satan hefur so forherdt þau, ad deya Okvittir urdu.

Eg er þo kañske ollu meir, illrar Nattturu helldur enn þeir, hun par miog hialpar ecki, Polgiædi þitt er þetta þa, þad hefur leyst mig slijku frau, Nad þijna nu eg þecki.

Himneſk Myskunar Hiælpinn þijn, hun breytti Kapp vid Eymdir mijn, þad skiedi þennann Maita, eg syndgadi i allann Stad, enn hun gnæfdi og bætti þad, og villdi ei aflata.

Eg droo undann ad umvendast, enn þu tafdir ad straffa hast, þo eg þess verdur vœri, Kiorvilltann þu mig kallar au, ef kann eg ei, þu bijdur þau, hirdandi uñ hentugt Fœri.

Nada Velgiorning þennann þinn, þu hiartkiærasti Fadir minn, prijsa eg ei sem ætti, Polgiædi þitt og Giædsku Gied, giet eg ei helldur Ordum med, fullþackad mest sem mætti.

Mig hefur geymdañ Giædskañ þijn, vid Glæpum Otal og beded mijn, allt til þess ydrast kynni, opt hefi eg þig æreitad, eñ þu lœst ecki vita þad, vœgiandi Vondsku miñi.

Eg stunda fast ad styggia þig, þu stundar fast ad nœda mig, og vilt ei af þvi lata, verr enn illt hef eg verdskulldad, Vondsku Stœrd mijn hun giorir þad, Oskapleg allann Maata.

So er oll Vægdar Astinn þijn, og Umvendingar Toomstund mijn, af Polgiædi þijnu komiñ, þu hefur Saalar Eymdum eydt, vr morgum Synda Fiotrum leidt, Lof sie þier eilijst, Amen.

18. Psalmur.

Packargiord fyrir þad vier hofum feingid ad gieta snwist.

Ton, Vor Gud og Fadir af.

GUd minn eg þacka þier, þad Nad þijn eiginn, umsneri orgum mier, at riettann Vegihn,

Hiartad mitt hardt sem Gler, vr Holldi tookstu, enn kistlegt aptur mier, i Stadiñ fieckstu.

Samt af mier siaalfum kom, i Syndir ad detta, enn snwast aptur umñ, ei gat eg þetta,

Ef væri einhver Mann, alboginn skaptur, upprietti enginn hann, utann Guds Kraptur.

So fæddist Saala mijn, Synda biwg lijka, enn naakvæm Nadinn þijn, Neyd bætti slijka.

Eg gat mig afmyndad, i Syndir dottinn, enn laga aptur þad, einn vannstu DRottinn!

Pardus ei orka kann, ad laata Flecki, so gat eg Glæpa Mann, gott framid ecki.

Enn sem þu, Kongur kiær! komst mier til rietta, eg sloo þa aa mitt Lær, er eg saa þetta.

Daudur ei orka kann, Uppriſu sinni, eins hattad Esni sann, i Yfirboot minni.

So sæt sinnst Syndinn mier, sem Sikur ad smacka

acka, enn nu beyſt ordinn er, er þad þier þacka.

Gallbeyſkur var mier biſt, Verknadur froomur, inn til þeſs umbreittiſt, illur Hollds Doomur.

Saudur eg villtur var, af Vegi gooda, Hyrdir minn heim mig bar, til helgra Piooda.

Blindur þeckti eg þig, þu Liooſid ſanna, enn þu upplyſtir mig, og lietſt Nad kanna.

Vid mig ſo ſagdir greitt, þu Soolin biarta, verdi Lioos innra eitt, i þijnu Hiarta.

Og Liooſid upp þar rann, eg ſa þa þijna, Byrtu og Lioos-Lampann, og Lifs Blindu mijna.

Þvi ſkal allt eigid mitt, og Andi minn kramenn, þrijſa Nædar Nafn þitt, nu og æ, Amen.

19. Pſalmur.

Þackargiord fyrir Fyrirgiefning Syndanna.

Ton, A eiñ Gud vil eg triva.

HErra i Hæatigninni, hiartanlega eg þacka þier, ad framar Forþienan minni, fegins Hendi þu tookſt vid mier, eg var Sonur ſvallandi, ſodandi Erfda-Part, Nædar Fed forſmæandi, fann eg þvi Hwngur hart, enn þu mig ſvaangann ſaddir, ſendir mier Nædar Braud, Niettlætis Kyrtli klæddir, krynandi Nægdar Aud.

Tapadann mig og tijndann, tookſt þu i Saett og annadiſt, og hefur mier Saalleik ſyndañ, ſialfur fadmad og lijka kyſt, mier giordir Son þiñ ſen-

da, sem er þad dyrsta Huoss, hier med Heilagann Anda, hann er hinn Munnsins Koss, segrum Skrwda fráñ tærdir, frekt Sækleysi þad er, sem Mañi fieckst og færdir, fyrst þa hann skapader.

Þu gafst og, goodi Fadir! gylltann Hring uppa Hendur mijn, i þvi mig inniglydir, med eilijfum Naadar Anda þijn, Skoo fieckstu mier ai Fætur, Fridar-Ord er þad nu, alinn Kalfsinnninn tætur, handa mier slatra þu, þad er þijn Sonur sæti, seldur i Daudans Þrau, þar af eykst allt Sælgiæti, eg sit vid Vitslu þau.

Eg var vesell og daudur, villtur, snaudur og nakiñ gior, tijndur, tapadur Saudur, trwiega allt þad bættir mier, Rangiæti minnu meiri, Myskunsemi þijn er, Hurdu ai Hiartans Kieri, hefeg þo læst fyrir þier, þvi mañ þad maklegt sagta, mig þo wti loker, og ei vil er upplæta, ai Naadar Dyr þa ber.

Opt hef eg aptur lætid, Eyru minn þa þu kallader, þo væri þad Riettlætid, þo þu hid sama giordir mier, enn þu mooti mier breiddir, Myskunar Fabniinn þiñ, Rangiæti ollu eyddir, inbaudst i Himniinn, fyrir þitt allt Agiæti, og þessa Velgiord hæa, eg vil þier enn Gud mæti, eilijfar Packir tiau.

20. Psalmur.

Packargiord fyrir þad, ad Gud vardveitir oss i þvi hinu Gooda.

Med sama Lou.

Lof

LOf sie þier Gud aan Enda, ad mier tillagdi
Mattur þinn, nyann Krapt, Nad og Anda,
nu so betradi Lifnad minn, min Saalar Sar.nn
storu, staalf græddi Milldinn þijn, (samann grooiñ
sem voru) med Sonar þijns Und og Pijn, þad eina
Ottast mætti, upp aptur græfi Mein, enn þiñ Andi
þad bætti, ecki var Hindrun nein.

Þad er sarlegt Forelsi, fyrirgiefna Synd gyrn-
ast aa, og fysast sama Fangelsi. er fyrri var Mañ
leystur frae, er so aptur lijtandi, uppaa Kiot-Ketil
þann, aa andlegu Egyptalandi, er wt frae leiddist
hann, þad er nu vijst ad þeirra, þannin sem hana
sier, sijdara verdur verra, enn voru þau fyrri Kior.

Þvilijkir heita Hundar, sem hacka aptur siñ fyr-
ra Saur, eda Svijn, sem aastundar, sig ad kvola i
sama Aur, mig hefdi hent þad lijka, hlaupa þann
Glæpa Stig, utañ þijn Asiaan rijka, athugad hefdi
mig, sa sami illi Andi, sem orkandi slijku er, eins
er mig aastrijdandi, enn þu vidhelldur mier.

Verolld er oll hin sama, allteins er þeirra Holld
og mitt, sem vill i Syndir ania, og Svika þenur
Netid sitt, enn þu Gud milldur merkur, mier hi-
alpadir frae þvi, Mattur þinn mier var sterkur,
minnum Breyskleika i, sem hier ad ofann ki.mur,
Anda Kr.pturinn sa, sem ad Holldid so temur,
Syndum helldur sig frae.

Af Natturu er eigi, annad i mier eñ Syndinn
ein, þu ert i odru Lagi, Uppsprettann goods og
Giædskann hrein; ef eg þa aumur orka, eitthvad

sem nytsamt er, þa mæa eg þar af marka, þad kiemur allt af þier, fyrir þitt allt Orlæti, og Ogrijpanlega Nad, eiliſt Astar Packlæti, af mier verdi þier tiad.

21. Psalmur.

Packargiord fyrir allt þad gooda, sem Gud hefur oss veitt, Saalarinnar, Lijkamans og Luckunnar vegna.

Ton, Eiñ Tijma var sa audugur Mañ.

Allsheriar Gud eg packa þier, þad þu ei ad eins veittir mier, Önd og Lijkama bædi, helldur og einniñ hefur mier tied, hvad annad gott þau þurfa med, Vist og Velferla Giædi, hærsta Speki, Meistari minn! Monnum klennir þu Vijsdoominn, þad mæa eg sarzna Prællinn þinn.

Ef mier lysti ei Liooſid þitt, lægi formyrkvad Hugſkot mjtt, ef þijn Nad ecki væri, vijſt yrdi allar Vilie minn, af vondum Gyrndum hertekinn, og so afvega fære; ef eg fæ nockud uñ ſkyniad, eitthvad sem gott er riettkallad, Nad þiñi er ad packa þad.

Framſyni Hugſkots Auga er, Augu hennar er Nad Gudshier, þar fyrir þad vier vitum, Nattura vor oss opnar þad, eda Guds Ord i annanñ Stad, ef vær þess giorla giætum, fræa þier nu kiemur þetta tvent, þu eiliſt Liocs og Speki hent, Natturu Skyn og Ordsins Ment.

Þu Lijſſins Bruñur! Lijf mitt ert, Leingd miña

Daga

Daga hefur þu giort, og blessad allskyns Audi, Hyrninga Kraptur heitir þu, Hreysti minnar og Lijfi nu, ei af einsomlu Braudi, helldur af sllu Orði hier, af þijnum Munni fraũ sem fer, Lijkamaũs Fædsla allt eins er.

Lækning og Fæda ecki kann, eiginn Krapti hellbrygda Mann, helldur Guds Ord alleina, Hugskotsins Fridur, Hægd og Roo, hann kann ad giora Manni þo, Ohraustum Myking Meina, Gudrækninn hrein og heilog sie, hũn verkar Hægd og Rooseme, sannarlega Samvitskunne.

Gydrækniñ kiemur þa fræa þier, þvi er þad lioost ad Heilsu Kior, Stioorn Hægd og Stilling rietta, ytri Velferli, Eign og Fed, og allt þad gott sem migfær skied, þier ea eg packa þetta, Verdleikur minn ei vinna kann, veita mier minnsta Braudmolann, þvi sijdur Audinn allstoorann.

Þu siælfur Audsins uñtir mier, og i mitt Hiarta innsædder, Sædinu soddann Nada, ad vaxa kunni og kvikna þar, Kornskiera minnar Velgiordar, til hinns þurftuga piæda, eilijfra Giæda einn ert þu, Uppspretta stoor og Giædskann trw, yfir mier rennur Rensiann sw.

Allt hvad eg er og esla kann, allt hvad eg ea og hiea mier fann, allt hvad eg odrum tæri, allt er þad runnid inn til mijn, af Opverrandi Giædsku þijn, O Fadir Astar kiæri! fyrir þa veitta Velgiord hea, vil eg þier DRottinn Himnum a, eilijfar Packir aptur tiea.

22. Pſalmur.

Packargiord fyrir Sacr. Skijrnariñar.

Ton, O! JEſu Önd mijn leitar.

O Gud i Upphædinni! æfinnlegt Lof ſie þier, ad þvodir i Skijrn minni, allar Syndir af mier, i Naadar Sættmæl ſanna, hialfur mig inntookſt nu, og eilijfra Audæfanna, Erfingia giordir þu.

Fedgin Saũchriſtinis Sædis, ſtaulfur mier wtvallder, til heilags Bruñs Hiælprædis, haſa þau kom'd inier, O! hvad morg Unigborn ſlapaſt, wt um Heidinndominn, ſem þvi i Syndum tapaſt, i ſoddann Laug nęa eiinn.

Jeg var i jofnu Gilldi, jafn ad Tegund vid þa, eñ þvi olli þijn Melldi, ad eg þeim ſkylldiſt fræa, O! hvad ſtoor Elſka þad er, ad þu vitiadir mijn, og tijndann uppleitader, adur eg kom til þijn.

Þu hefur heyrt Bæn mijna, HErra fyrr eñ eg bad, o: veitt Naadar Nægd þijna, nærſta ſtoor Giædſka er þad, þeſsi ein fraabær Furda, fullprijsaſt alldrei kann, eda wthugſud verda, er Gud i ſlijku vann.

Undir eins eg var ſkijrdur, i Naadar Nafni þijn, þa var eg þitt Barn giordur, þveiginn af Syndum mijn, ſijdann mig ſannar þetta, Salnarſa Guds og Manns, og Andans Jbwd rietta, Eign og Muſtur hanns.

Allt þad ſem Guds Son goodi, giordi til Frelſis

oss, med Lijding og Lausnar Blood, let hañ i Skiarnar Foss, sa sem Skiarn pessa piggur, piggur sa Nægd alls goods, og ætijd undir liggur, Adreifing JEsu Bloods.

Pu settir soddanu Moeti, Sattmaala eilijf nn, og so einhver afbrioti, Yfirboot frijar hañ, pu hefur minn Gud mæta, mig pier trwlofad best, i Doomi, og Riettlæti, i Naad og Myskun fest.

I Skiarnar fieck eg Blood, Festi-Peningiñ miñ, hver ad er HErra goodi, heilagur Andi pinn, sonn Vissa Sælu minnar, Sattmaali Skiarnar er, ad i fraa Augsyn pinni, alldrei skyfar pu mier.

Himnarnir opnast urdu, i Skiarn vors HErra hier, pad lauk upp Himna Hurdu, til Handa peim skiærdur er, Guds Rodd og einninu Andi, yfir hañ koma ried, hanns er eg hluttakandi, og himneskra Gæda med.

So er eg eflaust giordur, Arfleydslu Sonur piñ, upp fraa pvi eg var skiærdur, eins og Frelsari minn, fyrir pennann pinn Gooda, pier vil eg Gud i gien, af allri Audmykt biooda, eilijfa Pock, Amen.

23. Psalmur.

Packargiord fyrir pad heilaga Sacramentum Altarisins,

Ton, Gud hañ Engel siñ Gabriel.

SKylldur eg er, ad packa pier, pu Skaparinn allskonar, Leyndardoom pann, er inni fann, i Kv-

i Kvolldmaultijd þijns Sonar, i hverri þu, mig mettar nu, med hanns Holldi og Bloodi, sem er h ñ hædsti Goodi, annad Teikn maa, ei ædra faa, Astar þinnar, og Myskunar, enn blessad Bloodid rãũda, er votgaf hañ, og af honum rañ, oss so leysti fraa Dauda.

So medtek eg, aa sagdann Veg, sialfst Lausnar-Verdid gooda, enn þetta er, viss Vottur mier, uñ Veiting þiña Naada, þad Sacrament, er harla hent, hverium sem syndgad hefur, þvi nyar Naadir giefur, Lijf i þvi er, og þad Lijf lier, so sem Herrann, sanntala vann, sa sem ad Holld mitt etur, og Blood berger, blijfur i mier, og eilijft Lijf eignast getr.

Lijfsins Braud þa, þvi heita maa, þad stig af Himnum nidur, alldrei deyr hann, þad eta vann, eilijft Lijf heldur skiedur, Berging Trwar, ber og so þar, i Braudi og Vijni gisrast, af þeim Sacramenterast, eg veit til Sanns, Holld og Blood hañs, sem lægdi sig og leid fyrir mig, lijfgar mig best og nærir, hvad Vottur er, ad eflaust mier, Aflausu Syndanna færir.

Alldrergi maa, eg efa þa, uñ Naavist mijns Lausnara, Jbwd hanns er, innsiglud mier, i Nautn hanns Hollds og Dreyra, Adstod Andans, er eins til sanns, Engla Brauder mitt Fædi, sem hressir og hreystir bædi, so Andskotann, ei Ottast kañ, nie Holldsins Brek, frañfwss og frek, fyrst Holldid Guds lifanda, inngaf mier sig, ad styrkia mig, i Krapti heilags Anda.

And=

Andleg Nautn sw, þvi orkar nu, er mier vijs JEsu Blijda, i honum er, og hann i mier, hier fyrir kann ei lijda, ad sinn Saud þann, sem svo Ol hañ, svelgi Ulfurinn leidi, eda Osvijsinn deydi, Kraptur Andans, er eins til Manns, hann verkar vijst, ad verd eg sijst, veiddur af Holldi og Bloodi, eilijf Þock þa, þier lendi hiaa, þu minn Frelsarinn goodi.

24. Psalmur.

Þackargiord fyrir Verndan fraa ymislegum Syndum og Olucku.

Ton, Til þijn heilagi HErra Gud.

CJlijsi Gud eg þacka þier, þu virdtist mig bevara, allt hvad af minni Æsi er, og lietst þiñ Engla Skara, Hanska og Svikum forda fraa, og Faari ollu sem granda maa, og hægt at Hondum bera.

Vijst maa morg heita Velgiord sw, er veitir mier þitt hid gooda, þo enn fleiri þar finnast nu, sem forda Slisum og Voda, þa eg sie Jllt sem adra skier, enn þvi sama þu fordar mier, þad skil eg þinn Naad-Boda.

O! hvad opt hefdi Andskotinn, unnid mier Mein og Skada; hefdi ei Stioorn og Styrkur þinn, stijrt af mier soddann Voda, oll hanns Svikrædi vt ad sioa, Omogulegt þad heita maa, meiri er Nægd þinna Naada.

J Svefni giætir grant ad mier, þitt gooda Forsiaar Auga, Satan Olmur sem uñ krijng fer, ei

kañ

kann mig skada voga, a Dagiñ fysist freista mijn, flñ eg ad Kraptur Handa þijn, añast mig alla Vega.

Þegar Olucku Otal Her, umsitur mier ad granda, Engla Herbwdir eru mier, elldlegur Mwr til Handa, einginn Kind er so audvirdilig, ad ecki kunni ad skada mig, taki þijn Tilsioon Enda.

Sæluñi er vid Syndum hætt, sem Lykiama vid Follum, Andi þiñ fær vel ad heñi giætt, enn Englar i Himna Hollum, athuga hañ og ad honum gæa, Oluckunni so komist fræa, og vernda a Vegum ollum.

Þvi æa eg slikt ad þacka þier, þad eg foreydist eigi, vid nijum Hæska, nij er mier, Nad þijn æa hverium Degi, þig syfiar ei, þu sefur ei þar, Saul og Lijf mitt so bevarar, eilijst Lof eg þier sigi.

Nad þijn er mier a hægri Hlid, Hnijfd vid Middeigis Bruna, sem er Offorkna Illþijdid, opiñbert sem fraṁ gana, Nætur Hwmid eg hrædist sijst, heimugleg Svik þad eru vijst, Otal margra Ovina.

Jñgaungu mijna añast þu, og stijrir Fraivræs miñi, Utgæanga mijn er einiñ nu, i Stioornar Hendi þiñi, fyrir Veiting og Velgiord þa, vil eg þier Lof og Þackir tiæa, hier og i Eilijsdinni.

25. Psalmur.

Þackargiord, fyrir þa Lofun og Fyrirheit, sem vier hofum fyrir eilijfu Lijfi.

Ton, Lifande Gud Þu lijt þar æa.

Lif=

Lifandi Gud eg þacka þier, þu lietst mig fæa og henda, sem̃kvittar allar Illgiorder, og Endurnjun þijns Anda, auk þess fram bodna Frelsis Hlijf, og Fyrirheit uppa eilijst Lijf, mz Unun allra Handa.

Og med þvi soddann undann foor, er mier vijs hiinnesk Sæla, og eilijf Giædi so ofur stoor, eingin kann þaug ad mæla, einginn grunda nie wt ad tiæa, enginn vigta nie reikna mæa; ei meta nie noog hæla.

O Gud! þijn Milldi miog stoor er, mier aumum v itt þar inni, ad eg i Eymda Hreysi hier, hefi nædd Blessan þiñi, sem er þad fasta Fyrirheit, fyrir hvert eg mig Hoolpinn veit, og þo strax i Voninni.

Læt þig ei hrekia Hrijdstormeñ, Hiartans Skipkorñ mitt nuna, i hvert Christur er innstijgiñ, efalaust fyrir Trwna, alldrei skalltu þa efa þad, er Gud hefur þier trwlofad, hallt þu þad Þægu buna.

Holldi og Bloodi HErra mins, hefur þu fædt mig, Drottiñ! eg iñsiglad Vitni Anda þijns, eg hef hier besta Vattinn, og so þañ Pant sem viss iñ veit, Velferdar uppa Fyrirheit, eiñiñ Arfleidslu Riettiñ.

Af þvi þu Gud minn ert mier hiæa, alltijd i Hormum mijnum, velkominñ Giestur verd eg þa, i Veslysta Gardi þijnum, allt hvad þu hefur heitid mier, Handvijst þad allt og Ovallt er, med Gagni og Giædum siinum.

Nad þijn er eilijf yfir mier, undann og eptir geingur, undann þa mier so umvender, ei var Raunlæarur leingur, eptir kiemur hun eflaust þa. eg fe þig Gud ad heyra og siaa, enginn er ædri Feingur.

Oll

Og med þvi Naad þijn ofur ſtoor, uppfylltr Jord og Himin, eptir mier fer og undan foor, yfir mig er og kominn, priiſa eg hana af Hiarta meſt, hier nu, eñ ſijdar allra beſt, uñ Alldir Allda, Amen.

26. Pſalmur.

Bæn uñ þad vier fæum deydt þañ Gamla Manninn.

Lof, Allra JEſu Endurlauſn.

HImneſki Fadir heyrdu nu eg hroopa a þig, fyrir Blood JEſu bænheyr mig.

Þann gamla Manninn DRottinn goodur deyd i mier, hann ſo ad ſtyrkiſt þratt i þier.

Syndinn vill hafa Yfirraad mier aumum i, þiñ helgi Andi hamli þvi.

Lijttu nu ecki leynda mijna Leſti ar, lear mig heldur þig ſiaalfann ſiar.

So eg kuñi þar æangraſt af, og Oſka mier, Fyrirgiefningar þeirra af þier.

Himneſki Kongur Klækina mier kvitta gief, ſo fai ei þad ſem forþient hef.

Andinn og Holldid Oeiningar aſla ſier, uled þvi hvert odru mootgyrner.

Andinn vill vinna Verkid ſitt, og vijſt er þad, Holldid er veikt i annann Stad.

O DRottinn ſtyrk þu Anda minn! og ad hennum gæa, ſo ad hann kynni Sigri ad næa.

Dalila vill med Blijdulæatum bleckia mig, eñ eg

reidi

reidi mig uppa þig.

Lattu þinn Anda annast best minn innra Mañ, so ad ei tapi Sigri hann.

O! hvad torvelldt og ofurþwngt med ollu er, ad strijda i mooti siaalfum sier.

Aan þijn DRottinn eg sijdur enn ecki sigra kañ, Heimilis Ovin hardsooktann.

Þinn sterki Kraptur stioorni mier, og stydie vid, so unnid gieti eg Einvijgid.

Annars kann hañ mier aunum varpa undir sig, og heimugleg Flærd hanns fella mig.

Skierdu, brendu, þiædu og deyd þu DRottin minn, so ad eg hreppi Sigurinn.

Lattu mig DRottinn daglegana deya mier, so ad eg lifi siaalfum þier.

Kveik þu i mier þijns Anda Elld, mijn einka Von, ad offra þier minnar Saalar Son.

Þessi miñ kiæri Saalar Son ad sönu er, Gyrndinn ill sem ei soomir mier.

Holldid og Blodid eilijft Lijf ei erfa fæ, deyd þu þaug i mier DRottinn þa.

Hvorier seni Christo heyra til, þeir byrda ad krossfesta Holld og hepta þad.

O Kiæri JEsu! krossfestu og kvel mitt Holld, sem mistir Lijf fyrir mijna Skuld.

27. Psalmur.

Bæn uñ Vardveitslu Trwariñar.

og hennar Aukning.

Ton, Giædskurijkasti Grædari min.

TRwfasti Gud sem tendrader, Trwar-Liosid i Hiarta mier, eg bid þig audmiwklega, ad styrkia þad med sterkum Maatt, stiornandi þvi ad besta Hætt, og efla alla Vega, Von hast, veikleft, Efasemi, ad mier kiemur, opt og tijdum, Bilgur þar brwsa ad baadum Sijdum.

Þvi hroopa eg af Hiarta nu, HErra Gud auk þu miina Trw, þijn Ord þier sialfum segi, braekadann Reyr ei briota kann, blæs eg ad Hor ef rijkur hann, eñ wtslock hañ alldreige, Kier bætt, brothætt, Filsni þvi, eg framber j, min Fiesiood rijka, Blys minnar Trwar i Leirkrws lijka.

Þvi er nu ecki annad Raad, enn flya undir þijna Naad, til þijn eg supplicera, ad þad hverttveggia anniſt þu, eflir, styrkir, so mætti nu, hia þier vel vardveitt vera, Ord þitt, er mitt, Liosid skiært, og Lijfid vært, um Alldir Allda, unn mier med Trwnni þvi hreinu ad halda.

Gior mig Liosins og Lijfins Barn, lifandi DRottin Giædskugiarn, Ord þitt huggi og hressi, laangtum dyrra er eitt þitt Ord, enn allt til Hoopa Himin og Jord, krijni mig Kraptur þessi, auk þu, enn Trw, Skilnings Parta, Edlis Art, sem i mier kienni, Ætijd sie hlijdinn i sidu henni.

DRottinn JEsus minn HErra hiir, i Hiarta mijnu lifir og byr, er Trw þvi orkad gietur, efl þu

hana

hana þar inni þa, æ so verdi þad hiedann i frœa, Jo bwd þijn og Adsetur, Trw er, i sier, Goodverkaña, Sædid sanna, sem vel veitir, Grundvollur Lijssins hun lijka heitir.

Annastu Gud mitt andlegt Hws, auk og tendra so Trwar Ljoos, ad mier til Lijssins lysi, i hættri Daudans Dimñu nu, dapra vardveittu mijna Trw, so Sannleiks Veg mier vijsi, Synd ver, veit mier, Samvitskuñi, sem og Trwñi, hreinni hallda, og uñgœangast med þier uñ Alldir Allda.

28. Psalmur.

Bœn uñ Vardveitslu og Aukning Vonarinnar.

Ton, Lifandi DRottin lijkna mier.

LJfandi Gud ad Heidri hœr, heyr þijna Barn. Kynd auma, fyrir þijns Sonar signad Sœr, siaalfur virdstu ad geyma, heilaga Von i veikum mier, veiklast mitt Hiartad tijdum, œmyint og Skip sem Olog skier, uñsleigid baadum Sijdum, eins mœti eg Astrijdum.

Gief þu mier oruggt Atkierid, Obifannlegrar Vonar, sem standi fast so sinni Frid, Freistinginn þa ad brunar, vid Heitinn þijn, eg helld mier fast, heilagi trwi Fadir, lœt þad nu i mier uppfyllast, er þu fyrri bydiader, þitt gooda Verkid þad er.

Prijr Hlutir forda Follum mier, fyrst Almœtti Guds giorda, Arfleydslu Elskann annad er, eitt

Sannleikur hanns Orda, þriiþætta Bandid þetta þitt, þu lietst sijga hier nidur, allt i Faungelsis Fiets id mitt, fast helld eg mier þar vidur, hverr mig til Himna stidur.

Skipun þijna þa grundad giet, glædir þad Vonar Parta, Fyrirheit þijn þá fram eg set, friðstilla þaug mitt Hiarta, þegar eg skoda þijna Nad, þa orvænti eg eigi, Aumleik mijnum þa ad fægand, Omaklegañ mig segi, ad treysta sialfs Megni megi.

Nær eg ei byggia mijna Von, ar Mannlegrar Hiælpar Sandi, ar Fyrirheita Hellu hun, helldur er grundvallandi, lær mitt Hiarta þig hyllast ad, HErra Gud allsvalldandi, illann Heim so ei elski þad, eda hvad velldur Grandi, allt Hoop mitt i þier standi.

Undir Nad þijna eg flij nu, eins og til Nadar Stoolsins, þvi Sættmæls Orkinn ein ert þu, og Gridastadur Foolksins, Kraptar Hella og Hiælpar Mwr, Huggun og Lijfid sanna, i mier er Synd og Illska stoor, enn þu ert Frelsid Manna, lær mig Lykn þijna kanna.

Eg orvænti i aumum mier, ar þig þo fast eg treysti, nær sem mijn Von hun veiklud er, veitir þu heñi Hreysti, hvad vardar þo þu hirtir mig, Hormung og Kaunum medur, fyrst þijn Huggun so Hiartannlig, hugullt og sætt mig gledur, oll mijn Von i þier skiedur.

Hormunga Freistni frek og þiett, fædir Þolinmædina, enn Þolinmædi Reynslu riett, Reynslañ

ann eflir Von mijna, Voninn til Skaßar verdur sijdst, vil eg mia þar vid hallda, ad þig DRottinn eg vona viist, Vegsemd hliodttu margfallda, blessadur uñ Aldir Allda.

29. Psalmur.

Bæn um Vardveitslu og Aukning Kiærleikans.

Ton, Nu kom Heidiña Hiælpar-Rad.

O Minn Gud heyr þu Prælinn þinn! þu ert riettur Kiærleikurinn, Elskunnar Fiesiood andleg ann, inngiefdu i minn Hiartans Rann.

O þu brennandi Elsku Ørt! upptendra þu mitt Hiartad hardt, uijki þad Ysar Jndi þitt, einasta Hellubiargid mitt.

Þyrnum Reidinnar þad fullt er, þu slijt þa upp og burtu skier, sem ert mitt Horn og Hiælpræded, Hella, Slot, Vijgi, Mwr og Hlid.

Edsti Goodi þu einn Gud ert, elska eg þig þvi leynt og bert, yfirgeingur þu einn allann, allskyns Gooda sem verda kann.

Æ fer þvi betur allt uñ mig, i Elsku sem meir naalgast þig, uñfraṁ alla þu eirn ert sa, allra besti sem verda maa.

Gyrniſt eg Jndi Asl og Aud, allt ertu mier þad DRottinn Gud, fraa Eilijfd hefur þu elskad mig, ad eilijfu skal eg elska þig.

J þvi sama mig elskadir, ad þu þig siaalfann skeg

inktir mier, so vil eg aptur elska þig, eptir Vilid þiní lada mig.

Himneska Elskañ hijngad droo, Hiartans Son þinn og batt hann þo, undir Hwdstroku harda mest, huk gat hann og ai Krosinn fest.

Þvi ætti soddann Elsku Baal, upplypta mijnu Hiarta og Sæl, og ætijd binda þad vid þig, þu sanna Giædskann æfinnlig.

Annars giori eg Oriett þier, elskandi Heim og þad hanns er, þar sem þu hefur þess virdt mig, þad eg mæa elska sialfann þig.

Ut af þessari Elsku þa, er eg em skyldur þier ad tiæa, lættu og kvikna upp til sanns, Astar Elldinn til Nauunganns.

Einginn af þeim þig elskar riett, aldeilis so sem til er sett, Elskuñar Skuld sem ecki kann, wti læta vid Nauungann.

Þu elskar hann so hreint og heitt, ad honum hefur þu allt gott veitt, skal eg þa ecki einneiginn, elska giarnann Nauunga minn.

Soddann Elsku sem einfolld er, efi þu DRottinn og styrk i mier, þu ert einn sialfur Sannleikur, siert þu uñ Eilijfd lofadur.

30. Psalmur.

Bæn uñ Styrking og Aukning Lijtilætisins.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg æa.

Hinn-

HImneſki Gud ſem hatar meſt, Hofmood og Drambid vonda, Lutilætiſins Bloomſtur beſt, bid eg þig mier ad ſenda, og Kiærleiks Root, ſem ſætt ylmar, ſo eg mig þeckia læri, enn ecki ſtæri, lijka Dupt, Skuggi og ecki par, er eg hiæa þier Gud kiæri!

Og nu med þvi eg eckert er, i Auglitinu þijnu, uñ þu og gief þad einninn mier, eg eins þykiſt i mijnu, læcka þu Hiartans Hroka minn, hreikiandi ſier þar inni, i ſiæalfs mijns Siñi, yfirdoggve mig Andi þiñ, Æ blijſandi Nadinni.

Uppa Hroka Fioll alldrei rañ, Ar-Straumur Nada þinna, i Dal Hoogværdar helldur hann, hæga Reñſlu kann finna, hvar af ſkylldi eg hroosa mier, hef eg Syndir og Hrecki, enn annad ecki, eñ ef nockud neitt i mier er, Aſtgiof þijna þad þecki.

Fiærri ſie mier þad, DNottinn dijr, ad dreyſſa mig af Eign þinni, Feſtood geymir þu HErra hjr, i Hiarta mijns Kiſtil iñi, ecki maa eg þad eigna mier, eda Tilſtilli mijnu, ſem er af þijnu, mitt eiginnlegt þad eina er, ſem eykur mier Sorg og Pijnu.

J mier hefur þu uppkveiktañ, Elld Kiærleikans Agiætis, unn mier eg feli ætijd hann, i Oſkuñi Lijtilætis, eiginn Hroosun hun Onijt er, eiñeiginñ Lofstijr Manna, ſem satt eg ſanna, enn ad mis þocknaſt ſiaulfum ſier, ſaa fær Upphefd ad kanna.

Þu Gud ert Liifſins Lijfid mitt, lijka Saul Saalar minnar, þier afhendi eg þetta þitt, þu Bruñur Nadarinnar, ſw allra hædſta Hædinn þijn, hyg-

gi ad Læging minni, so Frid eg finni, i þier DRottinn er oll Von mijn, eſt mig i Gudrœkninni.

Þvi mun eg aumurelſka dautt? Erugyrnd hier i Heimi, þvi mun eg vilia heſtaſt hautt? og hafa hier Gnoott af Seimi, fyrſt hann Ohreinn og illur er, eg ſkynia vel og þecki, med Hrak og Hrecki, Oki Synda mig uñigyrder, enn eg hata hann ecki.

Otti þinn ſtijngi alla Hlid, aum Filſni Hyggiu minnar, ſo ei gieti mig inntekid, andleg Goott Drambſeminnar, gief þu eg mijna Glœpi hier, grundi ca hverium Degi, enn annad eigi, ſem eg lœſt giora gott af mier, gleyma þvi helldur meigi.

Gief þu ad Synda Minning mijn, mig framar hryggia meigi, helldur enn gledie Goodverk brijn, ſem gioraſt fullkominn eigi, þu ert mijn Hrooſun: ennleg einneiginn Dijrder Lioominn og Sælu Soominn, i þier fagna eg allann Veg, eilijft Lof ſie þier, Amen.

31. Pſalmur.

Bœn uñ Gief og Aukning Pollñmœdinnar.

Ton, O JEſu! Bud miin leitar.

SEyr þu Gud HErra goodi, hroopandi Barnid þitt, gief þu mier Polinnmœdi, þverlyndt er Holldid mitt, þad vill ei Mootgang mœta, mœlir ſig undann Kvol, Vammatt virdſtu þeſs bœta, veittu þvi Styrk og Pol.

O!

O JEsu Edla Bloomi! aumka minn Holdsins Brest, þu kiendir med þijnu Dœmi, Þol og Hlijdnina best, unn mier þad einninn giora, eiginn Vilia forsmaa, þar med þolgoodur vera, þañ Kross þu leggur aa.

Liettbært er þo hiaa þijnu, þad sem mig hirtir med, þu barst Þyrni-Koronu, þar med og Krossins Tred, þu svettist þickvu Bloodi, þad er minn Styrkur nu, vors Guds Vijnþrwgu Reidi, vijst hefur trodid þu.

Af Kvala beyskum Brunni, blessadur dracksstu vijst, þvi maa eg Þiaaningunni, þverskallast allra sijst, skylldi eg undañ teliast, orlitlum Kaleiks Smeck, þar mier er maklegt kveliast, i Myrkrañ Pijsla Hleck.

Þar eg lijd Þiaaningina, þa veit eg þad fyrir vijst, þu villt mig þanninn reyna, þo er Reidi Teikn sijst, so er ei samlijkiandi, soddann vid Vegsemd þa, sem vid oss er komandi, ad eilijfu Himnum aa.

Hiaa mier veit eg þig vera, Volædis Neyd þa lijd, Huggun þa met eg meira, enn Mootlætis Hrygda Sirijd, leid þu mig Herra hierna, hvern Vegaun sem þier lijtst, giegnum Þystla og Þyrna, þier vil eg fylgia vijst.

Saalinn mijn Hofud hneigir, hallar þvi Jordu ad, so ad þu þryckia meigir, Þyrni Koronu aa þad, eñ eg veit eilijf Krona, alldrei mier bregdast kañ, O Gud! giefdu mier hana, og Gledi i Himna Rañ.

32. Psalmur.

Bæn uñ Gief og Aukning Hoogværd-arinnar.

Ton, Heidrum vier Gud af Hug.

O HErra Gud! i Hæstign þijn, hynkrandi eptir Idran mijn, Polgiædis Aud i oflgri Trw, og Anda Hoogværdar gief mier þu, O! hvad Heiptiñ mitt Hiarta skier, hversu dæalijtid sem þad er, Næunginn brijstur mooti mier.

O! hvad sær Ord og særa Pijn, Sonur þinn poldi vegna mijn, hann leid Hogg, Brygle, Hæd og Blood, hann formælti þo ecki æa moot, enn eg sem Aska er til sanns, ef heyri vindt Ord nockurs Mañs, fyllist Forsi og Heipt til hanns.

Kienn þu mier, HErra! Hoogværd þvi, heilags Anda þijns Skoola i, eg mæa ei Vægdar vona mier, nie Vorkunar hiæa sialfum þier, ef eg er æadur Dvægiñ, og Heiptar giarn vid Sam-Christinn, er so eiginn Moot-Partur minn.

Þijd þu DRottinn mitt þverlyndt Gied, Polinnmædi og Hoogværd med, vægid Sinni og Vidmoot blijdt, vid Næungann mier gief þu tijtt, daglegt Hatur ef hreffir sier, HErra Gud taktu þad fræa mier, þvi þad minn Saalar Dvin er.

Soolar Liods laat ei undir gæa, yfir Heipt minni so þad þæa, ecki beri i burt med sier, Brædi Vottiñ æa mooti mier, laat ei sigra mig Svefninn þann, sem

nig

mig reidann afhenda kann, Broodur sijnum, Hel heitir hann.

Heipt og Reidi sem hiæa mier finn, hun er skiædasti Ovin min, þvi ad hun myrdir mijna Sæl, mier vill koma i eilijft Bæl, soddann Moot-Parti mijnum þa, mier væri skylldt ad hefnast æa, rekandi hañ i Fiarlægd fræa.

HErra skapa mier horgvært Gied, Hreinlyndi lijka einnin med, gior mig dysæta Dygda Roos, i Dæmum goodum fagurt Lioos, O DRottinn! læt mig aumann Mann, elska þig og so Naungann, heyrdu þad Gud i Himna Rann!

33. Psalmur.

Bæn uñ Giof Hreinlijfisins.

Lon, Allra JEsu Endurlausn þu ert.

HErra sem elskar Hreinlijfid, enn hatar vijst, Lostasemi er leifist sijst.

Bid eg fyrir minn blijda Saalar Brwdgumañ, hverium fromar hreinlijfastann.

Ad þu Skirlijfi eflir hreint i aumum mier, bædi Andans og Holdsins hier.

Enn þad Lastaña Elldsins Bæl, sem amar ad, i mijnu Hiarta wtslock þad.

Otti þinn Gud, sem heilagur og hollur er, giegnum smiwgi mitt Hollde hier.

So hañ hverjetna hepti þad, og hamli þvi, Lostañ

añs Ohæfu hrapa i.

Himneska Elskann hun sem jafnann heilog skijn, hefie upp mijna Sael til sijn.

So hun ei kvoli sialfa sig i Synda Saur, og Oleifilegrar Elsku Aur.

Þinn Nadar Straumur slockvi Losta Logann minn, allann nidur, sem i mier finn.

Eins og þegar ein eldleg Pijla vtslocknar, su sem i kolldu Vatni var.

Vndinn mijn hefur en sier þijna eiginn Mynd, ad kvola hana er sarleg Synd.

HErra minn JEsu hver nu bijr i Hiarta mier, og Andi þinn sem þar inni er.

Uppfyll þu mig med Andagipt og Astgiofum, og Nadar Kraptí [illegible].

So ad eg meigi fijdann verda sannadur, i Holldi og Anda heilagur.

Þad æðsta Liosid einginn sa med Augum sier, sem ad Heilagur ecki er.

So sem nu þad, ad sia DRottinn, er Sæla mest, so er Hreinlijfis Saurgun vest.

Klaam-Neystar illir en burt styggia Andann þeir, enn þo Losta-Baal laangtum meir.

Saurlijfis Bruninn baalast hatt i Himininn, enn til Vijtis nær Odauninn.

O Gud nadi! hvad eg em þar til or og fws, ad opna þeim Ovin Hugskots Hws.

Allsheriar Drottinn! inngef þu mier Anda þinn, til ad sigra þann Root-Part minn.

Verka

Verka þu i mier helga Parta Hreinlijfis, ytra bædi og innvortis.

Þu sem wtheimtir Holldid spakt og Hiartad hreint, eckert er þijnum Augum leynt.

Krossfestu Herra Holldid mitt og Holldsins Lyst, er kvalinn fyrir mig Krossfestist.

34. Psalmur.

Bæn uin Forædtun Jardneskra Hluta.

Ton, JEsus Christur a Krossi var.

ALlsheriar Drottinn, eg bid þig, i JEsu Nasareni Bænheyr mig, ad fyrir Krapt þijns Anda, Hiartad mitt kunni ad hallda sig i Heilagri Gyrnd alt Enda.

So sem Nattura Eldsins er, upp i Loptid ad tilldra sier, eins lætta Andlegana, Astar Eldinn i aumum mier, upp nær til Himna Ranna.

Hvad eru Giædinn Heimsins hier, hvad annad enn sem brothætt Gler, eda sem Siæfar Allda, og sem Vindur er ad burt fer, einginn kann honum hallda.

O! hvad heimskur eg heita mæ, Hiartad eg festi slijku a, eda Ond minni leita, soddann fallvolltum Hlutum hia, Hælis og Roolegheita.

Jardneskann Aud a alla Hlid, i Dauda hliodum skiliast vid, hvert vilium eda eigi, veittu mier Gud þa Lykn og Lid, liwflega þar fræa deye.

O Drottinn! deyd og wtslock þu, Ast Heimsins

sem

sem mig hendir nu, vertu aftur eflandi, Elsku til þijn, enn i mier sw, ætijd verdi bli.sandi.

Andi þinn stioorni aumum mier, ad forsmæa Heim og Heimsins Kior, um minn Æfi Asæanga, þoi eg heyri i Hendinger, ad Himin og Jord forgæanga.

Himna Braudid ei elska kann, eda (ad segia) Gud og Mann, saddur af Svijna Drasi, heldur er Von ad volkist hann, i Veralldar Elsku Kasi.

Hvar sem ad Mannsins Hiarta Kier, Heimsins af Elsku stadfullt er, Ast Guds þar ei Rwm hefur, illa Gyrnd slock þu wt i mier, einn Gud sem allt Gott gefur.

Hiartans Krws mijna hreinsa þu, Heilagri Ast so fyllist su, hvad skal mier med hitt giora, sem ecki sedur Sælu nu, sem þo æa eilijf vera.

Elska þu, Sæl mijn, heitast hañ, hver þier biidur i Himna Rann, ad bwa Æfinnlega, þar fær þu Fesiood fægiætann, frij vid Eymdir og Trega.

Dwfu Vængi gef Gud til mijn, ad geti eg flogid upp til þijn, og falist i Biargskorum, so Beidi-Ar i Jlsku sijn, ecki fiatri mig stoorum.

Jeg villdi þessi Verolld treysk, væri mier jafnann rom og beisk, so mijn Sæl mætti hallda, Elsku Drottinns, sem sæt og fersk, sie mier um Alldir Allda.

35. Psalmur.

Bæn

Bæn uñ Afneitan sialfs sijns.

Lon, Giervoll Christneñ skal gledias nu.

O JEsu Sælar Sioon Spegill! so kvad þijn Astinn heita, hver minn Lærisveinn vera vill, vijst skal sier fyrst afneita, sijdann skal taka sialfur sar, sinn eiginn Krossinn Herdar æ, og mier so eftirbreyta.

Eg bid þig fyrst og framast nu, fyrir þinn Deyd og Pijnu, ad þa Afneitun efnir þu, og eflir i Hiarta mijnu, hverium Manni þad hægra er, Heimsins Skepnum afneita hier, enn eiginn Illu sijnu.

Þar fyrir lættu þagna i mier, þañ slæma Girndar Vilia, so ad eg Avarp Gudlegt gior, grunda kunni og skilia, Elsku Root illa uppræt þu, innplanta sætar Jurtir nu, er þijna Ast ei dylia.

Eg vil nu deya vt fra mier, og illum Girndum mijnum, eg so ad lifi einum þier, og eiginn Vilia þijnum, Sæl mijn festi sig fast vid þig, og framar elski enn sialfa sig, af Kiærleiks Kroptum sijnum.

Dygdirnar i oss Efling fæ, ef þverrar Holdsins Kraptur, Verk vor gisrast i Gudi þa, Girndinn ill deydist aptur, i honum loksins erum vær, ef Illvilieñ ei Framgaang fær, helldur er allur taptur.

O! þu lifandi Lijf i mier, lættu minn Vilia deya, so eg lifandi lifi þier, og losi þig sem skijr Meya, allt gott kemur þier einum fra, allt gott skal þier tilreiknast þa, þier giori eg Packir segia.

Tendra þu i mier, Christe kiær! Kyñingar Ljoos þitt biarta, Afneitun sialfs mijns auk og nær, i

miñi

minni Saal og Hiarta, Breiſkleiki minn allt ofmikill, i þijnum Krapti ſtyrkiaſt vill, uñ Andar Eflis Parta.

Laattu a Jordu Holldz mijns hier, hollann þinn Vilia ſkijna, ſo ad þijns Rijkis Koſta Kior, komi Saalu mijna, eiginn Hrooſun og Aſt Ohent, ecki laat þetta hindra tvennt, Rijkis Tilkomu þijna.

Oll Mannſins Giædi eru þad, ad elſka Gud af Hug hreinum, Olucka oll i annann Stad, ad uña ſier framar honum, oll Dijrd tilheyrir honum þa, hier fyrir ſtal hanns Gotzi ſæa, er hrokaſt i Huga ſijnum.

O JEſu! ſleck þu wt i mier, eiginn Hrooſun margfallda, og Elſku þa ſem ei ſoonier, og Ogunſt þinni kann vallda, ſo eg þig loſi Hiarta hreiñ, heilagi Drottinn Þrennur og Einn, Bleſsadur uñ Alldir Allda.

36. Pſalmur.

Bæn uñ Sigurviñing a Heiminum.

Ton, Hver ſem ad reyſer hæga Bygd.

Þu eilijſi goodi Gud! gefdu mier Krapt þijns Anda, ad Heimſins Freiſtni hveria Hlid, hægt kunni af mier ſtanda, hun ſtrydir æ med ſtoor Hatre, ſtundum þo miwku Atlæte, og Dæmum allra Handa.

Kienn þu mier Heimſins Natur ſmæa, hvert eg opt fæ ad kanna, og Eptirlæti hanns ecki þraa, Ju

varaſt

varast Dæmi Manna, hvad skadar hver mig hatar hier, hafer þu Gud mig kiærann þier? Það man eg Sælu sanna.

Gefdu mier Andans Akefd því, ad akta Heim hveriu sijdur, Hatur hanns er smánad Sky, Odum sem fram hiau lijdur, ecki er verdt ad Ottast þann, ad ens Lijkamann deyda kann, enn Saalinn alheil lijdur.

Vær skulum helldur hrædast hinn, hver Lijkamann kann deyda, Saalunni kasta eminig inn, i Kvala-Stadinn leida; holldum oss fast med hreinni Trw, vid Hærranns Nædi, þa kann oss nu, eckert Mann-Hatur meida.

Eg mæti vijst ad vinstre Hlid, Veralldar Hatri strijdu, ahægri kannasteg eiunig vid, Elsku hennar og Blijdu, hun vill stijnga mig Hala med, hlær þo ad moti Andlited, Oheil ad alla Sijdu.

Unn mier ad smacka, O JEsu! Jiman Himneskrar Gledi, so Heimsins Elskann, ecki trew, ad falli mier wr Gedi, Saalar Smeckurinn so spillist, sæki Mann eptir Hollds Velluyst, so sem Mij-margann skedi.

Hvad villtu Saal mijn hafa med, Heims Glis og Fladurmæli, settu ad Dróttinn Grund og Ged, Gud staalfur er þitt Hæli, Veralldar Blijdu vikttu frad, veitast mun þier Stadinn þa, eilijst Andlegt Indæli

Hvar er Elskhugi Heimsins nu? Hann er ad vijsu daudur: hvar er hanns mikla Makt og Bw,

Mannvyrding, Hefd og Audur? O! hvad mieg skamvinnt allt pad var, ecki hafdi hann pessa Par, par hann foor hiedann snaudur.

Vorer samtijda hier um Heim, hvar er nu peirra ad leita? Ecki er ordid eptir af peim, annad enn Madka Veita, en peir drucku og attu fyrst, i Uggaleysi og Hollds Vellyst, hittu po Heliar Reita.

Lijkami peirra ordin er, Orma og Madka Foodur, enn unnum kveinar Saalinn sier, sockinn i Vijtis Tioodur, oll peirra Vegsemd Æra og Skraut, ad eingu vard og folna hlaut, visnar sem Vallar Groodur.

O Fadir kiær! mier forda pvi, Feril peirra ad gaanga, so ad eg lendi ecki i, Eymdum sem peir nu faanga, leystu mig hættum Heimi fraa, Himneskri Kronu laat mig naa, um alla Eilijfd laanga.

37. Psalmur.

Baen um Huggun i Mootgaanginum, og um rietta Hvijld og Ros Saalarinnar.

Ton, Eg Aumur mig aaklaga.

O Gud! mijn Huggun hærsta, hroopa eg nu til pijn, gefdu mier Gledi stærsta, i Graat og Eymdum mijn, og sanna Saalar Roo, O! hvad margt ad vill ama, um Lijmann Rauna sama, enn mitt Hoop ert pu po.

Heita maa Heimsins Gledi, hvikul og misg skamvinn, en i pier einum Gudi, er Saalar Krap-

tur

tur minn, Syndinn þo þreingi mier, af Astar Avarpi þijnu, iñra i Hiarta mijnu, liettbær hun ordinn er.

Hver finnst i Hyggiu Landi, Hrelling so stoorkostlig, ad þinn Huggunar Andi, ei framar gledie mig, einginn Neyd ei þess Raad, ad faanga so mitt Siñi, ad sæti ei Huggun þiñi, og þverskalliſt þinni Raad.

Af Ofhita Eymdanna, ofmædaſt tek eg meſt, Smeckur þijns Sætleiks sanna, svali mier aptur betſt, Tara Fossar framgaa, sem væta Vangañ Kinna, vegna Hormunga minna, þijn Hond aſþurki þa.

So sem þu Syni þijnum, sendir þinn Engil frij, ad hugga i Hormum sijnum, hardaſta Strijdi i, so virdſtu senda mier, hollann Adſtodar Anda, i Raunum allra Hauda, og Barattu Heimſins hier.

Ef nockud af kann halla, Adſtod og Tilſiaa þiin, eg mun þa aumur falla, undir Kroſs Þwnga mijn, fatiſt mier Fylgid þitt, Eymdanna Ahlaup straanga, uñ Koll lætur mig gaanga, margt er Mootlætid mitt.

Af Heimſins Elſku illri, ortijn mitt Hiartans Hws, so Eliſæus uppfylli, Eckiuñar toomu Krws, Gledinnar Oleo, Stundlegt akta eg eigi, allt þad hrorni og deyi, Vijgi mitt vertu þo.

Ein aum ormegnis Skepna, ecki forhindra kañ, Saalar Roo og Hvijld heppna, hveria eg i þier faañ,

og ætijd orugg ſtæur, Þu ert Hella mijns Hiarta, Hælid og Skioolid biarta, og Hoop uñ eilijf Ar.

Mun Heimijns Brim og Bæra, briioota kuña oglaa, eda Hellu-Biarghræra, ſem Hiartad mitt byggt er aa? O Nei, Þad alldrei ſker: Þinn ſtoori Fridar Feingur, ſurdu laangt yfirgeingur, Manns Skyn og Mootgaang hier.

Jnnvortis Andar Fridur, alla Neyd gnæfa kann, eg aumur uñ hann bidur, O Fadir! gef mier hann, Þa er mier allt liettbært, Lof ſie Þier uñ Tijd alla, einn Drottinn Himna Halla, ſem hann hefur mier fært.

38. Pſalmur.

Uñ Sigur i Freiſtingunum, og uñ Vernd fyrir Svikum Diofulſins.

Ton, Giædſkurijkaſti Grædari miñ.

Tattu hiaa mier minn ſterka Gud, ad ſtandaſt Skunni og ſigra med, Diofuls Freiſtni margfallda, gier mig alla Hlid oruggann, og i Framgaungu ſtedugann, laat mig ſo Sigri halida, margt er, Mein hier, ytra Strijd, enn innra Kvijdi, aa vill falla, Satan er ſlægur ad ſvijkia alla.

Hann fiotrar Sael med færlegum, Freiſtinga Pijlum Banvænum, innra eflir hann Þetta, Svikanna Tegund miog morg er, Mootlætis ſem hann wtſaer, ytra til allra Stietta, O! hann, argann, i Slægdum hefur, hann ſaa Refur, Hoggorms

Slñi,

Sinni, enn hann er olmt Lioon i Grimdinni.

I Yfirgaangi og Orku hier, Eytur Drekí hann rettur er, Ofvitsinn er hanns Dugur, en Hers-Hofdingia Himneskann, Hrakfullur þordi raudaſt hañ, sem er þo Almattugur. Hvers maa, Mañ þa, vænka sier, sem veikur er, i Veru sinni, og þessum Ovin ad Orku minni?

Eingann Maata eg orka kann, af mier ad standa Vijking þann, hraustann og Hertjadann, wtlærd Keinpa i illu er, og Þusund Viel kann smijda sier, alls Hættis eftir Skadann, eg fæj, af þvi, ad leita Hælis, Hyrdir sæli, hia þier einum, vernda mig fraa hanns Flærdar Fleinum.

Vertu minn stoori Styrkur þa, sterkasta Lioon af Ætt Juda, so ad eg Sigri naai, i þijnum Krapti aumur Þioon, ad þaũ greniandi Olma Lioon, alldrei mig unnid faai, JEsus, JEsus, sem ad Strijd, vid Satan Nijd, ad sonnu hæadir, fyrir mig siælfann og Sigri naadir.

Strijd þu nu i mier einneiginn, og vinn þar inni Sigurinn, so ad þinn Kraftur klæari, i miinum Breyskleik uppfylleſt, opna mijn Hugskots Augu best, ad siaa vid Satans Faari, greid þu, Gud itu, Gaungu mijn, so græduat Svijn, mier grandi ecki, og hemugleg Svik hanns siaai og þecki.

Bevari mig og bwi wt, Brynia þijns Kraptar honum aa moot, eg so Einvijgid vinni, og faai þeñañ Ovin dæmt, er margt hefur mier bruggad slæmt, med allskyns Araas sinni, Gud minn, Gud minn,

þessi kargur, Ariñ argur, wter dregiñ, Hiælp þiñi verd eg harla feginn.

Optlega hann mier innheller, Ofgyrnd til þess sem Stundlegt er, Stundum Reidi ræingsæra, Vellysta Elsku Ofund med, innblæs hann mier og metnast Ged, vill mig so fraa þier færa, Mord-Ar, swll flaar, inn fær settar, Syndir liettar, so med syrsta, eins og þad Lauf-Blad sem af mæa hrista.

Sem hann hefur med soddann Mynd, svikid og lockad Mann i Synd, þa lætur hañ hitt heyra, hun sie stærri enn Himin og Jord, hrædilegri og þyngri giord, enn Blijvigt Drottinns dijra, Gud minn, Þræl þinn, ver og geym, vid Vijking þeim, miin Vijgis Hella, og Biarg minnar Hreysti, uñ Eilijfd alla.

39. Psalmur.

Bæn uñ farsæla Burtfor af þessum Heimi, og Sigursæla Uppriſu.

Ton, Miñ HErra JEſu Madur og Gud.

JEſus sem Daudann deyddir þa, deydir þu sialfur Krossi aa, og upprijsandi aumum mier, Uppriſu sæla hestilter.

Af ollu Hiarta eg þig bid, uñ hægann Deyd, og Andlaats Frid, Lijfsins Inngaungu uñ þu mier, Uppriſu Dagur nær sem sker.

Eg veit Gud hefur aakvardad, Æfi Toom mier med Stund og Stad, og eptir Daudann eitthvort

Sinn

Sinn, Efalauſt kemur Doomurinn.

Annaſt þu mig i Andlaate, er Daudann leidſt a Krosſinns Tre, þu ſem raangann Doom hefur hitt, haf þu i Doomi Forſvar mitt.

Þegar Tialldbwdar Hwſid hier, hef eg aflagt ſem Jardneſkt er, Sæl mijna leid þu ſiaalfur inn, i Sælu Eilijfrar Hijbijlinn.

Þegar mijn Augu or-dapraſt, i Dauda Strijdi formyrkvaſt, tak mig ad þier, og tendra gior, Trwar Liooſid i Hiarta mier.

Þa ſo byrgiaſt mijn Eyru ort, ecki neitt get eg med þeim heyrt, laattu þa Ord og Avarp þitt, innvortis gledia Hiartad mitt.

Þa Dauda Sveitans Ofbod allt, wtjagar ſig uñ Holldid kallt, laat mig þa meiga minnaſt þann, minn Lauſnar-Paut, þinn Blood-Sveitann.

Af þijnum Sveita audſien er, Atvara þijn ad hialpa mier; enn Bloodid þitt þad bevijſar, Borgun Synda hvad fordijr var.

Enn þad þinn Dreyri aakaft rann, af þier nidur, þad vetta kann, hvad rijflega og Oſpart ad, oſs heſur Naad þijn Fridborgad.

Þegar nu þverrar Maalid mier, mitt Dauda-Strijd ſo hardſookt er, A ndi þiñ ſie þa Eſiung mijn, ad Andvarpa kunni ſamt til þijn.

Og þa allra meſt adþreynger, Ognin Daudans ſig ſijdurſt er, vertu mijn einka Aoſtod þa, uñvefie mig þijn Myſkun har.

Þolgiædis einnig unn þu mier, ad lijda Kvol og

Hvad sem sker, wtleidandi so Sndu mijn, af þessum Heimi i Dijrd til þijn.

Framar bid eg þig, Herra hær! Heilog fyrir þijn Pijslar Sær, i Andlatti skadi ecki mig, Andskotans Skeiti Banvænlig.

Lat eckert megna mooti mier, Maktarvalldana Araser, sijdarsta Ord mitt sie það þa, sem þu talader Krossi a.

Medtak so mijna aumu Snd, er eg befala þier i Hond, hveria þu keypter handa þier, hun er þijn Eign, það Trw mijn er.

Eptir Saalugann Afgang þa, Uppriss sæla lat mig fa, það illa Doomsins Atkvædid, ecki lattu mier koma vid.

Naud þijn Heilog mier hiælpi vid, hyllandi allt mitt Raunglætid, fyrir þinn Dauda sleig þvi midt, i Forþenustu Hafid þitt.

Leid mijna Saal vid Hægri Hlid, heim i Lifendra Bundnid, ad hun i Vellyst allskonar, Æfinnlega þig lofi þar.

40. Psalmur.

Bæn, ad Guds Ord mætti halldast vid Makt, og Christinndoomurinn mætti aukast og eflast.

Ton. Mitt Hiarta hvar til hryggist þu.

GUd Fadir Son og Andi hreinn, wtveliandi þrier Sofnud ein, giefandi honum þann, Nada

Fle-

Fiesiood saugiætann, Fridar Ordid þitt er hann.

Til þijn hroopar u. itt Hiarta nu, hreint Ord ad hiarta oss geymir þu, og Christni wtauker, þitt skiæra Lærdooms Liooſid hier, lattu ecki slockna nie þo er.

Vort Sælar Fædi er þitt Ord, unn oss ad sita a vid þad Bord, lætt ecki Ovinnn, orka þoi med Yfirgang sinn, ad Eytur nockurt sauſt þar inn.

Illa Gyrnd Holldsins i oss deyd, eñ lætt oss smacka Himna Braud, sem er Ords Sætleikaſ, er þo vel giediast engvum kann, utann þeim sem bragdar hann.

Þeim fær þad sijdur Sætleik fært, sem elska Heimsins Vellyst kiært, med Lv Guds Ordid er, Andi og Liſ i sialfu sier, Sannleiks Liods og Nadar Kior.

Sinnislag spillt sem i mier er, O DRottiñ! tak þad burt fra mier, Ordid og Andi þinn, innvortis Liſ og Loome minn, lyſe mier til Himens inn.

Lattu af Ordsins Liooſi þa, Liods Trwar kvikna oss i hiarta, so Liods i Liooſi þvi, lijta kunnum sem lijfgar frij, og liooma DRettins Ordanu i.

Eins og þad fordum ad Manna, af Himnum riandi Jordu ad, eins falli enneiginn; Varmi Andans og Iluriñ, vid Ordsins Herrn i Hiortu vor inn.

Groodurſet þu i ollum oss, Ordsins Sædid þad dyrsta Hnoss, Adoggvan Andans nu, auki, gieſi og efli sw, Avoxtinn i hreinni Trw.

Verndu þu Gud þann Vijngardinn, varþad

er þessu Sædi inn, hvert framar færa kann, Avext Lijfsins eilijfann, Engla Filking mvra þu hann.

Ertt hiartt Sioonar Biarg uppbygg þu, i þessum þijnum Vijngard nu, Fodurlegrar Forsiæ, ad Nijding allri frijsi fræa, og Forrædi sem skada mæa.

Enn ef þu villt þijn Vijngards Ber, volka, fergia og pressa hier, Valldi Vijn-Prwguñar, ellegar og einhverskonar, æ oss leggia Piæningar.

Giör þau þa fyrri fullvaxiñ, vid Fodurs Naidar Jlinn þinn, orka þeim Eflingar, af sier færa Avext Trwar, eirneiginn Polinnmædinnar.

Hvad sem oss mæa hier motkastast, Mæda, Ofsokn, Strijd, Lof og Last, umsinw þu ollu þvi, Tru og Vonar Vijnid i, vaxi Pol og Astsemi nij.

Leid oss sijdann fræa Sofnud þeim, sem er strijdandi hier i Heim, til hiñs sem uppi er, Sigri hroosandi þar hiæa þier, þaungad oss æ Hondum ber.

Læt vort Tialldbwdar Hreysi hardt, heilagt Mustert verda snart, i þinni Himna Holl, og eptir lidiñ Lijfsins Goll, lofa þig um Arinn oll.

41. Psalmur.

Bæn fyrir Prestum og þeirra Tilheyrendum.

Ton, Adams Barn Synd þiin so var stoor.

JEsu Guds Son eg þacka þier, þu sem um Heiminn wtsender, Presta og Predikara, og fyrir

ir þeirra Þioonkan þu, þier safnar vor aa medal nu, heilogum Hoop vog Skara, þad er nu Oſk mijn audmiwkleg, ad þu ſtioornir aa Sannleiks Veg, Þienurum þinna Orda, Heyrendum Ordſins halltu vid, Hlijdni Trwar og Chriſtinn Sid, og Satans Svikum forda.

Embættis Tegund einginn er, eda nein Stiett i Heimi hier, ſo hotud hart ſem þeſsi, vertu þvi heñar Verndare, veit henni Styrk og Polgiæde, moot Satans Flærd og Forſi, Þienurum þijnum gieſdu Gud, Gudrækni Dygd og Speki med, i þvi ſem eiga ad vinna, ad þeir fyrſt læri vt af þier, aadur enn hætta ſialfum ſier, vdrum andlegt ad kenna.

Annaſt þu þeirra Ord og Gied, upplijs þa helgum Anda med, ſo ad þinn Sofnud fædi, aa hreinu Ordi, þann ſem þu, þvodir, leyſtir og keyptir nu, þijnu bleſſada Bloodi, og ſijn Kyrkiu Born elſki vijſt, Erugyrnd vonda ſtundi ſiſt, eda eiginn Abata, Kienning hrein, Bæn og Breitni riett, blijfannleg ſie i þeirri Stiett, enn læt þa Hneixli hata.

O DRottinn! gior þa alla ſenn, adgiætna Hiardar Voku-Menn, ſem þu þar tiltreyſt hefur, ſo trwrra Þioona Lof og Laun, lwkiſt þeim þa i ſannri Raun, Raadsmeñſka Reikníngs krefur, gief ad þeir ætijd hdnir ſie, i Andans Akiefd brennande, ad hallda hvad þeir biooda, ſo Verkinn fyrri hroopi hier, helldur enn Rædann framflutt er, og verdi ſo ſaañhlioodа.

Alltrwa Verkmenn wtſendtu, i þinn Vijngard

og

og Kornskieru, so ad þeir samann lesi, Bindini morg i Heimi hier, heilagra Manna handa þier, og Lijfsins Veginn vijsi, Ordsins Heyrendum uppliuk þu, Eyrum Hiartans og riettri Trw, og laat þa Avoxt bera, i Polinmædi allann Tijd, alldrei so kunni Vantrw strijd, sijdar þa seka giora.

Minnstu hvad mælti Munnur þinn: mitt Ord skal ecki nockurt Sinn, til mijn aptur toomt koma; bleſſa þu Verkinn þeirra þa, þeir sem planta og dogga ca, eſlandi Ordsins Liooma, bana þu Hrafni helvitiskum, hrifſa vr Hiartans Okrunum, Ordsins sañheilagt Sædi, laattu ecki i añañ Stad, Audæfa Pyrna-kefia þad, nie añad illt Tilrædi.

Himneskra Nada Naatt-Dropar, næri þad best til Friofgunar, ad alls Goods Avoxt færi, Kyrkiu Borninn og Kiennimenn, kiært og hreint laattu elskast senn, eins og einn Madur væri, ad so hvor odrum arni moot, alls hins besta af Hiartans Root, uñ klæraň Christinndoomiñ, O Gud himneskur Herra kiær! heyrdu nu hvers þig bidium vær, i JEsu Nafni, Amen.

42. Psalmur.

Bæn fyrir Valldstioorntñ.

Ton, Oss laat þiñ Anda styrkia.

O Kongur allsvalldandi! eilijfi DRottinn Gud, Herradæmi hafandi, ca Himnum og Jordu med, Englar tilbidia einañ þig, Hætroonar hærst veg-

vegsama, og Himna. Sveit æfinnlig.

Hverium Hofdingia Dæmi, hlijda og lwta oll,
Maktarvallda Margbloomi, mikla i Himna Holl,
og Ottast Kraptar allir senn, eg hiñ allra aumasti,
ækalla þig Gud minn.

Virdstu Valda-Menn alla, Veralldlegrar Stiettar, Vijsdooms Anda uppfylla, ad stunda hvad þeim bar, og riett framűfylgia Logum Lands, krijn þa uñ Christiñdoomiñ, Krapti þijns Styrkleikans.

Stool-Konga og Stoorherra, Stiornendur, Hofdinga Menn, annast þu og vert þeirra, Embættis Verndarenn, og þvi helldur sem Hæstiñ er, æ meir yfirhængandi, og Tigninn hærri i sier.

Inngief Anda og Speki, i þeirra Hiortu nu, so þeir vel Vakt ætaki, ad volldugastur ert þu, og Lieninn hafi þeir af þier, æ riettum Ransaks Degi, Reikningskap standa ber.

Gief þeir ræki og roomi; Riettlæti, Nad og Frid, þvi þier og þijnum Doomi, þetta allt kiemur vid, laat þa elska siñ Underlyd, Christneñar Foostur-Fedur, Forsvar og Verndar Hlijf.

Laattu ei Valds-Meñ villa, Veralldlegt Maktar Glis, ecki Ofbelldi spilla, eda henda nein Slis, ecki formetna sialfa sig, enn Verdlaun Verka þeirra, verdi Diird æfinnlig.

Oss þeirra Undirsaatum, iñplanta hlijdid Gied, ad þa i ollum Hlutum, oktum og heidrum med, so undir þeirra sterkri Stioorn, lifum i longum Fri-

di,

di, lijka sem hlijdinn Born.

So vier med sogdum Hætti, sijnum oss friælsa Meñ, ad vier af ollum Mætti, oktum Laga-Rietteñ, bad..felst i þessum Frijheitum, ad þioona vel vorum Gudi, Valldstioorn og Logunum.

Læt Hiarta, Verk og Varer, virda og heidra þæ, hveria þu HErra kiorir, Hyrdara Jordu æ, Valldstioornar Auga opna þu, so þeir vijsir vel skygner, vakandi finnist nu.

Eins virdstu upp ad læta, i allri Freistni hier, oll Eyru Undirsæta, ad verdi gloggheyrder, enn þegar hvers eins Æfi dviin, opna þa Himna Haller, og heim leid i Dijrd til þijn.

43. Psalmur.

Bæn fyrir Hwsstioornar Stiettiñ.

Ton, Allir Guds Pioonar athugid.

EJlijfi Gud sem oss hefur sett, Embættid marga Vega, einkum andlega Yfirvalldz Stiett, og hina veralldlega, Þridia er heilagt Hioonaband, HErra geim þad med sterkri Hand, og annast alla Vega.

Ut af þvi sama uppvex hier, Aukning og Bloomgan hinna, sem veralldlegt og andlegt er, af Krapti Nada þinna, Hioonum Eckium og Meyum med, minn Gud isigief þu Skijrlijfed, Lijkama og Saalna sinna.

Neyar adhylljst einann þig, af ollum Hug og Siñi,

Sinni, Eckiurnor hreint þar halldi sig, i heilagri Bænrækninni, Hiooninn innbyrdis elski heitt, ausamt berandi liwst og leidt, og med Dygd Verkinn vinni.

Gief þu Hiooninn i Hegdun sie, heilog Jurt Listilætis, og Lilia holl i Hreinlifse, hier med Roos Kiærleiks Mætis, og Heilagleikans Ilmsæt Urt, Oeining hverfi laangt i burt, upplyst Anda Agiætis.

Hioonabands Disful hindra þu, Haturlaust gief þeim Sinni, Kvinnañ sie honum holl og trw, hañs Stod i Velgengnini, eñ þa Mootlæti adgustar, afli hun honum Huggunar, hugul i Hiwkrunni.

So sem Hioonaband hier uñ Heim, hreint og fast a ad standa, svo uppkveik þu og esl i þeim, iñbyrdis Bænar Anda, þa uppafellur Andstreymi, i þeim verki þad Gudrækni, og Dygdir allra Handa.

Fedgin uppali Afkvæmid i sonnum DRottins Otta, lattu þau kannast vel þar vid, vegleg Guds Gios sie þetta, og i Gudrækni uppfræddum, aptur skili hier Bornunum, vid Trw og Tiptun rietta.

Forelldrar sie þeim Fyrirmynd, Froomheita jafnanngiæti, hatandi illa Hneixlis Synd, hordum Doom so ei mæti, Borninn eirninn þau elski hreint, akti og virdelioost og leynt, audsveip i Eptirlæti.

Gior þau Ilmsæta Indis Jurt, eilifrar Paradisar, lat þau ei vera þad Trie þurt, þu semi Elldiñ vissar, helldur vlma i Agiæti, allskyns Dygdum og Gudrækni, stunda hellst hvad þu priisar.

Laut

Læt þeim ei fiætast Fooſturlaun, fwslega aptur inna, fyrir Upphelldi Aſt og Raun, Elſku Forellðra ſinna, ſo i Olucku Afgrunn hier, ecki ſteypi þau ſiælfum ſier, ef ſoddann ecki vinna.

Hiwunum einninn inngief þu, Aludar Hlijdni rijka, Hwsbændum þiooni holl og trw, Hiartans i Einfalldleika, ſo ſem þau vinni ſiælfum þier, ſomuleidis Hws Herrarner, elſki þig eirninn lijka.

Lættu Heimilis Hoopinn hvern, hier nu um̃ Chriſtinndoominn, verda Heimilis Hws og Born, hveria þu, Diirdar Lioominn, elſka kunnir og Englarner, O DRottinn! heyr hvers bidium vier, i JEſu Nafni, Amen.

44. Pſalmur.

Bæn fyrir Vanda og Velgiorda Monnum.

Ton, Sælir eru þeir allir nu.

O DRottinn Gud! ſem allskonar, wthellir Gnægtum Bleſſunar, og ætijd aumum biargar, þu ſem Velgiorder veitir mier, af Vna minna Hendum hier, bædi miklar og margar, eg bid þig Gud ad annaſt þa, audga, ſtyrkia og þeirra gæa, og veita Velferd alla, lættu þier þocknaſt þeirra Verk, þæ leidi ſijdann Hond þijn ſterk, hiedañ til Himna Halla.

Forellðrum giet eg alldrei hier, um̃bunad ſo ſem verdugt er, Uppfræding, Aſt og Giædi, þvi bid eg

þig

þig af Alvdmest, allann Gooda sem laumer best ad þu annist þaug bædi, vertu þeim eilijft Endurgiallde, og einka Borgum fyrir mijna Skulld, lætt miglog einnínn kuma, af soñu Dæmi Sonar þijns sijna þeim Velsemd Eflis mijns, stoda akta og uña.

Eg befala þier eirn Vegem, oll mijn Syskyn og Vanda Menn, Heilsu og Hægi þeirra; giefdu þeim eilijft Erfda Fie, og þeir Brædur og Systur sie, JEsu vors hærsta HErra, uñ þu ad hallda eitt med mier, i þijnu Naadar Rijki hier, Nætturu naunum ollum, gief mier hina med Gledi ad siaa, sem Gud minn leiddi Heim frœa, lifandi i Himna Hollum.

Slijks œrna eg af Alvd eñ, ollum Velgiordæ Vinum senn, sem mier til gooda giora, Nætturañ minnir mig œa þad, mier skuli vera athugad, uñ Velferd Andar þeirra: i þijna Tiallbwd taktu þa, trwfasti DRottinn Himnum œa, þu sem þvi heitid hefir, ad lœta ei Olaunadann, einn Vatns Bikar sem nockur Mañ, þeim hinum þyrsta giefur.

Hvad mikid framar muntu þa, margfallda Uñbun hinum tiaa, sem af Orlœtis Hendi, allskonar lœta leida af sier, Lijnkind og stoorar Velgiorder, þeim sem eru þurfandi: O DRottinn! lautu sier hvert Sinn, sijfelldann Naadar Straumiñ þinn, fossa yfir þa alla, sem ad Velsemda Remslu xiett, rijflega hafa lœtid sliett, yfir mieg marga falla.

Spretti þeim œtijd upp hiaa þier, allshœttar Giœdsku Straumarner, er til annara Manna, laz-

tawtfliosta laungt og vijdt, Læki allmarga opt og tijdt, velvættra Velgiordanna, alla sem Audi Ospart sat, æfinleg Giædi, lattu þau, i adra Hond inntaka, vertu þeim eilijf Andar Hlijf, er giarnan sedia hwngrad Lijf, og læata ei uppa saka.

Læattu þeim nukin mælast inn, Myskunar Verka Avextim, þo ad hitt þverra meigi, er þeir af taka Almusur, Audur sa er vijst stundlegur, en Ofallvalltur eigi, þeim sem ad giefa, gief þeim þu, Giædi himnesk og stundleg nu, alls hins Gooda Giafari. Þier sie Lof, Dijrd og Þackargiord, þu sem skapadir Himin og Jord, hvor ad um Eilijfd vari.

45. Psalmur.

Bæn fyrir vorum Ovinum og Offooknar Monnum.

Med sama Ton.

O HErra JEsu Himnum a! sem hefur sett oss Reglu þa, ad elska Ovini vora, Offooknar Monnum einneigin, og þeim oss hata nockurt Sin, ollum þessum gott giora; eg Oska þeim og æarna Goods, og bid sakir þijns Nadar Bloods, um Hræring Heilags Anda, ad Kvittun mijn og Bænin best, ad bidia þeim Saalar Heilla mest, mætti Hiarta hreint standa.

Hvestu ecki þitt Hefnda Sverd, hardlega mooti þeirri Giord, smyr þeirra Hofud helldur, Nadar Velgiorda Vidsmiore, vel so ad i þeim wtslockne

ne, Hiartnaña Heiptar Elldur, ad hañ ei blæsist upp so ad, eilifst Koala-Baal verdi þad, gief þeim þess Giætur hafa, ad þeirra Lijf ei añad er, eñ sem Skuggi sa burtu fer, Reikur, Gustur og Gufa.

Og ad þeir giæti ad því vijst. Ogudlegt Hatur soomir sijst, daudlegu Hreysi hafa, eda ad Saalar Ovin siñ, i veikt Herbergi taka iñ, sem er allt Hölld ean Efa, hvers eins argasti Ovinur, er sialfs hañs forni Fiandskapur, sem Saal myrdir og meidir, ersneidandi so aumann Mann, ollu Goodu sem verda kann, i eilijst Baal innleidir.

Laat þa lijta sem optast inn, i Giædsku Naidar Speigil þinn, so þar af leckia kuñi, hvad hættilegur Hlutur sie, Heipt og Osvarleg Langræckne, og aflæti Illsku sinni, O DRottinn Gud! mier unn og kienn, ad hafa Frid vid alla Meñ, og sinw Ovinum mijnum, til Samlyndis og Einingar, so alls Goods verdi Samarfar, med bleſſudum Bornum þijnum.

Laat oss ecki i Heimi hier, hafa innbyrdis Vansætter; sem ar Hædum Himnanna, Vænttum oss somu Sambwdar, sama DRottni þiaonandi þar, hvad oss skal Hatur banna, einn Lijkami nu erum vier, undir því Hofd Gud sem er, af því Einingar Bandi, i somu Skijrn og somu Trw, sama Andi oss stioorni nu, Sambuzla samlifandi.

Eg bid þig DRottinn allsheriar, Ossoomar Mennum Christnumar, uñivendir eirnimu lijfa, þeirra Bloodgyrugt Aform allt, Oinijtt gi sc þu og

apturhallt, kienn þeim riettann Veg vijkia, Sannleiks Lioomi og Liooſid biart, lyſi þeim ſo i Augu ſkarpt, ad þau vel opnaſt kunni, ſo i þeim ſtilliſt Illſka ſu, aflœtandi um̃ ſijdir nu, Edi og Oſſookn ſiñi.

Syndu þeim ſiœlfur ſanna Raun, ad ſoddann ſtodar þa ecke Baun., Ogagu ſtoort er þeim þetta, Broddunum ef þeir Bakſpirnaſt, braadlega munu fordiarfaſt, og wr þeim alldrei rietta, Ulſa-Grund er þeim allra ſyſt, eptir ad breita, þar þeir vijſt, vita þad viſſulega, ad Jeſu Blood þad wthellt er, yfir oſs alla Chriſtna hier, Oſpart þo alla Vega.

Þvi munu þeir ſo þyrſtir þa, þeſsu ſaklauſa Bloodi nœa, og þvi unnum wthella, fyrir hvert œdur wthellt var, Edla Blood JEſu Guds Sonar, þad vita þeir þo giorla. O DRottinn! ſnw þeim aumum Lyd, œa rietta Leid, ſo Nœdar Tijd, meigi þeim farſœl falla, ad Avext ſinnar Idrunar, odliſt þeir nu og ſijdann þar, hiœa þier um̃ Eilijfd alla.

46. Pſalmur.

Bœn fyrir Mootgaangs Moñum.

Ton, O JEſu! Ond mijn leitar.

HErra i Heidri ſoñum, Heillinn vor Lijf og Traust, ſem ollum Mootgœngs Moñum, Myſkunnar œrna baudſt, eg bid þig, þreytta og biœda, þu vilier ſtyrkia meſt, hugga hreſſa og nœda, hiwkrandi eirna beſt.

Himneſkum Krapti klœdum, klœd þa og vinn þeim

þeim Boot, er Pijlum Satans særum, sviknandi stijma moot, O! þu allra sterkasti, Andskotans Sigrariñ, Diofuls illu Adkasti, afvendi Sigur þinn.

Læt ei Satan þa svijkia, svali þeim Nædþijnnij, hverra Beinþornud þykia, Þiæningaelldi i, reystu þá fliott sem falla, Færi og Slisum ver, Lijkamans Anaud alla, andlega Lækning giør.

Kieñ þeim þad siæa og sæña, Sott og Kraunkdæmi Manns, sie Fylgiari Syndaña, sem og Bodi Daudans, gief þu þeim Þolinmædi, þar med og sterka Trw, Lijkams og Anda bædi, einka Læknir ertu.

Lættu þa fæ og finna, fyrra Krapt Heilsuñar, þo so framt þad kañ viña, Þienlegheit Velferdar, styrk þu þungadar Kviñur, þiædar i Sorg og Sut, þu eirn þad orka viñur, ad leida Foostrid wt.

O JEsu! jafnañ vertu, Joodsinkum Kvinnum nær, og hyrri Hiukrun snertu, Hondiñ þijn leysi þær, so ad ofþiæist eigi, i Eymd og Hormung sijn, ad fiolga Mañkyn meigi, milldur Gud þad er þijn.

Fæd þu Fodurleysingia, foostrandi Bornum señ, og þa sem Eymdir þvijnga, adstodarlausa Meñ, O Fodurlausra Fadir! Forsvar Ecknaña best, gief þeir verdi verndadir, Versta sem mijar mest.

Aumka þu Eckiur allar, Anaud þeirra er sær, opt þeim af Augum falla, æ bædar Kiñar Tær, gief ad þaug gænga kuñi, i giegnum Skijeñ midt, og med Frelsi framreñi, fyrir Hæsæti þitt.

Þæ sem i Siæfar Voda, siæl sañ þig hroopa

æa, edur rata Brim-Boda, bænheyr þu Drottin þa, Fäungudum Frelsi veittu, Færaedum lykna þu, so þeir Packlæti riettu, þijna Nafn prijsi nu.

Læat þaa stoduga standa, sterkur DRottinn i þier, sem Ossookn allra Handa, i rata saklauser, so ad þeir Sigri naai, sijdañ um eilijf Ar, Coronu ferska faai, fyrir þijn Pijslar Sær.

Ollum sem Eymdir þijna, iñgief þu Polgiæde, so þeir eignist Sæl sijna, sañri i Gudræknı, og eptirfylgi hellst honum, hier nu i Krossbourde, sem ad þa sviptı Meinum, og siæl fur doo æa Kross-Trie.

Og nu eñ um fraṁ þetta, allra hellst fel eg þier, i Hond og Hiroku rietta, Hiartans Elsku Fader, þa sem hijma hardkrepter, Hel-Porta vid Dyrnar, midt i mille tæpt tepter, Tijmans og Eilijfdar.

Þau sem i Strijdi standa, stijmandi vid Daudañ, giefdu þeim Afl og Anda, Ovin ad sigra þann, Daudans sañi Sigrari, siertu þeim Adstod bein, so þeim ei fyrirfari Freistingar Bolgia nein.

Helldr med Frid fari, i Fodurland heim til þijn, O Gud allra Skapari! ollum oss Myskun syn, eilijfur allsvalldandi, eirn og þreñur ert þu, Æra og Lof þitt standi, æfinlega og nu.

* * *
* *

Ydrunar Saung-Vijsa

Lon, JEsus Christur er vor Frelsari.

Lykn-

Liknarfullur Gud og Goodur, Giædskurijkur og Polinnmoodur, skrijd eg til þijn þitt Skiepnu Barn, Skaparinn allrar Naadar giarn.

Ad Footum þijnum fer eg ad kriwpa, flatur vil eg þar nidur driwpa, af því eg hefi æadur spurt, eingvann þar kominn, þu rækir æa burt.

Sia þu Barn þitt sarlega grætur, sier helldur vid þijnar Fætur, Augunum mæni eg uppæa þig, O Gud! kiendu i Briosti um̃ mig.

Vidurkienni eg Misgiord mijna, mogulegt er þo ei ad syna, Synda Andstygd og Svijvirding, senn eg er hladinn allt um̃ krijng.

Syndugri Skiepnu Soolu undir, sañlega ecki finna mundir, so sem er fleckud Sæliñ mijn, samt fly eg þo æa Næadir þijn.

Soddann Hiartans Kvol mig kremur, kviidandi Briost sier nidur lemur, um̃ Naad bidiandi nu i Dag, Neydæadur kiemur og Reideñar Slag.

Hegna mier ef vilidir veykum, Vondum eptir Maklegleikum, stædist eg ei þann stranga Doom, stodvi Reidina Næadinn froom.

Bwgt og skielkad Briost og Sinni, beygi eg fyrir Majestat þiñi, so sem ein Lijflaus Saka-Mañ, siofalldlega til Dauda vann.

Allt gott giordi eg af mier ad briota, Olucku hveria verd eg því hlioota, eins i þessum og odrum Heim, ofbijdur mier vid Pijslum þeim.

Nu er mitt Hiarta, hart þo kveini, hardara od-rum Marmarasteini, myki þad JEsu blessad Blo

od, so braadni þad ei i Vijtis Glood.

Mætti ad sömnu molast i Parta, mitt Staal-Sinni og Steindaudt Hiarta, nær þeynki eg uñ mijn Saalar Saar, syta ætti eg heitt med bloodug Taar.

Væg þeim ættma Veslings Ormi, sem veykari er eñ Rik fyrir Stormi, þu sem ert Drottiñ siaalfur sæa, Saal, Holld deyda og lijfga mæa.

Skyl mier undir Skugga þijnum, Skoñ so eingiñ verdi mijnum, Dvinaña og gledie Gied, gieti þeir mijna Helfor fied.

Veit ad eingiñ Vom nie Sneipa, nie Veralldar Spott mier kunni ad steipa, legg aa siaalfur þitt Lyknar Hrijs, laungrum helldur þad fyrir mig kys.

Eg vil i þijnar Hendur helldur, enn Heimsins Manna verda felldur, nied þeim enginn Medaumkan er, enn Myskun og Naadinn noog hiaa þier.

Soddami Huggun Saal minn hefur, Syndirner þu fyrirgiefur, afmæa þu bær sem daunad Sky, aa hvern Morgun er Naad þijn nij.

Laat mier ecki Olucku alla, aa Ellidogum hier til falla, sem i Æsku i fiandad hef, Synd mijna Gud mier fyrirgief.

Laat ecki þijna Reidi rietta, riikur af Naad i Koll mier detta, ei verdur mier siw Byrdi bær, biarga mier aumum Fædir kiær.

Siaalfur vert þad Sonur þiñ goodi, hvad saurt er ad næra Reidiñar Floodi, þo hann i Dusti Baali brynn, bloodugur þegar Soeitinn rann.

Fyrir

Fyrir þañ beyska blooduga Sveita, Biorg virdstu mier og Vægd ad veita, þu forirdæmdir siaalfs þijns Son, þokudum hlijf þvi mier hañs Þioon.

Mig skal i DRottins Vijgi veria, þa vill þijn Reidi at mig heria, eg veit mig sakar alldrei þar, annad er ecki neitt Forsvar.

I Biargskoru Nadar nija, nu vil eg undann Reidi flya, þad er þitt JEsu Sijdu-Saar, Saar mijn þar orugg inni staar.

Þar er sæta Saalar Fæda, og sw Lækning sem mig maa græda, þar er lifandi Lijfsins Skiool, Lofsæl Gledi og Nadar Bool.

Þar er sw lifandi Lijfsins Kellda, sem laugar mijna Saalu hrellda, i þañ sæta Svolunar Bruñ, Saalar minnar nu þyrster Munn.

Hiortun, Gud, þu hrelldra gledur, Hwngrada ollum Giædum sedur, læknar þu hvern sem Lemstur ber, lijka styrkir þann veikur er.

Ad sonnu kanntu audga snauda, Dreigana, og reysa af Dauda, vokva kanntu eitt visnad Korn, verkar þu Odaudleikann vorn.

Magt og Nad þijna hver kann herma, Huga minn virdist sedia og verma, lijka audga og lækna oll Mein, lifga og styrkia Holld og Bein.

Þad skal vera þier eilijf Æra, Englar og Menn sem kunni ad færa, ad þu bænheyrir aumann mig, af innstri Noot eg kalla ad þig.

Þu sem lofar Lykn ad veita, laungu adur enn Menn þijn leita, bænheyrir oss fyrr eñ vonum vier,

vægdu nu JEsus aumum mier.

Væg þu mier aumum Vesælingi, at Veralldarinnar sijdarsta Þijngi, wijskiv þu mier ecki þaa, i eilifann Elld og Kvala Þraa.

Leid mig inn i Lioos med Sooma, lat mig þeim gad um sijdir koma, þar sem er daasemd Dyrdiñ þijn, DRottinn þu sem lioomar og skijn. AMEN.

Registur.

A Ad Kvølldi Judar fraa eg færi. 200.
Ad læstri Hurd kom Lausnariñ. 273.
Adur er greindt ad gisrdu syr, 260.
Allsheriar Drottiñ, eg bid big, 475.
Allsheriar Gud eg packa hier, 454.
Allur syndugs Mañs Soomi, 344.
Angradar Kvinnur añad Siñ, 239.
Añar Ræningiñ ræddi, 179.
Arla sem gloggt eg greina vañ, 129.
Arlega Joseph Meyu med, 61.
Atta Dogum eptir þetta, 17.
Atta Dogum, sem Ord Guds tier, 194.
Arla sem eg nam greina. 216.
B Blessadur Engill eins 242.
Bw þig Sæl mijn, 356.
D Drottiñ eg aumur er, 342.
E Eptir ad þetta allt var skied, 188.
Eptir sijna Upprisu hier, 318.
Eptir þriia Daga dijrann, 68.
Eptir þañ Doom sem allra fyrst, 117.
Eftir þad JEsus hafdi þradt, 321.
Ef þu Sæl mijn, 374.

Ef

Ef þu Chriſtinn Saal athugar, 417.
Eg boda ydur Engill tier, 359.
Eg er ſkylldur ad þacka þier, 445.
Eg vil, miñ JEſu! þ añad Siñ, 212.
Eiliſſi Gud eg þacka þier, 460.
Eiliſſi Gud ſem oſs hefur ſett, 492.
Eiliſt Liſid er æſkilegt, 413.
Ei mattu Saal mijn elſka dratt', 409.
Eitt Geſtabod miog mikid þo, 361.
Eins Dæs amleg og Upphaf 75.
Eñ vil eg Saal mijn uppa nij, 88.
Eñ ſem þeir Dagar Enda fa, 64.
Eñ þa Herodes hafdi, 56.
F Ferdadeſt JEſus þa med þeim, 72.
Fiolkid ſem Drottni fylgdi wt, 160.
Foringiar Preſta fengu, 115.
Fra Borginni med Hrygdar Hag, 250.
Fra Herode þa Chriſtur kom, 139.
Frelſarans er framferdi, 383.
Frelſariñ hvergi flijdi, 96.
G Geim ad i tæka Toomi, 372.
Gled þig mijn Saal og Giæt þu ad, 348.
Greinir JEſus uñ græna Tred, 162.
Gud Fadir Son og Andi hreiñ, 486.
Gud miñ eg þacka þier, 450.
Gudſpialls Hiſtoriañ getur, 109.
Gudſpialla Mañ þeſs getur vel, 7.
Gudſp ſlliñ ſegia Herrañ hijr, 252.
Gydingar hofdu af Hatri fyrſt, 131.
H Heyr þu Gud Herra godi, 470.
Heidnir Strijdsmeñ ſem Hiſtoriañ, 248.
Heyr mijn Saal hvad þiñ Herra tier, 384.
Heyrſt hefur Kall a Hædum 53.
Herodes fullur Hræſni þa, 25.
Herra i Heidri ſonnum, 498.

Herra i Hæstaniinni, 451.
Herra ſem elſkar Hreinlijfid, 473
Herrann JEſus, ad hugga ſivs, 276.
Herrann vor JEſus hugga ried, 278.
Hiartad fagnar og Hugur miñ, 331.
Hiartans Fadir eg auñur er, 448.
Hier nærſt þa Dagar Hreinſunar, 30.
Hier þa uñ Guds Son heyrdi, 150.
Hygg þu ad Sæl mijn hvad þad er, 393.
Himneſki Fadir heyrdu nu eg hroopa 463.
Himneſki Gud ſem hatar meſt, 469.
Himneſkir Herſkarar, 10.
Hyrdarar hielldu brædt, 15.
Hreinlijfi hañ ſkal ſlunda, 393.
Hroopadi JEſus hætt i Stad, 190.
Hvad ſem þu Mañ vilt hafaſt ad, 387.
Hvar villtu Sæl mijn Huggun fæa, 385.
Hver Chriſtiñ Sæl þad Hugleide, 415.
Hver ſem ad Herrans Holld og Blood, 368.
Hver ſem ad Holld mitt etur, 365.
Hver uñ þad hugſa villdi, 382.

I I Betlehem þa borinn var, 22.
I Chriſti Kvølldmæltijd, 366.
JEſus Guds Son eg þacka þier, 488.
JEſus geck inn i Grasgard þañ, 84.
JEſus ſem Daudañ deyddir þa, 484.
Jlvyrkiar JEſum eptir þad, 144.
Joſeph af Arimathia, 203.
Joſeph byrtiſt i Draumi dijr, 46.
Joſeph took med ſier Barnid 59.
I ſærri Neyd, 186.
Judas i Gyrndar Grædi, 123.
I Uppriſu JEſu eg vijſt finn, 221.

K Kom loks med Krossinns Byrdi, 165.
Kviñurnar glædar geingu heim, 245.

Kvinnurnar graatnar gengu, 228.
Kvinnurnar komu braadt, 226.
Kuñingiar Chriſti þa, 197.
L Landsdoomarinn þa leiddi, 147.
Lætum oſs nu mijn liwfuſt Børn, 358.
Laufnarans Læriſveinar, litu 256.
Laufnarans Læriſveinar, þa 98.
Lifandi Gud ad Heidri hær, 465.
Lifandi Gud eg þacka þier, 462.
Lijfs Reglur hollar heyrid enn, 379.
Lyknarfullur Gud og goodur, 501.
Lof ſie þier Gud um Enda, 453.
Lof ſie þier Gud ſem ſynir þad, 447.
Læriſveinarnir Laufnarans, 315.
Læriſveinarnir, Laufnarinn med, 263.
Læriſveinar, ſem aadur er, 267.
Læriſveinar ſem ſagt er fraa, 271.
M Maria ecki fiña fieck, 234.
Maria Magdalena, 231.
Medañ dvaldiſt i Davids Stad, 4.
Medañ JEſus þad mæla var, 94.
Med Fridarins Heilſan Frelſariñ, 289.
Milldi JEſu, eg miñiſt nu, 352.
Mijn Saala merk eñ fremur, 10.
Mijn Saal med Pockum þiggdu, 400.
Miñunſt vid Saal mijn eñ þar aa, 66.
Misg aarla uppi voru. 120.
N Nær mun koma ſw Naadar Stund, 402.
O O Chriſtiñ Saal! uñbugſa fyrſt, 405.
O Drottinn allsvalldandi, af 441.
O Drottinn allsvalldandi, eg 411.
O Drottinn eg er ſkylldur, 443.
O Drottinn Gud ſem allskonar, 491.
Og haũs Forelldrar undraſt þar, 39.

Og ſem þau høfdu allt fullgiørdt, 44.
O Gud Heilagi Herra minn! 335.
O Gud! i Upphædiñi, 457.
O Gud! mijn Huagiun hærſta, 480.
O Herra Gud! i Hastigu þijn, 472.
O Herra JEſu! Himnum ca, 496.
O! hvad Bæn Mañſins øflug er, 375.
O hvad mikil er Myſkun ſiu, 351.
O JEſu! Nafn þitt Ilmſætt er, 340.
O JEſus! Saalar Sioon-Speigill, 477.
O Kongur allsvalldandi! 490.
O minn Gud! heyr þu Prælin þiñ, 467.
Oſt Fridarins i annad Siñ, 285.
Oſaurgud Elſka ecki mca, 592.
O þu eilijſi! goodi Gud, 478.
O þu Herra Gud Heilagi! 423.
O þu Herra Gud Heilagi! 424.
O þu Herra Gud Heilagi! 426.
O þu Herra Gud Heilagi! 428.
O þu Herra Gud Heilagi! 429.
O þu Herra Gud Heilagi! 431.
O þu Herra Gud Heilagi! 433.
O þu Herra Gud Heilagi! 435.
O þu Herra Gud Heilagi! 437.
O þu Herra Gud Heilagi! 439.

P Petur þar ſat i Sal, 113.
Pilatus hafde profad nu, 134.
Pilatus HErrañ hærſta, 142.
Pilatus heirde hootad var, 152.
Pilatus ſa ad ſoñu bar, 154.
Poſtular Herrañs hyrer, 305.
Poſtula kisre Chriſtur þi ſa, 91.
Paſtular ſviñer ſvcra, 301.

R Rijs upp riett-chriſteñ Saala, 349.
S. Saalmijn elſkadu ecke heitt, 397.

Saalm

Saaluhiaalp Mañs ſem anglioost er, 390.
Saã chriſteñ Saal þad ſoomer, 399.
Selde Pilatus ſaklauſañ, 156.
Settu mijn Saal i Paanka hier, 305.
Standu og hugleid Saala mijn, 337.
Stad hier Guds Myſkun Saala mijn, 377.
Stad þu i Jernſalem var, 33.
Stad þig mijn Saal uñ krijng, 369.
Simeon Svoinũ þaã, 36.
Syndugi Madur ſtar ad þier, 339.
Skylldur eg er ad þacka þier, 458.
So ſem fyrr ſagt er fraa, 126.
Spaakona hiet þar Anna ein, 41.
Statt hia mier miñ ſterki Gud, 481.
Strijdsmeñ Chriſt vr Kaapu færdu, 158.
Strijdsmeñ þa hyſdu Krosſeſt Chriſt, 172.
Tak þig i Vakt þu veſlug Saal, 378.
Talade JEſus Tijma þann, 102.
Til Hannas Hwſa Herrann Chriſt, 107.
Til Peturs Son Guds ſagdi, 308.
Trwfaſti Gud ſem tendrader, 464.
Vid Grosſina ſem greindt er fyr, 237.
Vid Tiberias Sioo-Sijdu 299.
Vird þu fyrir þier Ond mijn aum, 388.
Vitringar hlijot nær hyſdu, 27.
Uſi Land gisrvallt vard yfrid myrkt, 184.
Undarlegur Fridar Furſti, 78.
Uppaa Ræningians Ord og Boon, 181.
Upplyptu Saal mijn eina Stund, 1.
Uppreiſtum Krosſi Herrans hiaa, 174.
Upprijs mijn Saal, þvi Uppriſiñ, 209.
Upprijs þu Saal mijn, Audlega i Trw, 419.
Uppſtood Joſeph med Ordiñ tied, 48.
Upp upp, mijn Saal og allt mitt Ged, 81.

Upp,

Upp upp, mijn Sæl, er þier nu Mæl, 354.
Utſkrift Pilatus eina liet, 169.
Utgengnar af Borginni, 218.
Wæntu æ Daudans Vinur kiær, 404.

Þ Þa Chriſtur kemur, 408.
Þa Frelſarenn i Fedurs Hond, 192.
Þa Herranns JEſu harda Pijn, 346.
Þa Hiooninn Son Guds ſæau, 70.
Þa lærifveinarnir ſæau þar, ſinn 104.
Þa JEſus vppreis, ofannſtie, 223.
Þa vor Herra til Himna ſtie, 371.
Þegar ad Engla-Filking frijd, 12.
Þegar Chriſtur æ Krofsinns Trie, 195.
Þegar Herodes heyrdi þar, 51.
Þegar Herodes Herrann ſæ, 136.
Þegar Herrann ſem hefi eg tied, 282.
Þegar Herrann vor Hiunum fræ, 292.
Þegar JEſus Fridinn færdi, 280.
Þegar Kvalarar Krofsinn æ, 167.
Þegar Lauſnaraun Lijda, 296.
Þegar Petre ſem ædur er, 312.
Þeir ſem ad Chriſti Krofsi ſenn, 176.
Þier Gud eg Packir ſegie, 442.
Þier vil eg Packir giora, 444.

Ø Øldungar Juda añars Dags, 206.